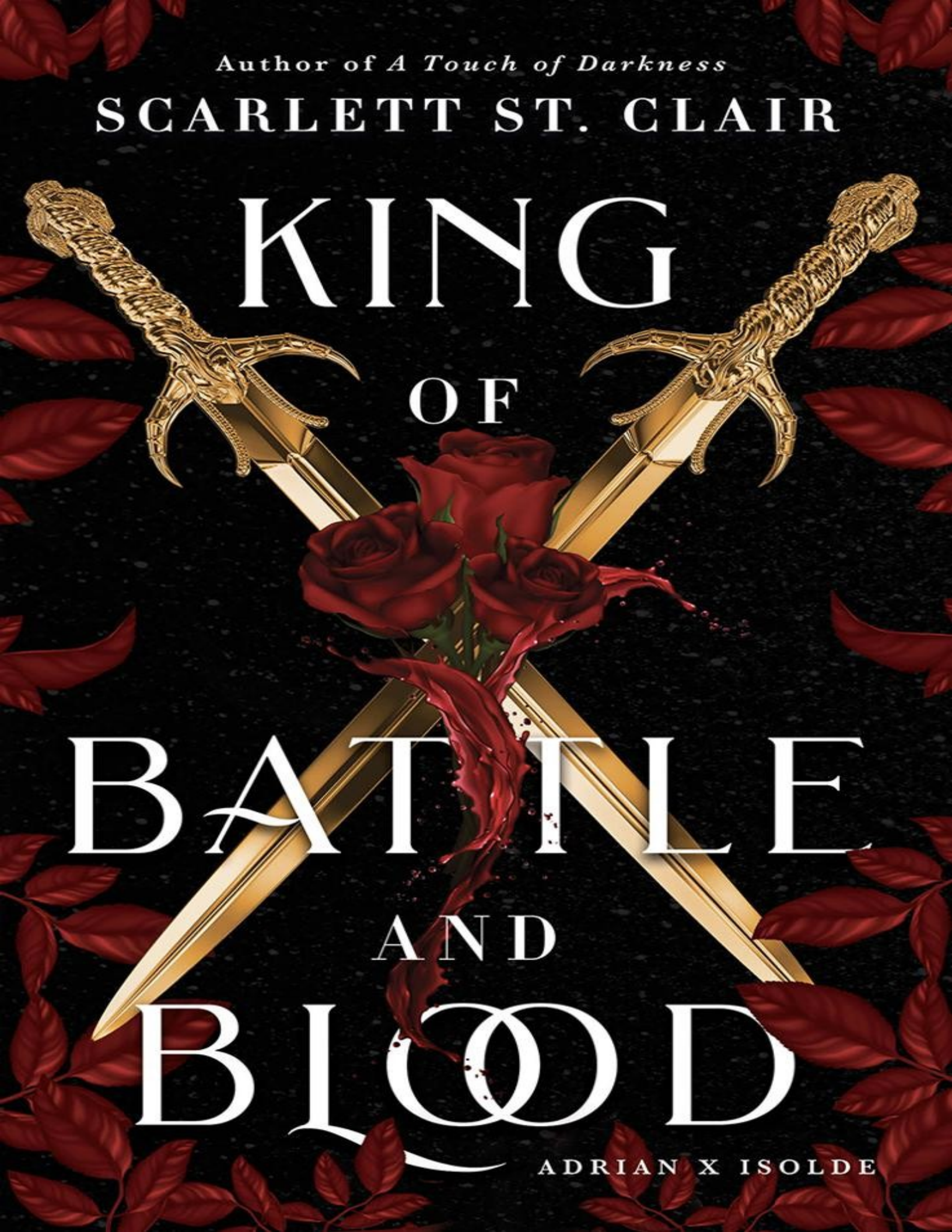
Author of *A Touch of Darkness*

SCARLETT ST. CLAIR

KING OF BATTLE AND BLOOD

ADRIAN X ISOLDE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

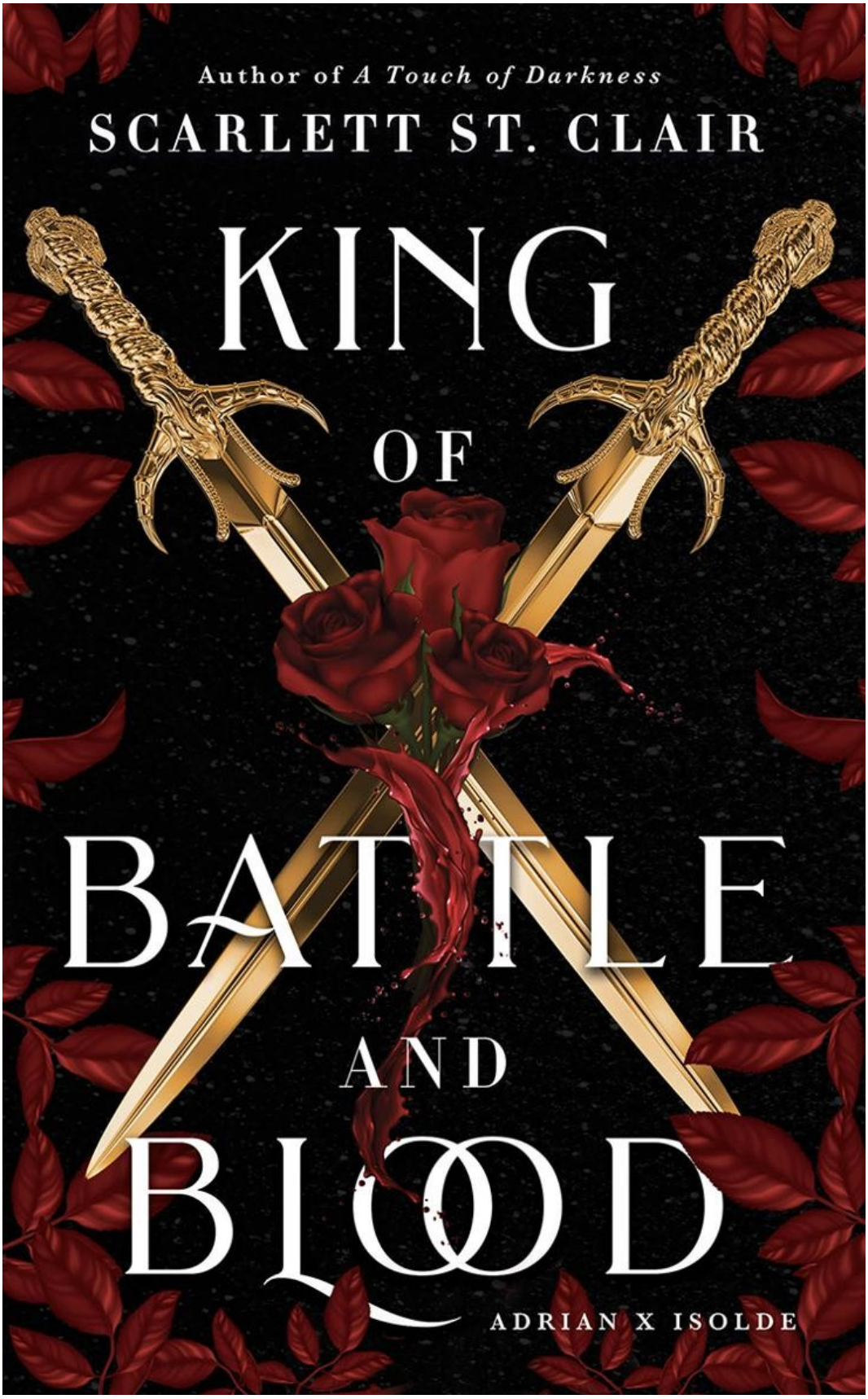
Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Author of *A Touch of Darkness*
SCARLETT ST. CLAIR
KING
OF
BATTLE
AND
BLOOD
ADRIAN X ISOLDE

KING OF BATTLE AND BLOOD

SCARLETT ST. CLAIR

Bloom books

Bu Sourcebooks e-Kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz!

Sadece bir tık uzaktasınız...

- Yazarlarla ilgili gelişmeleri ilk duyan olmak
- VIP fırsatlar ve indirimler
- Özel hediyeler
- Ücretsiz bonus içerik
- İnteraktif etkinliklere erken erişim
- En yeni oyunlarımıza kısa bakışlar

İyi okumalar!

KAYDOLMAK IÇIN BURAYA TIKLAYIN

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

Telif Hakkı © 2021 Scarlett St. Clair tarafından
Kapak ve iç tasarım © 2021 Sourcebooks Kapak
tasarımı Regina Wamba/ReginaWamba.com
Kapak görselleri © TimurD/Adobe Stock, 4 Kız 1 Erkek/Adobe Stock,
NikhomTreeVector/Adobe Stock
İç görüntüler © Godruma/Getty Images, ONYXprj/Getty Images,
Photoco/Getty Images, ulimi/Getty Images

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır. Bloom Books, Sourcebooks'un ticari markasıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka adları ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır.
Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Bloom Books, an imprint of Sourcebooks tarafından yayımlanmıştır
P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410
(630) 961-3900
sourcebooks.com

Yayın Verileri Kataloglaması Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

İçindekiler

Ön Kapak

Başlık

Sayfası Telif

Hakkı Bir

İki Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Doku

z On

On bir

On İki On

Üç On Dört

On Beş On

Altı On Yedi

On Sekiz On

Dokuz Yirmi

A Game of Fate'den alıntı Yazarın

Notu

Yazar Hakkında Arka

Kapak

Ashley'e
Bu kitabı kim sevdi
daha yazılmadan önce.

ZENOVIA
VLASCA
AROTH
MOUNTAINS of AROTH
The STARLESS FOREST
REVEKKA
THE RED PALACE
CEL CERedi
SADOVEA
HOUSE OF ELIN
HOUSE OF JOLA
ISTAS
VAIDA
THE NINE
HOUSE OF SIVA
HOUSE OF LARA
The GOLDEN SEA
HOUSE OF LITA
VIKO
HOUSE OF THEA
TIVA
SINTA
ISLANDS of ST. AMAND
The SILVER FOREST

MADOVEA
FOREST of RAVENS
KEZIAH
HOUSES
HOUSE OF VANA
ATOLL of NALANI
HOUSE OF HELA
ZUNI
OLATHE
ALO
The VIOLET SEA
MOUNTAINS of LAMIA
HOUSE OF ERIS
CORDOVA

Bir

Babamın krallığının eteklerinde kamp kurmuş bir vampir ordusu vardı. Çadırlarının siyah tepeleri keskin dalgalardan oluşan bir okyanusa benziyordu ve Vampir İmparatorluğu Revekka'nın üzerinde uzanan gökyüzü olan kırmızı ufukla birleşerek kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Ben doğduğumdan beri bu renkteydi. Ruh tanrıçası Dis tarafından, orada doğan kötülüğü -Kan Kralı ile başlayan kötülüğü- uyarmak için lanetlendiği söylenirdi. Ne yazık ki Cordova için kırmızı gökyüzü kötülüğü takip etmiyordu, bu yüzden vampirler istilaya başladığında hiçbir uyarı yoktu.

Dün gece sınırın batısında ortaya çıkmışlardı, sanki gölgelerle birlikte seyahat etmişlerdi. O zamandan beri her şey sessiz ve hareketsizdi. Sanki varlıkları hayatı çalmış gibiydi; rüzgâr bile kıpırdamıyordu. Ağaçların arasında, çadırların ilk sırasından sadece birkaç adım ötede dururken tedirginlik soğuk bir ayaz gibi göğsümden süzülüp midemin derinliklerine yerleşti. Bunun bir son olduğu hissinden kurtulamıyordum. Arkamda belirdi, uzun parmakları omuzlarımı kavradı.

Gelişlerinden önce söylentiler çıkmıştı. Liderleri-Adrian Aleksandr Vasiliev'in -adını *düşünmekten* bile nefret ediyorum- Jola'yı nasıl yerle bir ettiği, Elin'in ırzına geçtiği, Siva'yı fethettiği ve Lita'yı yaktığına dair söylentiler. Cordova'nın Dokuz Hanesi teker teker düşüyordu. Şimdi vampirler kapımın eşiğindeydi ve babam Kral Henri silahlanma çağrısı yapmak yerine bir görüşme talep etmişti.

Kan Kralı'nı ikna etmek istedi.

Babamın kararı karışık duygularla karşılandı. Bazıları bu canavarın saltanatına boyun eğmektense savaşmayı tercih etti. Diğerleri ise kararsızdı; babam savaş alanında ölümü başka bir türle mi takas etmişti?

En azından savaşta gerçekler vardı. Ya hayatta kalırdınız ya da ölürdünüz.

Bir canavarın yönetimi altında, gerçekler yoktu.

"Bu kadar geç gelmenize ya da bu kadar yaklaşmanıza izin vermemeliydim."

Komutan Alec Killian çok yakınımda duruyordu, sadece bir saç teli kadar arkamdaydı, omzu sırtımı okşuyordu. Başka bir gün olsaydı, yakınlığını mazur görür, bunu refakatçim olarak kendini adamasına bağlardım ama aksini biliyordum.

Komutan telafi etmeye çalışıyordu.

Hem ona somurtkan bir bakış fırlatmak hem de mesafe yaratmak için hafifçe dönerek bir adım uzaklaştım. Alec -ya da ona Killian demeyi tercih ediyordum- Kraliyet Muhafızları'nın komutanıydı, aynı adı paylaştığı babası üç yıl önce beklenmedik bir şekilde vefat ettiğinde bu görev ona miras kalmıştı.

Bakışlarıma karşılık verdi, gri gözleri hem çelik gibi hem de bir şekilde yumuşaktı. Sanırım sadece çeliği tercih ederdim, çünkü şefkat iki adım daha geri atmama neden oldu. Bu bana karşı bir şeyler hissettiği anlamına geliyordu ve bir zamanlar onun dikkatini çekmek için duyduğum heyecan artık buharlaşmıştı.

Dışarıdan bakıldığında, bir erkekte aradığımı düşündüğüm her şeye sahipti; saatlerce eğitimle şekillendirilmiş bir vücuda sahip, son derece yakışıklıydı. Üniforması, altın süslemeli lacivert bir tunik ve pantolon ile gülünç derecede dramatik altın bir pelerin, onun varlığını vurgulamaya yarıyordu. Kalın, siyah saçlarından bir tacı vardı ve o saç telleri parmaklarıma dolanmış, vücudum ısınmış ama gerçekten arzuladığım tutkuyla yanmamış birkaç gece geçirmiştim. Sonuçta Komutan Killian vasat bir aşıktı. Uzun olan ve yüzünün alt yarısını kaplayan sakalını sevmemem de yardımcı olmamıştı. Çenesinin şeklini algılamayı imkânsız kılıyordu ama varlığıyla uyumlu güçlü bir çenesi olduğunu tahmin ediyordum ki bu da sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Ben sizden üstünüm Komutan. Bana ne yapacağımı söylemek sizin yetkiniz dahilinde değil."

"Hayır, ama babana ait."

Omurgamda bir kızgınlık dalgası daha patladı ve dişlerimi sıktım. Killian benimle *başa çık*amayacağını hissettiğinde, babamın tehdidini kullanmayı tercih ediyordu. Ve neden artık onunla yatmak istemediğimi merak ediyordu.

Killian öfkeme karşılık vermek yerine, sinirlerime dokunduğu için memnun bir şekilde sırıttı.

Kampa doğru başını salladı. "Onlar uyurken gün ışığında saldırmalıyız."

"Ancak babamın barış için verdiği emirlere karşı gelmiş olursunuz," dedim.

Bir zamanlar onunla aynı fikirdeydim - neden vampirleri uyurken katletmeyelim? Ne de olsa güneş ışığı onların zayıf noktasıydı. Jola kralı Theodoric'in askerlerine aynı şeyi yapmalarını emretmesi ve daha saldırıya geçemeden tüm ordunun halkın kan vebası dediği bir şey tarafından yok edilmesi dışında. Hastalığa yakalananlar ölene kadar vücutlarının her deliğinden kan kaybettiler, buna Kral Theodoric ve karısı da dahildi, şimdi Kan Kralı'nın yönetimi altında tahtı devralacak iki yaşında bir çocuk bırakmışlardı.

Anlaşıldığı üzere, güneş ışığı büyüyü durdurmuyordu.

"Gece çöktüğünde bize bu kadar saygı duyacaklar mı?" Killian karşı çıktı. Komutan, Kan Kralı ve onun Cordova'yı işgali hakkındaki görüşlerini ifade etmekten çekinmemişti. Nefretini anlıyordum.

"Eğittiğiniz askerlere güvenin Komutan. Bunun için hazırlanmadınız mı?"

Cevabımdan hoşlanmadığını biliyordum. Kaşlarının çatıldığını *hissedebiliyordum* çünkü ikimiz de vampirler saldırmaya karar verirse öleceğimizi biliyorduk. Onlardan birini alt etmek için bizden beş kişi gerekiyordu. Sadece Kan Kralı'nın babama verdiği sözün halkımızın hayatına değeceğine güvenmek zorundaydık.

"Kimse canavarlara karşı hazırlık yapamaz, Prenses," dedi Killian. "Tanrıça Dis'in bile lanetine ne olacağını bildiğinden şüpheliyim," diye eklerken bakışlarından ayrılıp kralın kızıl ve altın detaylarıyla belirgin çadırına odaklandım.

Adrian'ın ruh tanrıçası Dis'i kızdırdığı ve bunun sonucunda onu kan arzulaması için lanetlediği söylenir. Laneti yayıldı - bazı insanlar vampire dönüşmekten kurtulurken diğerleri kurtulamadı. Enkarnasyonlarından beri dünya barış yüzü görmedi. Onların varlığı başka canavarlar doğurdu; kanla, yaşamla beslenen her türden canavarlar. Ben hiç farklı bir şey bilmesem de, büyüklerimiz biliyordu. Her köyün etrafında yüksek duvarların ve kapıların olmadığı bir dünyayı hatırlıyorlardı. Karanlık çöktüğünde yıldızların altında dolaşmaktan korkmamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorlardı.

Karanlıktan korkmuyordum.

Canavarlardan korkmuyordum.

Kan Kralı'ndan bile korkmadım.

Ama babam için, halkım için, kültürüm için korkuyordum. Çünkü Adrian Aleksandr Vasiliev kaçınılmazdı.

"Bir tanrıçanın nasıl düşündüğünü bildiğini mi sanıyorsun?" diye sordum. "Bana meydan okuyup duruyorsun. Yanlış bir şey mi yaptım?" "Seviştiğimiz için kayıtsızlık mı bekliyordun?"

İrkildi ve kaşları gözlerinin üzerine düştü. *Sonunda*, diye düşündüm. *Öfke*.

"Demek üzgünsün," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki üzgünüm. Babamı bir eskorta ihtiyacım olduğuna ikna ettin."

"Geceleri yatak odanızdan gizlice çıkıyorsunuz!"

Killian'la yatmanın yatak odama habersiz ziyaretler anlamına geleceğini hiç düşünmemiştim. Ama her zamanki gibi bir gece haddini aştı ve odamı boş buldu. Tüm şatoyu uyandırmış, koca bir orduya çevredeki ormanda beni aratmıştı. Tek yapmak istediğim yıldızları izlemekti.

Lara'nın inişli çıkışlı tepelerinde yıllarca bunu yaptı. Ama tüm bunlar bir hafta önce sona erdi. Ben bulunduktan sonra babam beni çalışma odasına çağırdı. Bana dünyanın durumu ve uyanıklığın önemi hakkında ders verdi ve bana muhafızlar ve sokağa çıkma yasağı verdi.

İtiraz etmiştim. İyi eğitimliydim, bir savaşçıydım, en az Killian kadar yetenekliydim. Kendimi koruyabilirdim, en azından Lara sınırları içinde.

Yapma, diye bağırdı babam. Bu söz o kadar sert ve ani olmuştu ki yerimden sıçramıştım. Sessiz bir anın ve bir nefesin ardından ekledi: *Sen çok önemlisin, Issi.*

Ve o anda o kadar kırılmış görünüyordu ki, tek bir kelime bile edememiştim - ne ona ne de Killian'a.

Bir hafta sonra kendimi kapana kısılmış hissediyordum.

"Madem sırlarımı ifşa etmeye bu kadar heveslisiniz Komutan, beni becerdiğinizi de itiraf ettiniz mi?"

"*O kelimeyi kullanmayı bırak.*"

Dişlerini sıkarak konuştu.

En azından bir konuda tutkulu olduğunu düşündüm. Yine de emri sadece beni kışkırtmaya yaradı.

"Peki hangi kelimeyi kullanmalıyım?" Tısladım. "*Sevişmek mi?* Pek sayılmaz." Kaba davranıyordum ama öfkelendiğimde, öfkeme maruz kalan kişinin bunu *hissetmesini* isterdim ve Killian'ın da bunu *hissettiğini* biliyordum. Babam hayal kırıklığını nadiren ifade ettiği için bu annemden aldığım bir özellikti. "Aramızda olanların daha önemli olduğunu düşünüyor gibisin."

Sanki birdenbire benim üzerimde hak sahibi olduğunu düşünmeye başlamıştı ve ben bundan nefret ediyordum. "Ben çok mu kötüyüm?" diye sordu, sesi kısıktı.

Yumruklarım sıkıldı ve bir an suçluluk duygusu göğsümü sıktı. Hemen silkindim. "Sözlerimi manipüle etmeye çalışmayı bırak."

"Seni manipüle etmeye çalışmıyorum ama birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif almadığını söyleyemezsin."

"Seksten hoşlanıyorum, Alec," dedim açıkça. "Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor."

Yarım yamalak kelimelerdi ama ciddiydim. Killian'la yatmayı seçmiştim çünkü o oradaydı ve ben serbest kalmak istemiştim. Bu benim ilk hatamdı. Çünkü babamı her hareketimden haberdar etme eğilimi gibi diğer uyarıları görmezden gelmeme neden oldu.

"Bunu kastetmiyorsun," dedi.

"Killian." Adı ağzımdan bir uyarı gibi döküldü. Dinlemiyordu ve nefret ettiğim bir şey varsa o da kendi aklımı bilmediğime ikna olmuş bir adamdı. "Ne zaman öğreneceksin? Ben *her zaman* ne demek istediğimi söylerim."

Etrafından dolaşmaya başladım ve Killian elime uzandı. Elini kurtardım ve karnına bir yumruk attım. İnledi ve ben topuklarımın üzerinde dönerken dizlerinin üzerine düştü.

"Isolde!" diye homurdandı. "Nereye gidiyorsun?"

Kalın ormanın içinde yürümeye devam ettim; yapraklar ayaklarımın altında yumuşacıktı, sabah çiyinden hâlâ ıslaktı. Ağaçların gür ve yeşil olduğu baharın ortasında olmayı diledim. O zaman çok daha kolay kaybolabilirdim. Bunun yerine solgun, iskelet gibi gövdeler arasında, birbirine geçmiş dallardan oluşan bir gölgelik altında yürüdüm. Yine de Killian'ı kaybedebileceğimden emindim. Bu ormanı kalbimi tanıdığım gibi tanıyordum. O beni sınıra kadar takip etmeden önce yapmayı planladığım gibi, kaleye onsuz dönmeyi başaracaktım.

"Aptal," diye nefes aldım.

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Killian'dan nefret etmiyordum ama kafese kapatılmayı da kabul edemezdim. Dünyadaki tehlikelerin farkındaydım ve vampirler de dahil olmak üzere her türlü canavarla savaşmak üzere yetiştirilmiştim. Onlara denk olmasam da en azından bunu biliyordum. Eğer Killian'a kalsaydı, ordularımız şu anda vampirlerle savaşıyor olacaktı ve muhtemelen insanlarımızın çoğu ölmüş olacaktı.

İnsanlar olarak onların hastalıklarıyla savaşacak bir tedavimiz, onlardan kaçacak bir yeteneğimiz, büyülerine ya da uyandırdıkları canavarlara karşı koyacak bir yolumuz yoktu. Biz

daha aşağıdaydık ve tanrıçalardan biri dindarlar tarafından sunulan çok sayıda ve çeşitli dualara cevap vermedikçe -ki bu pek olası değildi- hep öyle kalacaktık.

Tanrıçalar bizi uzun zaman önce terk etmişti ve bazen bunu bilen tek kişi benmişim gibi hissediyordum.

Çürüme kokusu havaya yayıldıkça hızım azaldı. İlk başta hafifti ve kısa bir an için hayal gördüğümü sandım.

Sonra soğuk sırtımdan aşağı süzüldü ve

durdum. Bir strzyga yakınımdaydı.

Strzyga'lar kan vebasından ölmüş ve ölümden dirilmiş insanlardı. İnsan eti yeme arzuları dışında çok az akla sahip korkunç yaratıklardı.

Koku etkisini arttırdı ve elimi bükerek yavaşça kurumuş canavara doğru döndüm.

Açıklığın kenarında durmuş, sırtı eğilmiş, çukur gözleri ve yanaklarıyla bakıyordu. Seyrek saçları, iskelete yakın yüzüne sıçrayan kana yapışmıştı. Bana baktı ve sonra havayı kokladı, dudakları uzun dişlerini göstermek için geriye kıvrılırken boğazından bir hırıltı yükseldi. Sonra ürkütücü bir çığlık atarak dört ayak üzerine düştü ve bana doğru koşmaya başladı.

Ayaklarımı birbirinden ayırarak darbesinin etkisine hazırlandım. Kendini bana doğru fırlattı ve yaklaştığında elimi ona doğru ittim, bileğimdeki kılıfta tuttuğum bıçağı açtım. Yaratığın kaburgalarının arasına kolayca battı. Aynı hızla bıçağımı geri çekerek uzaklaştım. Strzyga sendeleyerek geri çekilirken yüzüme kan sıçradı, kızgın ve kederli bir şekilde bana bağırıyordu.

Darbe sadece yaralayabilirdi.

Bir strzygayı öldürmek için kafası gövdesinden ayrılmalı ve sonra yakılmalıdır.

Artık canavar zayıflamıştı, kılıcımı çektim. Keskin metal kınıma sürtünürken, yaratık nefretini tıslayarak kendini tekrar bana doğru fırlattı. Kılıcımın üzerine çöktü, pençeli eli elbisemi ve derimi parçaladı. Acı kaydedilirken gırtlaktan bir çığlık attım, ama bu

kısa sürede öfke ve adrenalin tarafından ele geçirildi. Kılıcı geri çektim ve savurdum. Kenarı keskindi ama direndi ve strzyga'nın boynundaki kemiğe saplandı. Ayağımı göğsüne doğru ittim ve kılıcımı çekerek kurtardım. Strzyga düşerken boynunu tekrar kestim ve ceset yere düştüğünde kafası birkaç metre uzağa düştü.

Bir an durdum, zor nefes alıyordum, göğsüm yaratığın derimi parçaladığı yerden yanıyordu. Sağlık görevlilerine ulaşmam gerekiyordu. Strzyga yaralarında enfeksiyon hızla yayılır. Yürüyüşüme başlamadan önce strzyga'nın kafasına bir tekme attım ve onu açıklıktaki ağaçlara doğru yuvarlanmaya gönderdim.

Kaleye yaralı olarak dönmek benim ve bağımsızlığım için iyi olmazdı.

Hava aniden değişti ve kılıcımı bir kez daha kaldırarak döndüm, ancak bir başkasıyla birleşmesini sağladım.

Bu etki beni şaşırttı, çünkü bir adamla yüz yüze gelmiştim. Güzeldi, çarpıcıydı ama sert bir şekilde. Yüz hatları köşeliydi; yüksek elmacık kemikleri, keskin bir çene hattı, düz bir burun, hepsi de omuzlarına yumuşak dalgalar halinde düşen sarı saçlarla çerçevelenmişti. Dudakları dolgun ve yastık gibiydi ve gözleri belirgin kaşlarla kapalıydı. Başını eğip konuşmaya başladığında o tuhaf gözler -mavi, beyaz çerçeveli- benimkileri tutuyordu.

"Buraya kadar gelmiş ne yapıyorsun?" Sesi entrikaya işaret ediyordu, ipeksi bir ses tonuyla konuşuyordu ve bu ses midemin sıkışmasına neden oldu.

Sözleri karşısında kaşlarım çatıldı ve onu biraz daha inceledim. Altın tokalarla tutturulmuş siyah bir tunik ve aynı renkte bir pardösü giymişti. Kenarları altın iplikle dikilmişti. Güzel bir işti ama benim halkım tarafından yapılmamıştı; bizim tasarımlarımız çok daha karmaşıktı.

Gözlerimi kısmıştım. "Kimsin sen?" diye sordum.

Adam kılıcını bıraktı, sanki artık beni bir tehdit olarak algılamıyordu, bu da bende bir tehdit olma isteği uyandırdı, ancak ben de kolumu bıraktım, parmaklarım kabzanın etrafında gevşedi. Tutuşumu sıkılaştırmaya çalıştım ama yapamadım.

"Ben birçok şeyim," dedi. "İnsan, canavar, aşık."

Bu sefer konuştuğunda belli belirsiz bir aksan sezdim; ne olduğunu çıkaramadığım hafif bir klip.

"Bu bir cevap değil," dedim.

"Sanırım istediğin cevabın bu olmadığını söylemek istiyorsun." "Benimle oyun oynuyorsun."

Gülümsemesi gerildi ve günahkâr bir şekilde, tatmak ve hissetmek istediğim bir şekilde kötü görünüyordu. Bu düşünceler tenimi diken diken etti ve bakışlarının altında ısındığımı hissettim.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu. Sesi alçaktı, midemin derinliklerinde bir ürperti uyandıran bir mırıltıydı.

Sertçe yutkundum. "Neden burada olduğunu bilmek istiyorum."

"Rotasını değiştirdiğinde strzyga'yı takip ediyordum." Gözlerini göğsüme indirdi. "Nedenini anlıyorum."

Kendimden utanarak elimi kaldırdım ve parçalanmış derimin acısıyla tısladım. Ani acı patlaması başımın dönmesine neden oldu.

"Onu ben öldürdüm," demeyi başardım, ama dilim ağzımda kalınlaşmıştı. Dudaklarının köşeleri kıvrıldı. "Bunu ben de görüyorum."

"Gitmeliyim," diye fısıldadım bakışlarını tutarak. Bedenimi hareket ettirmek istiyordum ama kendimi çok rahatlamış hissediyordum. Belki de çoktan kanıma karışmış bir enfeksiyondu bu.

"Yapmalısın," diye kabul etti. "Ama yapmayacaksın."

O konuşurken kafamın içinde bir alarm çaldı. Ve bana doğru adım attığında, aniden hareket yeteneğimi geri kazandım. Bıçağımı serbest bırakmak için elimi karnına doğru götürdüm ama eli bileğime kenetlendi. Beni öne doğru çekti, yarama ve kanıma rağmen vücudu bedenime bastırıyordu. Bana doğru eğildi, başımı kavradı, parmakları kafa derime girdi ve bir an için beni öpeceğinden ya da boynumu kıracağından korktum. Bunun yerine beni daha sıkı kavradı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, başparmağı dudaklarımı okşadı.

"Senin adın ne?" diye sordu. Sesi içimi titretti ve kendimi konuşurken buldum.

"Ben Isolde." Cevap ağzımdan kaçtı, ona karşı öfkelenen zihnimle savaş halindeydim.

"Kimsin sen?"

Yine kendi isteğimle cevap vermedim, sesim bir aşığın fısıltısıydı. "Ben Lara Hanesi'nin prensesiyim."

"Isolde," diye tekrarladı adımı, göğsümde titreşen kaba bir hırıltıyla. "Tatlım benim."

Sonra eğildi ve dili göğsümdeki yaranın üzerinde gezindi. Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum ve konuşamıyordum. En kötüsü de bunun *iyi* hissettirmesiydi. Sahiplenici ve ahlaksız hissettiriyordu ve kendimi artık onu bıçaklamaya çalışırken değil, o çalışırken ona yapışırken buldum.

Uzaklaştığında, dolgun dudakları kanımla lekelenmişti. Yutkundu ve gözlerimi, dudaklarımı, boğazımı incelerken gözleri parladı. Bakışları içimde derinlerde bir şeyleri tutuşturdu ve ateş yayılarak beni acıttı. Utanmıştım, çünkü bu adamın Kan Kralı'nın bir askeri, bir vampir olduğunu biliyordum.

Elini tutarken sarsıldım ve beni bıraktığında şaşırdım. Tökezleyerek geri çekildim, elim göğsüme gitti ve pürüzsüz bir tenle karşılaştı. İyileşmiştim.

"Sen bir canavarsın."

"Seni iyileştirdim," dedi, sanki bu onu daha az öyle
yapıyormuş gibi. "Senden yardım istemedim," diye
tersledim.

"Hayır, ama hoşuna gitti."

Ters ters baktım. "Beni kontrol ediyordun."

Bu yüzden kılıcımı kavrayamamıştım, bu yüzden bedenim aklımla çelişiyor gibiydi, bu yüzden aniden beni daha önce sahip olduğum her şeyden daha iyi doldurabilecek sıcak bir bedenin ağırlığı altında ezilmek için çaresiz hissettim. Kontrolden çıkmıştım.

Ve bu *onun* hatasıydı.

"Duygularımı kontrol edemiyorum." O kadar gerçekçi konuşuyordu ki, onu yalan söylemekle suçlamak zordu.

Kılıcımı kaldırdım ve vampir güldü. "Öfke
sana yakışıyor, tatlım. Bunu sevdim."

Kaşlarımı çattım ama öfkem onun daha geniş gülümsemesine neden oldu, dudakları parıldayan beyaz dişlerinden geri çekildi, az önce kanımla beslendiğine dair hiçbir işaret yoktu. Ona olan nefretim daha da derinleşti.

"Hâlâ gün ışığı var," dedim. "Aramızda nasıl yürüyebiliyorsun?"

Vampirler, kızıl gökyüzünün güneş ışınlarını engellediği Revekka'da yalnızca gündüzleri dışarı çıkabiliyordu. *Evrim mi geçiriyorlardı?* Bu düşünce mideme yeni bir tür korku saldı.

"Gün batmak üzere," dedi. "Bu saat benim gibi biri için o kadar da tehlikeli değil."

Bu ne anlama geliyor?

Ben sormadım, o da bir açıklama yapmadı. Onun yerine başını eğdi. "Tekrar görüşeceğiz, Prenses Isolde. Bundan emin olacağım."

Verdiği söz, tanrıçalara ettiği bir yemin gibi içimi titretti. Kılıcımı kaldırdım ve saldırdım ama savurduğum anda sabah güneşindeki sis gibi kayboldu.

Tek başıma titremeye başladım.

Kanımın tadına bakan bir vampirle karşılaşmamdan sağ kurtulmuştum ve işin en kötü yanı da onun haklı olmasıydı.

Hoşuma gitti.

İki

Vampir kurbanları görmüştüm - kalpleri bedenlerinden koparılıp yakılmadan önce değişimin eşiğinde olan insanlar. Ayrıca kanı çekilmiş, hayatta kalma noktasını geçmiş bedenler de görmüştüm. Ama gerçek bir vampirle hiç karşılaşmamıştım.

Killian'ın babası eğitim sırasında, "*Bize benziyorlar ama bizden değiller*," diye uyarmıştı. "*Hızlılar. Zihnini kontrol edip kanını içecekler ve sen hayatta kalamayacaksın. Eğer yaşarsan, ölümü* dilersin."

Vampirler hakkında bana söylenen gerçekler bunlardı.

Bize nasıl benzediklerini hiç söylememişti - güzel olabileceklerini, dokunuşlarının şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyin ötesinde keskin bir arzuya ilham vereceğini. İçimdeki her şey o kadar sıkıydı ki, her nefes bana dokunulmayı ne kadar çaresizce istediğimi hatırlatıyordu.

"Isolde!"

Ama onun tarafından değil.

Killian'ın sesi zihnimdeki sisi dağıttı. Çok yakındaydı ve yakalanmak istemiyordum. Bu açıklıkta açıklanacak çok şey vardı.

-Strzyga*,* yırtık elbisem, kan olmaması.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve kaçtım.

Şato sanki iki kat uzakta gibiydi. Yürümek acı vericiydi ve hâlâ vampirle karşılaşmamın etkilerini hissederek sinirleniyordum. Vücudum sıcaktı, özellikle de kalçalarımın arası.

Yakınımda tuttuğum yün pelerin tarafından çiğnenen göğüslerimin ne kadar ağır ve hassas hissettiğinin aşırı farkındaydım. Ağaçların arasından çıktığımda ağrım başlamıştı.

Bu bir işkenceydi.

Bu muydu yani? Acımasız bir savaş biçimi mi?

Uğursuz bir şekilde yükselen ve beni soğuk bir gölgeye hapseden yüksek, taş duvarların yanından geçtim. Surlar, Yüksek Lara Şehri ve Fiora Kalesi'ni kesintisiz olarak çevreleyen kaleler, burçlar ve kulelerden oluşan karmaşık bir sistemdi. İki yüz yıl önce, Cordova'da canavarların doğuşundan, yani Karanlık Çağ'ın başlangıcından sonra inşa edilmişlerdi. Yüksek Şehir'e girişi sağlayan dört kapı vardı. İkisi gerçekten kullanışlıydı, biri şehrin kalbine açılan ticaret içindi. Diğeri diplomatlar içindi ve Arnavut kaldırımlı yollar boyunca kalenin pırıl pırıl beyaz kulelerine giden hoş bir rota sunuyordu.

Diğer iki kapı sembolikti. Biri yaşam tanrıçası Asha için, diğeri ise ruh tanrıçası Dis içindi. Bir zamanlar şafak vakti açılarak şehrin uyanışını işaret eder, yaşam ve ölüm dengesini sembolize ederlerdi. Ancak vampirlerin doğuşundan bu yana Dis'in kapısı mühürlü kaldı; bu karar Dokuz Ev'in kralları tarafından yüz elli yıl önce alınmıştı. Dis'in birkaç rahibesi, canavarların salgınının daha da kötüleşeceğini iddia ederek bu karara karşı çıktı

-Ve yanılmamışlardı. Bu yüzden Dokuz Ev'deki tüm köylerin yüksek duvarları ve gün batımından önce kapanan ve gün doğumuna kadar açılmayan kapıları vardı.

Bu gece hariç.

Bu gece kapılar Kan Kralı ve halkını surlarımızdan içeri almak için açılacak. İnşa edildiklerinden bu yana kapılar ilk kez açık kalacak.

Diplomatlar için olana yaklaştım. Genellikle ticaret kapısından girmeyi ve sokaklarda dolanarak en sevdiğim satıcıları ziyaret etmeyi severdim.

Çiçekler ve etli turtalar, ama ormanda karşılaştığımdan beri değişmeye ve kendime zaman ayırmaya ihtiyacım vardı.

"Prenses," dedi kapıdaki muhafızlardan biri. Adı Nicolae idi. Gençti, yüzü hamur gibi ve solgundu. Sessiz ve soğukkanlı olan diğerinin adı Lascar'dı. Zeytin tenli ve iriydi, vücudu neredeyse arkasındaki nöbetçi kulübesine sığmayacak kadar büyüktü. Her iki asker de Kraliyet Muhafızları'na yeni katılmıştı. Yeni askerleri severdim çünkü onları etkilemek kolaydı; tek yapmam gereken gülümsemek, egolarını okşamaktı ve onlar da beni geceleri kapıdan çıkarken hiç görmemiş gibi davranırlardı.

Bu, geçen hafta gece yarısı hepsi beni bulmak için uyandırılmadan önceydi, beni gözden kaçıran iki gardiyan onursuzca kovulmadan ve ahır görevine gönderilmeden önceydi.

"Anladığım kadarıyla eskortsuz dönüyorsunuz," dedi Nicolae. Sert görünmeye çalıştı ama gözlerinde bunun için fazla ışık vardı.

"Komutan Killian sınırda kaldı," dedim.

Nicolae'nin gözleri omzumun üzerinden kaydı ve kara bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi yaptı?"

Döndüm ve ağaçların arasından çıkan Killian'ı gördüm. Absürt pelerini arkasında tehditkâr bir şekilde dalgalanıyordu.

Hemen Nicolae'ye döndüm ve gülümsedim. "Fikrini değiştirmiş olmalı."

"Eskorta ihtiyacınız var mı-"

"Hayır," diye sözünü kestim ve darbeyi yumuşatmak için elimi omzuna koydum, diğer elimle de pelerinimi sıkıca tuttum. "Teşekkür ederim, Nicolae."

Kapılardan hızla geçtim ve hemen sağda Asha Mabedi'nin yükselen figürü tarafından karşılandım. Taş beyaz ve parlaktı, elle boyanmış vitrayların renkleri canlıydı. Yapının tam karşısında ise Dis Mabedi olan harap yapı yer alıyordu. Binanın kendisi, Aziz Amand Adaları'ndan ithal edilen volkanik kayalardan yapılmış bir gölge gibi görünüyordu. Kırık ya da kırık olmayan pencereler

Tahtalar koyu renkli, sivri uçlu ve kurşun pencereliydi. Harabe görünümüne rağmen hala birkaç rahibe tarafından kullanılıyordu, ancak çok az kişi ziyaret ettiğinden ve rahibeler sadece ölüm yaklaştığında çağrıldığından, bakım için paraları yoktu.

Geçerken her ikisine de eşit mesafede durdum, hiçbir zaman iki tanrıçaya da tapmaya meyilli olmadım. Babam beni eleştirirdi ama sadakatimi sunmak gibi bir arzum yoktu - ne dünyamıza canavarları getirene ne de bunun olmasına izin verene.

Mabetlerin ötesinde, hepsi sazdan çatıları ve rengârenk çiçeklerle dolu pencere kutularıyla ev, dükkân ve hanların bir kombinasyonu olan bir dizi güzel alçı bina vardı. Bunun ötesinde kraliyet arazisinin başlangıcını işaret eden kısa bir duvar vardı. Bir sıra ağaç, bahçeleri egzersiz ya da oyun için kullanmak isteyen saray mensuplarına mahremiyet sağlıyordu. Gün batımına yaklaşıldığı için çoğu içerideydi, bunun için minnettardım. Saraydaki hanımlar bana yaltaklandı. Birçoğundan hoşlanıyordum ama kimin ilgisinde samimi olduğunu anlamakta zorlanıyordum, çünkü birçoğunun bir gün kraliçe olacağım için bana ilgi gösterdiğinden şüpheleniyordum.

Geniş avluyu geçtim ve kale duvarı boyunca arka tarafa doğru ilerledim, Kan Kralı hakkında iğne işi ve dedikoduların içine çekilmemek için hizmetkârların odasından girdim. Girişin hemen solundaki dar bir merdivenden yukarı çıktım, kalçalarımın sürtünmesi neredeyse dayanılmazdı. Hem midemde alev alev yanan arzudan hem de içimde hâlâ pençelerini gezdiren büyüden dolayı çok sinirlenmiştim. Nasıl oluyordu da hâlâ bu umutsuz serbest bırakılma ihtiyacı tarafından bu kadar tüketilebiliyordum? Uçuştan uçuşa, daha da ateşlendim, zihnim vampirin başımı nasıl tuttuğunu, dudaklarıma nasıl dokunduğunu ve ağzımdan nasıl kelimeler çıkardığını düşündü. Parmakları vücudumun diğer hassas ve şişmiş kısımlarını keşfederken boğazımdan başka hangi sesleri çıkarabileceğini merak ettim.

Düşüncelerin iğrenç, diye azarladım ve sonra daha nazik bir şekilde kendime bunları düşünmemin tek nedeninin bazı şeylerin etkisi altında olmam olduğunu hatırlattım.

Büyü.

Altı kat merdiven çıktıktan sonra odama ulaştım. İçeri girdiğimde, dikenli ahşap kapıya yaslandım. Çıkarken nefesimi tutmuştum çünkü seksi ve güzel bir kurtarıcı gibi görünen ama aslında bir canavar olan vampiri düşünmeden edemiyordum. Elim karnımdan aşağıya, şişmiş klitorisimin elimin fırçasıyla buluşmak için yükseldiği merkezime doğru sürüklenirken şimdi onu düşünüyordum. İnledim ve elime gömüldüm, hazzın bedenime işlediğini hissetmek için çaresizce, bu vampirin ve büyüsünün görüntüsünü de serbest bırakabilmek için boşalmak için çaresizce. İstediği şey buydu -beni bu ana sürüklemek- ve bunu hak etmek için hiçbir şey yapmamıştı. Erotik şeyler söylememiş, beni öpmemiş ya da tenimi okşamamıştı ama yine de yüzü aklıma geldi.

Hayal kırıklığım aşikârdı ve zihnimde onun kahkahasının yankılandığını duyduğumu sandım - açıklıkta attığı kahkaha, eğlenmiş, karanlık, kibirli.

Tanrıça adına, ondan nefret ediyordum.

Kalçalarımın tepesindeki kıvrımları hissedene kadar eteklerimi ellerimde topladım, sonra parmaklarımın ucu klitorisime değdi. Dokunuşuma karşı gerildi, ihtiyaçla hassaslaştı, hala çok sıkı, pratik olarak preening. Parmaklarım içimin sıcaklığına ve kayganlığına yaklaşırken nefesimi tuttum ve hiç bu kadar ıslanmadığıma yemin ettim.

Sihirli olmalı, diye düşündüm ve yine de midem gerginlik, utanç ve suçlulukla düğümlendi.

Orta parmağımı açıklığımdan aşağı çekerek kayganlığı topladım- arkamdan bir vuruş patlak vermeden önce.

Donakaldım, parmaklarım ateşime doğru
kaymaya hazırlanıyordu. "Leydim, içeride
misiniz?"

Hizmetçim Nadia kapının diğer tarafındaydı. Doğduğumdan beri benim bakıcımdı ve aramızda yakın bir bağ oluşmuştu. Şatoda normal görevleri dışında birlikte vakit geçirdiğim tek hizmetçi ya da hizmetkâr oydu. Bu, sarayın tuhaf bulduğu bir ilişkiydi ve sadece cesur olanlar

yorum yapacaktı ama umurumda değildi. Nadia benim hiç sahip olmadığım annemdi ve onu seviyordum.

Şu an hariç. Şu anda, onun gitmesini istiyordum. Serbest kalmak için kovalamacadan vazgeçmeye hazır değildim, bu yüzden bir parmağımı etime soktum ve yavaş bir nefes v e r d i m .

"Leydim, orada olduğunuzu biliyorum."

Onu görmezden gelirsem belki gider diye düşündüm.

Çok ıslanmıştım, neredeyse hiçbir şey hissedemiyordum. Daha fazla genişliğe, dolgun ve gergin hissetmeye ihtiyacım vardı. Bir parmak daha ekledim, başım arkamdaki kapıya sertçe bastırdı, avucum vücudumdan göğsüme doğru kayıyor, sıkıyor, yoğuruyor, elbisemin yıkıntıları arasından alay ediyordu. Bu sırada ormandaki o canavarı düşündüm. Erkek gibi görünen, başımı iri elleriyle tutan, kıvrak parmaklarıyla dudaklarımı okşayan, sert vücudunu benimkine bastıran o canavarı. Eğer beni öpmüş olsaydı, teslim olurdum. Beni becermesine izin verirdim ve bu muhtemelen ölümüm anlamına gelirdi, ama en azından Ruh'a giden yolda tutkuyu bilirdim.

"Leydim?"

Lanet tanrıça adına.

Sinirli bir homurtu çıkardım ve eteklerimi indirerek geri çekildim. Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıyı açtım.

"Ne var, Nadia?" Tersledim. Eğer Nadia sözümü kesmekte ısrar ederse, o zaman benim ruh halimle uğraşmak zorunda kalacaktı ama beni tanıyordu ve irkilmedi bile. Karşımda durmuş, hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Uzun, siyah saçları gümüşle örülmüş ve birbirine geçirilmişti, bu parçalar ince yüzünün etrafında fısıldayarak kıvırcık bir hale oluşturuyordu. Koyulaşmış cildi pürüzsüzdü ve tek kırışıklığı koyu ve canlı kalan gözlerinin etrafındakilerdi.

"Bu gece için hazırlanmana yardım etmeye geldim." Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırptım. "Bu gece mi?"

"Kan Kralı'nın gelişi için."

Gözlerimi devirip kapıdan uzaklaştım ve eteğim etrafımda dönecek şekilde döndüm. Bu hareket bacaklarımı serinletti ve karnımın alt kısmındaki gerginliği serbest bıraktı.

"Kan Kralı için nasıl göründüğüm umurumda değil."

"Ben de seni süslemek istemezdim ama sen bir prensessin ve babanın yanında öyle görünmelisin." Nadia beni odama kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Odam küçüktü ve yatak oldukça fazla yer kaplıyordu, hatıralarla dolu bir sandık ve bir gardırop dışında pek az şeye izin veriyordu. Büyük bir süit de tutabilirdim ama bu odayı manzarası için seçmiştim; aşağıdaki pencere annemin bahçesine bakıyordu.

"Burada ne yapıyordun ki? Kapıya cevap vermen uzun sürdü," dedi Nadia ocaktaki ateşi harlarken.

Soğuğu fark etseydim bile közleri karıştırmazdım. Ateşten korkuyordum, kapalı bile olsa. Seslerden, çıtırtılardan ya da patlamalardan hoşlanmıyordum. Duman kokusunu, hatta sıcağı bile sevmezdim ama hava gerçekten de ateşsiz durulamayacak kadar soğuktu, bu yüzden Nadia'nın devam etmesine izin verdim ve yanından geçerken hep etrafında geniş bir yay çizdim.

"Uyuyorum," dedim ve yatağıma uzanıp mavi kadife tenteye baktım.

Hâlâ delicesine rahatsızdım ama Nadia'nın sözümü kesmesi muhtemelen en iyisiydi. Aksi takdirde, ormandaki canavara -onun dokunuşuna, kokusuna ve hissine- mastürbasyon yapmaya devam ederdim ve bunun için kendimden zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret ederdim.

İçimi çektim.

Sen bir kurbansın, dedim kendime, bunu kabul etmekten nefret etsem de. Bize küçük yaştan itibaren vampirlerin cinsel yaratıklar olduğu öğretilmişti ve genellikle en dindarları bile şehvetle dolduran büyüler yaparlardı.

Dindar olmamamın da bir faydası olmadı.

"Değildin," dedi Nadia, ateşin önündeki yerinden doğrulurken. Sopayı bana doğrulttu. "Az önce altı kat merdiveni koşarak çıkmanı izledim."

"Uyumak için acele ediyordum."

Kaşlarını kaldırdı ve demiri yanına bıraktı. "Duyduğuma göre Komutan Killian'dan da kaçmışsınız."

Gözlerimi devirdim. "Komutan Killian muhtaçtır. Ben değilim."

Nadia, "Ondan iyi bir koca olur," diye karşı çıkınca sesindeki hayalperestlik karşısında irkildim.

Doğruldum ve ona bakakaldım. "Az önce ne dediğimi duymadın mı?"

Nadia kırk bir yaşındaydı ve evlenmemişti -ki bu onun dışında gayet iyiydi. Evlenmek istiyordu ve bu konudaki düşünceleri Cordovialıların çoğunluğuyla aynıydı, yani on sekiz yaşını geçmiş ve evlenmemiş herkes yaşlı bir kız olarak görülüyordu ve evlenme telaşı daha fazla insanın genç yaşta ölmesinden kaynaklanıyordu.

Yirmi altı yaşındaydım ve bekâr kalmaktan son derece memnundum ve kraliyet ailelerinin ve akranlarının rahatsız edici bulduğu diğer şeylerin yanı sıra bu konuda da çok sesliydim. Bu durum sık sık evcilleştirilmem gerektiğine dair istenmeyen yorumlara yol açıyordu. Gerçi bu yorumu yapan son adam kendini hançerimin ucuyla karşı karşıya bulmuştu.

Söylemeye gerek yok, bir ünüm vardı. Ama beni kontrol edebileceğini düşünen bir erkeği kabul edemezdim. Evlenmeden kalma isteğim aşkla ilgili duygularımla da örtüşüyordu. Aşk sadece babam, Nadia ve halkım için almak istediğim bir riskti.

Daha fazla aşk, kaybedecek daha fazla şey olduğu anlamına geliyordu.

"Söylediklerinizi duydum. Ama muhtaç olmanın nesi yanlış? Kendini sana adayacaktır."

"Kontrolcü olurdu."

Ve onunla yatmak zorunda kalacaktım... düzenli olarak. Tutkusuz bir seks hayatını hayal ederek ürperdim ve bunu yapamazdım. Hayır, Komutan Killian aradığım adam değildi.

Benim için.

"Bu kadar seçici olmamalısın, Isolde. Vampirler yüzünden erkek nüfusunun azaldığını biliyorsun. Yakında seçebileceğin daha da az erkek olacak."

"Seçim yapmam gerektiğini kim söyledi?"

Babam bana evlenmem gerektiğini söylememişti. Oluşturulacak siyasi ittifaklar yoktu, çünkü evler Kan Kralı'nı yenme kararlılıklarında birleşmişlerdi ve vampirlerin yükselişinden beri de öyleydiler... yakın zamana kadar. Babam ona boyun eğmeye karar verene kadar. Artık dışlanmıştık. Daha önce uygun bir gelin olamadıysam, şimdi de olamayacağım kesindi ama içimden bir ses yakında daha fazla krallığın babama katılacağını ve halklarının hayatını diğerine tercih edeceğini söylüyordu.

"Her saygıdeğer hanım evlenir, Isolde."

"Nadia, ikimiz de biliyoruz ki ben saygın
biri değilim."

"Numara yapabilirsin," diye karşılık verdi. "Sen bir prensessin, tanrıça tarafından kutsanmışsın ama yine de sana verdiği her şeyle alay ediyorsun."

Nadia'nın sözleri karşısında yüzüm öfkeyle kızardı ve ayağa kalktım. Hizmetimde çalışan başka biri olsaydı onu kovardım. Ama Nadia'yı tanırdım. Dindar ve kendini Asha'ya adamış biriydi; tıpkı benim gibi onun da inançları için kendine göre nedenleri vardı. Kendine rağmen iyi niyetli olduğunu da biliyordum ama bu onun görüşlerini paylaştığım anlamına gelmiyordu. Cordova canavarlarla lanetlenmemiş olsaydı bile, annemi tanıma fırsatı bile bulamadan benden alan iki tanrıçaya asla sadakat gösteremezdim.

Konuşurken sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırmıştım.

"Asha'nın dünyayı vampirlerden temizlediği gün, onun kutsamalarını onurlandırdığım gündür, Nadia. O zamana kadar, sadece olduğum kişi olabilirim."

Hayal kırıklığıyla değil ama kabullenerek iç çekti - işi başından beri lanetlenmişti. Beni, sonunda Lara'nın kraliçesi olacak bir hanımefendi olarak yetiştirmesi gerekiyordu. Yaptığı şey

onun yerine ben vardım. Henüz ne olduğumdan emin değildim. Evcilleşmemiş, vahşi, ruhlu

-Bunların hepsi beni tanımlamak için kullanılan kelimelerdi. Ne olursam olayım, bir kalıba uymuyordum. Ama bunun beni kötü bir prenses yaptığını ya da kötü bir kraliçe yapacağını düşünmüyordum. Beni kral olmadan hükmetmeye istekli biri yapıyordu ve bu dünyanın buna hazır olduğundan emin değildim.

"Pekâlâ," dedi Nadia. "Eğer olduğun gibi görünmen gerekiyorsa, en azından bir prenses gibi görünmeni sağlayabiliriz. Elbisene ne yaptın?"

Gözlerimin göğsüme düşmesine izin verdim. Hayal kırıklığım yüzünden mahvolduğunu unutmuştum.

"Oh. Sınırdan dönerken bir strzyga ile karşılaştım."

Bu konuda yalan söylemeye gerek görmedim. Karanlık Çağ'da doğduğumuz için hepimize savaşmayı öğretmişlerdi. Bu, yürümeyi öğrenmek kadar gerekli bir beceriydi.

"Komutan Killian ile birlikte kalsaydınız, savaşmak zorunda kalmazdınız."

"Dövüşmeyi seviyorum," diye karşı çıktım.

Nadia'nın gözleri mahvolmuş bedenime kaydı ve noktaları birleştirdiğini anladım; parçalanmış, kanlı bir elbise ama görünürde bir yara yoktu.

"Ayrıca, beni zar zor fırçaladı," dedim çabucak. "Kan ona ait. Bir damara çarptığında ne olduğunu bilirsin."

Nadia başını salladı ve tuvaleti işaret etti. "Banyo. Şimdi."

Çabucak itaat ettim, bu günü fırçalamaktan mutluydum. Belki şansım yaver gider ve su, kemiklerimi toza dönüştürmeden önce içimdeki yangını söndürürdü.

Üç

Bir saat sonra babama sunmaya hazırdım. Nadia'nın elbisemi seçmesine izin verdim, bu nadir görülen bir şeydi ve sanırım heyecandan olayı unutmuştu, çünkü en sevdiğim elbiseyi seçmişti - kahverengi tenimde ateş gibi parlayan inci süslemeli serulean ipek. Yakası kare şeklinde ve alçaktı ve göğüslerim en üstte yastık gibi duruyordu.

Nadia onaylamadığının bir işareti olarak dilini şaklattı.

"Çok fazla ekmek var," dedi yakamı kaldırmaya çalışırken ve bunu başaramazken.

"Beni caydırmayı düşünüyorsanız, caydıramayacaksınız."

Nadia kilom hakkında yorum yaptı çünkü bu da kalıba uymayan bir başka yanımdı. Göğüslerim büyük, kalçalarım genişti. Kalçalarımdan biri muhtemelen onun beli kadardı. Yine de pek umurumda değildi. Formdaydım ve dövüşebiliyordum. Bu, beni uysal bir prensese dönüştürmeyi başaramamış bir bakıcı olan onun için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Nadia saçlarımı omuzlarımın üzerinden geçirdi, göğüslerimin kabarıklığını gizlemek için kalın, koyu dalgalarımı düzenledi. İşini bitirdiğinde, saçlarımı hemen geriye attım.

"İstifa edebilir miyim?" diye sordu yatağımın ucundaki ahşap sandıktan inci bir taç çıkarırken. Çok fazla başlığım yoktu, çünkü sahip olduklarım anneme aitti ve birçoğu onun Nalani Mercan Adası'ndaki memleketinden gelmişti. Onun halkı adalıydı. Denizci, dokumacı ve bahçeciydiler, dolayısıyla annemin bahçeciliğe olan sevgisi de buradan geliyordu.

Güldüm. "Peki zamanını ne yaparak geçiriyorsun? Yastık mı dikiyorsun?"

"*Oku*, seni küstah çocuk," diye tersledi Nadia, ama yanıtı şakacıydı ve önceki konuşmamızdaki gerginlikle hiç dolu değildi.

"Ben çocuk değilim, Nadia."

"Evlenene kadar çocuksun," dedi.

Gözlerimi devirip elbisemi düzelttim ve aynada kendimi inceledim. Hayatım boyunca anneme benzediğim söylenmişti. Bunu duymayı ne kadar çok istesem de, bu iltifat aynı zamanda kalbimi oymuşlar gibi hissetmeme neden oluyordu. Bu, onun hayatımdan uzun süre uzak kalışını ve benim yaşayabilmem için yaptığı fedakârlığı hatırlatıyordu.

"Düşmanımız teslim olmaktan bahsederken neden ben babamın yanında olmak zorundayım?"

Nadia'dan çok kendi kendime konuştum, yine de o da fikrini söyledi.

"Eğer bu krallığı yöneteceksen -kocan olsun ya da olmasın- bugünden itibaren vampirlerin yönetimi altında olacak. Kiminle uğraştığını öğrenmelisin ve bu gece senin ilk dersin."

Bu gerçekten doğru olabilir mi? Bugünden itibaren Lara, benim türümden binlerce kişiyi katletmiş bir yaratık olan Kan Kralı'na hesap verecekti. Gerçek gibi görünmüyordu.

"Kan Kralı bir eş istemediği için memnun ol Issi." "Gönüllü müsün, Nadia?"

Bana ters ters baktı. "Ben bile evlenmeyi bu kadar çok istemiyorum."

Her ne kadar şakalaşsak da, bütün gün kalbimde bir korku vardı. Bugün dünya değişecekti ve hiçbirimiz bunun iki seçenekten daha iyisi olup olmadığını bilmiyorduk. Yine de babamın Kral Adrian tarafından yönetilme kararında haklı olduğunu ummak zorundaydım. Adrian'ın canavar olmasına rağmen hâlâ bir tür insanlığa sahip olduğunu ummak zorundaydım.

Nadia odamdan çıkıp kanadımın dar koridorlarında beni takip etti. Kalenin duvarları karmaşık taş işçiliğiyle örülmüştü, tuğlalar

Öyle ki dekor olmadan bile estetik açıdan hoş görünüyorlardı. Güzelliğe ve işçiliğe rağmen, soğukluk içime işledi ve omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Daha da kötüsü, meme uçlarım sertleşti ve bana düşmanıma duyduğum doyumsuz arzuyu hatırlattı.

Merdivenlerin dibinde Nadia durakladı.

"Kan Kralı'nın bakışları altında titremeyin. Bugün teslim olun, yarın fethetmek için yaşayın."

Nadia'nın sözleri, düşmanımızı yenebilecek bir silah bulacağımıza dair umudumdu. Babamla birlikte Kan Kralı'nın gelişini bekleyeceğimiz ve o noktada büyük salona geçeceğimiz ön odaya girmem için beni yalnız bırakarak ayrıldı. Kapıya yaklaşırken midem düğümlendi ama kapıyı çalmadan önce durakladım, içeriden Komutan Killian'ın sesinin yükseldiğini duydum.

Killian, "Bu bir tuzak," dedi.

"Revekka kralı müzakere etmek yerine bizi katletmeye karar verirse, bu bizim yüzümüzden çok onun yüzünü gösterir," diye yanıtladı babam, sesi sıcak ve yankılıydı. Göğsümü sakinleştirdi. Babamı çok severdim - doğduğum andan itibaren sahip olduğum tek şey oydu. Onun fevri bir karar verdiğini hiç görmemiştim, bu yüzden bu teslimiyetin her yönünü düşündüğünü biliyordum. En önemlisi de halkımızı neyin koruyacağını düşünmüş olmasıydı.

"Kızını düşün-" Killian denedi.

"Haddinizi bilin Komutan!"

Babamın sesi içimde bir ürperti yarattı ve sırtımı dikleştirdi ama öfkesinden memnundum. Ben de kızgındım. Komutanın babamın *beni* düşünmediğini varsayma cüretine. Ama bu benden daha büyük bir şeydi. Egosu daha büyük bir güce boyun eğme düşüncesiyle acı çeken bir komutandan daha büyüktü.

"Bu ateşkesi Isolde için kabul ettim. Onun şiddetle dolu bir gelecekte yaşamasını istemiyorum."

"Yine de çok daha belirsiz bir gelecekle karşı karşıya kalacak."

Bunu içeri girmem için bir işaret olarak kabul ettim. Ya bunu yapacaktım ya da Komutan Killian'ın babamın kılıcıyla duvara yapıştığını görecektim ve her ne kadar beni kızdırsa da vampirler kapımızın önündeyken kan dökmek pek de iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Babamın yüz ifadesi beni gördüğünde sakin bir maskeye dönüştü, hüzünlü bir gülümseme incelmiş dudaklarını kıvırdı. Ateşin yanında duruyordu, ağır kürk astarlı pelerini ince bedenini daha iri gösteriyordu. Babam hiçbir zaman heybetli bir adam olmamıştı ama bir duruşu, dikkat çeken bir ifadesi ve hâkimiyet ifade eden bir sesi vardı. Saçları koyu renkti ama kırlaşmaya başlamıştı. Saçlarının çoğu çenesinde bir noktaya gelen sakalında toplanmıştı.

"Isolde," dedi babam. "Benim mücevherim."

"Baba," diye selam verdim, ona yaklaştım ve uzattığı elini tuttum. Yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, baba." İçine girdiğimiz duruma rağmen gülümsedim. Bu teslimiyetin hâlâ birlikte olacağımız anlamına geldiği gerçeğiyle teselli buldum. Sonunda, önemli olan tek şey buydu.

"Komutan Killian bana bugün sınıra gittiğinizi ve onu almadan ayrıldığınızı söylüyordu."

Killian bana ihanet edecekse, en azından tüm gerçeği söyleyebilirdi, ki buna ondan nasıl kaçtığım da dahildi.

İçgüdülerin nasıl? Sormak istedim ama sessiz kaldım. Bu dersin daha fazla uzamasını istemiyordum.

"Komutan Killian yetişti," dedim ona ters ters bakarak.

"Issi," dedi babam, sesinde bir uyarı notası vardı. "Kapımızın eşiğinde yatan tehlikeyi biliyorsun."

"Eğer bir vampir tarafından saldırıya uğrarsak Komutan Killian'ın ne yapabileceğini anlayamıyorum. *Birini* yenmek için bir ordu gerekir."

Babam iç çekti. Haklı olduğumu biliyordu.

"Başka canavarlar da var Prenses," diye karşı çıktı Killian, sesi gergindi.

Bakışlarımı kaydırdım ve göğüslerime inen bakışlarını karşıladım. Gözlerimi devirmek istedim ama kendimi tuttum.

"Bana öldürmem öğretilen canavarlar. Tekrar söylüyorum, neden sizin refakatinize ihtiyacım olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü ben emrettim." Babamın sesi bir kırbaç gibiydi, havayı yarıyor ve dikkatimi çekiyordu. "Bu tartışmaya açık bir konu değil, Isolde. Anlaşıldı mı?"

"Crystal," diye cevap verdim sıkıca, tenim hayal kırıklığıyla kızarmıştı.

Babam yine iç çekti ama bu daha çok rahatlama gibiydi. Muhtemelen tartışmadığım için memnundu. Bu sadece onun yararınaydı. Bu teslimiyetin onun için ne kadar yorucu olduğunu biliyordum. Benim için duyduğu endişenin Kan Kralı'nın istilasından kaynaklandığını biliyordum. Bunu daha da arttırmayacaktım. Öte yandan, Killian'ın öfkemi duymasını ve hissetmesini sağlayacaktım.

Kapı çalındı ve haberci Miron içeri girdi. Üniforması altın püsküllü koyu mavi bir tabardandı. Genellikle parlak tenini tamamlardı, ama bugün solgun görünüyordu ve konuşurken nedenini bildiğimi düşündüm - Kan Kralı'nı kanlı canlı görmüştü.

Eğildi.

"Majesteleri." Sesi titredi ve boğazını temizledi. "Kan Kralı geldi."

Küçük odayı garip bir gerilim kapladı. Her nasılsa, bu farklı hissettiriyordu. Kan Kralı sadece sınırlarımızın ötesinde değildi; sınırlarımızın içindeydi. Bugünden itibaren bizi o yönetecekti.

Babam bana uzun uzun baktı ve sonra döndü, giderken pelerinini kavradı, böylece onunla birlikte döndü. Komutan Killian kolunu uzattı. İçine bir bıçak sokmayı tercih ederdim ama onun yerine kabul ettim.

"Neden bunu giyiyorsun?" diye sordu, konuşurken nefesi yanağımı kaplayacak şekilde başını eğdi.

Bıçakla gitmeliydim diye düşündüm.

Cevap verirken ona bakmadım. "Gardırobum hakkında yorum yapmak size düşmez Komutan."

Eli benimkinde sıkılaştı.

"Çok fazla ten gösteriyorsun. Vampir kralı baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Haddini bil," dedim, sesim babamınki kadar buz gibiydi.

"Öyle demek istemedim, sadece seni korumak istedim."

"Neyden? Aç bakışlardan mı?" diye sordum. Ona dönüp meydan okuduğumda ön odanın kapılarından geçip büyük salona henüz girmiştik. "Sizinki de bir o kadar tehditkâr Komutan."

Babamın tahtının oturduğu uçurumu geçtim ve soluna doğru ilerledim, bakışlarım büyük salonu taradı. Yaldızlı aynalar ve özenli şamdanlarla zengin bir şekilde dekore edilmiş görkemli bir odaydı. Mavi ipekten bir gölgelik bizi perdeliyordu ve odanın her yerinde altın tarlakuşları -evimizin amblemi

-Tavandan sarkan aynı maviyle süslenmiş pankartlar.

Oda sessiz ve hareketsizdi, ancak insanlarla doluydu; muhafızlar, lordlar ve malikânelerinden teslimiyeti izlemek için gelen hanımefendiler. Babam tam da bu odada haftalarını geçirmiş, onların endişelerini dinlemiş, teslim olma lehinde ve aleyhindeki argümanlarına aracılık etmişti. Sonunda, korkuları Kan Kralı altında topraklarını, servetlerini ve statülerini kaybetmek olan birçoğundan nefret etmeye başladım, sanki karar statü kaybetmekle onu korumak arasında değilken bunun bir önemi varmış gibi. Yaşam ve ölüm arasındaydı.

"Majesteleri Kral Henri de Lara, Revekka Kralı Adrian Aleksandr Vasiliev'e hoş geldiniz diyor."

Bu kez Miron'un sesi kararlı ve güçlüydü. Nefesimi tutarak gözlerimi koridorun diğer ucundaki kapılara diktim. Muhafızlar Kan Kralı'nı ortaya çıkarmak için kapıları açarken, halı kaplı bir koşunun iki yanında duran kalabalık daha da geriye çekildi.

Baş döndürücü bir kızarıklık vücudumda çözülürken bir nefesi yuttum ve gözlerim tanıdık, muhteşem bir yüzle birleştiğinde derimden sürünerek çıkmak istedim. Beni açıklıkta bulan, tenimdeki kanı yalayan ve beni bir arzu sarmalına sokan vampir Adrian'dı, Kan Kralı.

Karşılaşmamızdan bu yana değişmiş, siyah yerine kan kırmızısı giymişti. Orta parmağında ve serçe parmağında altın yüzükler parlıyordu ve başında çivili siyah bir taç vardı. Statüsü kendini taşıma şeklinden belliydi -asil ve kendinden emin- ama yine de bir yırtıcı gibi yürüyordu, babama doğru ölümcül adımlar atarken siyah çizmeleri tıkırdıyordu.

O olduğunu bilmeliydim, diye düşündüm, şimdi ona bakarken, ama vampirlerin kralının bir strzyga aramaya gittiğini beklemek aklıma gelmemişti. Onlar kendi türlerinden doğan canavarlar değil miydi?

Yaklaşırken bakışları babamdan Killian'a, oradan da bana kaydı. Gözlerimiz buluştu ve vücudumun uzunluğunu değerlendirirken yavaş, titreyen bir nefes verdim. Onunla ilgili bir şey midemde bir yarık açtı ve daha önce olduğu gibi yine aynı keskin açlıkla boğuldum. Bu yaratık tarafından yutulmak istiyordum.

Bacaklarım titremeye başladı ve o konuşurken bakışlarımı babama çevirdim. "Kral Adrian. Size acımasız bir hoş geldin diyorum," dedi sesi büyük salonda yankılanıyor.

"Yine de bir hoş geldin," dedi Adrian. Sesi dikkatimi çekti ve tuttu; konuşurken dudaklarını izledim, bir canavarın sesiyle değil, bir aşığın sesiyle. "Kabul ediyorum."

"Siz ve ordunuz oldukça ünlüsünüz," dedi babam.

"Kan dökmeden önce teslim olmayı düşündüren bir itibar," dedi Adrian ve başını hafifçe eğdi. "Akıllıca."

"Bazıları bana korkak diyor," dedi Peder. "Teklifinizi düşündüğüm için."

Büyük salondaki gerilim arttı.

"Başkalarının ne düşündüğü umurunuzda mı, Kral Henri?"

"Halkımı önemsiyorum," dedi. "Onların güvende olmasını istiyorum. Teklifiniz bu mu Kral Adrian? Halkımı güvende tutacağın mı?"

Vampir uzun bir süre babama baktı, sanki doğru söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi onu farklı bir yoğunlukla inceledi.

"Halkınızın ne kadar özgürlüğe sahip olmasını istiyorsunuz?"

Babam hemen cevap vermedi. Sonunda bakışlarımı kaydırdım ve onun öne doğru eğildiğini gördüm.

"Pazarlık mı yapıyoruz, Kral Adrian?"

Vampir küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bir teklifim var."

Baba bekledi ve Adrian devam etmeyince, "Bu teklif nedir?" diye sordu.

"Kızınızı istiyorum. Elbette evlenmek için," diye ekledi, sanki sonradan aklına gelmiş gibi.

Komutan Killian hemen, "Hayır," dedi.

Adrian ters ters baktı, ben de öyle, her ne kadar hâlâ düşman kralın sözlerini sindirmeye çalışıyor olsam da. Az önce benden evlenme mi istemişti? Bacaklarım şimdi çok farklı bir nedenden dolayı titremeye başladı ve bir an için dizlerimin kırılacağından korktum. Bunun yerine parmaklarımı avucumun içine kıvırarak tırnaklarımın derimi delmesine izin verdim. Bu yaratığın önünde zayıflık göstermeyecektim, gerçi açıklıkta bunu zaten başarmıştım.

"Benimle evlenmek istiyorsun-hayır," dedi babam kesin bir ifadeyle. Evlenmek istemiyordum, hele de bu adamla.

Adrian ona baktı. "Savaşı bu kadar çabuk mu seçtin? Halkını önemsediğini sanıyordum."

"Umursuyor," dedim ve suçlamasına sinirlenerek bir adım öne çıktım.

"Issi." Babam bana doğru uzanmaya çalıştı ama o Komutan Killian'dı. araya girip benimle Kan Kralı'nın arasına girdi.

"Kral Adrian benden elimi istedi," dedim. "Konuşmama izin yok mu?"

"Bunlar kralların meselesi," dedi Komutan Killian. Sesi alçaktı ve kulağımı tırmalıyordu.

Onu itmek istedim ama kendimi dizginledim ve bunun yerine bir emir verdim. "Görev yerinize dönün, Komutan."

İtaat etmekte isteksizdi ve yalnız olsaydık itaat etmezdi. Yine de geri çekildi ve babamın yanına döndü. Bakışlarım tekrar Adrian'a döndüğünde, eğlenmiş görünüyordu.

"Madem bir eş istiyordun, neden beni istemek için şimdiye kadar bekledin?" "Bugüne kadar bir eş istediğimi bilmiyordum," diye cevap verdi.

Hayal kırıklığım arttı. Ormanda daha önce karşılaştığımızda karar vermiş miydi? Benim üzerimde bıraktığı etkinin aynısını onun üzerinde de bırakmış mıydım?

"Cazibe bir evliliği zorlaştırır, Kral Adrian," dedim.

"Katlanılabilir bir hale getiriyor," dedi. "Sizce de öyle değil mi Prenses?"

Demek beni becermek istiyorsun, diye düşündüm gözlerimi kısarak. Bunun için yemin etmemize bile gerek yoktu ama nedense evlilik sözleşmesi olmadan kendimi Kan Kralı'na sunmak özgürlüğümü kaybetmekten daha kötü hissettiriyordu.

"Bir canavarla evlenmediğiniz sürece," dedim. "O zaman sadece tutsaklıktır."

Kalabalıktan birkaç mırıltı yükseldi ama Adrian'ın cevabıyla hemen sustular. "Eğer kabul etmezseniz, o zaman savaşacağız," dedi basitçe.

"Memnuniyetle savaşacağım bir savaş!" diye bağırdı babam, ayağa kalkarak ve kalabalığın birkaç üyesi onun beyanıyla birlikte tezahürat yaptı. Sözleri içgüdüseldi ve öleceğini ve yüzleşemediğim gerçeğin bu olduğunu bilsem bile onları kastettiğini biliyordum.

Nasıl olmuştu da bir anda savaşta kazanılacak bir ödül haline gelmiştim? "Baba-" Konuşmaya başladım ama susturuldum.

"Isolde, git. Derhal."

Çıkışlardaki muhafızların silahları, silahlarını kaldırdıklarında takırdadı ve salona doluşmuş olan lordlar ve leydiler çığlık atmaya ve mırıldanmaya

başladılar.

Böyle bir şey olamaz. Bu katliam anlamına gelirdi. Komutan Killian babamın tahtının etrafından dolandı, ben sarsılmadan önce eliyle kolumu tuttu.

Neden *hep* bana dokunuyordu?

"Kovulmayacağım!" Dedim.

"Prenses-"

"Prensesiniz konuşmak istiyor," dedi Adrian. "*Bırakın konuşsun*."

Son iki kelime uyarıcı bir şekilde söylenmişti. Kalbim hâlâ hızlı atıyor, adrenalin kanımda dolaşıyordu. Sulu mavi-yeşil gözleri umutsuzca bakan babama baktım.

Yapma, diye yalvardı.

Yapmak zorundayım, diye mırıldandım. O beni ne kadar kaybetmek istemese de, ben onu kaybedemezdim. Halkımızı kaybedemezdim. Onları korumak için kraliçeleri olmak istemiştim ve hâlâ da istiyorum ama beklediğim şekilde değil.

Adrian'a döndüm ve ona doğru bir adım attım. Odadaki herkesin kaskatı kesildiğini, silahlarını sıkıca tuttuklarını hissedebiliyordum. Gerginlik şimdiden bir savaşa dönüşmüştü ve henüz hiç kan dökülmemiş olmasına rağmen havaya hayali bir kan kokusu sinmişti.

Yine de Kan Kralı'nın bakışlarını üzerimde tuttum, tamamen ona odaklandım, sanki odadaki tek kişi oymuş gibiydi. Ne kadar uzun süre bakarsam o kadar kolay oluyordu. Güzel olmasının yardımı oldu ama aynı zamanda dudaklarının kıvrımı ve yanağındaki daha önce fark etmediğim silik yara izi gibi ilgilenmemem gereken şeylerle de ilgilenmeye başladım.

Konuşmadan önce nefes almayı reddettim, sesimin daha çok bir ürperti gibi çıkmasından korkuyordum. "Kral Adrian, eğer ülkemi, halkımı ve babamı koruyacağınıza söz verirseniz, sizinle evlenmeyi kabul ederim."

Adrian'ın dudakları kıvrıldı ama Komutan Killian itiraz edince bu gülümseme uzun sürmedi. "Prensesim, bu canavarla evlenemezsiniz! Sana izin vermeyeceğim!"

Adrian kaşlarını çattı. "Ona *izin* vermeyecek misin?"

"Sessiz ol, yaratık. Sen topraklarımızın üzerindeki bir lanetsin!"

Komutan kılıcını çekti ve muhafızlar da onu takip etti.

Dönüp Killian'a baktım ve Adrian'ı engelledim. Bu akıllıca bir karar değildi. Adrian'ı tanımıyordum, o bir düşmandı ve ben ona arkamı veriyordum ama işlerin ilerlemesine izin veremezdim.

"Kılıcını indir," diye bağırdım. Bana ters ters baktı, parmakları kılıcın kabzasını sıkıca kavradı. "*Şimdi!*"

Emrim koridorda yankılandı.

"Bu toprakların halkımın kanıyla kaplandığını görmeyeceğim. Kral Adrian'ın şartlarını kabul ettim."

"Unutuyorsunuz, Prenses. Burada hüküm süren ve kaderinize hükmeden kişi babanızdır."

Babama bakmadan önce Killian'a ters ters baktım ve bakışlarım yumuşadı. "Seni seviyorum baba. Seni asla isteyerek terk etmem ama bunun doğru karar olduğunu biliyorsun. Biliyorsun çünkü Revekka kapımıza dayanmadan önce bu kararı vermiştin."

Ne *düşündüğünü* biliyordum, *o seni istemeden önceydi*.

"Ben tek bir kişiyim," dedim. "Katledilmiş bir krallığa değmem."

"Sen gökyüzündeki her yıldıza değersin, Issi," dedi babam ve bir an için kalbim sıkıştı. Bunu savaş ilanı mı izleyecekti? Ama onun yerine bakışları Adrian'a kaydı. "Kızımın kendisinden önce başkalarının güvenliğini sağlamak gibi bir alışkanlığı var. Koruduklarınız arasında onun da olacağına inanıyorum."

Kan Kralı'yla yüzleşmek için döndüm. Babama cevap verirken ona bakmak istedim. Geldiğinden beri ilk kez eğildi ve elini kalbinin üzerine koyarak, "Hayatım üzerine yemin ederim," dedi.

Sözleri beni şaşırttı ve itiraf etmeliyim ki ona inanmadım. Gözlerimi kısmıştım. Sebebi neydi? Neden ben?

"Baba, Kral Adrian'la yalnız konuşmak istiyorum."

"Kesinlikle olmaz."

"Yeminimden şüphe mi ediyorsun?" Adrian dedi ki.

"Siz bir düşmansınız, binlerce insanımızı katlettiniz ve az önce kızımla evlenmek istediniz. Onu mümkün olduğunca uzun süre koruma isteğimi affedeceksin."

"Baba," dedim sessizce. "Önümüzdeki haftalarda Kral Adrian'la birçok kez baş başa kalacağım. Burada, evimizin duvarları arasında birkaç dakika nedir ki?"

Kaşlarını çatarak beni izledi ve sonra Adrian'a ters ters baktı. "Sana beş dakika veriyorum. Daha fazla değil."

Adrian'a baktım ve sonra dönüp antrenin yolunu tuttum. Dişlerimi ve yumruklarımı sıktım, kendimi çok şiddetli hissediyordum, titriyordum. Onunla yüz yüze geldiğimde tamamen sakin görünmesi hiç yardımcı olmadı.

Tabii ki sakindi. Bu günü yeni bir krallık ve bir eşle bitirecekti.

Eşim.

Bu kelimeyi duyunca midem bulandı.

"Bu bir tür şaka mı?" diye sordum. "Hangi kısmı?" diye sordu, sanki tahmin edemiyormuş gibi.

"Bana evlenme teklif ettiğin kısım," diye tükürdüm.

"O kısım," dedi, sesi derin, sözleri kasıtlı, "çok ciddi."

"Bir eşe ne ihtiyacın var?" diye sordum. "Çocuk sahibi olamazsın."

Vampirler teknik olarak canlı yaratıklar değildi ve üreyemiyorlardı; mevcut insanları canavara dönüştürerek kendi türlerinden daha fazlasını yaratıyorlardı.

Adrian gözlerini kıstı ve ben de acaba bir şey mi anlattım diye düşündüm. Yine de krallar pek çok nedenden ötürü evlenirdi: varisler için değilse bile, ittifaklar ve bazen de aşk. Adrian'ın çocuğu olamazdı, ittifaklara ihtiyacı yoktu ve aşk onun gibi biri için saçma bir kavramdı.

"Damızlık kısrak olmak ister misin?" diye meydan okudu.

Kaşlarımı çattım. Ne önemi vardı ki? Bir eş olmak istemiyordum ama işte, aniden nişanlanmıştım. "Fethettiğin her ev için bir eş mi alacaksın?" I

karşı çıktı. Belki de bir harem ya da kurutabileceği bedenler diliyordu.

Adrian eğlenmiş görünüyordu, kaşları kalkmış, dudakları büzülmüştü. "Bence yeterince zorlayıcı olacaksın. Neden daha fazlasını isteyeyim ki?"

"Anlamıyorum."

"Anlayacak ne var?" "Neden ben?"

Bana baktı ve soruma nasıl cevap vereceğini bilemediği izlenimine kapıldım.

"Bir eş istediğimi sanıyorsunuz," dedi. "Ama ben bir kraliçe için geldim." Bakma sırası bendeydi.

"Yani evliliğimiz gösterişli bir evlilik mi olacak?" "Oh, sanırım ikimiz de bunun için fazla tutkuluyuz."

Sözlerinin üzerimde sinir bozucu bir etkisi vardı ve bunun onları söyleme şeklinden mi - alçak ve erotik sesi, gecenin köründe sevgilileriyle konuşurken kullandığını hayal ettiğim ses - yoksa kelimelerin kendisinden mi kaynaklandığını anlayamıyordum.

Kaskatı kesildim ve yine de göğsümde bir sıcaklık filizlendi. "Tek istediğin bedenim olsaydı elimi istemene gerek yoktu. Eminim bir anlaşmaya varabilirdik."

Adrian'ın gözleri çakmak çakmak oldu ve bir adım öne çıktı. Bu hareketin hayal kırıklığından mı kaynaklandığını yoksa yorumumu bir davet olarak mı algıladığını anlayamadım. Her iki durumda da geri adım atmamak için kendimi zor tuttum. Endişemi görmüş olmalıydı, çünkü durakladı.

"Benim yaklaşımımda korkacak bir şey yok."

"Korkacak çok şeyim var. Dokuz Hanenin kanı senin ellerinde."

"Senin evin değil," dedi, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi.

Belki de farklı bir şekilde söylemeliydim. "Babam teslim olsa bile Cordova'ya karşı savaşınızı sürdürmeye niyetli misiniz?"

"Ben sadece Lara Hanesi'ni fethetmek için yola çıkmadım, Prenses Isolde. Cordova'nın kralı olmak için yola çıktım." Gözlerini yere indirdi. "Ve bir kraliçeye ihtiyacım var."

"Beni güçle ayartmaya mı çalışıyorsun?" "Sonunda,

herkesi baştan çıkardığı gibi."

"Bunu bu yüzden mi yapıyorsun? Güç için mi?"

"Bu benim ana motivasyonum değil," dedi. "Ama bunun bir sonucu."

"Peki senin asıl motivasyonun ne?" Gözlerim, sorum üzerine havalanan dudaklarına kayarak sordum.

"Korkarım ki tüm sırlarımı ifşa etmek beni cezbedemez Prenses."

"Gerçekten mi?" Nefes aldım. "Azıcık bile mi?"

Elini kaldırdı, ben de bir adım uzaklaştım. Sanki demek istediğini kanıtlamışım gibi kıkırdadı.

"Hayır, yaklaştığımda ürktüğün zaman

değil." Ona ters ters baktım.

"Babana bir yemin ettim. Sana zarar

vermeyeceğim." "Tüm yeminlerine sadık kalır

mısın?" diye sordum.

"Şimdiye kadar hiç yemin etmedim," diye cevap verdi. "Bundan sonra da yemin etmeyeceğim."

Bir kez daha elini uzattı. Gözlerim ona takıldı -yaralı, güçlü, zarif- ve parmaklarımı ona uzattım.

"Gördün mü?" diye fısıldadı. "Korkacak bir şey yok."

Kelimeleri söylemesine rağmen, avucumu ortaya çıkarmak için elimi çevirdiğinde hala nefesimi tutuyordum. Daha önce evlenme teklif ettikten sonra ayakta durabilmek için parmaklarımı sıktığım için kanlanmıştı. Şimdi kan derimin çatlaklarında kurumuştu.

Dilini şaklattı.

"Daha dikkatli olmalısınız Prenses."

Sonra eğildi ve dili avucumun üzerinde döndü. Bu vampir bir gün içinde iki kez kanımı tatmış ve bir kez daha yaralarımı iyileştirmişti. Bu sefer, suçluluk duygusu üzerime çökmüş olsa da ona izin verdim.

Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde, gözlerinde ölümcül bir şey vardı -Sonsuz gibi görünen bir karanlık. Dudaklarını yaladı. "Kanınız gerçekten de eve dönüş gibi," dedi.

Elimi çektim, tiksindim ve aniden daha fazlasını isteyeceğinden korktum.

Adrian sanki düşüncelerimi biliyormuş gibi kıkırdadı. "Endişelenme tatlım. Senden beslenmeyeceğim. Sen isteyene kadar olmaz."

"*Asla* sormayacağım."

Kan Kralı'nın dudakları kıpırdadı ve konuştuğunda sesi saygılıydı. "Yapacaksın. Bunun için yalvaracaksın."

Bu yaratıktan bir şey dilenmeyi hayal bile edemezdim. Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Göğsümün yükselmesi bakışlarını çekti.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır. Ben zevk vaadinde bulunuyorum."

Boğazım d ü ğ ü m l e n e c e k sandım, çünkü her ne kadar ondan nefret etsem de, öğrenmek istediğim bir dili konuşuyordu.

Yine de bunu asla bilemezdi.

"İnanın bana Kral Adrian," dedim ve sesimin ne kadar kararlı çıktığından gurur duydum. "Sizden gelen hiçbir şey asla bir zevk olmayacak."

Dudakları daha da yukarı kalktı. "Meydan okumanızı kabul ediyorum Prenses."

O sırada kapılar açıldı ve babamın sesi beni çağırdı. "Isolde. Gel." Neden bir erteleme verildiğinde hareket etmedim? Kaldım, önünde durdum Adrian, olduğum yere yapışmış, kendimi bir uçurumun kenarına sürüklenmiş gibi hissediyordum, vücudum diken üstündeydi, tamamen yaralanmıştım.

Düşmek istiyordum ve Adrian'ın gözlerindeki aç bakıştan beni yakalamaya hazır olduğunu anlayabiliyordum.

"Koşun Prenses," dedi. "Yakında görüşeceğiz."

Dört

"Onu o canavara sen verdin!" Komutan Killian'ın sesi yükseldi. Sandalyesine yığılmış olan babamın önünde durdu. Genelde Killian'ın sözleri beni kızdırırdı ve ona ne kadar katılmadığımı gösteren küçümseyici bir cevap verirdim ama şu anda söyleyecek sözüm yoktu. Yarın gece, fatihimizle evleneceğim.

Nadia'nın benden bunun beklendiğini söylemesine rağmen kendimi hiç evli hayal etmemiştim. *Kraliçeler yalnız yönetmez. Kraliçeler hiç yönetmez*, derdi. Kralları için yapabileceklerinin ötesinde bir güçleri yoktur.

Bunu değiştirmem gerekiyordu. Amacımın bu olduğunu hissetmiştim, o kadar güçlü bir duyguydu ki bu, tüm kalbimi heyecan ve kararlılıkla doldurmuştu.

Birdenbire bu yok oldu ve bunun yokluğu hayal ettiğimden daha büyük bir ağırlıktı.

Şimdi, diğer kraliçeler gibi yöneteceğim.

Damızlık kısrak olmak ister misin? Adrian bana sormuştu. Belki onun da kraliçesinden farklı bir şey istediğini ummak için çok mu erkendi?

Pencerenin yanında oyalanarak evime, krallığıma, artık Kan Kralı'na ait olana baktım. Hava hâlâ karanlıktı, ama ay ağır ve dolunaydı ve toprağı gümüş rengine boyuyordu. Dalgınca, Adrian'ın da benim kadar güzel bulup bulmayacağını merak ettim. Ne olduğunu takdir edecek miydi?

Lara'nın sunduğu, renkli kumaşlarımız, tatlı şaraplarımız ve canlı kültürümüz mü? Yoksa fethettiği krallıklar listesine ekleyeceği başka bir ülke miydi?

"Onunla birlikte gitmesine *izin* veremezsiniz!"

"Komutan Killian." Babamın sesi alçak, sert ve yorgundu; ben de pencereden dönüp değişimi izledim. "Bizi yalnız bırak."

Killian bir an dondu kaldı ve sonra bana baktı, sanki babama onun varlığı için yalvaracakmışım gibi.

Onun yerine "Sana bir emir verildi," dedim, bu da kaşlarını çatmasına neden oldu. "İtaat etmelisin."

Bir an daha tereddüt ettikten sonra eğildi ve gitti.

İlk başta ikimiz de konuşmadık. Hava çok ağırdı, ikimizin de kabul ettiği şeyin şoku tam olarak hissedilmiyordu.

"Senin için düşündüğüm şey asla bu değildi," dedi babam

sonunda. Boğazımın arkasında kalın bir şey toplandı.

"Biliyorum," diye fısıldadım, ağzım titriyordu. "Senin yanından asla ayrılmazdım."

Babam yutkundu ve ayağa kalkıp yaklaşmadan önce gözlerini sildi, elini yüzüme koydu, başparmağı elmacık kemiğimi okşadı. Bana bakışından nefret ediyordum, sanki dünyada bensiz yalnızmış gibi.

"Sen krallığımızın umudusun, Isolde."

Sonra elini bıraktı, döndü ve kapıyı sessizce kapatarak odadan çıktı ve tüm kalbimi de yanında götürmüş gibi hissettim.

* * *

Odama dönmek tam bir kabustu.

Koridorda şaşkın bakışlarla karşılaşmadan zorlukla ilerleyebildim. Başımı dik tuttum, gözlerimi indirmeyi reddettim. Kararımdan utanmıyordum ve halkımın bana bu şekilde bakmasının tek nedeninin benim ve gelecekleri için korkmaları olduğunu biliyordum.

"Prenses Isolde!"

Leydi Larisa öne doğru sallandı; elbisesinin kıvrımları hareketini kısıtlıyor gibiydi. Yanında küçük kız kardeşi Gabriela vardı. Babaları Lord Cristian, Lara'daki üç üzüm bağından birini yönetiyordu. Acı içkiyi ilk tatlandıran o olmuş, bu da tüm Cordova'da talebi artırmıştı. Ayrıca Adrian'a teslim olduktan sonra unvanını ve topraklarını kaybedeceği endişesini yüksek sesle dile getirmiş, bu da onun hakkındaki düşüncelerimi oldukça azaltmıştı. Gerçi Larisa ve Gabriela iyi niyetli ve tatlıydılar.

"Haberleri yeni duydum. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim, Leydi Larisa," dedim. "İlginiz için teşekkür ederim."

Bunu içtenlikle söyledim. İyi olup olmadığımı ilk soran o olmuştu.

"Ne kadar şaşırmış olduğunuzu hayal bile edemiyorum," diye devam etti. "Her zaman kraliçemiz olarak hüküm süreceğini düşünmüştüm."

"Revekka'nın kraliçesi olmak, bir gün Lara'yı da yönetmeyeceğim anlamına gelmiyor," dedim.

"O halde Cordova'yı fethetmesi için yeni kocanızı destekleyeceksiniz, öyle mi?"

Döndüğümde Lord Cristian'ın havada asılı durduğunu gördüm. Uzun boylu, karanlık yüz hatlarına sahip bir adamdı ve elleri arkasında bana bakıyordu. Bana bakış şeklinden nefret ediyordum. Yirmi altı yaşımda bile benim bir çocuktan farksız olduğumu düşündüğü açıktı.

"Kesinlikle hayır, Lord Cristian," diye cevap verdim, hayal kırıklığımı uzak tutmaya çalışarak. "Yine de hâlâ Lara'nın varisiyim."

"Elbette," dedi ve kızlarının yanına geldi. "Bir sonraki hamlenizi görmek için hepimiz nefesimizi tutmuş bekliyoruz Prenses."

"Affedersiniz?"

"Kan Kralı'na yakın olacaksın," dedi. "Hiç kimsenin olmadığı kadar yakın."

İma ettiği şeyi anlamam için açıkça söylemesine gerek yoktu - Adrian'ı öldürmemi bekliyorlardı. Ancak böyle sözler söylemek

Kan Kralı'na ihanet sayılır. Yine de bu benim için bu adamın benim üzerimdeki algılanan gücü kadar önemli değildi.

"İzlemeniz gereken tek şey, Lord Cristian, mahsulünüz," dedim.

Adam kaskatı kesildi. Eğer kurnazlık yapmak istiyorsa ben de yapabilirdim, özellikle de hükmettiği kişilerle değil kendisiyle ilgilendiği düşünülürse.

"İyi geceler lordum," dedim ve sonra bakışlarım kızlarına kaydı. "Leydi Larisa, Leydi Gabriela."

Odama vardığımda adrenalinim düşmüştü ve kendimi bitkin hissediyordum. Kapımı açtığımda Nadia'yı beni beklerken buldum. Şöminenin önündeki yerinden başını kaldırıp bana baktı, omuzları kamburlaşmış, elleri önlüğünü kavramıştı. Haberi duyup duymadığını sormama gerek kalmadı; yüz ifadesinden bildiğini anlayabiliyordum. Gözleri kocaman, cam gibiydi ve solgundu.

"Nadia." Adı ağzımdan sessiz ve mesafeli bir şekilde döküldü. Beni bekliyor olmasını beklemiyordum. Yalnız kalmayı umuyordum, özellikle de bana -herkesin bana baktığı gibi- sanki çoktan bir hayalete dönüşmüşüm gibi baktığı için.

"Ah, Issi," dedi ilerlerken. Kolları beni sardı, elleri sırtıma saplandı. "Az önce duyduklarıma inanamıyorum. Bana o alçak kralın seni istemediğini söyle."

"Öyle yaptı," dedim ve yüzümü incelemek için beni kol mesafesine kadar itti. Ona dönüp baktım ama onu gerçekten göremedim. Odaklanamadım.

"Evet demek zorunda değildin. Baban senin için seve seve savaşırdı."

Babam nadiren acele kararlar verirdi ama Adrian beni istediğinde onu başka bir şey ele geçirmişti. Gözlerinde hiç böyle bir ateş görmemiştim, ama bunu anlayabiliyordum, çünkü benim içim de böyle hissediyordu - bir tür kızgın korku, en sevdiğin kişiye tutunmak için bir çaresizlik.

"Ama evet dedim," dedim.

Nadia bunu biliyordu, babam da biliyordu.

Bir nefes aldım ve onu bırakarak odayı geçip yatağıma gittim. Ayakkabılarımı çıkardım. Bu ona yatmaya hazır olduğumu söylemenin bir yoluydu.

"Keşke Komutan Killian'la evlenseydin," dedi sırtımdaki bağları gevşetirken.

İçim burkuldu. "Bugünün neler getireceğini bilseydim bile Alec Killian'la evlenmeyi göze alamazdım."

"Bir canavarla evlenmekten daha iyi olurdu," dedi Nadia elbisemin bağcıklarını çözmeyi bitirirken. Elbise yere döküldü ve üzerimde sadece krem rengi bir elbise kaldı.

Yüzümü ona döndüm.

Killian'ın bir canavara dönüşme potansiyeli vardı, ancak bunu söylemedim, çünkü günün sonunda umursadığım şey bu değildi.

"Yalnız kalabilseydim daha iyi olurdu," dedim. Bir prensesin geleneksel rollerini yerine getirmek zorunda olmadığımı düşünerek fazla rahat davranmıştım. Kendi yolumu kendim açacağımı, Dokuz Hane'de hizmet eden ilk kraliçe olacağımı düşünmüştüm ama yanılmışım ve bu beni her şeyden çok incitti. "En azından bu evlilik bir krallığı kurtaracak."

Eğer bu yolu tek başıma açamazsam, o zaman belki krallığımızı kurtarabilirim.

Bu düşünce moralimi biraz yükseltti.

"O yaratığın bir eşten ne isteyebileceğini hayal bile edemiyorum."

"*Bir eş istediğimi varsayıyorsun*," demişti. "*Ama ben bir kraliçe için geldim*."

Adrian'ın Revekka'yı yüz elli yıldan fazla bir süre boyunca fethedip yönetmiş olması dışında -ki kendisi çok daha uzun süredir hayattaydı- bir kraliçesi yoktu. Görünüşe göre bir noktada o da yalnız kalmak istemişti, peki ne değişmişti?

Kanınız gerçekten eve dönüş gibi.

Sözlerini ve parmaklarının benimkileri kavrarken verdiği hissi hatırlayınca ürperdim. Fark edilmiş olmalıydı, çünkü Nadia battaniyeye uzanıp onu omuzlarıma sardı. O bana sarıldığında verdiğim tepkiden nefret

ediyordum.

Bana dokundu; başım hafifledi, yüzüm kızardı, tüm bedenim canlı ve yine de gergin, yüzeye çıkarabileceği bir sonraki duyguya hazırlıksız hissettim.

Bundan nefret ediyordum çünkü bedenim sanki o düşman değilmiş gibi davranıyordu.

Nadia haklıydı. Sen bir çocuksun, diye kendimi azarladım ve mantık yürüttüm. *Her erkek sana böyle hissettirebilir.*

"Senin için ne planladığını düşündükçe ürperiyorum."

Nadia hâlâ konuşuyordu ama benim zihnim tam bir sarmala girmişti. Benden ne istediğini merak ederken bir yandan da yakın geleceği düşünüyordum. Kan Kralı benden hangi görevleri yerine getirmemi bekliyordu? Kanımı içmek istediği konusunda açık davranmış ve zevk vaadinde bulunmuştu - vampirler evliliklerini farklı şekilde mi tamamlıyorlardı? Eğer seks yerine kan içerek yapılıyorsa, gerçek bir evliliği önlemek için mümkün olduğunca uzun süre kaçınabilir miydim?

"Issi?"

Gözlerimi kaldırdım ve Nadia'nın endişeli bakışlarıyla

karşılaştım. "Evet?" diye sordum.

"İyi misin?"

Neredeyse bilmiyordum. Güne vampirlerden varlığımın her zerresiyle nefret ederek başlamış ve günü bir vampirle nişanlı olarak bitirmiştim. Tutkulu bir yükseliş ve yıkıcı bir alçalış gibi bir dizi duygudan geçmiştim. Kendimi bitkin ve bir o kadar da şehvetli hissediyordum. Dolu, gergin ve tamamen paramparça olma ihtiyacı hiçbir zaman gerçekten ortadan kalkmamıştı. Gelgitler yaşadım.

"Yalnız kalabilir miyim, Nadia?"

diye sordum. Tereddüt etti. "Emin

misin?" "Lütfen, Nadia."

Nadiren lütfen

derdim. "Pekala."

Nadia kapıya doğru ilerledi ve bana kederli bir bakış fırlattı. "Bana ihtiyacın olursa ara."

O gittiğinde yatağıma düştüm, kadife örtülere gömüldüm, gözlerim tavana sabitlendi.

"Ben ne yaptım?" Gözlerimi kapatmadan önce yüksek sesle söyledim. Nefes verirken gevşedim, sonra bacaklarımı yukarı ve birbirinden ayırdım, parmaklarımı tenimde gezdirirken elbisemin etekleri kalçalarımın etrafında toplandı. Bir başkasının dokunuşunu ne kadar çok tercih ettiğimi düşündüm, çünkü kendi dokunuşumun bu acıyı dindireceğini sanmıyordum.

Belki de Adrian'ın büyüsünün etkisi buydu. Beni serbest bırakabilecek tek kişi o muydu?

Birden Adrian üzerimde gezindi, ağzı ağzıma yakındı, saçları güneş gibi görüşümü engelliyor, tenime yumuşak bir şekilde kıvrılıyordu.

"Neden buradasın?" diye sordum.

"Çünkü" dedi, "sen benim için yaratılmışsın."

"Bunu herhangi bir kadına söyleyebilirsin, tıpkı benim herhangi bir erkeğe söyleyebileceğim gibi." "Ama bu doğru olur mu?"

"Büyünün hayatta kaldığı yerde gerçek yoktur."

"Sadece büyü hayatta kalırsa gerçek vardır," dedi ve bana doğru eğildi, başım yastığıma bastırırken dudakları boğazıma değdi ve parmaklarım ağrıyan etimi okşadı. "Benim için gel, tatlım, böylece seni tadabilirim."

Vücudum hazırlanmış ve ısınmıştı, giriş yerim ihtiyaçtan kayganlaşmıştı ve tam parmaklarımı şişmiş etime daldırmak üzereyken yatak odamın kapısı açıldı. Sarsılarak oturur pozisyona geçtim ve Killian'ın bakışlarıyla karşılaştım.

"Ne?" Yine sözümün kesilmesine, midemin derinliklerindeki bu düğümü çözemememe kızarak tersledim.

"Bölüyor muyum?" diye sordu, yataktaki pozisyonumu alırken gözleri kararmıştı.

"Evet," diye tısladım, neyi böldüğünü bildiği için öfkeliydim, bir sonraki söylemeye cüret ettiği şey yüzünden öfkeliydim.

"Yardım edebileceğim bir şey değil mi?"

"Yardım isteseydim seni çağırırdım," diye tersledim yataktan kayarken. Odayı geçtim ve komutanla arama mesafe koydum. "Yalnız kalmak istiyorum."

Dinlemek yerine kapıyı kapattı ve ben de yüksek sesle iç

çektim. "Yaratık sana ne söyledi?" Killian sordu.

"Pek bir şey ifade etmiyor," dedim. "Sözlerini zar zor hatırlayabiliyorum."

Ki bu bir yalandı. Her kelimesini hatırlıyordum. Tıpkı bu akşam dilinin yaptığı gibi, tenimin üzerinde kayarak zevk vaat ediyorlardı. Teklif ettiği şeyi istediğim için kendimden nefret ediyordum ama bunu asla veremeyecek bir adamın karşısında duruyordum. Nasıl suçlanabilirdim ki?

Killian, "Onunla gerçekten evlenmek istiyor olamazsın," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Yüzüne bakmak istemesem de ona baktım. Gitmesini tercih ederdim.

"Tam olarak sorduğum şeyi kastediyorum. Bu düğünü gerçekten yapmayacaksın, değil mi?"

"Başka seçeneğim yok, Killian. I-"

"Bir seçeneğin *var*!" diye sözümü kesti. "Öldür onu Isolde. Kalbine bir bıçak sapla, sonra sen ve ben evlenebiliriz."

Killian'ın karşısında durdum, afallamıştım. "Seninle asla evlenmem."

"Kan Kralı ile tartışmasız evlenirsin ama benimle evlenmez misin?"

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Bu çok fazla hayat kurtaracak, Killian. Ne önerebilirsin?"

Yumruklarını sıktı ve sanki bir şeye vurmak istiyormuş gibi kaldırdı.
-belki de ben- ama yerinden kıpırdamadı. Bir süre sonra konuştu. "Baban vampirlerle ateşkes yapmaya karar vermeden önce seni bana vereceğine söz vermişti," dedi Killian. "Tek yapmam gereken Kan Kralı'nı öldürmekti."

"Söz mü?" Kelimeyi tekrarladım, çünkü itirafı beni şok etmişti. Babam benimle evlilik hakkında hiç konuşmamıştı, hele Killian'la hiç konuşmamıştı.

"Bir düşün Isolde. Onunla yaşamaktansa benimle uzun bir hayat yaşamayı tercih etmez miydin?"

"Eğer benim seçimim olsaydı, ikiniz de olmazdınız." "Bunu kastetmiyorsun."

"Her kelimesinde ciddiyim."

Kapıyı açıp gitmesini istemek niyetiyle Killian'ın yanından geçmeye başladım ama kolumdan tutup beni kendisine doğru çekti. Elimi kaldırıp yüzüne bir tokat attım ama beni bırakmadı.

"Bırak. Git," dedim dişlerimin arasından.

"Onu öldürebileceğimi düşünmüyorsun değil mi? Öldürebilirim. Senin için yaparım."

"Ve ben sana hayır diyorum. Benim için hiçbir şey yapma, Killian. Bunu istemiyorum." Kolumla sarsıldım ve o da elini gevşetti.

"Bana onu istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu, ses tonunda bir tiksinti notası vardı.

"Sorularınıza cevap vermeye tenezzül etmeyeceğim. Cevap versem de beni duymazsınız."

Ondan uzaklaştım ve kapıyı açtım. "Git buradan. *Şimdi*."

Killian'ın bakışları ölümcüldü ama yine de odadan çıkmadan önce nazik bir selam vermeyi başardı. Bir an durdum ve ağrıyan kolumu ovuşturdum. Komutanla evlenmeyi asla düşünmemem için pek çok neden vardı. Tatsız seksinin yanı sıra, çabuk öfkeleniyordu ki bu bir kocada asla istemediğim bir özellikti. Bunu soylular arasında, özellikle de Dokuz Hane'nin kralları arasında çok sık görüyordum.

O gittikten sonra pencereye doğru yürüdüm ve geceye baktım. Gün batımını çoktan geçmişti ve Yüce Şehir'e ve kale arazisine açılan her kapı kilitli ve koruma altındaydı ama bu Killian için hiçbir şey ifade etmiyordu ve öfkesinin onu Kan Kralı'na suikast düzenlemek için bu kapıların ötesine gönderecek kadar şiddetli olup olmadığını merak ediyordum.

Killian'ın Adrian'ı öldürme çabasında başarılı olacağına inancım yoktu ama ihanetinin ateşkesimiz için ne anlama geleceğini merak ediyordum. Koruma için

Adrian halkıma ne teklif etmişti? Bir adamın haydutça seçimine rağmen güvende olacaklarından emin olmak istedim.

Pelerinimi giymeden, silahlarımı kuşanmadan ve odamdan çıkmadan önce bir süre daha pencerede oyalandım.

Hizmetkârların odasından çıkıp gecenin içine doğru ilerlerken soğuk terliklerimin arasından sızıyordu. Kapıdaki muhafızları nasıl geçeceğime tam olarak karar vermemiştim ve oraya vardığımda bunu çözmeye hiç de yakın değildim. Nicolae ve Lascar emekli olmuşlardı; onların yerine, cazibemden kolayca etkilenmeyen iki yaşlı muhafız vardı; birinin adı Avram, diğerininki Ivan'dı.

"Prenses," dedi Avram. "Kaleye dönseniz iyi olur."

Onu görmezden geldim. "Komutan Killian bu kapılardan geçti mi?"

"Dakikalar önce," dedi Ivan. "Bir mesaj iletebilir miyiz?"

Tereddüt ettim ve boğazımı temizleyerek nazlı görünmeye çalıştım. "Ona sürpriz yapmayı tercih ederim."

İkisi birbirlerine baktılar. Avram eğlenmiş görünüyordu ama Ivan kaşlarını çattı.

"Onu suçlayamazsın," dedi Avram. "Yarın Kan Kralı'yla evlenmek zorunda."

Tanrı aşkına, birinden izin istemekten nefret ederdim. Belki de Adrian'ın karısı olmak bana yeniden bir miktar özgürlük sağlayacaktı.

"En azından birimizin sana komutana kadar eşlik etmesine izin ver," dedi Ivan.

"Benden birkaç dakika önde olduğunu söylemiştin," diye karşılık verdim. "Yetişebilirim."

"Ormanda canavarlar var Prenses," diye uyardı Avram, sanki bilmiyormuşum gibi.

"Silahlıyım."

Avram, "Komutanı istiyorsanız, size eşlik edecek biri olmalı," dedi.

"Peki," dedim mağrur bir edayla ve muhafızların arasına girdim. "Gel bakalım, Ivan."

Takip etmeye başlayıp başlamadığını görmek için beklemedim ama onu çok daha atletik olduğunu bildiğim Avram'a tercih etmiştim. Ivan'ın işi daha zor olacaktı.

Sınıra doğru kaçarken beni yakaladı.

Ağaç hattına girdik. Bitki örtüsünün aşındığı üç patika vardı. Her biri Lara sınırındaki farklı bir kaleye gidiyordu. Ormana girdiğimde genellikle patikalara bağlı kalmazdım -çünkü onları kullanan askerlere yakalanmak istemezdim.

"Bu tarafa gitti Prenses," dedi, dümdüz ileriyi göstererek.

Midem biraz daha düştü. Vampir kampının yönüydü.

O kadar da aptal değil, dedim kendi kendime. Yine de Killian'ın benimle başa çıkma konusunda ne kadar kararlı göründüğünden emin olamıyordum. Bununla birlikte, Killian babamın emirlerine sadıktı. Babamın vampirlerle barış yapmaya karar verdikten sonra beni Killian'ın gelini yapma teklifini geri çekip çekmediğini merak ettim. Yoksa hâlâ masada mıydı?

Bu düşünce beni daha hızlı yürümeye itti.

Ivan kıkırdadı, zaten geride kalmıştı. "Yavaşla Prenses. Vedalaşmak için yeterli zamanınız olacak."

Ivan'ın Komutan Killian'la kaçamak yapmak için ormana gittiğimi düşünmesi benim hatam olsa da, yine de ses tonundaki ve sesindeki imadan nefret ettim.

Aniden durakladım.

"Bunu duydun mu?" Ben sordum.

Ivan kaskatı kesildi ve gecenin içine baktı. Ay ışığı dilimleri ormanın her tarafına yayılmış, tepedeki dalların gölgesini kesiyordu. Bir parçam kendini suçlu hissediyordu. Ivan nazikti, iyi niyetliydi ve eli kılıcının kabzasında, şakacıdan askere geçiş yaptığını söyleyebilirdim.

"Tam olarak ne duydunuz Prenses?" diye sordu, sesinde ciddi bir ton vardı.

"Bir tıkırtı sesiydi," dedim, bu genellikle bir virikanın yaklaştığının işaretiydi. Virika gölgelerle birlikte hareket eden yaratıklardı. Onlar

Kanlı dişlerini gösterene kadar görülmeleri imkânsızdı. Aç olmadıkları sürece sinsi olabilirlerdi. Açlık onları aptallaştırır.

"Yakından takip edin Prenses," dedi Ivan.

Önden yürümesine izin verdim, bir taşı almak için eğilirken arkasından takip ettim. Taşı yakındaki odunların arasına atmadan önce bir süre daha devam ettik.

"O da neydi?" Çılgınca fısıldadım.

Ivan taşı attığım yöne doğru döndü, ben karanlığın içinde kaybolurken gözleri dikkatle beni arıyordu. Ivan'ın bağırdığını duyana kadar koşmaya devam ettim.

"Prenses!"

Koşmak için yaratılmamıştım ve kesinlikle bunun için giyinmemiştim ama ilerledim, ağaçların arasından vampir kampını görene kadar koştum, sonra gölgelerin içinde durdum. Öğleden sonranın aksine kamp hareketliydi ve herkesin *insan* gibi görünmesi beni şaşırtmıştı. Adrian'ın renklerinde giyinmişlerdi, Revekka'nın salonlarını süslediğini hayal ettiğim renklerde - kırmızı ve siyah. Neredeyse tüy gibi görünen altın zırhlar, etrafta dolaşırken alev gibi parlıyordu, bazıları ateşin etrafında toplanmıştı, bir başka grup ise kâğıt oynuyor gibiydi. Kaygısız görünüyorlardı; sanki düşman topraklarında kamp kurmuş bir ordu değillerdi.

Yine de korkacak pek bir şeyleri yoktu. Onlar yenilmezdi.

Komutan Killian'ı fark etmedim. Kampa girmeye çalışmış olsaydı, şimdiye kadar yakalanmış olacağını tahmin ediyordum.

Tam ağaçların arasından fırlayıp doğruca Adrian'ın çadırına gidecektim ki arkamdan bir ses duyuldu.

"Gardiyanına yaptığın şey çok kaba bir davranıştı."

Arkamda tanımadığım bir vampir bulmak için döndüm ve yaklaştığını hissedemediğim için nefret ettim. Tökezleyerek geri çekildim ve sonuç olarak ağaçların arasından çıktım, vampir de ilerledi. Ay ışığı

Vücudunun üzerine ışık huzmeleri düşürerek koyu tenini ve güzel yüzünü aydınlattı - geniş elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve ağzının iki yanında bir dizi gamze.

"Ne zamandır beni takip ediyorsun?" diye sordum.

"Takip etmiyordum," dedi.

Sırtım sert bir şeyle karşılaştı ve ellerim omuzlarıma kenetlendi. Geriye uzandım, onları yakaladım ve hançerlerimi o kişinin kollarına sapladım. Daha çok yaralı bir hırıltıya benzeyen bir çığlık geceye karıştı ve başka bir vampir bulmak için döndüm. Bu daha zayıftı, saçları ince bir yüzün etrafında düz ve sırık gibiydi. Yumrukları sıkılıydı ve kollarından kan damlıyordu.

"Kahretsin, beni bıçakladı!" diye bağırdı.

Arkamdaki diğer vampir güldü. "Onun silahsız olduğunu varsaymakla iyi ettin."

"Sorin, neler oluyor?" Başka bir ses daha karışıma katıldı. Bu bir kadındı.

"Bir ölümlüyü kampa gizlice girerken yakaladım," dedi karanlık vampir. "Isac'ı bıçakladı."

Yaklaşan kadın sarışındı, saçları başının tepesinden sırtının ortasına kadar uzanan karmaşık bir örgü halinde toplanmıştı. Güzel ve vahşiydi ve sesi sanki gülüyormuş gibi geliyordu.

"*Seni* bıçakladı mı, Isac?"

"Kapa çeneni Miha," diye tersledi.

Şimdi önümde bir yay şeklinde duran üç vampir vardı ve ben hâlâ hayatta olduğum için şok olmuştum. Bıçakladığım bile nispeten sakin görünüyordu ve hemen misilleme yapmasını bekliyordum. Bunun yerine, kolları titremeyi bıraktı ve yaralarından kan damlamayı kesti. Kısa süre sonra yaraları iyileşmiş bir şekilde yanlarına düştü.

Birden arkamızda bir tezahürat patlaması duyuldu ve daha önce ayakta kağıt oynayan bir grup vampiri görmek için döndüm.

İki adam yerde kavga ediyordu.

Sorin ve Isac kıkırdarken Miha gözlerini devirdi. "Bu oyunun bir kavgayla biteceğini biliyordum."

"Dört kral her zaman yapar," dedi Sorin.

Dört kralın ne olduğunu sormadım. Bunun yerine vampir üçlüsünden uzaklaşmaya başladım, ta ki onların dikkati bana dönene ve donup kalana kadar.

"Peki sen burada ne yapıyorsun u f a k l ı k ?" Miha devam etti. "Kralımızı baştan çıkarmaya ve öldürmeye mi geldin?"

Sorduğu soruya o kadar şaşırmıştım ki, bana "ufaklık" diye hitap etmesinden şikâyet edemedim. Kaşlarım kalktı. "Affedersiniz?"

Sorin, "Bu ilk girişim olmayacak," dedi.

"Hayır," dedim ve duraksadım. "Az önce bunun ilk deneme olmayacağını mı söyledin?"

"Doğru," diye espri yaptı Sorin.

"Bunu deneyen kadına ne oldu?"

Kendime engel olamadım. Merak ediyordum. Adrian baştan çıkarılabilir miydi, yoksa bunu deneyen her kadını öldürmüş müydü?

Üçü birbirlerine baktı ve Sorin daha konuşamadan başka bir ses kavgaya katıldı.

"Prenses Isolde. Ne güzel bir sürpriz."

I Döndü için yüz Adrian ise ve üç Vampirler arkasında onu kabul ettim.

"Kralım," dediler.

"Onu kampa gizlice girerken yakaladım Majesteleri," dedi

Sorin. "Beni bıçakladı," dedi Isac.

"Çadırınıza ulaşamadan onu durdurduk," diye ekledi Miha.

Adrian uzun bir süre bana baktı ve sonra konuştu. "Prenses Isolde benim nişanlımdır. İstediği zaman çadırıma gelebilir."

Bu bir dilek değildi. Bu bir işti, ama hiçbir şey söylemedim.

"Beni bıçaklamak yerine bunu söyleyebilirdin," dedi Isac.

Ona bakmak için döndüm. "Bana dokunan sendin." Adrian'ın iyiliği için açıklığa kavuşturmak istercesine, "Omuzlarıma," diye ekledi. "Ne demek istiyorsun?"

Diğer iki vampir gülümsüyordu ve arkamda Adrian kıkırdayarak bakışlarımı üzerine çekti. Benimle alay edercesine gülmediği zamanlarda, sesi aslında... sıcaktı.

"Gülüyorsun," dedim ve gözlerini daha iyi görebilmek için başımı arkaya eğdim, "ama kılıcımın acısını hissedecek tek kişi o değil."

Adrian çeneme dokundu ve bu sefer irkilmemeyi başardım. "Tatlım, bunu dört gözle bekliyorum."

Biri boğazını temizledi ve ben de gözlerini kaçırmış, garip bir şekilde oyalanan üç vampire baktım.

"Biz sadece... gideceğiz," dedi Sorin ve ben üçünün ormanın gölgelerine geri dönüşünü izledim.

Dikkatimi hâlâ beni izleyen Adrian'a verdim. "Benim çadırıma mı gidiyordun?" diye sordu.

"Sizinle konuşmam gerekiyor," dedim.

Gözlerini dikti ve bir süre sonra beni takip etmemi işaret etti. "Gel."

Yan yana yürüdük ve onun çadırının önüne geldiğimizde kamplarını daha iyi görebildim. Beni şaşırtan ilk şey, üzerinde ölümlü bir adamın yemek pişirdiği birkaç ateşin görüntüsü oldu. Cızırdayan etlerin ve baharatların kokusu bana doğru yayıldı ve midem bulandı.

"Ne pişiriyor bu?" Midem bulanarak sordum. İnsan eti olduğunu sanmıyordum ama yine de emin olmak istedim. Bildiğim kadarıyla vampirler yemek yemezdi.

Adrian kaşlarını kaldırdı. "Kuzu. Bizimle seyahat eden ölümlüler için." "Ölümlülerin sizinle seyahat etmesine izin mi veriyorsunuz?"

"Nasıl yediğimizi sanıyorsun?" diye sordu.

Sorusu çok sıradan olmasına rağmen kanımı dondurdu. Ölümlülerin onun ordusuyla birlikte seyahat ettiğinden haberim yoktu.

Revekka'ya kaçan insanlar, sonunda bir vampire dönüşecekleri umuduyla kanlarını sunarak ölümsüzlük kazanıyorlardı. Bu uygulamaya kan akıtma deniyordu ve Dokuz Hanenin tüm krallıklarına ihanet olarak görülüyordu. Aynı zamanda otomatik bir ölüm cezasıydı.

Adrian beni çadırına yönlendirdi ve önden girmeme izin verdi. İçerisi sıcacıktı, ortasındaki mangaldan yayılan sıcaklık. Bunu görünce girişte tereddüt ettim ve Adrian bana çarptı. Sendeleyerek uzaklaşmak yerine eli belime dokundu.

"Burada güvendesin," dedi, yangından duyduğum korkuyu kendisinden duyduğum korkuyla karıştırarak.

Hızla ilerledim. Ayaklarımın altındaki pelüş halılar zeminin çoğunu kaplıyordu ve yuvarlak bir masa ile birkaç ahşap katlanır sandalye bir tarafa dizilmişti. Üzerinde Cordova'nın bir haritasının bulunduğu bir masa da vardı ve yaklaşıp dünyamla ilgili planlarını okumak için içimdeki tüm dürtüye karşı koydum. Çadırın diğer tarafını bir yatak kaplıyordu ve ben bu yatağa odaklandım çünkü yatakta çırılçıplak bir kadın yatıyordu. Uzanmış, tamamen açıktaydı, kremsi teni ateş ışığında parlıyordu. İçeri girdiğimizi görünce oturur pozisyona geçti, örtünmek için battaniyeleri yukarı çekme zahmetine bile katlanmadı. Sanki Adrian'ın bir ziyaretçi getirmesini beklemiyormuş gibi gözlerini kocaman açarak baktı sadece.

"Dışarı," diye tersledi Adrian ve kaçtı. Onun gidişini izledim, yalnız olmadığı için sinirlenmiştim.

"Düğün gecemizde metresin bize katılacak mı?" Ona ters ters bakarak sordum.

"Şimdiden birlikte geçireceğimiz zamanın hayalini mi kuruyorsun?" diye karşılık verdi ve ardından gülümsedi. "O benim metresim değil."

"Yani onunla yatmaz mıydın?"

Gözlerini dikti. "Sanırım bu nasıl hissettiğime bağlı."

Gözlerimi ona diktim. "Hayır demen gerekiyor, en azından yüzüme karşı. Tabii evliliğimizi açıkça yürütmek istemiyorsan. Bu durumda, ben

"Potansiyel sevgililer için keşif yapmaya başlayalım mı?"

Adrian'ın ağzı sertleşti. "Sadakat mi talep ediyorsun?"

"Sen nasıl yönlendirirsen ben de öyle yaparım," dedim.

Bu bir alaydı.

"Talepte bulunmak için erken. Henüz evlenmedik bile."

"Eğer isteğim bu kadar külfetli ise, o zaman nişanı iptal edin," diye meydan okudum. Ortadaki ateşten uzak durarak çadırın içine doğru yürüdüm. Alevler çok yüksek ve çok öfkeli görünüyordu.

"Ah, tatlım, işler bunun için fazla ilginç hale geldi," dedi ve sonra başını yana eğdi. "Neden buradasın?"

Bir an tereddüt ettim. Belki de bu bir hataydı. Kelimeler ağzımdan çıkarken bana çok saçma geliyordu. "Senden bir söz istiyorum."

Adrian'ın soluk kaşları tuhaf gözlerinin

üzerine kalktı. "Devam et."

"Komutan Killian'ın bugünden sonra sizden daha da fazla nefret ettiğini bilmek sizi şaşırtmayacaktır. Sanırım seni öldürebileceğine ve beni nişandan kurtarabileceğine inanıyor. Eğer saldırmaya kalkarsa, halkımdan intikam almaya çalışmayacağınıza söz vermenizi istiyorum."

Adrian uzun bir süre bana baktı.

"Bu söz karşılığında bana ne vereceksin?" "Seni

Killian konusunda uyardım. Bu yeterli değil mi?"

"Bana zaten bilmediğim hiçbir şey söylemediniz. Kapınıza geldiğimden beri komutanınız beni öldürmenin yollarını planlıyordu."

Gözlerimi ona diktim. "Benden ne istiyorsun?"

"Her şey," dedi. "Ama şimdilik, neden ateşin yanında yürümediğinin cevabıyla yetineceğim."

Fark etmesine şaşırarak ona baktım ve sonra alevlere doğru baktım. Ateşten korktuğumu itiraf etmek, sorabileceği başka herhangi bir şeyle karşılaştırıldığında çok az görünüyordu, bu yüzden dürüstçe cevap verdim.

"Ateşten korkarım," dedim. "Çocukluğumdan beri

korkarım." "Çocukken yanmış mıydın?" Adrian yaklaştı.

"Hayır," dedim ve sonra istemsiz, titrek bir nefes aldım. İtiraf etmek istediğimden daha fazlası vardı, geceleri gözlerimi kapattığımda gelen açıklanamaz bir panik. Adrian'ın erişmeye hakkı olmayan bir dehşetti, bu yüzden başka bir şey söylemedim.

Yine de bakıyordu ve bakışları ateşten daha beter yakıyordu.

"Neden sordunuz?"

"Sen benim karım olacaksın," dedi.

Şimdi arkamdaydı ve bana dokunmasa da aramızdaki gerilimden onu hissediyordum. Vücudu benimkini çağırıyordu, kalçalarımı ve omuzlarımı kavrayan manyetik bir çekim. Ona doğru eğilmemek için tüm gücümü harcadım.

Bedenimi kontrol altında tutmaya o kadar odaklanmıştım ki, kulağıma doğru konuştuğunda nefesim kesildi. "Söylesene, Komutan Killian yatağını sık sık ziyaret ediyor mu?"

Kıskançlık yabancılar arasında garip bir özellikti ama şimdi aramızda iki kez baş göstermişti. En azından mantıksızlığımda yalnız değildim.

Başımı çevirdim, gözlerim benimkinden sadece bir santim uzakta olan dudaklarına kaydı.

"Yatağımı ziyaret ettiğini nereden çıkardın?"

"Kıskanç aşıkları bilirim," dedi. "Komutanın ben ölürsem sana sahip olabileceğini mi düşünüyor?"

"Kimse bana *sahip* değil, Kral Adrian."

"Size sahip olmaya çalışmıyorum," dedi ama ayrıntı vermedi.

Kendimi bir kez daha neden beni seçtiğini merak ederken buldum. Onunla yüzleşmek için döndüm, hareket ederken omzum göğsüne değdi ve ona baktım.

"Misilleme yapmayacağınıza söz veriyor musunuz?" Ben sordum.

"Halkınızdan intikam almaya çalışmayacağım ama komutanınızı bağışlayacağıma da söz vermiyorum."

Yüzümün renginin solduğunu hissettim. "Ya senden onu bağışlamanı istersem?"

Adrian'ın yüzündeki ifadeyi açıklayamıyordum ama sorum karşısında zafer kazanmış gibi hissettiğini, sanki beni yeni bir pazarlığın içine çekmiş

gibi olduğunu düşündüm. O

bir adım uzaklaştı ve katlanır sandalyelerden birine oturdu. Rahatlamıştı, iri bir elini koluna dayamış, uzun bacaklarını davet edercesine iki yana açmıştı.

"Seni öldürmeye çalışan bir adamın canını bağışlar mıydın?" diye sordu. Tereddüt ettim ama dürüstçe cevap verdim. "Hayır."

"O zaman komutanınızı neden bağışlayayım?"

Çünkü o bir aptal, demek istedim. "Çünkü ben istedim." Bana baktı ve gözlerim onun güçlü gövdesinde gezindi.

"Çok şey istiyorsun."

"Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün," dedim yavaşça. "Bir düğün hediyesi," diye tekrarladı.

"Beni memnun etmek istemiyor musun?" diye sordum.

Adrian'ın başı tekrar eğildi ve dudakları kıvrıldı. "Elbette seni memnun etmek istiyorum."

Verdiğim sözü yerine getirme ihtiyacıyla ve aynı zamanda merakla yaklaştım.

-Ne kadar yaklaşmama izin verirdi? Ve eğer yaklaşabilirsem... onu kendim öldürebilir miydim? Lord Cristian'ın sözlerini hatırladım ve krallıktaki herkesin benden aynı beklentiye sahip olup olmadığını merak ettim.

Dizimi kalçalarının arasına yerleştirdiğimde Adrian gözleri alev alev yanarak beni izledi. "O zaman beni memnun et," diye fısıldadım ve ellerimi nazikçe onunkilerin üzerine koydum.

Göğsünü. Şaşırtıcı derecede sıcaktı ve avuçlarımın altındaki kaslar sertleşmişti. Hâlâ hareket etmemiş, ellerini üzerime koymamıştı ve tahrik olduğunun tek göstergesi dizime bastırdığı sert boyuydu.

Ellerimi göğsünden yukarı kaydırdım. Eğer bana izin verirse, bıçağımı boynuna saplayabilir ve çekip çıkarabilirdim. Açıyı doğru ayarlarsam bıçaklarım kemiği kesecek kadar keskindi.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye mırıldandı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

"Evet."

Sırıttı ve konuşurken nefesini dudaklarımda hissedebilmem için başını bir santim kadar kaldırdı. "Çünkü sanırım beni öldürmek istiyorsun." Sonraki saniye içinde hareket etti. Ellerinden biri dizimin altından kavradı, diğeri ise ayağa kalkarken belime dolandı, vücutlarımızı birbirine yapıştırdı ve ellerimi aramıza hapsetti. Gömleğini yumruklarımla kavradım ve bacağım kalçasına dolandı, ereksiyonu vücudumun yumuşaklığına bastırdı, sürmek istediğim sert bir kenar, ama hareketsiz kaldım, o konuşurken ona baktım. "Ve eğer durum buysa, seni şimdiden uyarmalıyım ki herhangi bir girişimin gazabımla karşılanacaktır."

"Sanki gazabın daha kötü olabilirmiş gibi," diye tükürdüm.

"Ah, tatlım," dedi ve yüzümü kavramak için hareket etti. O kadar hızlı, o kadar akıcıydı ki tepki veremedim ve konuşurken sözleri dudaklarımın arasından fısıldadı. "Seni bir anda dönüştürebilirim."

Sonra başımı geriye yatırdı, dudakları boynumda gezindi. Parmaklarım gömleğini daha sıkı sıktı. "Peki o zaman sen ne olurdun?"

Cevap vermeden önce gözlerimin içine bakmak için geri çekilinceye kadar bekledi. "Nefret ettiğin ölümsüzlerden başka bir şey değil."

Onu ittim ve o da beni serbest bıraktı. Bir an birbirimize baktık ve Adrian'ın ne düşündüğünü merak ettim. Kavga etmekle sevişmek arasında mı kalmıştı?

Öyleydim.

Bunun yerine, aklım başıma geldi ve en başta buraya gelme nedenime geri döndüm.

"Halkıma karşı misilleme yapmayacağınıza dair söz veriyor musunuz?"

Adrian sanki şimdi bu soru onu kızdırmış gibi ters ters baktı. "Bir anlaşma yapmıştık," dedi. "Sen benim karım olmayı kabul ettiğin sürece ben de senin halkını koruyacağıma yemin ettim. Başkaları bunu yapmasa bile ben sözümü tutacağım."

Son sözlerinin bana yönelik olduğunu biliyordum ama onunla evleneceğime söz vermiştim, ne eksik ne fazla ve onunla ne kadar savaşmak istesem de

Onu öldürmek yerine nefretimi kontrol altına almayı başardım ve minnettarlığımı ifade ettim.

"Teşekkür ederim."

Adrian'ın ifadesi biraz yumuşadı. Konuşmadı ama başını eğerek onayladı.

"Ben... Ben gitmeliyim," dedim ve bir adım

uzaklaştım. "Sana eşlik edeceğim," dedi.

"Buna gerek kalmayacak."

"Öyle," dedi, "eğer o çürüğü size komutanınızın verdiğini varsaymakta yanılmıyorsam."

Koluma baktım. Daha önceki... mücadelemizde... pelerinim omzumun üzerinden düşmüştü. Bakışlarım tekrar Adrian'a kaydı.

"Ben hallederim," dedim.

"Bundan hiç şüphem yok, ama ya bir dönüş yapmak istersem?"

"Onurumu korumayı mı teklif ediyorsun? Ne kadar

şövalyece." "Bunun şövalyelikle bir ilgisi yok," diye cevap

verdi. "Israr ediyorum."

Adrian'ın varlığında muhafızların azarlamasından kaçabileceğim için itiraz etmedim. Çadırından çıktık ve bir kez daha ormana doğru yöneldik, ama sınırda Killian ve Ivan'la yüz yüze gelerek durduk - yüzü öfkeyle çarpılmış olan Killian ve solgun ve utanmış görünen Ivan. Umarım Killian ona çok sert davranmamıştır.

"Isolde," dedi Killian ve gözleri yanımdaki vampire kaydı. "Kral Adrian, onu buradan götüreceğim."

Bana doğru uzanmaya başladı ve Adrian'ın eli fırlayarak sert bir şaplakla Killian'ın elini sıktı.

"Ona zaten bir kez davetsiz dokundun," dedi. "Bunu bir daha yapmayacaksın."

Komutan sarsılarak uzaklaşırken Ivan'ın Killian'a ihtiyatla baktığını gördüm.

"Nişanlımın sağ salim dönmesi konusunda size güvenmediğim için beni bağışlayın."

"Sanki senin yanında güvendeymiş gibi," diye alay etti Killian.

Adrian, "Bırakalım da çürükler kendi adına konuşsun," dedi.

Komutanın rengi soldu ve sanırım ilk kez bana ne kadar sert davrandığını fark etti. Yine de eli kılıcına gitti ama o kılıcını çekemeden ben aralarına girdim. Bu Adrian'a ikinci kez arkamı verişimdi, ikinci kez kendimi onunla Killian'ın arasına koyuyordum.

"Kral Adrian'ın refakatini kabul ettim Komutan. Yerinize dönebilirsiniz."

Dudakları inceldi ve gözleri öfkeyle parladı. Bu, daha önce bana uzanmasına neden olan öfkeyle aynıydı.

Sonunda "Peki," dedi ve söylemediği kelimeler kulaklarımı kanattı: *Baban bunu duyacak.* Ama ikisi de gerçekten ne yapabilirdi ki? Ben Adrian'ın nişanlısıydım ve yarın bu saatlerde onun karısı olacaktım. Onun gidişini izledim, Ivan'la birlikte karanlıkta kayboldu.

Sonra kaleye kadar Adrian'ın bir adım önünde yürüdüm. Tahmin ettiğim gibi Avram yanımızdan geçerken hiçbir şey söylemedi, Ivan henüz sınırdan dönmediği için yalnızdı, muhtemelen hâlâ Killian'dan yediği şiddetli azarın etkisindeydi. Yarın özür dilemek zorunda kalacaktım. Kapılardan durmadan geçtim ve Adrian'a dönüp bakmadan kaleye doğru ilerlemeye niyetlendim, ancak nöbetçi kulübesinin yanından geçerken bana seslendi.

"Gökyüzündeki tüm yıldızlar," dedi Adrian.

Kelimeler kalbimi hızlandırdı ve zihnimde kendime ait olmayan bir cevap oluşurken durakladım - *sana olan aşkım kadar parlak değil.*

Ama ona bakmak için döndüğümde gitmişti.

Beş

Sabahımı annemin bahçesinde, bizim kışımızda açan birkaç çiçekten biri olan gece yarısı gülleriyle çevrili bir şekilde geçirdim. Bana annemin en sevdiği çiçek olduğu söylenmişti; kalın, kadife yaprakları mor renk açısından o kadar zengindi ki neredeyse siyah görünüyorlardı. Soğuk, sabahın erken saatlerinde en güçlü olan kokularını da yakmayı başaramadı - bana ormanı ve sıcak mutfakları hatırlatan tatlı, sıcak bir koku.

Bahçe tüm krallıkta en sevdiğim yerlerden biriydi ve bunun son ziyaretlerimden biri olacağı gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Buradaki her çiçek annem tarafından özenle seçilmiş, dikilmiş ve yetiştirilmişti. Annem öldükten sonra, babam bakım işlerinin sarayın bahçıvanlarına kaldığını görmüştü. Çok daha fazla çiçek olması, çalıların daha gür ve ağaçların daha uzun olması dışında her şey annemin öldüğü zamanki gibiydi.

Çok hoşuna giderdi ama o sevemediği için ben onun yerine sevdim.

Nadia beni almaya gelene kadar bugünün gerçek anlamıyla, yani değişimle yüzleşmek zorunda kaldım. Adrian'ın yarın ayrılışımın ayrıntılarını gözden geçirmek için babamla tekrar buluşacağını ve valizlerimin çoktan hazırlandığını söyledi.

"Çok yakında," dedim, sesim kısıktı ve göğsüm sıkışarak puslu bir görüşle bahçeye baktım. Evlendikten sonra uzun süre kalmayı beklemiyordum. Adrian'ın burada kendini rahat hissettiğini düşünmüyordum - durdurulamaz olsa bile hoş karşılanmıyordu. Yine de vedalaşmak için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm.

"Baban sana hoş geldin dedi," dedi Nadia. "Ama Kan Kralı reddetti. Seni krallığına geri götürmek için neden bu kadar acele ettiğini anlayamıyorum, tabii seni bizden uzak tutmayı ummuyorsa."

Adrian'ı iyi tanımıyordum ama Lara'yı çabucak terk etmesinin nedeninin beni izole etmek olduğunu düşünmüyordum. Bu daha çok Killian'ın yapacağı bir şey gibi görünüyordu.

"İki gün sonra artık burada olmayacağına inanamıyorum." Durakladı ve titreyerek bir nefes aldı, işte o zaman ağladığını fark ettim. "Sensiz ne yapacağım ben?"

"Ah, Nadia," dedim ve elini uzattım. Başkalarının, özellikle de Nadia'nın ağlamasına pek iyi tepki vermezdim ve içgüdülerim hep onu güldürmek yönündeydi. "Sanırım okuyacaksın."

Gün batımında gerçekleşecek olan düğüne hazırlanmak üzere bahçeden ayrılmadan önce birlikte güldük.

Odam dolu olduğu için annemin süitini kullanmaya karar verdik. Küçükken zamanımın çoğunu burada geçirir, annem hayattaymış ve beni her an eşyalarıyla oynarken yakalayabilirmiş gibi davranırdım. Tabii ki beni bulan Nadia'ydı, annem değil. Yine de gitmem için beni hiç zorlamadı. Bunun yerine bana annemin evliliğinin nasıl ayarlandığına dair hikâyeler anlattı - iç bölgeler ve adalar arasında bir köprü. Annemin babamla evleneceği için ne kadar gergin olduğunu ama onu seveceğinden ne kadar emin olduğunu, çünkü babamın iyi kalpli olduğunu ve halkının kadere ve alınyazısına inandığını.

İkisine de inanmadım.

Nadia buklelerimi sıkı bir topuz ve kıvrım haline getirirken, kalbimde korku ve karanlıkla ve aşka dair hiçbir umudum olmadan makyaj masasında oturuyordum.

"Ah!" Nadia başka bir saç tokasıyla kafamı oyarken inledim.

"Dokunma!" diye emretti, batırdığı yeri yatıştırmak için uzandığımda ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"O zaman beni bıçaklama!"

Nadia ellerini kalçalarına koydu ve ofladı. Hayatım boyunca saçımı o yapmıştı ve her denemesi böyle bitiyordu; onun sinirlenmesi ve benim kafa derimin kanamasıyla.

İçimi çektim ve hafif bir ağrının oluştuğu kaşlarımın arasındaki boşluğu ovuşturdum.

"Patlamak istememiştim, Nadia."

"Her şey yolunda, aşkım. Aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum."

Yapamadı.

Çünkü Adrian'ı düşünüyordum, bir kez daha neden bir kraliçe istediğini merak ediyordum. Benim için nasıl bir rol tasarlamıştı? Onun yanında bir eşit olarak mı oturacaktım? Bir vampirin ölümlü karısına yiyecekten daha fazlası gibi davrandığını hayal bile edemezdim ama yine de diğerleri beni sustururken o sesimin duyulmasını talep etmişti. Ayrıca ben istemedikçe benden beslenmeyeceğine de söz vermişti.

Ürperdim. Mabette bize kan içme eyleminin Tanrı'nın verdiği yaşamı çalmak olduğu için iğrenç olduğu öğretilmişti ama ben bunun başka bir nedenden dolayı iğrenç olduğunu hissediyordum: bizi av haline getirdiği için. Neden bir kurban olmayı isteyeyim ki? Ve bu kadar çok ölüme, dirilişe ve acıya neden olan bir şey nasıl zevkli olabilirdi?

Belki de Adrian bir sadistti.

Sanırım bu gece öğrenecektim. Düğün gecemizi düşünmek midemi ekşitmeliydi, ama bunun yerine, düşünceyle sıcak hissettiğimi fark ettim.

Saçım yapıldıktan sonra, Nadia elbisemi giymeme yardım etti; siyah, kolsuz, bele doğru genişleyen bir elbise. Altın rengi danteller boynumu saran bir halter oluşturuyor ve elbisemin eteğinde dans ediyordu. Terzi Trini, tasarımın içine tarla kuşları dokumuştu. Güzel bir işti, güç ve zarafetten bahseden muhteşem bir iş.

Onu sadece bir kez giymiştim; sonbahar hasadının kutlandığı Hasat Bayramı'nda. O gece Lord Sigeric'e bir hançer doğrultmuştum.

evcilleştirilmem gerektiğini söylediği için. Şimdi Nadia beni elbiseye bağlarken merak ediyordum, Adrian da aynısını deneyecek miydi?

Nadia annemin taçlarını sakladığı yaldızlı dolabı açmak için odayı geçti. Bunlar Cordova'da kraliyet ailesinin taktığı hiçbir şeye benzemezdi, çünkü Mercan Adası'ndan gelmişlerdi. Bazıları daha önce hiç görmediğim egzotik görünümlü çiçeklerden yapılmış halkalardı, diğerleri inciden, bazıları da değerli deniz kabuklarından yapılmıştı. Bunların arasında, her bir saçağı anavatanından gelen beyaz ve siyah elmaslarla işlenmiş altın taç giyme tacı da vardı. Nadia tacı ellerinin arasına alarak döndü ve "Bugün kraliçe olacaksın" dedi.

Tacı başıma yerleştirmesine izin verdim. Geçmişimin, bugünümün ve geleceğimin ağırlığını taşıyordu.

Dönüp kendime baktım; üzgün, kederli, kararsız ama gururlu görünüyordum. Görevimi biliyordum, özellikle de halkıma karşı ve onları kurtarmak için Adrian'la evlenirdim.

"Onu öldürmelisin," dedi Nadia ve aynada onun bakışlarıyla buluşmak için yer değiştirdim. Adrian'ın dün geceki sözleri geri geldi; bedenim onunkine bastırılmışken yaptığı tehdit.

Oh, tatlım. Seni bir anda dönüştürebilirim.

"Nadia-"

Ne söyleyeceğimden emin değildim ama protesto edeceğimi biliyordum ve bu düşünce gerçekten midemin sıkışmasına neden oldu. Tehdidine rağmen hâlâ Kan Kralı'nın ölümünü planlıyor olmalıydım.

Ona doğru döndüm. Ben dönerken cebinden bir hançer çıkardı. Çok güzeldi, kabzası ve kını altın kaplama çelik ve kırmızı yakuttan yapılmıştı.

"*Nadia*."

Bu kez onun adını söylediğimde sesim nefes nefese

çıkıyordu. "Al bunu," dedi. "Bu bir hediye."

Hançeri elime tutuşturdu, ben de bir hışımla kınından çıkardım. Bıçak dar, keskin ve yara almamıştı.

"Öldür onu Issi," dedi. "Ona Lara Hanesi'ne karşı zafer kazandığını iddia etme zevkini tattırma."

Nadia'nın bakışlarıyla karşılaştım.

Çenemi tutarak, "Yapılacak en onurlu şey bu," diye ekledi. Öne doğru eğildi ve odadan çıkmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu.

Önce hançere sonra da kendime baktım.

Sen krallığımızın umudusun, Issi, demişti babam. Bu, Adrian'la evlenme anlaşmamı yerine getirmem ve Revekka'nın kraliçesi rolüne adım atmam gerektiği anlamına mı geliyordu, yoksa onu öldürecek kadar yaklaşabileceğim anlamına mı geliyordu?

Kapım çalındı ve Nadia'nın ayrılışından bu kadar kısa süre sonra rahatsız edilmeye hazır olmadığım için yerimden sıçradım.

"Bir dakika!"

Bıçağı kılıfına yerleştirdim ve göğüslerimin arasına soktum -sıkı ve rahatsız bir uyumdu ama üzerimde saklayabileceğim tek yer orasıydı ve düğünümde silahlı olmak istiyordum.

Aynaya doğru döndüm ve saçımın tutamlarını düzeltiyormuş gibi

yaptım. "İçeri gel."

Aynada ziyaretçime bakarken ellerim iki yanıma düştü. Kral Adrian, siyah bir tunik ve karmaşık altın dikişlerle kaplı bir palto giymiş olarak odama girmişti. Uyumlu olduğumuz gözümden kaçmadı.

Onunla yüzleşmek için döndüm, ezici varlığını kavradım. Kral uzun boyluydu ve odamı akşam gölgeleri gibi dolduruyordu. Saçları altın dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve başında siyah kulelerden oluşan bir taç vardı. Tuhaf beyaz-mavi gözleri dikkatimi çekti ve sonra alçalarak vücudumda nefesimi tutmama neden olan bir yol izledi, cansız kalbi kadar ölü olması gereken yerlerim ısındı. Öyle olmadıkları gerçeği beni halkıma ihanet etmiş gibi hissettirdi ve ona karşı öfkelendirdi.

"Törenden önce beni görmemen gerekiyor. Bu kötü şans getirir."

Söylediğim çok saçma bir şeydi. Bütün bunlar kötü şans eseri olmuştu ama onun baktıkça kararan bakışları altında gerilmeye başlamıştım.

Adrian'ın dudakları kıvrıldı. Buna tam olarak gülümseme diyemezdim. Sonra konuştu, sesi omurgamdan aşağı soğuk su damlaları gibi süzülüyordu. Birden ağzım kurudu.

"Evliliğimizin nedenlerini göz önünde bulundurursak, sanırım şansımı deneyeceğim."

Kapıyı arkasından kapattı ve kilidimin yerine otururken çıkardığı o belirgin sesi duydum. Sırtım acıyla dikleşti ve metal kabzanın göğüslerimin yumuşaklığına battığının aşırı farkındaydım.

"Yardımcı olabilir miyim, Majesteleri?" Kaba bir şekilde sordum.

Yaklaşımı zarifti, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Ben sadece yeminlerimizi etmeden önce gelinime bakmak istedim."

Gözlerimi devirmekten kaçındım.

"Tereddütlerin mi var?" Sesimi umutlu olduğunu düşündüğüm bir tonda yükselterek sordum.

Kıkırdadı.

"Hayır, aksine seni karım yapmaya daha kararlıyım."

Önümde durdu ve şimdi onun kokusunu alabiliyordum ve bu bana sedir ormanlarını hatırlatıyordu. Soğuk, puslu sabahlar gibi taze, keskin bir koku. Sakinleştiriciydi ama sadece bir anlığına, çünkü ne olduğunu anladığımda kaskatı kesildim ve ona dik dik baktım.

"Nedenmiş o?"

Elini yavaşça kaldırdı, avucu yanağıma değerken gözlerimi inceliyordu. Yutkundum ve başparmağı tenimi okşarken dudaklarımın arasından titreyen bir nefesin kaçmasına izin verdim.

"Benden korktuğun için mi titriyorsun?" diye sordu.

"Evet," diye nefes aldım, çünkü aksini asla kabul edemezdim - dokunuşu midemin alt kısmında bir sıcaklık oluşturdu.

Elini bıraktı.

"O zaman neden uyarılma

hissediyorum?" "Yani..."

Söyleyecek kelime bulamadım.

"İnkâr et," dedi. "Eğer bu seni daha az hain hissettirecekse."

"Bunu inkâr etmeyecektim," dedim. "Ama yine de çok kaba."

"Hmm." Ağzının köşeleri tekrar eğildi. "Ben bayağıyım."

Gözlerimi kaçırdım, artık göz temasını sürdüremiyordum ve "Buraya benimle alay etmeye mi geldin?" diye sordum.

"Seninle asla alay etmem," dedi.

"Öyle görünmediği kesin."

"Çünkü utanıyorsunuz," dedi.

Sözleri bakışlarımı tekrar ona çevirdi. Bu kez elini başımın arkasında sabitleyerek hızla hareket etti. "Ancak yakında karım olmaktan gurur duyacağını umuyorum."

Sonra dudaklarını benimkilere yaklaştırdı, ağızlarımızı birbirine yapıştırdı ve vücudumda karanlık ve çılgınca bir şey gelişti. Sanki bir büyü beni ele geçirmişti ve tenimin her santimi *onun* tarafından dokunulma ihtiyacıyla yanıyordu. Ellerim göğsünde ve saçlarında gezindi ve inlediğinde, ağzımı açarak onu ödüllendirdim, böylece beni tadabilecekti. Dillerimiz birbirine dolanıp kayarken, beni gafil avladı, beni kibirime sürükledi, yutarken sırtım onun altına eğildi, ellerim sert kaslarına bastırdı, ereksiyonu sıcaklığımın yumuşaklığına sürtündü. Onu bacaklarımın arasında hissettiğimde nefes nefese kaldım ve kalçalarım onunkilere doğru hareket ederken, onu içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek için her şeyimi vereceğimi biliyordum.

"Bunu bana yüksek sesle söyle," diye dudaklarıma karşı hırladı ve o konuşurken ben donakaldım. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, beyaz çerçeveli gözleri bakışlarımı tutuyordu.

"Ne?" diye sordum. Zor nefes alarak sordum.

Dudaklarının kenarları kalktı. "Beni içinde istiyorsun," dedi. "Yüksek sesle söyle."

Onu ittim ve beni şaşırtarak geri çekildi.

"Akıl okuyabiliyor musun?" diye sordum. Hâlâ nefesimi tutamıyordum ve bu durumdan nefret ediyordum çünkü benden faydalanmasına nasıl izin verdiğimi hatırlatıyordu.

"Beni kollarını açarak karşıladın" -gözleri vücudumda gezindi ve sonra tekrar yukarı çıktı- "kollarını açtın."

"Kafamın içinden çık!"

Onu tekrar ittim ama o bileklerimi kavradı ve beni kendine doğru çekti.

"Düşüncelerinden utanma, Serçe. Eğer seni rahatlatacaksa, ben de aynı şeyi bilmek istiyorum."

Onaylamadığım bir lakabın aniden kullanılması karşısında gözlerimi kıstım ve elini tutarken sarsıldım ama beni daha sıkı tuttu.

"Saçların çok güzel."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Ne?"

O ana kadar Nadia'nın şekillendirmek için uzun süre uğraştığı sıkı sarmalın serbest kaldığını fark etmemiştim. Kendimi ondan ayırdım, sendeleyerek geri çekildim. Bakışları beni kıstırmıştı, karanlık ve şehvet doluydu.

"En azından bir şeyden emin olabiliriz, Sparrow."

"Neymiş o?" Fokurdayarak sordum. Bana hissettirdiklerinden ve bunu bildiğinden dolayı ondan nefret ediyordum.

"İkimiz de bu gece neyi dört gözle beklememiz gerektiğini biliyoruz." Sonra, neyi ima ettiğini tahmin edemeyeceğimi düşünmüş gibi ekledi: "Evliliğimizi tamamladığımızda."

O kadar uzağa bile gidemeyeceğimizi bilmiyordu. Sırıtma sırası bendeydi.

"Bence gitmelisiniz Kral Adrian," dedim ve bir elimi saçlarıma götürdüm. "Görünüşümü düzeltmeliyim."

Gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu.

"Elbette kraliçem," dedi ve eğildi.

Odadan çıktığında ayakta durabilmek için tüm gücümü harcadım.

Babam kraliyet mavisi giysileriyle geldiğinde, saçlarımın yarısını arkaya doğru çekmeyi henüz bitirmiş, kalanını da sırtımdan aşağıya doğru kıvrılmaya bırakmıştım. Aramızdaki zıtlık keskindi, renklerimiz birbiriyle çatışıyordu. Bugün suratsız görünüyordu ve ağzının etrafındaki çizgiler daha derin görünüyordu.

"Baba," dedim ayağa kalkarak. Kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım.

"Issi'm," dedi ve ayrılırken omzumdaki bir bukleyi fırçaladı. "Çok güzel görünüyorsun."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

İltifatı samimiydi ama aramızdaki tuhaflığı hissedebiliyordum. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk: *Onun* için bu kadar güzel görünmemeliydim.

"Sana bir şey getirdim," dedi ve küçük, dikdörtgen bir paket uzattı. Paketi alıp aynanın önündeki banka oturdum ve bej renkli kâğıdı yırtarak sedef kakmalı oymalı ahşap bir kutu çıkardım. Bana annemin memleketinden sakladığı eşyaları hatırlattı.

"Aç onu," diye teşvik etti babam ve açtığımda saf bir ninni çınladı. "Bir müzik kutusu," diye fısıldadım.

"Evet. Doğum günün için yaptırmıştım... ama burada olmayacağın için bugüne uygun bir hediye olduğunu düşündüm. Şarkı sen doğmadan önce annenin mırıldandığı bir şarkı."

Gözlerim yaşardı. "Şarkı ne?"

"İsmini bilmiyorum," dedi. "Sadece birkaç kelime." Bir an sessiz kaldı ve sonra satırları söyledi:

"Yukarıdaki ay ve aşağıdaki
dünya, Aşkıma parlayan yıldızlar
getirin.
Gece yarısını çoktan geçti, gölgeler sinsice yaklaşıyor;

Konuşan aşk rüyalarımı getir."

Sesi kesildi ama müzik devam etti ve bittiğinde kutuyu göğsüme bastırdım, gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaştı.

"Bugünün daha mutlu geçmesini istiyordum," dedi babam.

Ona baktım ve eline uzandım; derisi ince ve benekliydi. "İyi olacağım baba."

Şu anda bu sözleri bir nebze olsun inanarak söyleyebiliyordum, çünkü yarın hâlâ çok uzak görünüyordu. Yarın, Lara'dan Revekka'ya gideceğimiz zaman.

"Yapacak mısın?" Bir süre kendi elindeki elime baktı ve sonra diğer elini benimkinin üzerine koydu.

"Sen güvende olduğun sürece, ben de iyi olacağım."

Kapı çalındı ve Nadia içeri girdi. Konuşurken yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Majesteleri." Eğildi. "Gün batmak üzere."

Bu da zamanın geldiği anlamına geliyordu.

Babam ayağa kalktı ve tutmam için elini uzattı. Müzik kutusunu geride bıraktım ve onunla birlikte şatomuzun soğuk koridorlarından geçerek ana girişe doğru yürüdüm. Kraliyet bahçeleriyle çevrili Asha Mabedi'ne doğru yol aldık.

Hem kraliyet hem de kraliyet dışı başka düğünlerde de bulunmuştum ve hiçbiri bu kadar asık suratlı olmamıştı. Lara düğünleri canlı ve heyecanlıydı, tüm gün ve tüm gece süren büyük olaylardı. İyi dilekte bulunanlar çifte tezahürat yapmak için yürüyüş yollarında sıralanır ve ayaklarına nergis zambağı, akasma ve bebek nefesi atarlardı; bunların hepsi gelin için bir buket yapacak olan çiçekçi kızlar tarafından toplanırdı.

Ama babamla birlikte yürürken ne iyi dilekte bulunanlar ne de çiçekler vardı; sadece bizi yönlendiren ve takip eden muhafızlar vardı. Killian tapınağın kapısında öfke saçarak bekliyordu. Öfke dalgalar halinde göğsümü parçalayarak bana çarptı ama onun öfkesi sadece benim içimde de aynı şeyi ateşledi ve ona ters ters baktım. Ne düşündüğünü biliyordum - onun yerine Adrian'ı seçtiğimi- ve sanırım bir şekilde ben de

yaptı. Ama bir seçenek olmadığında bunun bir önemi yoktu. Daha önce söylediğim şeye sadık kaldım - bir seçenek olsaydı ikisini de seçmezdim.

Killian'ın bir grup muhafızı tapınağın kapısının önünde duruyordu ve biz yaklaştıkça kapılar açıldı. Asha Mabedi nemli toprak gibi kokuyordu ve eşiği geçtiğimizde loş, kırmızı-turuncu bir ışıkla örtüldük. Işık sunağın arkasından geliyordu -yukarıdaki karanlığa uzanan büyük, bükülmüş bir ağaç- ve orada, sunağın önünde Adrian duruyordu.

Bir kez daha güzelliğine vurulmuştum; teninden ve saçlarından yükselen ışıltıya. Gözlerimin onunkilere takılı kalmasından, bakışlarının ne kadar güçlü hissettirdiğinden ve bedenimin buna anında karşılık vermesinden nefret ediyordum. Kendimi tutma ya da düşüncelerimi bastırma yeteneğim yoktu ve Adrian'ın şimdiye kadar aklımı okuduğundan emindim. Yanında tanımadığım bir vampir vardı ama yakışıklıydı.

-Aynı boyda, zayıf ama atletikti. Kısa, siyah saçları ve belirgin bir çenesi vardı, dudakları inceydi ve belirgin kaşları gözlerini gölgeli yapıyordu.

Yaklaşırken Adrian'ın bakışlarını üzerimde tuttum. Bizi ağır bir sessizlik izledi ve ben babamın kolunu bırakıp onunla yüzleşirken sessizliği bozan Adrian oldu.

"Göz kamaştırıcısın," dedi bana gülümseyerek, gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu.

"Daha önce söylemeyi unuttun," dedim.

Sırıttı. "Bundan mı bahsediyoruz?"

"Neden olmasın, anlamıyorum" diye cevap verdim. "Birbirimiz hakkında değerli bilgiler öğrendik."

"Sanki daha fazlasını öğrenmek istiyormuşsunuz gibi geliyor."

"Düşmanım hakkında her şeyi bilmek istiyorum," dedim. "Ama acelem yok. Bana erkenden nazikçe hatırlattığın gibi, bütün gece bizim."

Adrian dişlerini göstererek gülümsedi. "Oh, Sparrow. Konuşmak için zamanımız yok."

Tapınakta bize bir kişi daha katıldığında babam boğazını temizledi: Asha rahibesi Melda. Koyu mavi cüppeler giymişti, saçları bir kukuleta ile örtülüydü ve bir gümüş parçası başparmağına yaslanmıştı.

alnında, kapüşonunun altında kayboldu. Ellerinin arasında altın bir kordon tutuyordu -bu bizi karı koca, kral ve kraliçe olarak bağlayan kordon olacaktı.

"Prenses, Majesteleri," dedi ve her birimiz için ellerini uzattı. Yeminlerimizin başladığını gösteren hiçbir şey yoktu, toplananlara hoş geldiniz denmedi, yaygın olduğu gibi çocuk sahibi olmak için birlikteliğin öneminden bahsedilmedi. Bunun yerine Imelda doğrudan yeminlere geçti. Sesi net ve sıcaktı; yapacağı şeye rağmen beni rahatlatan güzel bir tonu vardı. "Bu el düğünü birbirinize verdiğiniz sözü simgeliyor. Bugünden itibaren birbirinizi onurlandıracağınıza, saygı duyacağınıza ve birbirinize bağlı kalacağınıza yemin ediyor musunuz?"

Aşktan bahsetmedi ve itiraf etmeliyim ki kalbim sıkıştı, asla sahip olamayacağım bir şeyin kaybının yasını tuttum, onu hiç istemediğime karar vermiş olsam bile.

Adrian ve ben hep bir ağızdan, gözlerimiz birbirine kenetlenmiş bir halde, "Evet," dedik.

Sonra Imelda ellerimizi birleştirdi. Adrian'ınki benimkini yuttu ve avuç içleri sertti. Yine de bu his hoşuma gitmişti, çünkü benimkiler daha pürüzsüz değildi. Bu yaşadığımız hayatın bir işaretiydi. Her zaman savunmada, her zaman savaşmaya hazır. "Elleriniz bu kordonla birbirine nasıl bağlıysa, hayatlarınız da öyle bağlı olacak." Rahibe konuşurken, kordonu ellerimizin etrafına bağlamaya başladı. Başka tarafa bakamıyordum, Adrian'ın ellerinin yüzümü nasıl yakaladığını, bu gece vücuduma nasıl ineceklerini düşünmeden edemiyordum. Bunlar kafirce düşüncelerdi.

duyabiliyordu.

Rahibe devam etti, bir sonraki sözlerini tekrarlamamızı söyledi ve o söyledikçe, kordonun kayışı tenimi okşadı ve parmaklarım Adrian'ınkilerin etrafında sıkılaştı, konuştuğum yeminlerle birlikte gelen bilinçsiz bir hareketti.

"Bu eller sizi besleyecek, koruyacak ve size rehberlik edecek. Bu eller acınızı dindirecek ve yüklerinizi taşıyacak. Sizi tutacak ve teselli edecekler..."

Bakışlarım gözlerinde ateşle beni izleyen Adrian'a kaydı ve ellerinin yeminlerimizin vaat ettiği herhangi bir şeyi sunup sunmayacağını merak ettim. Bu düşüncem üzerine dudakları kıvrıldı ve ben onun aklından geçenleri tahmin edebilecek kadar iyi biliyordum.

"Ve böylece bağlama yapıldı," diye bitirdi rahibe. "Elleriniz nasıl birbirine bağlandıysa, hayatlarınız ve ruhlarınız da öyle birleşti."

Ellerimiz bağlı ve yeminlerimiz edilmişken, Adrian'ın ağzı benimkini kapladı. Öpücüğü için kendimi hazırladım, odamda sergilediği tutkuya benzer bir şey bekliyordum, ama sunduğu tek şey dudaklarını benimkilere hızlıca bastırmak oldu, sonra doğrulmadan önce dudaklarımın kenarında bir tane daha.

Birlikte döndük, küçük topluluğumuza bakıyorduk ve babamın bir hizmetçiyi öne doğru salladığını fark ettim. Adamın taşıdığı tepsinin üzerinde bir somun sert ekmek vardı. Babama baktım.

"Ekmeğinizi burada bölmenizin daha iyi olacağını düşündük."

El ele tutuşma geleneğinin bir parçası da karı koca olarak, genellikle töreni takip eden bir ziyafette ekmek kırma pratiğiydi. Yeni kocamı kutlamak için bir ziyafet verilmeyeceğini düşünmemiştim. Bunun sessiz bir olay olması gerekiyordu, ancak krallığımdaki herkes hiç olmamış gibi davranabilirken, ben hala bu kabusu yaşıyor olacaktım.

Adrian anlaşmaya itiraz etmedi ya da karşı çıkmadı. Muhtemelen bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Eğer bir ziyafet düzenleseydik, insan ve vampirleri içerecekti ve anlaşmaya rağmen, kaçınılmaz olarak kan dökülmesine yol açacak bir gerginlik yaşanacaktı.

Adrian ekmeği aldı ve somundan bir parça kopardı.

"Aç mısın, Sparrow?"

"Açlıktan ölüyorum," dedim, alaycı bir sesle. Onun yerine sesim nefes nefese çıkmıştı.

Adrian ekmeği dudaklarıma götürürken bir elini yüzüme koydu. Onun için açtım ve yemeği ağzıma iterken ısırdım.

Başparmağını.

Dişlerinin arasından nefes aldı, eli saçlarımda sıkılaştı ve sanki beni öpmek istiyormuş gibi başımı kendine yaklaştırdı. Adrian parmağını ağzımdan çekip çıkarırken etrafımızda bir hareket oldu, gülümserken dudakları dişlerinden ayrıldı.

"Eminim zarar vermek istemişsinizdir. Şanslısın ki dişleri severim."

Beni serbest bıraktı ve ben de ona ters ters baktım, onu beslemek için bir parça ekmek kırdım, ama bunu yapamadan parmağı bileğimi yakaladı, ekmeği ağzına götürürken elimi yerinde tuttu, bırakmadan önce parmaklarımı emdi. Adrian'ın davranışından utanarak yanaklarım kızarırken içime çektim. Halkımın düşmanı olmasaydı bile, herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunmaktan hoşlanmazdım.

Beni aniden serbest bıraktı ve sertçe yutkundum, gözlerim başka bir yere bakmak için onunkilerden ayrıldı.

"Isolde, Nadia'yla git," dedi babam.

İçimde yükselmiş olan her his dibe vurdu. Yüzümdeki tüm sıcaklık kayboldu, midem burkuldu ve ekşidi. Hava bile değişti, kalınlaştı. Herkes, hatta babam bile ne için gönderildiğimi biliyordu; bu geceye hazırlanmak için.

Elim hâlâ Adrian'ınkine bağlıydı. Aramızdan kaldırdım ama ben daha kıpırdayamadan onun kıvrak parmakları harekete geçmişti bile. Onun ölümcül ellerinin kordonu dikkatle çözmesini izlemek tuhaftı. Bu adamdan acımasızlık bekliyordum, bunu yapabileceğini biliyordum ama yine de burada, Asha Mabedi'nde, onun bir savaş lordu olduğunu kimse tahmin edemezdi.

Yumuşak kordon ellerimden kaydı ve Adrian'ın gözleri benimkilere dikildi. "Bunu el altında tutacağım," dedi. "Bu gece için."

Şaka yapmadığını biliyordum ve beni sinirlendiren sözleri değil, ses tonuydu. Tüm bu olay sırasında ve babamın önünde ilişkimizi hafife almıştı. Öfkem taştı ve yüzüne tükürmeden önce ağzımda mümkün olduğunca çok tükürük topladım.

"Isolde!" Komutan Killian adımı söyledi ve Adrian misilleme yapmadan önce beni uzaklaştırmak istercesine elini kolumda hissettim, ancak Adrian'ın soğuk bakışları benim yerime ona döndü.

"Karımı serbest bırakın Komutan," dedi Adrian. "Ona zarar vereceğimi varsayarak bana hakaret ediyorsunuz."

"Bırak onu, Killian." Konuşan babamdı.

Killian'ın tutuşundan beni bırakmak istemediğini anlayabiliyordum, bu yüzden o bırakana kadar tutuşuyla sarsıldım ve Adrian'a ters ters baktım.

"Seni kızdırdım," dedi. "Özür dilerim. Bunu daha sonra konuşacağız. Hizmetçinle git."

Samimiyeti karşısında yaşadığım şoku gizleyemedim ve uzun bir süre olduğum yerde öylece bakakaldım. Sonra elini uzattı ve ben de parmaklarını dudaklarımda ve yanağımda gezdirmesine izin verdim.

"Birazdan geliyorum," dedi.

Sertçe yutkundum ve topuklarımın üzerinde döndüm. Daha ne olduğunu anlamadan, bir prenses olarak girdiğim ve bir kraliçe olarak çıktığım mabedin kapısından koşarak çıkıyordum, Nadia da peşimden geliyordu.

Altı

"Issi, bekle!" Nadia seslendi.

Bahçenin yarısına gelene kadar koşmayı bırakmadım. Akşam solmuştu ve batan güneşten eser yoktu, sadece karanlık ve yıldız ışığı vardı. Göğsüm inip kalkıyor, başımı gökyüzüne çeviriyordum.

Kan Kralı'yla evlenmiştim.

Onun karısıydım.

Hiç bu kadar çelişkiye düşmemiş, bedenimin itme ve çekme gücünden bu kadar hüsrana uğramamıştım. Kendimi aşırı uçlarda hissediyordum; derin bir nefret ve yakıcı bir arzu. Orta yol yoktu, bunu yapmanın güvenli bir yolu yoktu. Bir araya gelecektik ve patlayacaktık.

Nadia sonunda bana yetişti, nefesi kesilmişti.

"Tanrı aşkına, çok hızlı koşuyorsun!" diye yakındı. Kendini toparladıktan sonra, "İyi misin?" diye sordu.

Cevap veremedim ve Nadia bunu bir şok işareti olarak algılamış olmalı.

"Tabii ki değilsin," dedi. "Sadece bir canavarla evlendin."

Söyledikleri doğru olsa da irkildim.

Devam etti. "Bu kabalığa inanamıyorum-"

"Bu konuda konuşmasak olmaz mı, Nadia?" Adrian'ın ne dediğini çok iyi biliyordum. Sözleri derimin derinliklerine işlemişti. "Hadi şu işi bitirelim."

Kaleye doğru ilerlemeye başladım, Nadia da beni takip etti. "Onu öldüreceksin, değil mi?"

Cevap vermedim. Denemediğimden değil; işe yarayıp yaramayacağını bilmediğimden.

Odama ya da annemin odasına dönmedim. Bunun yerine Nadia beni doğu kulesinde genellikle misafirlerin kaldığı başka bir süite götürdü. Kan Kralı istilaya başladığından beri Lara sınırlarına Adrian dışında kimse gelmemişti. İçerideki oda toz gibi kokuyordu. Büyük bir yatak uzak duvarı kaplıyordu, dört posteri koyu kadife kumaşlarla süslenmişti. Bir dizi pencere ormana bakıyordu ve yarın güneşin doğuşunu olağanüstü bir şekilde izleyebileceklerdi. Buharlı suyla dolu metal bir küvet bekliyordu.

Nadia elbisemi çıkarmama yardım etti ve elbisem ayaklarımın dibine dökülmeden önce yüzümü ona döndüm. Elimi göğsümün üzerinde tutuyordum, hem elbiseyi yukarıda tutmak hem de göğüslerimin arasına soktuğum bıçağın yere düşmesini engellemek için.

"Yalnız kalabilir miyim, Nadia?"

Onu ikinci kez kovuyordum ama bu sefer tereddüt etmedi. "Tabii ki. Yarın seni kontrol edeceğim."

"Seni çağırana kadar bekle," dedim. "Lütfen."

Yarının ne getireceğini bilmiyordum ama kendimi toparlamak için zaman isteyeceğimi biliyordum.

Gözlerini dikti ve bir süre sonra yüzümü ellerinin arasına alarak alnıma bir öpücük kondurdu. "Eğer seni incitirse..."

"Bana zarar vermez," dedim ve sonra, *ben ona zarar vermezsem*, diye düşündüm. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Nadia."

"Ama zorunda mısın?" diye sordu.

"Belki de tanrıçana sormalısın," dedim.

Söylediğim adil bir şey değildi ama böyle hissediyordum.

Nadia içini çekti ve konuşurken gözlerinin altındaki gölgeleri fark ettim: "Seni seviyorum tatlı kız."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, kapıyı arkasından kapatırken kelimeler zar zor duyuluyordu.

O gittikten sonra elbisemi çıkardım ve yere düşerken bıçağı kombinezonumun altından çıkardım ve yatağın arkasına, şiltenin çerçeveyle birleştiği yere itmek için odayı geçtim. İhtiyacım olduğunda ona ulaşabileceğimi umuyordum.

Silahımı yerine yerleştirdikten sonra vardiyayı bir kenara bıraktım ve banyoya daldım, kendime ayırdığım bu zamanın tadını çıkarıyordum çünkü en azından önümüzdeki hafta boyunca bir daha yalnız kalmayacağımı biliyordum. Bu düşünceleri bir kenara ittim ve bunun yerine banyoma odaklandım - suyun sıcaklığına, beni terleten buhara, yüzeyde biriken vanilya kokulu yağa.

Soğuyana kadar suda kaldım ve sonra Adrian'ın dokunuşunun hâlâ içimi sızlatan hissini yok etmek için muhtemelen çok sert bir şekilde cildimi ovaladım. Onu yakında göreceğim için bu nafileydi, ama belki içimde uyandırdığı arzu, ihtiyaç ve istek duygusunu silebileceğimi umuyordum.

İşe yaramadı.

Banyodan hala harcamam gereken bir elektrik enerjisiyle uğuldayarak çıktım. Havluyla kurulandım ve bağlama zahmetine girmeden şeffaf kırmızı bir bornozdan başka bir şey giymedim. Bunun amacı saklanmak değildi. Kendimi sergiliyordum -yırtıcı hayvanın tadına bakması için kancaya takılmış bir et- ama bu aynı zamanda Adrian'a silahsız olduğumu gösterecek ve umarım gardını düşürecekti.

Odanın çevresini dolaştım. Burayı uzun süredir kimsenin kullanmadığı belliydi. Her şeyi kalın bir toz tabakası kaplamıştı ve odadaki tek temiz eşya yatak takımıydı. Bir süre ona baktım, evliliğimi tamamlamam gereken yerden kıpırdayamadım, kendimi bu garip heyecan yerine tiksinti hissetmeye zorladım ve başaramayınca, tam arkamdaki kapı açılırken pencereye doğru ilerledim.

Yarı yarıya Killian'ı görmeyi bekliyordum ve bu düşüncenin b e n d e yarattığı korkudan dolayı kendimi suçlu hissediyordum. Onun yerine Adrian'ı gördüm. Onunla yüzleşmek için döndüğümde durdu,

şaşkınlığını gizleyemiyordu. Onu bu şekilde beklememi beklemediğinden emindim; kırmızı dantel ve ten içinde.

"Mütevazı değilsiniz kraliçem."

"Olmama gerek var mı?"

Adrian kapıyı kapattı, yaklaşırken botları yere vuruyordu. Ceketini çıkarıp yatağın üzerine attı. Tuniği de onu takip etti. Çıplak göğsüne bakarken sertçe yutkundum; omuzları geniş, beli dardı ve kasları ancak sürekli antrenmanla elde edilebilecek bir hassasiyetle şekillendirilmişti. Vücuduna hayret ettiğim kadar, ileri görüşlülüğüne de hayret ettim.

"Bunu daha önce de yaptınız," dedi. Bu bir soru değildi.

Neden tereddüt ettiğimden emin değildim ama gülümsedi, hüzünlü, karanlık, neredeyse bu geceden başka kimseyi düşünmeyeceğime söz verir gibiydi.

"Merak etmeyin. Evliliği feshetmeyeceğim ama iyi bir sikiş için sabırsızlanacağım."

Gözlerimi kıstım ve o da elini uzattı. "Gel."

Hareket etmedim, emri beni sabitliyordu.

"Sevişmeden önce sorularım var."

Elini yanına indirdi. "Konuşmak istemiyorum," dedi gözleri kararararak.

Kaşlarımı çattım. "Arkama yaslanıp sessiz mi kalacağım?"

Dudakları kıvrıldı. "Savaşta olduğun kadar acımasız olmanı umuyordum."

"Savaşta kan dökerim. İstediğin bu mu?"

"Eğer buna söz verirseniz, sorularınızı sormanıza izin veririm."

"Akıl mı okuyorsun?"

Bana ne düşündüğümü söyleyerek cevap verdi. "Sadece çok... tutkulu olduğunda. Mesela doğru Şimdi, sen Nefret benim Gülümseme. Daha önce, sen

Tenimin seninkine karşı nasıl hissedeceğini, içinde nasıl hissedeceğimi merak ettim."

Dişlerimi sıktım ve düşüncelerimi hızla bir sonraki soruma yönelttim.

"Dün ormanda, isteğim dışında ağzımdan kelimeler aldın."

"Bu bir soru mu?"

"Daha bitirmemiştim," dedim bir adım daha yaklaşarak. "Eğer bunu bir daha yaparsan, taşaklarını keser ve boğazından aşağı sokarım. Söz veriyorum."

Çileden çıkarıcı sırıtışı yüzünden hiç gitmedi. "Başlamadan önce başka bir şey var mı kraliçem?"

Daha fazla sorum vardı, özellikle de büyüsü hakkında, ama bunları sormak, son günlerde ona karşı hissettiğim doyumsuz arzuyu itiraf etmek anlamına gelecekti ve muhtemelen farkında olduğunu bilsem de, kelimeler ağzımdan hiç çıkmadığı sürece gerçek değilmiş gibi davranabilirdim.

"Bu sihir değildi," dedi düşüncelerime cevap verirken.

"Ne demek sihir değildi? Ben *asla*-"

"Bir canavarı arzulamak mı?" diye sordu, sonra başını eğdi. "Kendine kaç kez dokunduğunu ve bunun ben olduğumu hayal ettiğini söyle."

Göğsünü itmek için uzandım ama ellerimi yakaladı.

"Benimle alay ediyorsun," diye tersledim.

"Senden sadece bana olan arzunla yüzleşmeni istiyorum. Benimkini itiraf etmemin yardımı olur mu?"

Gözlerim etinin şişkinleştiği yere indi. Bunu itiraf etmesine ihtiyacım yoktu; görebiliyordum.

Uzandı ve parmakları dudaklarıma değdi. Elim bileğine kenetlendi.

"Sana verdiğim sözü tutacağım," dedi bakışlarımı tutarak ve bir an sonra elini boğazımdan aşağıya, göğsüme doğru yönlendirdim.

daha iyi bir karar, onun dokunuşunu istedim. Sonra ağzı benimkiyle çarpıştı ve iki eli dantel bornozun içinden göğüslerimi yoğurdu. Parmakları meme uçlarımı okşarken kumaş sert bir sürtünme yarattı. Dili şarap tadında ağzımı yoklarken kolumu boynuna doladım.

Buraya gelmeden önce beslenip beslenmediğini ve sadece tadını gizlemek için şarap içip içmediğini merak ettim, ama Adrian beni ayaklarımdan kaldırıp bacaklarımı beline doladığında bu düşünceyle devam edemedim. Bir eli sırtıma yayıldı, diğeri kıçımı kavradı ve içime girerek vücudumda zevk dalgaları yarattı. Onun ellerinde kendimi uçucu hissediyordum ve patlamak istiyordum.

Bizi yatağa götürdü ve ben yorganın içine gömülürken Adrian'ın ağzı benimkinden boynuma doğru hareket etti. Dişleri tenimi sıyırdı ve kaskatı kesildim.

"Beslenmeyeceğim," diye fısıldadı, nefesi kesilmişti. "Çok tatlı olmana rağmen."

Vücudumun aşağısını, göğüslerimin arasını, karnımı öptü. Vücudu bacaklarımı ayırdı, topuklarının üzerine oturup bana bakarken klitorisimi okşadı. Beklemedi, alay etmedi. Parmakları sıcak etimi ayırdı ve bu hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Sırtımı dikleştirdim ve bunu yaparken ellerim yastıkların altında kayboldu. Kısa bir süre için bundan zevk almamam gerektiğini hatırladım.

Üstümde, Adrian tısladı ve sonra alçaldı, ağzı klitorisimin üzerine kapandı. Daha önce hiç duymadığım bir ses, daha önce hiç hissetmediğim bir duygu midemin dibinden fışkırdı. Bunu istediğim kadar bunun için ondan nefret de ediyordum. Bıçağıma uzanmak yerine yatak başlığını iterek ağzına doğru bastırdım. Bir elim bileğine uzandı ve onu içimde daha derine çektim, parmakları kıvrıldı. Basınç doruğa ulaştı ve ben boşaldığımda, onun sikine duyduğum ihtiyacın üstesinden geldim.

Hayal kırıklığı beni ikiye böldü - bir yanım bunu istiyordu ama o yanımdan nefret ediyordum. Adrian benim düşmanımdı ve ağzı beni az önce doruğa çıkarmıştı, başkalarından kan alan bir ağız. Sadece bana sahip olan bir canavar

Çünkü onunla evlenmezsem krallığımla savaşmakla tehdit etmişti.

Adrian vücudumu bir kez daha öptü; dili kayıyor, dişleri sıyrılıyordu ve yüzü benimkiyle aynı hizaya geldiğinde bıçağıma uzandım ve böğrüne sapladım.

Hırladı. Çıkmasını beklemediğim bir sesti. Hızla geri çekildi ve hançeri etinden sıyırdı. Yaradan kan fışkırdı ve bana baktı, gözleri öfke ve şehvet doluydu. Dikkatini bıçağa çevirdi ve tekrar hırlayarak onu odanın diğer ucuna fırlattı. Taş zemine çarptığında takırdadı.

"Oh, tatlım, buna pişman olacaksın."

Yüzümü kavradı, yakınıma eğildi. Gözlerimi diktim, misillemesini bekliyordum - ölümlü hayatımı sona erdirecek ısırığı. Saldırım hiçbir işe yaramamıştı. Ama beni çevirmek yerine yatağı terk etti.

"Ne yapıyorsun?" Doğrulup sordum.

"Beni öldürmeye çalıştığını düşünürsek, kaldığımız yerden devam etmeyi biraz zor buluyorum," dedi. "Bir kez daha açlıktan ölmeni bekleyeceğim ve eğer şanslıysan o zaman seni becereceğim."

Alay ettim. "Sanki senden yatağıma dönmeni isteyecekmişim gibi."

Adrian parmaklarını ağzına götürdü, sırıtırken boşalmamın tadına baktı. "Bence yapacaksın, Sparrow."

Geri çekilirken ay ışığı sırtına vurdu ve ilk kez omuzlarında ve sırtında çaprazlama uzanan kabarık yaralar gördüm. Bunlar yara izleriydi, en azından dıştan bakıldığında çoktan iyileşmişlerdi ve böylesine korkunç bir ceza almak için ne gibi korkunç bir şey yaptığını merak ettim.

Soğuk terler içinde uyandım, bacaklarımın arası ağrıyordu. Onları birbirine bastırdım ve sonra sinirli bir çığlıkla teslim oldum, onları ayırdım ve dizlerimi yukarı çektim. Eğer Adrian yakınlarda olsaydı, bunun için, beni son iki günde üç kez kendimi tatmin etmeye ve başarısız olmaya iten bu bitmek bilmeyen acı için onu tekrar bıçaklardım. Klitorisimin etrafında dönmeme izin verdim ve etimi ayırdım,

ama serbest kalma çabam boşunaydı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde doğruldum ve Adrian'ın odanın diğer ucundan beni izlediğini gördüm. Oturmuş, yaslanmış, gözleri daha önce hiç görmediğim şeylerle doluydu. Ay ışığı yüzüne ve göğsüne vuruyordu. Üstünü değiştirmişti ve şimdi bornoza benzeyen bir şey giyiyordu. Yırtıcı ve seksi görünüyordu ve ona sahip olmam gerektiğini biliyordum.

Yataktan kalktım ve bornozu çıkardım. Ben yaklaşırken hiçbir şey söylemedi. Bana bakış şeklinden istediğimi yapmama izin vermesini bekliyordum. Ama ona sarılmak için hareket ettiğimde beni belimden yakaladı ve ayağa kalktı.

"Oh hayır, tatlım," dedi ve beni döndürdü, böylece sırtım göğsüne yaslandı, uyarılmışlığı kıçıma yerleşti. "Burada kontrol sende olmayacak."

Dili önce çeneme, sonra boynuma dokundu ve beni yatağa doğru itmeden önce derimi acıyana kadar ağzına aldı.

Ellerimden birini arkamda sabit tuttu, diğerini de beni domalttığı ayaklıktan destek almak için kullandım. Dizini kalçalarımın arasına daldırarak duruşumu genişletti ve sikinin tepesini açıklığıma doğru yönlendirdi. Nefesim titreyerek kesildi.

"Bununla başa çıkabilir misin?" Sözleri zorlukla dizginlenmiş bir şehvetle doluydu ve bu noktaya kadarki tüm hareketleri sert olmasına rağmen, sorusu garip bir tür rahatlık sağladı. Hayır dersem beni serbest bırakacağını biliyordum.

Ve hayır demeliydim, ancak konuşurken bunun şimdiye kadar olduğum en emin şey olduğunu biliyordum.

"Evet."

Adrian tek bir acımasız hamleyle içimi doldururken kelime gırtlaktan gelen bir iniltiye dönüştü. Kolumu serbest bırakmak için durakladı ama parmaklarını saçlarıma gömdü. İki elim de serbest kalınca, kalçaları hareket edip içime girerken ayaklıkları kavradım. Yatak duvara çarptı. Bu, boğazımdan gelen düzensiz çığlıklarla birlikte çalışan bir sesti.

"Evet," diye tısladı Adrian. Eli saçlarımda sıkılaştı, diğeri boynuma gitti ve beni sırtım eğik, kürek kemiklerim göğsüyle buluşacak şekilde yönlendirdi. Bu pozisyonda beni itemezdi ama kalçalarını içime doğru bastırdı ve vücudumdaki tüm sinir uçlarını ateşleyen yeni bir his uyandırdı.

"Adımı haykır, Serçe, böylece komutanın seni ne kadar yüksek sesle boşalttığımı duyabilir," dedi kulağıma karşı ve sonra dişleri derimi sıyırdı, bir kez daha boynumun sütunundan omzuma doğru bir yol izledi, orada çürüyeceğimden emin olana kadar yaladı ve emdi.

Bu onun benim üzerimdeki iddiasıydı ve şu anda bundan nefret bile edemiyordum çünkü bu zevk... enfesti.

Beni serbest bıraktı ve daha sert bir şekilde içime girmeden önce yatağa yeniden tutunacak zamanım oldu. Nefesim garip bir sesle kaçtı; sadece içimde oluşan baskıyı, her kasımı sıkan gerilimi anlatabilen gırtlaktan gelen bir inleme... Ta ki bedenim patlayıp beni güçsüz ve sarsılmış bırakana kadar. Adrian beni kollarına alıp yatağa taşıyana kadar ne olduğunu anlamamıştım.

Az önce bir araya geldiğimiz vahşetle kıyaslandığında, beni yorganın üzerine yerleştirirken hareketleri nazikti. Bedenim, düşmanımın tutuşuna rağmen gevşedi. Mücadele edemeyecek ya da konuşamayacak kadar bitkin bir halde, hâlâ arzuyla ve bu noktaya gelmemize neden olan şey göz önüne alındığında yersiz görünen garip bir sıcaklıkla bulanıklaşmış bakışlarını tuttum.

Adrian üzerimde durdu, yüzü benimkinden birkaç
santim uzaktaydı. "Nasılsın?" diye sordu.
Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Kendimi halkıma ihanet
etmiş gibi hissettim. Bu yüzden sessiz kaldım ve Adrian başka
bir soru sordu.
"Yaralandın
mı?" Başımı
salladım.

Bir süre daha bana baktı. O zaman gitmesini bekledim, ama onun yerine elini yüzüme götürdü, parmakları hafifçe yüzümün üzerinde gezindi.

Göğüslerimin arasına, karnımdan aşağıya, kalçalarımın arasına bir öpücük kondurmadan önce yanağımı okşadı. Oradan tüm vücuduma baktı, sanki istediği tek şey benmişim gibi; umutsuzca aradığı ve sonunda sahip olduğu bir ödülmüşüm gibi.

Sonra kalçalarımın arasında kimin olduğunu hatırladım: Kan Kralı, gerçek arzusu Cordova'yı dize getirmek olan bir fatih.

Düşüncelerim olumsuza döndüğünde, etimi ayırdı ve ağzı klitorisimin üzerine kapandı. Dilinin ucuna doğru çekti, yalamak için bırakmadan önce hafifçe emdi. Yavaş ve kontrollü bir şekilde bu modeli takip etti ve ben kıvranırken öfke ve nefrete olan hakimiyetimi kaybettim.

Ellerimin nereye gideceğine karar veremiyordum; başımın üzerine mi yoksa saçlarına mı? Topuklarım demir atacak güvenli bir yer bulamadı, kaslarım sıkılaştıkça yatakta kayıyordu ve parmakları etime saplandığında yataktan kalkmak istedim ama o beni yerinde tuttu, yiyip bitirdi.

Bir kez daha, uzun parmaklarının içimde kıvrılması, dilinin klitorisime karşı titreşen nabzının yasadışı hissine odaklanırken kendimi sesimin sesini veya hacmini kontrol edemezken buldum. Nefesim kesildi ve aniden ciğerlerim dondu. Vücudumun her parçası kasılırken göğsüm kabarmadı.

Umutsuz nefesler ve titreyen kaslarla öncekinden daha sert boşaldım ve ancak o zaman Adrian vücuduma tırmanmak için beni serbest bıraktı. Konuşurken dudakları benimkilerin üzerinde geziniyordu.

"Tatlı," dedi ve dilini ağzıma daldırdı, böylece kendi tadıma bakabildim. Bunun zevkle ilgili olduğu kadar, daha çok güçle ilgili olduğunu anlamıştım. Adrian onun bedenine olan amansız ihtiyacımı kanıtlamıştı ve kalede kimlerin utancıma, beni ne kadar yüksek sesle boşalttığına tanıklık ettiğini merak ediyordum. Meraklı personelin ve hatta saray üyelerinin koridorda oyalanarak beni dinlediklerinden şüphem yoktu ama farklı bir sonuç beklediklerinden emindim; memnun bir kral yerine kafası kesilmiş bir kral.

Kendime ve ona duyduğum öfke aniydi ve bana yeniden güç verdi. Sırtüstü yatmak için yer değiştirdiğinde, ben de onu takip ettim, ona bindim; şişmiş horozu, serbest bırakılmamdan hala ıslak olan uyluklarımın arasına oturdu.

"Sen gelmedin," dedim.

Gülümsedi. "Bu seninle ilgiliydi."

"Seni memnun etme yeteneğime inanmıyor musun?" "Oh, Sparrow. Beni memnun ediyorsun."

"Ve yine de sikin dolu," diye işaret ettim ve ona doğru yuvarlandım. Adrian bir nefes çekti ve parmakları kalçalarımı kavradı.

"Gelmek ister misin?" diye sordum. Onu tekrar kucağıma alabilirdim ve o da benim adımı aynı yükseklikte haykırırdı, eşit bir değişim olurdu.

"Yapardım," dedi, gözleri benimkilere dikilmişti.

"Nereye?" Fısıldadım ve göğsüne bir öpücük kondurmak için eğildim. Çok samimiydi ama o da bana aynısını yapmıştı. "İçimde mi? Yoksa ağzımın içinde mi?"

Sorum sessizlikle karşılandı ve Adrian'a baktığımda, az önce ona sorduğum şeye inanamıyormuş gibi bana bakıyordu. Ama ağzının köşesi kalktı ve cevap verdi, "Beni ağzına al."

Üzerinden kalkıp ellerini tuttum ve kalçalarının arasına diz çökmeden önce onu yatağın kenarında oturur pozisyona getirdim. Parmaklarım sert uzunluğunun etrafında kapanırken onu izledim, şaftının tabanından tepesine kadar baskı uyguladım, başparmağım oyalandı, alay etti ve ucunda boncuk boncuk boşalırken masaj yaptı.

"Nelerden hoşlanırsın?" Sesim soluk soluğayken sordum. "Bana neler yapabileceğini göster, Sparrow."

Ben de onun tadına baktım, ağzım sikinin üzerinde kapanmadan önce bana yaptığı gibi onu yaladım. İnledi ve elleri saçlarımın arasından geçti. Ona izin verdim, bu sırada dilimi uzunluğunun ve taşaklarının üzerinde döndürmek ve kalçalarına öpücükler kondurmak arasında gidip geldim. Sonra avuçlarımı olabildiğince çok tükürükle ıslatmak için geri çekildim ve

iki elimi de sikinin dibine sardım. Onu okşarken dikkatimi başına verdim,

Dilimle onu okşuyor ve yanaklarımı çukurlaştırıyordum. Bu, Adrian'ın inlemesine ve ellerinin saçlarımda sıkılaşmasına, parmaklarının kafa derimi kazımasına neden olan bir alış verişti. Bacaklarının kasları vücuduma doğru şişti.

"Siktir!" Adrian'ın küfrü bir tıslamaydı ve kafamı kaldırıp baktığımda başını geriye attığını, boğazının çalıştığını, nefeslerinin düzensiz ve hızlı olduğunu gördüm. Sonra gözleri benimkilere döndü ve "Evet" diye homurdandı.

Bakışlarını tuttum, bu anı düşünmesini ve asla unutmamasını diledim. O günden sonra benden asla kurtulamayacaktı. Ormandaki karşılaşmamızdan beri beni rahatsız eden ihtiyaçtan asla kaçamayacaktı. Ona musallat olacak, vücudumdan başka hiçbir çıkış noktası olmadan patlamaya hazır olana kadar sikini dolduracaktım.

Bu düşünce beni boyunun etrafında gülümsetti ve gözlerimi kapatarak inledim. Ellerinin beni daha sıkı kavramasının mümkün olduğunu düşünmüyordum, ama kavradılar ve gözlerim onun tutuşuyla sulandı, ama ağzıma bırakana kadar devam ettim. Yutkunurken ayağa kalktım ve yüzünü kavradım, dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım, dilimle ağzını ayırdım. Aç bir şekilde tadıma baktı, elleri beni bir kez daha ona sarılmam için yönlendirdi.

Geri çekildiğimde, Kan Kralı'nın gözlerinin içine baktım - kocam ve düşmanım.

"Ağzını sevdiğimi biliyordum," dedi başparmağı alt dudağımın üzerinde gezinirken. Sertçe ısırdım ve beni bir kez daha çevirip yatağa sabitlemeden önce kıkırdadı. Aç gözlerine bakarken, bacaklarım ayrıldı, getireceği her şeyi memnuniyetle karşıladım, çünkü her ne kadar baskınlık için savaşsak da, bana aradığım tek şeyi vermişti.

Zevk.

Yedi

Adrian'la paylaştığım yatakta yüzüstü yatarken bir hareketle uyandım. Gözlerimi açtığımda, hizmetçilerin metal küvete buharlı su kovaları taşıdığı kapıyı açık buldum. Sırt üstü kaydım ve battaniyeleri göğsüme çekerek doğruldum. Vücudum ağrıyordu ve yapış yapıştı ve daha bir saat önce uykuya daldığımdan oldukça emindim.

Adrian'ı pencerenin yanında durmuş geceye bakarken buldum. Tamamen giyinikti ve üzerinde düğünde giydiklerinden farklı giysiler vardı. Bunlar dün gece giydikleri kadar güzel değildi ama seyahat kıyafetleriydi. Yine de siyah ve kıpkırmızı giysiler içindeki hükümdar gibi görünüyordu. Hiç süs takmamıştı ama buna ihtiyacı da yoktu. Varlığı gücünden bahsediyordu.

Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra nasıl davranıyordu? Bu

düşünceyle omzunun üzerinden bana baktı.

"Kendimi iyileşmiş hissetmek için senin kadar uykuya

ihtiyacım yok," dedi. "Bu pek adil görünmüyor."

Tamamen bana doğru döndü ve bir an boyunca tek düşünebildiğim teninin benimkine nasıl değdiği, vücudunun benimkinin içinde nasıl hareket ettiği, boşalmak ve onu boşaltmak için ne kadar çaresiz olduğumdu. Vücudumun içinde kıvrılan arzu iplikçikleri tenimi kızarttı.

Onun izlerini taşıyor olabilirdim ama onun bedeni de benimkini taşıyordu ve işte bu noktada parçalanmıştım. Her ne kadar zevkte eşimle karşılaşmış olsam da, bu düşmanımın bedeni aracılığıyla olmuştu.

"Türüm hakkında ne düşündüğünü biliyorum," dedi ve ifadesi ciddileşmeden önce bir eğlence parıltısı vardı. "Ama bizim canavarca yanlarımızdan daha fazlası var."

"Bir katil olarak kurtarıcı niteliklere sahip olduğunuzu mu ima etmeye çalışıyorsunuz?" "Bu soruyu neden babana sormuyorsun?" dedi Adrian.

"Babam bir katil değil. Krallığını savunmak için cesurca savaştı."

"Yani sadece *senin* insanların öldürüldüğünde mi cinayet oluyor?" Adrian sordu. Ona ters ters baktım. "Sen bizi lanetlemek için yaratıldın."

Adrian bakakaldı ve yorumum hakkında ne hissettiğini anlayamadım. Ama kısa bir duraksamadan sonra dudaklarını yaladı ve "Buna itiraz edemem" diye cevap verdi.

Vampir kral odayı geçerek, dün gece çiftleşmemiz başlamadan önce onu otururken bulduğum ateşin yanındaki sandalyeye gitti. Kürk astarlı bir pelerin aldı ve omuzlarına doladı.

"Yıkan," dedi. "Önümüzdeki hafta boyunca buna fırsat bulamayacaksın."

Ona ters ters baktım ama ayağa kalktım, üzerimdeki hak iddiasının tüm kanıtlarını bedenimden temizlemek istiyordum. Benim bu düşüncem üzerine kıkırdadı.

"Bu mümkün değil."

En yakın nesneye uzandım, ki bu ağır bir pirinç şamdandı ve ona doğru fırlattım. Süzülerek yanından geçti ve duvara çarparak başının hemen arkasında asılı olan bir tabloya zarar verdi.

"Aklımı okumayı bırak!" Tersledim.

"Bu senden hissetmeyi bırakmanı istemek gibi bir şey," dedi. İçimi çektim, hayal kırıklığına uğramıştım. "Senden nefret ediyorum."

"Bazı parçalarımdan nefret ediyorsun," dedi.

"Hepinizden nefret ediyorum," dedim. Gözlerimin aşağı kaymasına izin verdim, ama tamamen giyinikti ve tahrik olup olmadığını söylemek imkansızdı.

"O zaman neden tahrik olup olmadığımı merak ediyorsun?" diye sordu. "Çünkü tartışmaktan zevk alıp

almadığını merak ediyorum," dedim.

"Evet," dedi. "İkisine de cevap vermek için."

Kaşlarımı çattım. "Aklımı okumayı bırak."

Kıkırdadı ve ben topuklarımın üzerinde döndüm, bakır banyoya doğru giderken kalçalarım sallanıyordu. Aletinin sıkılaşmasını ve taşaklarının ihtiyaçtan ağırlaşmasını umuyordum.

Su buğuluydu, yaklaştıkça yüzümü terletiyordu. Adrian yakındaki bir masadan birkaç eşya aşırarak yaklaşırken inleyerek içine daldım.

"Sabun mu?" diye sordu.

Önce tuhaf gözleriyle karşılaştım, sonra bakışlarımın eline düşmesine izin verdim, tereddüt ettim, bunun bir tür hile olup olmadığını merak ettim.

"Nadia'yı çağırabilirsin," dedim.

"Seni böyle görmesini isteyeceğini düşünmemiştim," diye cevap verdi.

Ne demek istediğini biliyordum. Göğüslerime baktım, Adrian'ın aç ağzı yüzünden tenim koyu morluklarla kaplanmıştı. Kan Kralı'nın yaşaması yeterince kötüydü, bana dokunmasına, içime girmesine, beni yok etmesine izin vermem daha da kötüydü ve o da bunu biliyordu. Ama beni halkımın karşısına utanç duyacağım bir halde çıkmaya zorlamak yerine, beni bundan koruyordu.

Ardından uzattığı sabunu ve el bezini aldım.

"Teşekkür ederim."

Sırtını dönüp tekrar pencereye doğru yürümeden önce başını eğdi.

"Revekka'ya bu gece mi gideceğiz?"

"Evet."

"Cordova'nın geri kalanını fethetmek niyetindeyseniz, fetih tamamlanana kadar neden beni burada bırakmıyorsunuz?"

"Hayır."

"Yani siz ülkemi fethederken beni Revekka'da mı bırakacaksınız?"

"Seninle birlikte Revekka'ya döneceğim ve sen kraliçem olarak yerleşene kadar burada kalacağım."

"Yokluğunda Dokuz Hane'nin sana karşı komplo kurmasını göze mi alıyorsun?" "Haneler istedikleri kadar komplo kurabilirler. Ben kaçınılmazım."

Korkmuyordu. Gerçekten dokunulmaz olduğuna inanıyordu.

Herkesin bildiği kadarıyla öyleydi de. Onu böğründen bıçaklamıştım ve hemen iyileşmişti. Babam da buna inanmış olmalı ki şimdi Revekka kralıyla evliydim.

Gözlerimi ona diktim. "Peki kraliçeniz olarak kurulmak ne anlama geliyor?" Şu anda benim için önemli olan tek soru buydu.

"Halkım sana saygı duymalı," dedi. "Ama onlar yırtıcı hayvanlar ve sen... sen bir serçesin."

"Bana zayıf mı diyorsun?"

Bu düşünce beni el bezini sıkmaya itti ve bana baktığında bakışları hem nazik hem de garip bir şekilde gururluydu.

"İkimiz de zayıf olmadığını biliyoruz," dedi. "Ama sana bizim yöntemlerimizi öğretecek biri olmadan sen bile Kızıl Saray'da hayatta kalamazsın."

Vampirlerin yöntemleri hakkında pek düşünmemiştim ama şimdi merak ediyordum.

-Kültürleri neydi? Birbirlerine karşı da benim türüme karşı oldukları kadar barbarlar mıydı?

Adrian kesinlikle öyle görünmesini sağladı.

Kapı çalındı ve ikimizin de kafası kapıya doğru döndü. İkimiz de konuşamadan Nadia elinde havlularla içeri girdi. Dün gece Adrian'ı bıçaklamak için kullandığım bıçağı almak için eğilmeden önce bir şeye bakarak durakladı. Bıçağı kabzasından tutup baş ve işaret parmaklarının arasına aldı, bıçak Adrian'ın kanıyla kabuk bağlamıştı.

"Günaydın Nadia," dedim, sanki tenimdeki morlukları gizleyebilecekmişim gibi dizlerimi göğsüme çekerek.

Bakışları bıçaktan bana, sonra Adrian'a kaydı ve bıçağın oraya nasıl geldiğini ve hem Adrian'ın hem de benim nasıl hâlâ zarar görmediğimizi anlamaya çalıştığını biliyordum. Bir süre sonra şoktan çıkar gibi oldu ve konuştu.

"Issi," dedi. "Günaydın." Yatağa doğru ilerledi ve hançeri komodinin üzerine koydu. "Temiz havlu ve seyahat çantanı getirdim.

Giysiler," dedi ve onları yatağın ucundaki bankın üzerine serdi. "Giyinmene yardım edeyim mi?"

Ağzımı açtım ama tereddüt ettim. Bakışlarım Adrian'a kaydı. Yol göstermesi için ona bakmaktan nefret ediyordum. Bir süre sonra başını salladı.

"Bir saat içinde ayrılıyoruz," dedi. "O zamana kadar vedalaşmak istersiniz."

Adrian'ın botları kapıya yönelirken yere çarptı. Nadia ve ben kapı kapanana ve yalnız kalana kadar birbirimize baktık.

"Issi." Nadia'nın elleri iki yanına düştü. "İyi misin?"

"Ben iyiyim Nadia," dedim hızla ve cildimi ve saçlarımı ovmaya geri döndüm.

"Yardım edeyim," dedi ve ben de ciğerlerim acıyana kadar nefesimi tutarak suyun altına daldım. Tekrar yüzeye çıktığımda ayağa kalktım ve hizmetçime bakarak küvetten çıktım.

Ağzı bir karış açık, öylece bakakaldı.

"Issi," diye nefes aldı.

"Utancıma tanıklık et, Nadia," dedim. "Onu öldüremedim."

Ve beni becermesine izin verdim.

Nadia yaşadığı şoku atlatmış olacak ki bir havluya uzanıp beni içine katladı ve sıkıca sarıldı. Bana sarılmasına izin verdim, çünkü bu muhtemelen onu son görüşüm olacaktı. Geri çekildi ve o yüzümü okşarken ben de havluya tutundum.

"Sana zarar verdi

mi?" "Hayır."

Gerçek buydu. Sert, hatta acımasızdı, ama isteyerek kabul etmediğim bir şey değildi.

"Onu... kayırıyor musun?"

"Ne? Hayır," dedim ama sorusunu reddederken gözleri boynuma ve omuzlarıma kaydı. İçimi çektim ve bana getirdiği kıyafetlere uzanarak onu ittim.

"Sorduğum için beni suçlayamazsın, Issi. Ona izin ver-"

"Siktir git," diye araya girdim. "Bunun hiçbir anlamı yok,

Nadia." Ters ters baktı. "Benim geldiğim yerde öyle."

"Bunun senin nereli olduğunla bir ilgisi yok. Başka sevgililerim olduğunu gayet iyi biliyorsun. Sadece Adrian olduğu için dehşete düşüyorsun."

"Adrian mı? Ona kendi ismiyle mi hitap ediyorsun?"

Ayaklarımı deri taytların içine soktum ve getirdiği mavi tuniği giydim.

"Onu öldürmeyi denedin mi?" Nadia sordu.

Elimi masaya doğru iterek ona doğru eğildim. "Kanlı bıçağı görmedin mi?"

"Onu kaç kere bıçakladın?"

"Fark etmez," diye tersledim. "Çünkü onu bıçakladıktan birkaç saniye sonra ne oldu biliyor musun? *İyileşti.*"

Tek bir yara izi bile kalmamıştı, bu da sırtındaki ve yüzündeki yara izlerinin ölümsüz olmadan önce de var olduğu anlamına geliyordu.

Nadia bu haber karşısında biraz sarsılmış görünüyordu. Yine de, "Senin bu kadar kolay pes edeceğini hiç düşünmemiştim," dedi.

"*Vazgeçmek mi?*"

"Kan Kralı'na ilk suikast girişimin sonuncu mu olacak?"

Gözlerimi ona diktim. "Söylediklerimin hiçbirini duymadın mı? O öldürülemez, Nadia."

"Her şey ölür, Isolde." Odayı geçti ve bana tekrar yaklaşmadan önce yatağın başucundaki masadan bıçağı aldı. "Halkının, tüm ülkenin kurtarıcısı olabilirsin ve onu fethettiğinde ait olduğun yere, Lara'ya geri dönebilirsin."

Göğsüm şimdiden ağrıyordu ve gözlerim yanıyordu. *Lara'ya geri döndüm.* Daha yola bile çıkmamıştım ve şimdiden eve dönmek için yanıp tutuşuyordum.

"Bu bir fırsat Issi," dedi Nadia ve bıçağı elime tutuşturdu. "Kan Kralı'nın bir zayıflığı var ve sen onu bulmalısın."

Nadia dersten sonra ayrıldı ve ben de hazırlanmayı bitirdim. Silahlarımı düzenledim, geri çekilebilir bıçaklarımı bileklerime sabitledim. Bıçaklar uzun değildi ve o kadar uzun süre tenimde durmuşlardı ki, onlara sahip olmamak yanlış hissettiriyordu. Nadia'nın bana verdiği bıçağı da temizledim, Adrian'ın kanını yıkadım, gerçi daha sonra onu en azından öldürmeye çalıştığıma dair bir kanıt olarak saklamam gerektiğini düşündüm. İşim bittiğinde bıçağı belimde kılıfına soktum. Üzerime giydiğim son şey ise bir pelerin oldu; buz gibi geceler için pratikti ama ihanetime tanıklık eden odadan çıkarken utancımı gizliyordu.

Hâlâ kızgındım çünkü şimdi bile onu istiyordum, çünkü dün gece kendimi ona dokunmaktan alıkoyamamıştım, çünkü her fırsatta onun sikine binmiş ve içime boşalmasına izin vermiştim. Beni elinde tutanın sihir olmadığına yemin etmişti ve ben de ona inanmıştım. Dün gece, daha önce hiç olmadığım şekilde sahiplenilmiştim ve sadece hayal ettiğim şekilde davranmıştım, ama Adrian'da beni kısıtlamadan tutkulu, sert, erotik olabileceğimi hissettiren bir şey vardı.

Ben de öyle yaptım.

Arzum nereden geliyorsa gelsin, ilkeldi ve o da onunla eşleşti.

Tanrıçalar acımasızdı.

Babamı kâbusumun başladığı büyük salonda buldum. Bugün çok daha farklı görünüyordu; geniş bir dikdörtgen şeklinde dizilmiş ahşap masalar, hem babamı memnun etmek hem de kaderime tanık olmak isteyen saray mensuplarıyla doluydu. Kral Henri benzer bir masanın arkasında yüksekte oturuyordu, yanında da bakışlarından kaçındığım Komutan Killian vardı. Ancak onun endişelerimin en küçüğü olduğu ortaya çıktı, çünkü içeri girdiğimde sessizlik çöktü ve benim utancım da çöktü.

Gecemi nasıl geçirdiğimi saklayamazdım. Babam beni bir evliliği tamamlamam için gönderdiğini biliyordu ve krallık da biliyordu, birlikteliğim sessiz ve cansız bir ilişki olmasına rağmen. Bu sabah uyandıklarında Kan Kralı'nı öldürdüğümü öğrenmeyi bekliyorlardı. Babam da aynı şeyi mi düşünmüştü?

Ona doğru ilerlerken Leydi Crina Eder'in kızı Marigold tarafından durduruldum. Marigold, memleketi Belice'den ziyade sarayda kalmayı seviyordu ve benimle arkadaş olmaya çalışmıştı ama benim sevdiğim şeylerden hoşlanmıyordu. Bir gün gölgemde, ormanı keşfetmek için geçerken vazgeçmişti. O zaman benimle arkadaşlıktan çok farklı bir şey beklediğini anlamıştım -sarayda güzel elbiseler ve ipek ayakkabılarla geçirilen günler, sadece kraliyet bahçelerinin yıpranmış yollarında yürümek ve saray sırlarını takas etmek.

Ama ben o tür bir prenses değildim ve bugün de o tür bir kraliçe değildim.

"Prenses Isolde," dedi ve kırmızı yünden yapılmış bir elbise giyerek reverans yaptı. Bu özel kumaş, canlı yeşil gözleri ve sarı bukleleriyle tezat oluşturan koyu bir mora boyanmıştı.

Adresini düzeltmeyi düşündüm ama reddettim. Başka bir gün Lara'nın prensesi Isolde olmak bana yeterdi.

"Dün... *düzenleme* yapıldıktan sonra sizi görme fırsatım olmadı. Başsağlığı dileklerimi iletmek istedim."

Sesi koridorda yankılandı, yüksek sesle konuştuğu için değil, herkes hala sessiz olduğu ve değiş tokuşumuzu izlediği için.

"Başınız sağ olsun mu?" Tekrar ettim.

Kan Kralı'yla evlenmenin ideal olmadığını biliyordum ama herkesin buna benim cenazemmiş gibi davranmayı bırakmasını diliyordum.

"Yıkılmış olmalısınız," diye devam etti.

Lara'daki herkesin nasıl hissettiğimi tahmin edebileceklerini düşündüğünü hayal ettim. Adrian'a duydukları nefreti göz önünde bulundurmaları yeterliydi ama vampir kralla evliliğimin ilk gününde bu odada, halkımın yargılayan gözleri altında bulunmanın bende cesaretle konuşma isteği uyandıran bir yanı vardı.

"Ben ölmedim, Leydi Marigold,"

dedim. Tereddüt etti.

"Ortağımı seçme şansım olmayabilir ama nasıl ilerleyeceğime dair bir seçeneğim var ve bu gücü halkımın yararına kullanacağımdan emin olabilirsiniz, bu yüzden belki de kraliçenizi tebrik etmelisiniz."

Marigold'un yanakları pembeleşti ve kekeleyerek, "Elbette. Özür dilerim, Kraliçe Isolde."

Beni geçip çıkışa doğru yöneldi. Kürsüye doğru ilerledim ve reverans yaptım.

"İyi akşamlar baba," dedim sessizce ve yanına oturdum. Masamızın ortasına konan yiyecekler gelenekseldi; peynirler, kurutulmuş etler ve sebzeler. Ayrıca şarap ve bal likörü dolu fıçılar da vardı. Bu gecenin tanıdık yiyecek ve içeceklerle geçirdiğim son gece olduğunu bilerek manzarayı ve kokuları içime çektim.

Evdeki son saatim.

Beni uğurladıktan sonra babam ve krallığı yataklarına çekilecek ve belki de geceden daha az korkacaklardı.

"Isolde," dedi babam. "İyi misin?"

"İyiyim."

Gözlerimi boş tabağımdan ayırmadım, yanaklarım alev alev yanıyordu. Kendimi yemeğe uzanmaya ikna edemiyordum. Yine sessizlik oldu ve sonra Killian konuştu. "Ye. Aç olmalısın," dedi. Bakışlarımı kaldırdım. O anda durabilirdi ama ekledi: "Zar zor uyudun."

Bu onun bana geceyi nasıl geçirdiğimi bildiğini söyleme şekliydi ve kıskançlığı çok açıktı.

Gözlerimi kısmıştım. "Acıktığım zaman yerim, Killian. Şu haliyle oldukça tokum."

Gözleri parladı, bu benim açık meydan okumam karşısındaki şaşkınlığının ve şokunun bir işaretiydi. Komutan çatalını yere bıraktı ve ben onun saldırmasını, hayatımın bir kısmını tüm odaya ifşa etmesini bekledim, ama babam araya girdi, kendi kaplarını yere bıraktı ve masadan uzaklaştı. O ayağa kalkınca tüm oda da ayağa kalktı.

"Gel, Isolde," dedi sessizce. Ses tonu bana başımın belada olmadığını söylüyordu ama yine de onunla tek başıma karşılaşmak kalbimi hızlandırdı. Yine de ayağa kalktım ve dün Adrian'ın gelmesini beklediğimiz bitişikteki antreye kadar onu takip ettim. İçeri girince ona döndüm.

"Baba-"

Konuşmamı bitiremeden bana sıkıca sarıldı. Hiçbir şey söylemedim. Kollarının ağırlığını üzerimde hissettiğim anda gözyaşlarına boğuldum.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," diye

hıçkırdım. "Beni asla hayal kırıklığına

uğratamazsın."

Gerçeğimin boyutunu bilseydi bana katılmayacağından emindim. Bunun yerine omuzlarımdan tuttu ve beni kendine çekti. Gözlerimiz buluştu ve çeneme dokundu.

"Utanma, Isolde," dedi. "Sen burada sadece bir kurbansın."

Bir kurban.

Bu kelimeden nefret ederdim. Aynı zamanda Lara'nın prensesiydim ve şimdi bir kraliçeydim, ancak neyi yönettiğimi tam olarak anlamıyordum - bir canavarlar ulusu mu, fethedilmiş halkımın ülkesi mi? Yine de geride bırakmak üzere olduğum hayatın yıkıntılarında güç vardı. Parmaklarımın ucunda bu kadar çok şey varken, bu koşulların ağırlığı altına girmeyi reddettim.

Büyük salona dönmedik. Bunun yerine, soğuk akşamda dışarı çıktık ve annemin bahçesini kesen taş yolu takip ettik. Bahçıvanlar fenerler yakmıştı ve alevler yolumuza dans eden ışıklar saçıyordu. Kolumu babamın koluna doladım, çorak tarlaların ve yapraksız ağaçların yanından geçtik, konuşurken nefeslerimiz buz tutuyordu.

"Onu öldürmeye çalıştım," dedim ve babamın adımları yavaşladı. "Vampirleri öldürmenin zor olduğunu biliyordum ama imkânsız olduğunu düşünmemiştim. Adrian'ı öldürmek ise imkânsız."

"Belki de ölmesi gereken kişi Adrian değildir," dedi babam uzun

uzun. Kaşlarım çatıldı. Anlamamıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kan Kralı'ndan daha büyük bir kötülük var, Issi," dedi babam. "Ve bu onu yaratan güçtür."

"Büyü mü demek istiyorsun?" Başını salladı.

İki yüz yıldan fazla bir süre önce, Dokuz Hane birleşmeden önce, Cordova'nın ülkelerine cadılar danışmanlık yapıyordu; başlangıçta sihir kullanma yeteneğiyle kutsanmış oldukları düşünülen bu kadınlar, krallarına ihanet edene kadar. İhanetleri nedeniyle, Yakma olarak bilinen bir olayda kazığa bağlanıp yakıldılar. Bu olaydan sonra cadılardan ve sihirlerinden sorumlu tanrıça Dis'in Cordova'yı ölümcül korku salgını ile lanetlediği söylenir. Kısa bir süre sonra, karanlıktan vampirler ve onlarla birlikte diğer canavarlar ortaya çıktı.

"Eğer Adrian bir lanet ise... lanetler bozulamaz mı?"

Babamın bakışları benimkilerle aynı hizaya geldi. "Sadece kralın kendisi bilir," diye yanıtladı.

Bu, babamın bana öğrenmemi söyleme şekliydi. Dönüp annemin gece yarısı güllerinden birini kopardı ve bana bir kez daha "Sen krallığımızın umudusun" diye hatırlattı.

Bana bir görev veriyordu - gülü alırken kabul ettiğim bir görev.

Bahçeden geçmeye devam ettik ve şatoya döndüğümüzde Adrian, düğünümüzde hazır bulunan siyah saçlı vampirle birlikte bizi bekliyordu.

Adrian elini kalbine götürüp başını eğerken, "Kraliçem," dedi. "Size generalim Daroc Zbirak'ı takdim etmeme izin verin."

Bakışlarım ona kayınca general eğildi, ama bunu isteksizce yaptığını hissettim - ki bu benim için sorun değildi, çünkü ben de aynısını yaptım.

"General," dedim, başımı eğerek, dilimi ısırarak, gerçekten arzu ettiğim şeyleri söylemedim. *Demek Cordova'daki yangından, yıkımdan ve ölümden sorumlu olan kişi sizsiniz.* Yine de bu düşüncelerin içimden geçmesine izin verdim.

duygularımın Adrian'ın duyabileceği kadar yüksek olmasını umarak aklımdan geçirdim. Sonra Daroc'un Adrian'la aynı yeteneklere sahip olup olmadığını merak ettim.

Adrian, "Daroc size eşlik edecek birini ayarladı," dedi.

"En iyi askerlerimi muhafızlarınız olarak atadım kraliçem," dedi Daroc. "Revekka'ya yolculuğumuz sırasında arabanızın dışında gezinmeleri talimatı verildi."

"Arabalar hedeftir," dedim. "Birine binmeyeceğim."

Bir süre sessizlik oldu ve ben Daroc'tan Adrian'a baktım. İkisi de gözlerini kırpmadı. Cevabıma şaşırdılar mı yoksa sinirlendiler mi anlayamadım.

"Yolculuğumuz uzun sürecek kraliçem," dedi Adrian.

"Ben Lara'dan doğan bir prensesim," dedim. "Saatlerce at sürebilirim."

Tek bir kaşını kaldırdı ve dudaklarının kenarları da onu takip etti. "Pekâlâ. Size bir at bulacağız."

Adrian Daroc'a baktı, o da selam verip gitti, muhtemelen atımı bulmak için.

Onun ayrılışının ardından gergin bir sessizlik oldu. Yeni kocamın ve babamın yanında kendimi tamamen garip hissetmekten kendimi alamıyordum ve Adrian konuştuğunda rahatladım. "İki hafta sonra," dedi babama, "Isolde'nin kraliçeliğe yükselişi resmiyet kazandığında Kızıl Saray'a hoş geldin. Topraklarıma güvenli geçişinizi sağlamak için bir eskort göndereceğim."

"Çok cömertsiniz Kral Adrian," diye cevap verdi babam, sesi alaycılığa doğru kayıyordu. "Kızıma tekrar bakma fırsatını memnuniyetle karşılarım."

Boğazımda kalın bir şey toplandı ve o zaman kime dönüşeceğimi merak ettim. Babam beni tanıyacak mıydı? Ben kendimi tanıyabilecek miydim?

"Issi benim en büyük hazinem," diye ekledi babam ve ben ona bakarken o gözlerini Adrian'dan ayırmadı. "Onun güvenliğini kendi güvenliğinden üstün tutacağına inanıyorum.

kendi."

Adrian'dan benim iyiliğimi sağlamasını ikinci kez istemişti. Babamın, vampir kral bana zarar vermeye karar verirse savaşmak dışında ona karşı hiçbir şey yapamayacağı düşünüldüğünde bu biraz ironikti.

"Hiç düşünmeden," diye yanıtladı Adrian. "O benim karım."

Bu sözler göğsüme inen bir darbe gibiydi. Kulağa yanlış gelmeleri gerekirdi ama gelmediler. Yarı inanmaz bir halde ona baktım. Evlilik yeminlerimize bu kadar saygı duymasını beklemiyordum, özellikle de ben hâlâ onu öldürmek için planlar yaparken.

Bu düşünce Adrian'ın dudaklarına bir gülümseme getirdi ve ben kaşlarımı çattım. Zihin okumasını neyin tetiklediğini ya da düşüncelerimi gizlemenin bir yolunu bulmalıydım. Büyü olmadan bu mümkün müydü?

"Vakit geldi Isolde," dedi Adrian.

Bu noktaya kadar babamdan ayrılmayı kaldırabileceğimi düşünmüştüm ama aniden gerçekle yüzleştim ve bu beni o kadar sert vurdu ki nefesimi kesti. Boğazım düğümlendi ve onunla yüzleşirken gözlerim yandı.

"Yakında görüşeceğiz Issi," dedi babam ve alnımdan öptü. Onun şefkatine karşı gözlerimi kapattım, bu anı ezberlemek istiyordum. Sanki son kez onun kokusunu içime çekecek, dokunuşunun sıcaklığını hissedecek, alçak ve sert sesini duyacakmışım gibi hissediyordum.

Kalın bir şekilde yutkundum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım titreyen dudaklarımın arasından.

"Seni seviyorum," diye cevap verdi ve ben de nasırlı ellerini sonsuza dek sürecekmiş gibi hissettiren bir süre boyunca tutarken, çok yumuşak ve nadiren söylenen bu sözleri kalbimin derinliklerine gömdüm. Yavaşça parmaklarımı onunkilerden ayırdım, geri çekilirken bile hemen onun yanına dönebilmeyi diledim. Döndüm ve bakışları meraklı ve pişmanlık dolu olan Adrian'la yüzleştim ve uzattığı elini tuttum. Yan yana yürürken hiçbir şey söylemedi, kaleden en önde çıktık, gece gökyüzünün altında High City'den gelen konuklar ve saray mensuplarının karışımından oluşan bir kalabalık ayrılışımı izlemek için toplanmıştı.

Bir kez daha, bu olayın daha fazla kutlamayla dolu olması gerektiğini hissetmekten kendimi alamadım ve eğer başka bir kralın kraliçesi olsaydım, durum böyle olurdu. Bunun yerine halkım korku, hayal kırıklığı ve dehşet içinde izledi.

Babam da peşimden geldi ve ben merdivenlerden inerken basamakların tepesinde durdu, ancak aşağıda Nadia'yla karşılaştık. Ağlamaktan gözleri şişmiş ve kızarmıştı; beyaz bir mendille yüzünü kuruluyordu.

"Sevgili kızım," dedi ve beni kollarının arasına aldı. O ana kadar duygularımı kontrol altında tutmayı başarmıştım ki içimden bir çığlık koptu. Sadece bir an içindi; Nadia kulağıma, "Sana söylediklerimi unutma," diye fısıldarken tutunduğum ve derinlere ittiğim boğuk bir hıçkırıktı.

Sonra saçlarımı öptü ve beni serbest bıraktı.

Ondan uzaklaştım ve iki atın yanında sabırla bekleyen Adrian'a doğru döndüm. İkisi de parlak, siyah kürklü muhteşem atlardı. Adrian'ın yanında durduğu ata yaklaştım ve burnunu okşadım.

"İsimleri Geceyarısı ve Gölge," dedi. "Gölge benim." "Peki Geceyarısı kime aitti?" diye sordum. Adrian'ın planında
Revekka'ya dönmek, en azından bir gelinle. Fazladan bir at genellikle ölüm demekti. Asıl soru şuydu: Ölen bir vampir miydi yoksa bir ölümlü mü?

Adrian cevap vermedi ama onun yerine, "Gel. Gitmeliyiz."

Dizginleri Adrian'dan aldım ve aynı elimle bir tutam yeleyi yakaladım. Diğer elimle eyerin kantarasını kavradım ve ayağımı üzengiye yerleştirdim, bacağımı sallarken yerden ittim. Yerleştikten sonra Adrian'a baktım.

"Sırada kaçıncı sırada yer alacağım?" diye sordum.

"Sen benim yanıma bin," dedi. "En güvende olacağın yer orası." Kaşlarım birbirine çatıldı. "Halkımın yanında güvendeyim."

"Belki de Lara'nın prensesiydin," dedi. "Ama bugün Revekka'nın kraliçesisin." Yanımdan ayrıldı ve sonra kendi atına bindi. "Güneş doğana kadar at süreceğiz," dedi.

Adrian'a şehre kadar eşlik eden tek vampir olduğu anlaşılan Daroc önümüzde at sürüyordu ve biz de onun arkasına geçerken omzumun üzerinden son bir kez Fiora Kalesi'nin önündeki fenerin ışığında duran babama baktım.

Sekiz

Gelinler yeni kocalarıyla birlikte yola çıktıklarında, insanlar hediyeler sunmak için toplanırdı - çiçekler, cilalı taşlar ve altın ve gümüş paralar gibi küçük şeyler.

Benim için hiçbir şey yoktu, Yüksek Şehir'de toplanmış bir kalabalık bile yoktu, yine de başımı soldan sağa çevirdiğimde pencerelerden ve kapılarının arkasından bakan insanlar gördüm. Meraklı ama korkuyorlardı.
-Hem karanlığın hem de Adrian'ın.

Nicolae'nin tanımadığım başka bir muhafızla birlikte görev yaptığı kapıya geldik. Yanından geçerken ona gülümsemeye başladım, çünkü Nicolae beni gördüğünde genellikle böyle yapardı. Bu kez kaşlarını çattı ve önce Daroc ile Adrian'a, sonra da bana karanlık bir bakış fırlattı. İfadesi göğsüme çarptı ve anlamadığını bildiğim için hızla başka tarafa baktım. O da halkım gibi, ben bu kadar yaklaşmışken Adrian'ın neden hâlâ yaşadığını bilmiyordu.

Geçerken Nicolae'nin nefesinin altından bir şeyler söylediğini duydum ve dizginlerimi çekerek Gece Yarısı'nı durdurdum.

"Paylaşmak istediğin bir şey var mı, Nicolae?"

Muhafız bana baktı ve sonra bakışları Daroc ve Adrian'ın oyalandığı sol tarafa kaydı.

"Hayır, Majesteleri," dedi ve başını eğdi.

"Bana saygısızlık edeceğinizi düşünmekten nefret ederim," dedim. "Çünkü bu seni kovmak zorunda kalacağım anlamına gelir."

Gözleri benimkilerle birleşti, çenesi sıkıldı.

"Tüm saygımla Prenses, ben Lara kralına bağlıyım."

Kaskatı kesildim ve kısa bir duraksamadan sonra atımdan kayarak Nicolae ile yüz yüze geldim.

"Kraliçe sizin için," dedim ve sonra gülümsedim. "Nöbetteki son gecenin tadını çıkar, asker. Komutan Killian'a derhal görevden alındığını bildireceğimden emin olabilirsin."

Sonra ondan uzaklaştım, atıma bindim ve onu Daroc ile Adrian'ın yanından geçirdim. İkisi de bana baktı ama ağaçların arasına doğru beni takip ederken hiçbir şey söylemediler. Ormana girdiğimizde, nereye gittiğimizden emin olamadığım için hızımı yavaşlattım. Adrian sınırımıza koca bir ordu getirmişti. Neredeydiler?

Adrian, "Ordunun bir kısmı diğer bölgeleri işgal etmeye devam etti," diye cevap verdi ve diğer bölgelerle neyi kastettiğini merak ettim. Sıradaki Thea'ya mı devam edecekti? "Küçük bir grup bize eve kadar eşlik etmek üzere başkentin hemen dışında bizi bekliyor."

"Revekka asla benim evim olmayacak,"

dedim. Adrian sessiz kaldı.

Vampirlerin High City'den çok uzak olmayan küçük bir açıklıkta bekledikleri yere doğru ilerledik. Adrian'ın ordusundan geriye sadece birkaç kişi kalmıştı, hepsi de zırhlı atlara binmişti. Sadece Sorin, Isac ve Miha'yı tanıyabildim.

Sorin'in Isac'ı dirseklemesini izledim.

"Bakın, bu bizim kraliçemiz, sizi bıçaklayan!"

Miha sırıttı ve İsak ters ters baktı. "Sanki unutmuşum gibi konuşuyorsun."

"Sanırım bu jesti takdir etmiyorsunuz. Başka kim kraliçesi tarafından bıçaklandığını söyleyebilir ki?"

"Kralınız," dedim ve üçlü hem şaşkın hem de eğlenmiş bakışlar attı.

Yanımda, Adrian'ın gözlerini üzerimde hissettim. "Eşimle karşılaştım," dedi.

Bu yorumu beni ürpertti ve fazlasıyla ciddi görünen bakışlarıyla karşılaştım. Adrian ve benim nefretten başka bir şey için eşleştiğimizden emin değildim,

Ama benden nefret ettiğinden de emin değildim.

"Şafağa kadar yolculuk edeceğiz," diye talimat verdi Adrian ve Daroc atını ileri sürerken, Adrian ve ben peşimizden geldik; Sorin, Isac ve Miha da arkamızda sıraya girdiler. Ardından grubun geri kalanı da katıldı; aralarında aynı tüylü, altın zırhı giymiş birkaç vampir ve sanki bir ordunun parçası değilmiş gibi muhteşem ipek ve kürkler giymiş hem kadın hem de erkek ölümlüler vardı.

Lara'dan kuzeye, Revekka sınırına doğru seyahat edecektik. Küçüklüğümden beri kuzeye gitmemiştim. O bölgeler dağ geçidinin ötesinde, Revekka'ya çok yakındı ve Adrian'ın gücü arttıkça ve yeni canavarlar doğdukça ziyaretler durdu. Artık sadece Killian ve askerleri Kan Kralı'nın krallığının yakınındaki sınıra yakın yerlerde dolaşıyordu.

Canavarlarla birlikte olmama rağmen kuzeydeki köyleri göreceğim için heyecanlıydım. Kaleden çok uzaktaydılar, kendi gelenekleri ve kültürleri vardı ama merak ediyordum... beni hoş karşılayacaklar mıydı?

Orman karanlıktı ama ağaçların çıplak dalları yıldızların görünmesine izin veriyordu ve kendimi onları izlerken, ışık ararken, birkaç gün güneşi göremeyeceğim için yas tutarken buldum.

"Güneşi özlüyor musun?" Adrian'a sordum.

"Bu ilginç bir soru." Bana baktı. "Peki neden?"

Bir süre sessiz kaldı ve konuştuğunda ilk soruma cevap verdi: "Güneşi özlemiyorum, artık değil."

"Peki ya güneşi kaçırırsam?"

Revekka'da gökyüzü ne kadar parlaktı - kırmızı bulutların arkasından ışıldayan güneş nasıl görünürdü? Onu görebilecek miydim?

"O zaman ben senin için bulurum," diye cevap verdi.

Gözlerimiz kilitlendi ve yüz ifadesinde göğsümü ve yanaklarımı ısıtan insani bir samimiyet gördüm. Çabucak gözlerimi kaçırdım.

Adrian'ın askerlerinden birkaçının safları bozup karanlıkta kaybolduğunu fark edene kadar sessizlik uzadı. Kalbim hızlandı, ne olduğunu merak ediyordum.

Onlar yapıyorlardı.

"Keşif yapıyorlar," dedi Adrian.

"Ama biz hâlâ Lara'dayız."

Tetikte olmaya gerek görmüyordum. Adrian ve ben bir anlaşma yapmıştık ve halkım bu anlaşmaya ne kadar kızarsa kızsın, babamı onurlandıracaklardı.

"Gölgelerinizde canavarlar gizlenmiyor mu?" diye sordu. Karanlıkta gizlenen şeylerden bahsediyordu - strzyga, virika, hortlaklar, ker - Adrian'a benzeyen ama görünüşleri ve yaşamdan beslenme biçimleri farklı olan tüm yaratıklar.

"Siz onların kralı değil misiniz?" Alaycılığına sinirlenerek karşılık verdim.

"Ben vampirlerin kralıyım," dedi. "Canavarların kralı değilim."

"Hiçbir fark yok," dedim.

Adrian'ı çok iyi tanımıyordum ama yorumumun onu sinirlendirdiğini söyleyebilirdim. Biçimli çenesi gerildi ve kendimi muzaffer hissettim. Erkeklerin gerçek ölçüsünün öfkelerini nasıl kontrol ettikleri olduğunu öğrenmiştim. Çok zorlarsam o da Killian gibi saldırganlaşır mıydı?

"Tüm karanlık şeyleri benim yarattığıma inanıyor gibisin," dedi, sesi o ipeksi niteliğini koruyordu ve sözlerini hiçbir hayal kırıklığı belirtisi olmadan söylüyordu.

Bize söylenen buydu; tüm karanlık şeylerin Kan Kralı'ndan geldiği. Kutsal yaşamdan pay aldığında, toprağa düşen kan canavarları yaratırdı.

Yanımda güldü. "Bu bir yalan." "Beni

aydınlatın Majesteleri," dedim.

"İnsanları vampire dönüştürüyorum," dedi. "Ama benim bile kurallarım var. Bildiğiniz canavarlar -strzyga, virika, hortlaklar, ker- Asha tarafından yaratıldı."

"Hayır," dedim hemen. "Hayat tanrıçası onu asla bozmaz."

Tanrıçalara tapan biri değildim ama Asha'nın böyle iğrenç yaratıklar yaratacağını ben bile düşünmemiştim.

"Tanrıçaların sadece büyük güçlere sahip insanlar olduğunu asla unutmayın kraliçem."

Bu yorumuyla birlikte, sanki artık yanımda at sürmek istemiyormuş gibi Daroc'un yanına doğru ilerledi. Onu izledim, keşke sırtına bir ok atabilseydim diye düşündüm ama tanrıçalar hakkında söylediklerini düşündüm ve çok da farklı düşünmediğimi fark ettim. Daha kötü saldırılara, daha kötü deneyimlere maruz kalan ama yine de çok daha dindar olan pek çok kişi vardı. Yaşadıkları zorlukları bir onur nişanı gibi, inançlarını da bir silah gibi taşıyorlardı ve ben bunu anlamıyordum.

Sorin yanıma yaklaşıp elini uzatırken soluma baktım, parmaklarının arasında bir parça kurumuş... bir *şey* tutuyordu.

"Nedir bu?" Kuşkuyla bakarak sordum.

"Biftek," dedi sırıtarak. "Biraz ister misin?"

"Neden sığır eti yiyorsun? Sığır eti yiyebilir misin?"

Vampirlerin sadece kanla beslendiklerini biliyordum. Bir vampirin bir ölümlüden beslenmesine tanık olmadan önce ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordum ve bu gösteriyi dört gözle beklemiyordum.

"Ölümlüler bunu seviyor gibi görünüyor," dedi ve sonra burnunu çekti. "Ve istediğim her şeyi yiyebiliyorum."

"Sonra kusacak," dedi Isac arkamızdan. "İğrenç bir şey," diye ekledi Miha. "Ama bunu yapmaya devam ediyor."

Sorin onlara ters ters bakarak, "Bırakın da hayatımı yaşayayım," dedi. Gülümsememek için kendimi zor tuttum ama başaramadım. Sorin bana dönüp baktığında et çubuğunu yüzüme d o ğ r u salladı. "Al şunu. Aç olduğunu biliyorum. Bunu duyabiliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu da bilmem gereken başka bir güç mü? Üstün işitme?"

"Evet derdim ama sıranın en arkasındaki ölümlüler bile midenizin guruldadığını duyabilir."

Kaşlarımı çattım. Acıkmıştım ve bu akşam kendimi yemek yemeye ikna edememiştim, bu yüzden kurutulmuş sığır etini aldım ve bir parça koparıp şiddetle çiğnedim. Et sert ve kâğıt gibiydi ama nahoş değildi. Mideme bir şeyler girdiği için mutluydum.

"Teşekkür ederim Sorin,"

dedim. "Elbette kraliçem."

Atları sulamak için bir kez durarak birkaç saat daha devam ettik.

Vampirler atları suya götürmek yerine, atların su içmesi için kovaları doldurdular. Ellerimi serin nehre sokmayı umarak Midnight'ın yanından ayrıldım ama kıyıda diz çöktüğümde bir el omzumu sıktı.

"Suya dokunmayın."

Daroc'un sert yüzüne baktım ve ayağa kalktım. Uyarısını yaptıktan sonra hiçbir açıklama yapmadan beni terk etti.

"Onu görmezden gel. İyi niyetli olsa da pek kibar değil," dedi Sorin, yanıma gelerek.

"Sanırım benden nefret ediyor."

"Bilmiyor ama görevine çok odaklanmış durumda. Siz onun sorumluluğundasınız. Onun gözetimindeyken yaralanırsanız kişisel olarak gücenecektir."

"Onu çok iyi tanıyor gibisiniz."

Sorin kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum. Pekâlâ." Sonra suyu işaret etti. "Hayvanlar da tıpkı insanlar gibi yaratıkların ilgisini çeker, bazıları suda yaşar. Özellikle Alpler atlarla beslenir ama aç olduklarında seçici davranmazlar."

Alpler avladıkları ava göre farklı boyutlara dönüşebilen yaratıklardı. Korkutucu, şeytana benzeyen yüzleri vardı ve yüzlerinin büyük bir kısmını kaplayan geniş, diş dolu bir gülümseme, büyük, şişkin bir burun, karanlık, sonsuz gözler ve uzun, sivri kulaklar gibi özellikleri vardı.

"Lara'da Alpler diye bir şey duymadım," dedim. Komutan Killian askerleriyle birlikte bu yollardan geçiyordu; askerlerini sulamak için durduğundan emindim.

atlar da vardı ve hiçbir saldırı bildirmemişlerdi.

"Var olmaları için onları duymanız gerekmiyor," dedi Sorin.

"Sanırım bu yeterince doğru," dedim.

Aynı zamanda korkutucuydu ama içinde yaşadığımız dünya böyleydi. Ay ışığının altında kayaların üzerinde parıldayan karanlık suya baktım ve biraz ihanete uğramış hissetmekten kendimi alamadım.

"İzin verin," dedi Sorin. Bir kova alıp suya daldırdı.

"Suya nasıl yaklaşabiliyorsunuz?"

Acı acı gülümsedi. "Bu damarlarda dolaşan tek kan benim akıttığım kan." Yaltaklanmamak için elimden geleni yaptım ama Sorin rahatsızlığımı fark edip güldü. "Zamanla anlayacaksın."

"Aynı fikirde değilim," dedim.

Gülümsemesi genişledi ama kovayı benim için tutarken hiçbir şey söylemedi. Ellerimi soğuk suya daldırdım, Sorin'in bana anlattıklarından sonra suya bu kadar güvensizlik duymaktan nefret ediyordum. Serin ellerimi ısınmış yüzüme bastırırken ona baktım.

"Adrian'ın ordusunun bir parçası olmaya nasıl geldin?"

diye sordum. "Adrian'ı en başından beri tanıyorum," dedi.

Bununla ne demek istediğini merak ettim. Adrian'ın lanetlendiği z a m a n d a n mı bahsediyordu? Yoksa ondan önce bir erkekten başka bir şey olmadığı zamanlardan mı?

"Soruma cevap vermedin," dedim ve bu sefer gülümsediğinde gülümsemesi o kadar da sağlıklı değildi.

"Hiçbir şey sizi geçemiyor, değil mi kraliçem?"

Daroc ve Adrian'ın birlikte durdukları yere doğru baktı. Bakışlarım onu takip etti ve Daroc'un nasıl kaskatı kesilip bize doğru baktığını fark ettim.

"Siz... sevgili misiniz?"

"Daroc ve ben iki ruhuz," dedi. "Biri diğerinin takip etmediği yere gidemez."

"Neden bu hayatı senin seçmediğin hissine kapılıyorum," dedim.

"Atlara binin!" Daroc aniden bağırdı ve sesinin ani yükselişiyle sıçradım. Tüm vampirlerin zihin okuyup okuyamadığını tekrar merak ettim.

Sorin bana baktı ve "Ben Daroc'u seçtim. Bundan memnunum."

Devam ettik. Attan indiğimde uyuşukluğumun kısa bir süreliğine geçtiğini hissetmiştim ama atımın sabit salınımı gözlerimi ağırlaştırmıştı. Hissettiğim bir sonraki şey kolumu kavrayan bir eldi. Sarsıldım ve Adrian'ın beyaz-mavi gözlerine bakarak doğruldum.

"Uyumak istersen sana sarılacağım," dedi.

Sözleri omurgamda çok heyecan verici bir ürperti yarattı.

"Ben iyiyim," dedim ve bir elimle yüzümü ovaladım. Onun atını paylaşmayı ve kollarında uyumayı kabul edersem nasıl bir çizgiyi aşmış olacağımı hayal bile edemiyordum. Seks bir şeydi -güven ve şefkat gerektirmezdi- ama bu, sunmaya hazır olmadığım bir güven seviyesiydi.

Tartışmadı ve ben uykuyla savaşmaya devam ederken -ve bunu başaramazken- kendimi bir kez daha kafilede yalnız buldum. Daroc atını durdurup elini kaldırarak diğerlerine takip etmelerini işaret edene kadar vücudum uyanmadı, artık adrenalinle doluydu. Dizginlerimi çekiştirdim, karanlığa baktım ve ensemde bir tedirginlik hissettim.

"Saldırın!" Daroc havladı.

"Kraliçe!" Adrian emretti ve atını bana doğru hücum edecekmiş gibi çekti. Ama kafam karışmıştı. Hiçbir şey yanlış görünmüyordu.

Sonra ateşli bir ok havayı yararak arkamdaki arabaya saplandı. Diğerleri de onu takip ederek perdeli pencereyi deldi, içeriyi tutuşturdu ve saniyeler içinde ateş içinde kaldı.

Arabalar hedeftir, diye düşündüm bir ok yüzümden vızıldayarak geçerken. Bir diğeri atıma bacağımın

yanından çarptı. "Hayır!"

Midnight acı çektiğinin bir işareti olarak kişnedi ve homurdandı. Tekmeledi ve sonra yürümeye çalıştı, bacakları altında katlanırken öne doğru tökezleyene kadar yalpaladı. Yere düştüğünde ağaçların arasından insanlar çıktı - benim

Gri kefenler giymiş insanlar şiddetli savaş çığlıkları atıyordu. Bazıları silahlıydı, diğerleri ise çiftliklerinden getirdikleri aletleri taşıyordu: dirgenler ve baltalar, oraklar ve kesiciler.

"Durun!" Emrettim ama halkım bir vampirin kılıcının yetenekli ucuyla karşılaştığında sesim silahların çarpışmasının altında kaldı. Kan hemen püskürdü ve halkımın daha hızlı hareket eden ve daha sert vuran yaratıklar tarafından katledilişini dehşet içinde izledim. Atımın yanında otururken kendimi çaresiz hissettim, nasıl ilerleyeceğimi bilemiyordum. Silahlarımı onlara karşı kaldıramazdım. Onları kocamın ordusuna karşı kaldıramazdım - Revekka'ya olan bu yolculuğa devam etmem beklenirken olmazdı.

Üç vampir etrafımda bir yay çizdi -Sorin, Isac ve Miha. Hareketleri kontrollüydü, kılıçları vücutlarına yönelen her darbeyi yakalıyordu ve gerçekte yapabileceklerinden daha yavaş hareket ettikleri izlenimine kapıldım. Onlardan farklı bir davranış bekliyordum. Vampirlerin tırnakları ve dişleriyle dövüştükleri, savaşta hamle yaptıkları, kurbanlarına saldırmak için havada uçtukları ve burada görmediğim bir gaddarlıkla saldırdıkları söylenmişti.

Halkımı kurtarmaya mı çalışıyorlardı?

Bakışlarım Adrian'a kaydı, okunu germiş bir adamı kesmenin ortasındaydı ama Adrian'ın bıçağı adamın boynunun çukurunda bir yuva bulduğunda adamın oku bırakmaya bile fırsatı olmadı. Silahını çekip çıkardığında bir kan püskürmesi izledi. Sırtına doğru bir ok daha fırladı ve Adrian dönerek oku havaya fırlattı, gözlerini suçluya dikti; yaklaştığında tökezleyerek geri çekilen daha ufak tefek bir adamdı bu.

Ayağa kalktım.

"Yerde kalın kraliçem!" Miha emretti.

Ama yapamadım. Akan kanın durmasını istedim ve bariyerlerinden içeri daldım. Gerçekten ne yapmak istediğimden emin değildim. Belki de Adrian savaşmayı bırakırsa diğerlerinin de bırakacağını düşünmüştüm. Beklemediğim şey, halkımın beni öldürmeye kararlı olmasıydı.

Artık üçlü tarafından korunmuyordum, bir hedef haline gelmiştim.

"Kraliçe!" diye bağırdı biri, tam o sırada benden biri olan bir adam, bıçağı havada bana doğru geliyordu. Döndüm, son saniyede hareket ettim ve bıçağımın sırtına saplanmasına izin verdim. Bir an durakladı, gözlerini kocaman açmış bana bakarken vücudu doğal olmayan bir şekilde kamburlaşmıştı. Bir zamanlar onun prensesiydim, şimdi ise katiliydim. Bıçağı yere çarptı ve o da peşimden geldi.

Başka bir rakiple yüzleşmek için kılıcını zamanında aldım. Karşımdaki adama düşman gözüyle bakmak bana çok yanlış geliyordu ama elindeki baltayla saldırırken tam olarak bu tarafı tutmuştu. Silahını şiddetle savurdu ve saldırısını kaçırmak için eğildiğimde, bıçağımı savurarak bacaklarını kestim. Bileğimdeki bıçağı çenesinin altına sapladığımda çığlığı k e s i l d i . Kanı elimi kapladı ve yüzüme sıçradı; onu dehşet içinde ittim, bir diğeri saçımı kavrayıp beni geriye doğru çekerken bile sıcak gözyaşları içinde göz kırptım. Tökezleyip düştüm, sadece kafama yönelik bir darbeye karşı koymak için bileğimden serbest bırakabildiğim bıçak tarafından kurtarıldım.

İri yarı bir adam tepemde dikilmiş, balta gibi bir bıçakla ben yuvarlanırken aşağıya doğru sallanıyordu. Ayağa kalkıp saldırganın suratına bir tekme attım ve bıçağını bıraktığında onu alıp ayağa kalktım ve karnına sapladım.

Kavga bu şekilde devam etti ve halkım bana hain diyerek saldırdı. Kendimden birini her kestiğimde, bir parçam da onlarla birlikte gidiyordu. Genç bir kızla karşılaştığımda yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Benden daha büyük olamazdı, aynı siyah saçlara, aynı siyah gözlere, aynı siyah tene sahipti.

"Neden bana bunu yaptırıyorsun?" Soru ağzımdan yırtıldı, yıkılmış bir talepti.

"Kimse seni zorlamıyor," diye cevap verdi. "Kan Kralı'nı sen *seçtin*. Hain olan sensin."

Bu sözler daha da sert bir darbe oldu ve bir adım geri attım.

"Fedakârlığım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Sesim içgüdüseldi, incinmişliğim ve öfkem o kadar şiddetliydi ki derim yanıyormuş gibi hissediyordum. Bunu onları korumak için yapmıştım. Bunu dünkü teslimiyetin ötesinde bir hayatları olsun diye yapmıştım ve işte buradaydılar, her şeyi çarçur ediyorlardı.

"Kurban gibi görünmüyor," dedi. "Revekka Kraliçesi."

Kılıcını kaldırdı ve saldırdı. Ellerim kan ve terden kayganlaşmıştı ve kılıcımı tutuşum hatalıydı. Kılıcı benimkiyle çarpışırken kabzayı zar zor tutabiliyordum. İki darbe daha aldı ve silahım ellerimden uçtu. Gözlerinde zafer parıldarken, diğer elimi ona doğru ittim ve bıçağımı yumuşak karnında kaybettim. Gözleri büyüdü, vücudu gevşedi ve düşmeye başlarken onu yakaladım.

"Çok üzgünüm," dedim, ama gece gökyüzüne kör gözlerle bakarken bile konuştu, sözleri sertti.

"Eğer gerçekten bizden biri olsaydın, onu öldürürdün."

Ağzından kan damlıyordu ve onu yere yatırdığımda gevşedi. Bedenim öfkeyle sarsıldı. Dizlerimin üzerinde otururken sinirli bir çığlık attım ve hançerimi altımdaki toprağa sapladım.

Etrafımdaki savaş sesleri kesildi ama Adrian yaklaşana kadar ayağa kalkmadım.

"Kalk," dedi beni ayağa sürükleyerek.

"Onu gömmeliyiz," dedim kan sıçramış yüzüne bakarak. "Hepsini gömmeliyiz."

Ben tanrıçaların öğretilerine uymayabilirdim ama onlar uyuyordu ve dua ettikleri cenaze törenlerini hak ediyorlardı. Eğer açıkta bırakılırlarsa, beslenmeye terk edilmiş olurlardı ve ruhları asla öbür dünyaya ulaşamazdı.

Sonra gözlerim yola saçılmış ölülere ve şimdi vampirlerin önünde diz çökmüş, kılıçlarını boğazlarına dayamış hayatta kalan küçük bir gruba kaydı.

"Ne yapıyorsun?" Ben talep ettim. "Bırakın onları!"

"Onlar vatana ihanet ettiler," diye karşılık verdi Adrian. "Cezalandırılmalılar."

Cezalandırma eğilimini anlıyordum, çünkü yaptıkları yanlıştı, ama bu farklıydı... bunlar benim insanlarımdı. Öfkelenmeye hakları vardı.

"Bunların senin halkın olduğunu sanıyorsun ama
değiller." Kaşlarım düştü. "Ben bu topraklarda
doğdum."

"Kim olacağın konusunda kanın hiçbir etkisi olmadığını göreceksin."

"Adrian, lütfen," diye nefes aldım, ama o sadece bana baktı, benim
Plea.

"Ben zaten senin için bir can bağışladım."

Bakışlarım geriye kalan birkaç kişiye kaydı, hepsi bize ters ters bakıyordu. Beni düşman olarak gördükleri çok açıktı. Halkımın kurtarıcısıyken -sen *krallığımızın umudusun*- nasıl bu hale gelmiştim?

"Daroc," dedi. Sözsüz bir emirdi bu. "Hayır!"

Onlara doğru fırladım ama Adrian'ın kolları yılan gibi uzandı, omuzlarıma ve belime dolandı. Öldürme emri verilmeden önce son saniyede beni çevirdi ve cesetler hep birlikte yere düşerken ıslak bir gümbürtü duyuldu.

Bitti.

Adrian'ın çenesi boynumun çukuruna yerleşmişti ve o konuşurken nefesini yanağımda hissettim.

"Gözyaşlarınızı hak etmiyorlar."

Artık onlar için mi yoksa kendim için mi ağladığımı bilmiyordum. Bu canavarla evlenmeyi kabul ettiğim anda geleceğimi kaybettiğimi düşünmüştüm. Bu gece, evimi kaybettim.

Ondan uzaklaştım ve döndüm. "Bunu yapmak zorunda değildin!"

"Eğer prenseslerine saldırabiliyorlarsa," dedi, "krallarına saldırmalarını engelleyen nedir?"

Sözleri canımı yaktı ve daha da kötüydü çünkü doğru olduklarını biliyordum.

"Gel," dedi elini omzuma koyarak. Beni atına doğru götürdü ama ata binmeden önce dönüp ona baktım.

"Onları gömeceksin," dedim. Bu bir soru değildi.

Adrian yüzümü ellerinin arasına alarak, "Yapılacak," dedi. "Ama senin tarafından değil."

Gözlerimi diktim. "Söz
veriyorsun." "Söz
veriyorum," dedi.

"Sana neden inanayım ki?"

Gözleri dudaklarıma kaydı ve başparmağını yanağıma değdirdi. "Çünkü ben sadece senin için söz veriyorum."

Neden ben? Kendimi son iki gün boyunca pek çok kez düşündüğüm gibi düşünürken buldum ama hiçbir şey söylemedim. Şimdi onun sözlerini kabul ediyordum çünkü bir gün tükenebilirlerdi.

"Kalk," diye emretti ve bu sefer itaat ettim. Adrian beni ata kadar takip etti, ben de ona yaslandım ve karanlığa doğru yola çıkarken kollarına sarıldım. Katledilen halkımın ruhlarını düşmanlarımın ellerine bırakırken göğsümün çözüldüğünü hissediyordum.

O savaşta düşmanlarımın vampirler olmaması dışında. Kendi
halkımdı.

Öfkelerinin, inançlarının şoku içimde yankılandı, yeni yerlere çarptı - kalbime ve göğsüme, mideme ve boğazıma. Bu beklemediğim bir darbeydi. Yaptığım fedakârlığı anlayacaklarını düşünmüştüm. Adrian'ın yönetimi altında hayatlarının asla değişmemesini sağlamak için onunla evlenmeyi seçmiştim ama bu yeterli olmamıştı. Onun ölmesini istediler.

Ve şimdi benim de ölmemi istiyorlardı.

Nadia'nın yanıldığını düşünmeye
başlamıştım. Lara'ya geri dönüş yoktu.

Adrian bizi ana patikadan uzaklaştıran ormanda acımasız bir adım attı. Zemin engebeliydi, bu da bedenimin ona karşı sallanmasına neden oldu, kalçalarım Shadow'un yanlarını kavrayamadı. Adrian'ın kolu

belimi sıktı, böylece ona karşı mühürlendim. Öne doğru eğildi, yanağını yanağıma dayadı. Bu samimi bir tutuştu ama beni yerimde tutan ve atımızı ileri iten bir duruştu.

Gökyüzü, yaklaşan güneşin bir işareti olarak açık mavi renk alana kadar durmadık. Önden gözcüler gönderildi ve biz onlara ulaştığımızda bir kamp kurulmuştu. Lara'nın dışında beliren aynı uzun, siyah çadırlar, ince ağaçlarla çevrili kel bir toprak parçası üzerinde gelişigüzel bir daire oluşturuyordu.

Adrian çadırının yakınında atından indi.

"Isolde," dedi dikkatimi çekerek. Ona baktığımda beni takip etmemi bekliyordu. Yola çıkmayı, vahşi geceden geriye kalanlara doğru sertçe at sürmeyi düşündüm. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Evime mi dönecektim? Artık bir hain olarak bilindiğim kaleye mi?

Adrian'ın eli benimkinin üzerine kapandı ve bir kez daha dikkatimi çekti. "Attan in, Isolde."

Bu şimdiye kadar verdiği emirlere en yakın şeydi. Söylemedi ama gözlerindeki mesajı okudum: *Kaçarsan seni yakalarım* ve bunu yapacağını biliyordum. Bir an için, Adrian'ın gücünün ve saldırganlığının bedenime inişini izlerken bunun nasıl bir şey olacağını düşünmeme izin verdim. Sevişir gibi dövüşecektik, vahşice.

"Isolde," dedi yine adımı söyleyerek, düşüncelerimi bildiğini gösteren bir sertlikle. Ona tekrar baktım ve bacağımı Shadow'un bedeninin üzerinde salladım. Adrian bana uzandı, beni yere indirirken iri elleri belimde gezindi. Birkaç dakika boyunca beni bırakmadı ve bunun kaçmayacağıma güvenmediği için olduğunu biliyordum ama düşüncelerim yerini başka bir şeye bırakıyordu; aramızdaki gerilim arttıkça göğsümde oluşan bir düğüm.

"Eğer kaçarsanız, şimdi düşmanlarınızın eline kaçarsınız" dedi. "Burada olanları sakın unutma."

Kaşlarımı çattım. "Bana ihanetimi hatırlatmak zorunda değilsin. Sana baktığımda bunu düşünüyorum."

Cevap vermedi ve kendimi onu eğlendirmek yerine kızdırmayı dilerken buldum, çünkü kızgındım. Beni çadırına doğru götürürken elini sırtımdan çekmedi. İçerisi genişti ve Revekka'nın sınırında olduğu gibi benzer şekilde düzenlenmişti ama Killian'ın hayatını istemeye geldiğim gece yaktığı ateş sadece sıcak közlere dönüşmüş gibiydi. Bu tavizi benim için mi verdiğini merak etmemeye çalıştım.

Odanın ortasında kıpırdamadan durdum.

"Özür dilerim," dedi ve kelimeler beni yanlış anladı.

Onunla yüzleşmek için döndüm ve onu ittim. Kıpırdamadı ama bu hareket beni rahatlattı, bu yüzden tekrar tekrar yaptım. Bu ona hiçbir şey yapmadı ve bu beni daha da kızdırdı.

"İşin bitti mi?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak geri çekildim, bıçağımı serbest bırakmaya ve kalbine saplamaya hazırdım -bir işe yarayacağından değil- ama Adrian'ın eli bileğime yapışarak saldırımı durdurdu.

Bakışlarına
karşılık
verdim.

"Hayır."

Kılıcımı tekrar serbest bırakmak için diğer elimi ona doğru ittim, ama beni yakaladı ve bu sefer ellerimi yanlarıma sıkıştırarak bana doğru adım attı.

"Yeter, Isolde! Kederli olduğunu biliyorum-"

"Sen keder hakkında ne bilirsin ki?" Tükürdüm. "Beni onların düşmanı yaptınız."

"Seni düşman ilan ettiler. Halkınız da sizi kolayca korumaya çalışabilirdi."

Haklı olduğunu bildiğim için irkildim ve kelimeler tüm savaşımı aldı. Dizlerim yatağın arkasına değene kadar beni geriye doğru yürüttü ve ben de oturdum. Gözlerim karnıyla aynı hizadaydı ve bir süre sonra başımı yukarı kaldırdı, parmakları çenemin altında duruyordu, böylece bakışlarım

onunkilerle buluştu.

"Kendini savunmak için her türlü hakka sahiptin," dedi. "İçin rahat olsun. Sen onları öldürmeseydin, ben öldürürdüm ve merhametli olmazdım."

Benim adıma ne tür bir adalet uygulayacağını merak ederek sertçe yutkundum.

"Babamın saldırıyla hiçbir ilgisi olmadığını bilmelisiniz."

Adrian bana inanmıyormuş gibi gözlerini kırpmadan baktı. "Bu kadar emin misin?"

"Evet," diye fısıldadım şiddetle.

Adrian kısa bir an için parmaklarının çenemden elmacık kemiğime doğru ilerlemesine izin verdi. Bu hareket nazikti ve beni şaşırttı. İçimdeki şok ürperir ürpermez elini bıraktı.

"Uyu," dedi ve bir adım uzaklaştı.

Yine kendimi şaşırmış buldum. Seks talep etmesini ya da en azından alay etmesini bekliyordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Tabii başka bir aktivite tercih
etmezseniz." Üstüme başıma kan sıçramış kıyafetlerime
baktım.

"Banyo," dedim. "Ya da... ne mümkünse." Adrian
başını salladı ve çadırdan çıktı.

Kısa bir süre sonra bir kova ve bir bezle geri döndü. Gittiğinde yüzünü yıkamıştı, ancak giysileri hâlâ savaşımızın katliamıyla lekelenmişti.

"Elimizden gelen bu kadar," diyerek çadırın ortasına bıraktı.
Sonra karşıma oturdu ve bacaklarını iki yana açtı.

"Benim... giyecek bir şeyim yok," dedim.

Adrian, "Sorun değil," diye cevap verdi.

Ona ters ters baktım ama dürüst olmak gerekirse göründüğüm kadar umurumda değildi. Vücudumu seviyordum, kısıtlanmamış olmayı seviyordum, bu yüzden önce pelerinimi, sonra botlarımı ve diğer kıyafetlerimi çıkardım. Bacaklarım ve belim ağrıyordu ve dövüş sırasında ellerime ne kadar zarar verdiğimi ancak şimdi fark etmiştim. Acıyorlardı, parmak eklemlerim morarmış ve parmaklarım kesilmişti. I

Onları suya daldırdım ve Adrian'ın yanan bakışlarını görmezden gelerek kanın kırmızı şeritler halinde dans edişini izledim. Birkaç dakika sonra, kalan kanı temizlemek için bezi kullandım. Bir kısmı bana aitti ama çoğu saldırganlarıma aitti.

Halkım, diye kendime hatırlatıp durdum, hâlâ inanamıyordum. "Annene ne oldu?"

Sorusu karşısında donakaldım, bunu beklemiyordum ama onunla ilgili bildiklerimi paylaşmak isteyip istemediğimden de emin değildim. Görevime odaklandım.

"O öldü," dedim.

"Bir süre önce mi?" diye sordu. "Ben doğduğumda."

Adrian sessizdi ve ben ellerimi temizlemekten kollarıma, göğsüme ve karnıma doğru ilerledim. Bu ciddi soruları sorarken bile bakışlarını her yerimde hissediyordum. "Onunla ilgili en çok neyi özlüyorsun?"

Sorusu beni şok etmişti ve onun tarafından şok edilmekten nefret ederdim. Hem meraklı hem de samimiydi ve bir cevabım vardı.

"Onun potansiyelini özlüyorum," diye cevap verdim ona bakarak. "Onunla birlikte annem olarak neler yapabileceğimi özlüyorum."

Garip bir şekilde düşünceli görünüyordu. Soruların bittiğini varsaydım ve devam ettiğinde görevime dönmüştüm. "Sana ata binmeyi kim öğretti?"

Bir an durakladım, hayal kırıklığım artıyordu. "Babam."

"Sana dövüşmeyi kim öğretti?"

"Komutanlarım."

"Alec Killian?"

Bir kez daha işimi bıraktım ve bu kez yüzümü tamamen ona döndüm. Gözlerim yüzünden güçlü omuzlarına ve kıyafetinin kumaşını zorlayan sikine doğru gezindi.

"Kıskandınız mı, Kral Adrian?" Alay ettim.

Başını yukarı kaldırdı, ağzı ve vücudu gerildi.

"Ben sadece öğretmek için bana ne kaldığını tespit etmeye çalışıyorum."

Sözleri midemde bir sıcaklık yarattı ve titremek istedim ama zayıflık göstermemek için kaslarımı sıktım.

"Bana öğretebileceğin pek bir şey olduğunu sanmıyorum Adrian, nefret dışında."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve sonra ayağa kalktı. Bunu yaparken giysisinin kenarları tenime değdi ve uzak tutmak için çok mücadele ettiğim ürperti beni sarstı. Üzerimde yükselirken bakışlarını tutmak için başımı geriye eğdim.

"Sparrow," diye mırıldandı, çenemi tutmak için elini kaldırdı, başparmağı daha önce yaptığı gibi yanağımı okşadı. "Sanırım haklısın."

Konuşurken dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettim ve beni öpeceğini sandım ama onun yerine elini bıraktı ve sandalyesiyle aramdaki yerinden kayarak çadırı terk etti.

O gider gitmez, beni öpmesini ne kadar çok istediğimi fark ettim, çünkü vaat ettiği zevki tatmak istiyordum. Onun içinde kaybolmak istemiştim, böylece gerçekliğimi unutabilecektim.

Beni yalnız bırakması iyi oldu.

Leğene döndüm ve bulaşık yıkamayı bitirdim. Sonra Adrian'ın yatağını kaplayan kürklerin içine kıvrıldım. Uykuya dalmam biraz zaman aldı, zihnim yakın geçmişimle yarışıyordu. Ardından karanlık çöktü ve duyduğum tek şey metallerin çarpışması ve halkımın çığlıkları oldu.

Dokuz

Çığlıklar devam etti ama uyandığımda sessizlik vardı. Üzerime yapışan tek şey göğsümün derinliklerine yerleşmiş olan bir korku hissiydi. Yanımda Adrian uyuyordu. Çıplaktı ve yorganın üstünde yatıyordu. Mangaldan gelen loş ışık onun zayıf ve sert kaslarından yansıyordu. Ereksiyonunun kıvrımları gözlerimi aldı ve hiç tahrik olup olmadığını merak ettim. Yanımda bu şekilde uyuyakalmayacak kadar güven dolu olduğunu düşündüm ama yine de yataktan kalkıp giyinmekten ve solmakta olan güne adım atmaktan başka bir şey yapmadım. Etraftaki orman sanki yanıyor, güneş tarafından ateşe verilmiş gibi görünüyordu.

Kamp sessizdi, ürkütücüydü ve hâlâ evimin sınırları içinde olduğum için kendimi beklediğim kadar güvende hissetmiyordum. Çadırın dışında bile midemdeki buz gibi his devam ediyordu ve korkunç bir şey olacağı hissinden kurtulamıyordum.

Tiz bir miyavlama dikkatimi çekti ve sesin geldiği yöne döndüm. Ağaçların ölü dalları arasında akbabaların daireler çizdiğini gördüm. Yine o garip korku beni ele geçirdi, bu sefer daha keskin bir şekilde. *Yiyecek arıyorlar*, diye düşündüm ve Adrian'ın halkımı gömme sözünü tutmasını umdum.

Arkamdan gelen soğuk bir rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru sürüklüyor ve belirgin bir ölüm kokusu taşıyordu, ama dün gece ölenlerden çok uzaktaydık ve bu koku günlerce süren çürümeye işaret edecek kadar güçlüydü. Akbabalardan bir çığlık daha yükseldi ve bir tanesinin volttan uzaklaşmasını izledim. O uzaklaşırken diğerleri de onu takip etti.

Ben de öyle.

Ağaçların arasından geçtim, gün ışığında kuşları takip ettim. Yürümeye başladım ama hızım arttı. İlerledikçe ağaç dalları saçlarıma takılıyor, dikenler elbiselerimi kavrıyor ve tenimi çiziyordu ama bulacaklarımdan duyduğum korkuya rağmen midemi bulandıran bir endişe duygusuyla yoluma devam ettim.

Ağaçlar seyrelmeye başladı ve sıkıca örülmüş ahşap bir çitle çevrili bir köye rastladım. Lara'da köylerin çoğuna onları kuran ailenin adı verilirdi. Bu durumda, oyulmuş bir tabela ismin Vaida olduğunu gösteriyordu.

Bana bakan kapı kapalıydı. Neredeyse gün batımı olduğu için bu alışılmadık bir durum değildi. Alışılmadık olan sessizlikti... ve koku.

Burada ölüm vardı.

Akbabalar gakladı ve ben yaklaşırken kapının içine konmak için çullandıklarını gördüm.

"Merhaba!" Seslendim ve sesim etrafımdaki ağaçlarda yankılandı. Tedirgin ediciydi ve rüzgâr hızlanıp çürüme kokusu yaymaya başladığında tenim karıncalandı.

Birinin -herhangi birinin- dikkatini çekmek için kapıyı ittim, tıkırdattım ama yanıt gelmedi.

Buraya bir asker konuşlanmış olmalı diye düşündüm. Killian'ın muhafızlarından biri.

Ellerimi çitle kapı arasına sıkıştırdım ve kapıyı zorlayarak açmaya çalıştım. İçeriye bakabileceğim kadar bir çatlak vardı ve gördüğüm şey boğazımdan bir çığlık yükselmesine neden oldu.

Kapıyı bıraktım, topuklarımın üzerinde döndüm ve

kustum. "Isolde!"

Adımı söyleyen ses tanıdıktı ve varlığını beklemiyordum. Hıçkırarak başımı kaldırdım ve atıyla bana doğru gelen Killian'a bağırdım.

"Onlar öldü! Onlar-"

Bunu söyleyemezdim. Sadece iki cesedin bir kısmını görmüştüm ama canlı canlı derileri yüzülmüş gibiydi. Gördüklerimi hatırladıkça midem tekrar kazınmaya başladı.

Killian atından indi ve yanıma geldi.

"Gitmemiz gerek," dedi ve omuzlarımdan tutarak beni çitten çekti. Uzaklaşmaya çalıştım.

"Beni duymadın mı?"

"Seni duydum," dedi dişlerinin arasından. "Ve eğer şimdi gitmezsek, sırada biz varız!"

"Karımı serbest bırakın, Komutan."

Adrian'ın sesi soğuktu ama onun varlığı Killian'ı yeterince şaşırtmıştı, o da elini gevşetti ve ben de bizden ayrı duran Adrian'a doğru döndüm. Sesi kadar duygusuz görünüyordu, yüzü ve saçları solgun, giysileri tertemizdi.

"Hepsi öldü," dedim tekrar.

"O biliyor," dedi Killian. "Sorumluluğu var."

Killian'ın sözleri Adrian'ı kızdırdıysa da bunu belli etmedi. "Bu kadar emin misiniz Komutan?" diye sorarken sakinliğini korudu.

Başımı salladım ve yutkundum, boğazımın arkasında safranın tekrar yükseldiğini hissettim. "Hayır. Bu vampirler değildi. Bu..."

Bilmiyordum ama vampir saldırılarını biliyordum ve vampirler insanları benim gördüğüm gibi bırakmazlardı... öyle değil mi?

Adrian'ın gözleri benimkilerle buluştu ve bir anda Daroc, Sorin, Isac ve Miha belirdi. Gözlerimi kırptım, bu kadar hızlı hareket etmeleri karşısında şok olmuştum.

"Kapıyı açın," diye emretti Adrian.

Daroc'un zahmetsizce duvara tırmanışını izledim.

Kapı inleyerek açılırken Adrian, "Bakma," dedi.

Daroc onu çağırmak için geri döndüğünde bile Adrian bakışlarımı benden ayırmadı.

"Majesteleri, bunu görmek isteyeceksiniz."

Adrian'ın gözleri hiç şaşmadı ve sanki bana iyi olup olmadığımı soruyordu.

Killian'la yalnız kalmadan önce yutkundum ve başımı salladım. Zaten ona söyleyecek sözlerim vardı. Adrian'ın köyün içinde kayboluşunu izlemedim, çünkü cesetlerin kapının hemen önünde yattığını bilecek kadar çok şey görmüştüm. Killian izlemeyi bırakıp bana bakana kadar konuşmadım.

"Adamlarınız devriye geziyor olmalıydı. Bu kadar kuzeye gelmeyeli ne kadar oldu?"

"Onları korumadığım için beni azarlıyorsun ama halkımızı katleden adama dönüyorsun. Mezarları bulduk, Isolde." Killian önüme geçti. "Benimle gel. Onların yanında güvende değilsin."

"*Burada* güvende değilim," diye karşı çıktım. "Bizim insanlarımız, senin bulduklarının. Beni öldürmeye çalıştılar."

"Sen sadece çapraz ateşe yakalandın-"

"Hayır, Alec, yakalanmadım."

Bir duraklama oldu ve sonra şöyle dedi: "Onlara kızamazsın.
Seni götürdüğünde bile karşı koymadın."

Gözlerimi dikip bakarken dudaklarım düzleşti. Öfkem çok şiddetliydi, tüm vücudumu ısıtan bir kızarıklık vardı. Tartışma sırasında Killian da oradaydı.

"Neden direnmediğimi biliyorsun."

"Neden? Halkınız için korktuğunuz için mi? Yoksa seni istediğin gibi becerdiği için mi?"

Gözlerimi kısmıştım. Düğün gecesi kapımın önünde oyalandığını tahmin etmiştim ve bu da bunu doğruluyordu.

"Beni utandırma, Killian."

"Ben sadece ondan nefret ettiğinizi söylemenize rağmen, onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibi göründüğünüze dikkat çekiyorum."

"Yani saldırıyı haklı çıkarıyorsunuz," dedim.

"Isolde-"

"Ben sizin kraliçenizim," diye kestim sözünü. "Bana böyle hitap edeceksin." Killian'ın çenesi gerildi ve gözleri parladı. "Demek böyle olacak." "Eğer söylediklerin gerçekten hissettiklerinse, evet."

Gözlerini kırpıştırdı ve bir an için şüphe ve kafa karışıklığının savaştığını görebildim.

"Gelinimi beni terk etmesi için ikna etmeye çalışmayı bitirdiyseniz, burada olanları kralınıza bildirmenizin akıllıca olacağını düşünüyorum."

Adrian'ın sözleri karşısında irkildim ve yüzümü ona döndüm. Bunu yaparken, çitin ötesindeki cesetlere bir göz attım ve yüzümdeki kanın bir kez daha çekildiğini hissettim. Adrian görüşümü engellemek için yer değiştirdi.

"Peki ona tam olarak ne söyleyeceğim?" diye sordu Killian. "Bütün bir köyün katledildiğini," dedi.

"Kim tarafından?" Ben sordum.

Adrian'ın gözleri benimkilere takıldı ve yüz ifadesindeki sertliğe rağmen bakışları yumuşamış gibiydi.

"Benim tahminim sihir olurdu."

Killian, "Seninkinden başka sihir yok," diye suçladı.

"Bu bizim varlığımızın bir efsanesi," dedi Adrian. "Benim yeteneklerim var, sihrim değil."

"Büyünün Yanma ile birlikte ortadan kaldırıldığını sanıyordum," dedim.

"Büyüler var olduğu sürece, sihir de var olacaktır," dedi. "Bu, insanların kontrol edemedikleri büyüyü çağırdıklarında yarattıkları türden bir kaos."

Büyü bir yetenek değil, bir armağan olarak kabul edilirdi. Kral Dragos Yakma emrini vermeden önce bile, büyü ile doğmamış olanların büyü konuşması yasaktı.

"Bunu bizden birinin söylediğini mi söylüyorsunuz?"-Killian köyü işaret etti-"varoluşa mı?"

"Şart değil," dedi Adrian. "Büyü herhangi bir yerden yapılmış olabilir."

Bu düşünce beni daha da dehşete düşürdü.

"Kralımın buna inanacağını gerçekten düşünüyor musun? Senin burada olduğunu bilerek mi?"

"Babam size inanacaktır Komutan," diye karşı çıktım. "Adrian size ne olduğunu düşündüğünü söyledi. Bunu iletmelisiniz."

Killian baktı ve çenesini sıkı tuttu, ama bir süre sonra eğildi. Bir yanım onunla gitmek istiyordu, böylece gördüklerimi babama kendim anlatabilecektim. Killian'ın muhafızlarının bu kadar uzağa gitmeyi ihmal ettiğini kabul etmek istemeyeceğini biliyordum. Ayrıca bu köy yok edildiyse diğerlerinin de yok edilip edilmediğini merak ediyordum.

Komutan ayrıldı ve bir süre sonra Adrian'ın saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına çektiğini hissettim.

"Nasılsın?" diye sordu.

Ona baktım, ağzım hafifçe aralıktı. İyi olup olmadığımı sorması beni neden hep şaşırtıyordu bilmiyordum ama bu üçüncü kez oluyordu.

"Bu tekrar olacak mı?" diye sordum.

Büyü hakkında pek bir şey bilmiyordum. Büyü bir kez yapıldığında, veba gibi miydi? Tüketecek bir şey kalmayana kadar devam eder miydi?

Adrian, "Ne tür bir büyü yapıldığını ya da kim tarafından yapıldığını bilmeden bir şey söylemek zor," diye cevap verdi.

Yani bana bununla savaşmanın bir yolu olmadığını söylüyordu. Boğazımda biriken kalınlığı yuttum.

"Onları gömmek zorundayız," dedim.

Adrian, "Onları yakmamız gerekecek," diye düzeltti ve ses tonundaki yumuşaklığa rağmen yine de irkildim.

Cesetler ölümden dirilmeye başlayana kadar, yakma cadılar ve büyü kullanırken yakalananlar içindi, büyünün kurbanları için değil.

"Sizce tekrar yükselecekler mi?" Ben sordum.

"Hayır, ama onları neyin öldürdüğünü bilmediğimiz için ateş en iyisi. Toprağı temizleyecektir."

* * *

Adrian benimle birlikte kampa döndü ve çadıra girene kadar gözyaşlarımı tutmayı başardım. Beni ağlamam için bıraktı, bunun için minnettarım ve kendimi toparladıktan sonra geri döndü. Birlikte açıklığa doğru at sürdük, soğuk hava ıslak yüzümü yakıyordu ve Vaida'ya yaklaştığımızda, açık kapıdan kasabanın ortasına yığılmış, hepsi beyaz kumaşla örtülmüş birkaç ceset görebiliyordum. Adrian'ın askerleri benim yokluğumda çok çalışmışlardı ve sadece ateşte yakılabilmeleri için bile olsa cesetleri sarmak ve istiflemek için gösterdikleri özene hayran kaldım.

Vampirler cesetlerin üzerine meşaleler bırakıp dışarı çıkarken ve kapıyı arkalarından kapatırken açık kapıdan uzak durduk. Çok geçmeden dumanlar yükseldi ve yanık et kokusu yayıldı.

Dumanların yükselişini izlerken Adrian'a bakmadan konuştum. "Bunun bir büyü olduğunu nereden biliyordun?"

"İki yüz yaşından fazlayım," dedi cevap olarak. Bu, onun Yanma sırasında yaşadığı anlamına geliyordu.

Ona sorularım vardı -büyü, cadılar ve ben doğmadan çok önce var olduğu dünya hakkında sorular- ama bunları sormadım çünkü bir yanım onun cevaplarına güvenip güvenemeyeceğimi merak ediyordu.

Bir süre sonra Adrian bana döndü. "Babana yardım etmesi için adamlarımdan birini geride bırakacağım ama Revekka'ya doğru yola devam etmeliyiz."

O konuşurken tereddüt ettim, ona duyduğum nefret minnettarlık duygusuyla bastırıldı.

Askerlerinden birine seslendi. "Gavriel!"

İri yarı sarışın bir vampir, altın zırhı ateş ışığında parlayarak ilerledi.

"Fiora Kalesi'ne dön," dedi Adrian. "Arith ve Ciprian'ı da yanına al."

"Emredersiniz kralım," dedi ve sonra bana baktı. "Kraliçem."

Üçü hiç vakit kaybetmeden atlarına binip evime doğru yola koyuldular. Döndüklerinde endişelendim ama en azından babamın yardımlarını kabul edeceğini umdum.

"Teşekkür ederim," dedim Adrian'a. Aramızdaki boşlukta kelimeler kulağa tuhaf gelse de.

Gülümsemedi, sözler onu etkilemiş gibi davranmadı.

Tarlayı geçip atına doğru gitti. Şu anda ahşap duvarı tüketen ve Vaida'yı etkili bir şekilde varoluştan silen alevlere bakarken hareket etmem daha uzun sürdü. Halkım için duyduğum kederi ya da onları bu bilinmeyen düşmanla yüzleşmek üzere terk etmeye hazırlanırken üzerime yüklenen suçluluk duygusunu açıklayamazdım.

Ama içimde bir parça, küçük bir parça, bunun bir tür intikam olduğunu hissediyordu.

Pes ettim ve Adrian'a doğru gidip atına bindim. O da arkamdan geldi, karanlıkta ilerlerken vücudu benimkini sarıyordu.

* * *

Yolculuğumuzda saatler geçtikçe daha da rahatlamayı bekliyordum. Bunun yerine, daha da gergin olduğumu, bir sonraki saldırıyı ya da bir sonraki katliamı beklediğimi fark ettim. Yüksek Şehir'den ayrılalı sadece bir gün olmuştu ama o saatler hiç beklemediğim bir dehşetle doluydu; vampirlerin sınırımıza gelmesinden çok daha büyük bir şeydi bu.

"Güvendesin," dedi Adrian ve elinin karnıma nasıl baskı yaptığının farkındaydım.

"Ben güvendeyim," dedim. "Peki ya halkım? Onları koruyacağınızı söylemiştiniz."

"Büyüye karşı elimden geleni yaptım," dedi.

O kadar güçlü olmadığı için ona kızmak istedim ama enerjimi toplayamadım. Bunun yerine, "Büyü konuşabilen birinin kaldığını sanmıyordum," diye sordum.

"Bir kralın böyle bir gücün parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdiğine gerçekten inanıyor musun?" Adrian sordu. Başımı ona doğru çevirdim, ama sırtım

Sadece çenesinin yanağıma değdiğini hissedebiliyordum. Öldürdüğü Revekka'nın eski kralı Dragos'tan bahsediyordu.

"Onu bu yüzden mi öldürdün?" diye sordum. "Onun sahip olduğu şeyi istediğin için mi?"

Soruya cevap vermedi. Bunun yerine, "Demek geçmişimi biliyorsun" dedi.

"Herkes senin geçmişini biliyor," dedim. "Kızıl Saray'a saldırdınız ve Kral Dragos ile hamile karısını uykularında öldürdünüz."

"Onları uykularında öldürmedim," dedi. "Yataklarından sürüklenerek çıkarıldılar ve Dragos benimle yüzleştiğinde canının bağışlanması için yalvardı ve karısını hediye olarak sundu. Onu katlettim. Karısının canını bağışladım ama o da kulesinin penceresinden atladı." Durakladı ve sonra ekledi, "Öldükten sonraya kadar hamile olduğunu bilmiyordum."

"Bunun yaptıklarınızı bir şekilde mazur gösterdiğini mi düşünüyorsunuz?" "Ben bir af arayışında değilim," diye cevap verdi.

Kendini açıklamasını, bana cinayetin haklı olduğunu söylemesini bekledim ama yapmadı ve ondan sonra konuşmadık.

Bir önceki gece kadar uzun bir yolculuk yapmadık, gün doğumundan birkaç saat önce durduk. Bir kez daha, seçtiğimiz kamp alanına ulaştığımızda çadırlar çoktan kurulmuştu ve kampı hazırlamak için önden giden vampirler ısınmak ve yemek için ateş yakmışlardı.

"Yarın Revekka'da olacağız," dedi beni çadırımıza kadar takip ederek. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Acelesi varmış gibi görünüyordu, bunu tuhaf buldum. Oyalanacağını düşünmüştüm ve öyle olmasını umduğumu itiraf etmekten nefret ediyordum. Büyüler, cadılar ve Yananlar hakkında sorularım vardı ama eğer aklımı okuyabiliyorsa, cevap vermek için atlamadı. Bunun nedeninin duygularımın ne düşündüğümü hissedecek kadar aşırı olmamasından mı yoksa gitmek istemesinden mi kaynaklandığından emin değildim, bu yüzden başımı salladım. "Hayır."

Yutkunduğunu ve keskin bir nefes aldığını fark ettim. "O zaman biraz dinlen."

Ona nereye gittiğini soruyordum ama kalmasını istediğimi düşünmesini istemiyordum, bu yüzden gitmesine izin verdim.

O gittikten sonra kıyafetlerimi çıkardım ve Adrian'ın sıcak kürklerine kıvrıldım ama uyuyamadım. Kaledekilerin, kapıdakilerin ve Yüksek Şehir'in ötesindeki köylerdekilerin ne kadar çabuk bana sırt çevirdiğini düşünüp duruyordum. Killian bile Adrian'la evlenmeyi seçmemin bir taraf seçtiğim anlamına geldiğini düşünüyor gibiydi. Ama şimdi, beni savunan, beni güvende tutmaya yemin etmiş ve bunu gerçekten yapmış olan tek tarafa zorlanıyormuşum gibi hissediyordum.

Neden sözünü tutan Adrian olmak zorundaydı?

İçimi çektim ve uyumak için fazla huzursuz olduğumdan doğrulup yataktan çıktım. Tuniğimi ve pelerinimi giydim, geceden geriye kalanlara adım atmaya karar verdim. Yüce Şehir'de olsaydım, yıldızları aramak için kalenin kapılarının ötesinde dolaşırdım ama sabahın erken saatleri aydınlanırken geriye çok az şey kalmıştı. Yalnız kalmak istesem bile, bu ormana ya da çekebileceğim canavarlara güvenmiyordum, bu yüzden kamp yapmak zorunda kalacaktım.

Çadırın açıklığından baktım ve Adrian'ın askerlerinden birkaçının kampın geri kalanıyla aramızda yakılan ateşin yanında durduğunu gördüm. Adrian dönene kadar beni korumak için orada konuşlandıklarını hissediyordum ve Sorin, Isac ve Miha'nın nereye gittiğini merak ediyordum. Bu üçlüyü sevmeye başlamıştım ama onları arazide tek başıma dolaşmama izin vermeye ikna etmenin bu dört yabancıyı ikna etmekten daha zor olacağını düşünüyordum.

Çadırdan dışarı adım attım. Hava tenime soğuk geliyordu ve tuniğim bu hava için çok kısaydı ama dışarıda açık havada olmak bana yeniden nefes alabileceğimi hissettirdi. Ateşin etrafında toplanmış olan vampirler başlarını çevirip ayağa fırladılar.

"Kraliçem," dedi biri. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Uyuyamam. Kampın çevresini dolaşacağım."

Üçü birbirlerine baktı. "Bunu yapabilir mi?"

"Sanırım Adrian bundan hoşlanacak mı demek istiyorsun?" Dedim. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, umurumda değil."

"En azından birimizin sana eşlik etmesine izin ver," diye

önerdi bir diğeri. "Kendimi savunabilirim."

"Farkındayız Majesteleri, ama-"

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama yalnız kalmak istiyorum," dedim ve pelerinimi vücuduma daha sıkı sardım; çadırların arasında dolaşmama izin verseler de gözlerini üzerimde hissettim - kimse beni gözünün önünden ayırmıyordu.

İlk kez Adrian'ın çadırından daha uzağa gitmiştim, diğerlerinden biraz uzaktaydı ve ormanın kenarına doğru ilerlerken duyduklarıma hazırlıklı değildim -tutkulu inlemeler, söylenen isimler, *gelmeme izin* vermeleri için umutsuz yalvarışlar.

Sanırım vampirler hakkında öğrendiklerime dayanarak daha grotesk cinsel davranış gösterileri beklemeliydim, ama Adrian'la yaşadığım deneyimin ötesinde bunu düşünmemiştim bile. Ancak bu zevkli sesleri duymak beni sertleştirdi ve birden Adrian'ın çadırımızdan ayrılmak için neden bu kadar acele ettiği konusunda endişelendim.

Onu başka bir kadınla bulsam ne yapardım? Bu düşünce beni şiddetli bir öfkeyle doldurdu. Bunun nedeni kısmen, yabancı bir ülkede onunla birlikte var olmak için hayatımdan vazgeçmek zorunda kalmam ve ayrıca evlendikten sonra başka kadınlarla yatmamasını istememdi. Eğer bu sözünü tutmazsa, ona acı çektirecektim.

Ama onun sesini hiç duymadım, sadece ordusunun çığlıklarını duydum; özellikle de Daroc'un adını öyle yüksek sesle haykıran Sorin'in çığlıklarını, kalbim boğazıma kaçtı. Adrian'ın ikinci komutanını merak ettim. Stoacı muhafız herhangi bir tutkuya sahip olamayacak kadar ciddi görünüyordu, ama ne olduğumu duyunca, açıkça yanıldığımı anladım.

Köşeyi döndüm ve soluma baktım, gözlerim bir çadırdan zemini kesen bir ışık şeridine takıldı. Durdum. Orada, açıklıktan Adrian'ın bir kadını tuttuğunu gördüm. Kadının başı geriye eğikti, solgun saçları Adrian'ın kucağına dökülüyordu, Adrian'ın dudakları kadının boynuna yapışmıştı ve kucaklaşmaları şehvetli görünse de bunun seksle bir ilgisi olmadığını biliyordum. Besleniyordu. Arkasında diğer vampirler vardı, ağızları boyunlarına ve bileklerine yapışmış, tenlerine ve giysilerine kıpkırmızı bir renk yayılmıştı.

Şimdi neden hiçbirini yolda beslenirken görmediğimi ve neden gün doğmadan önce seyahat etmeyi bıraktığımızı anlıyordum. Buna daha önce tanık olmadığım için minnettar olmam gerekirdi ama şimdi bunu görünce hem dehşete kapıldım hem de öfkelendim. Bu hareket alçakçaydı ama aynı zamanda samimiydi ve Adrian'ın kucağındaki kadın ona doğru eğilip parmaklarını derisine geçirirken içimi korkunç bir kıskançlık kapladı.

Öfke patlamam üzerine başını kaldırdı, parlak gözleri bu mesafeden bile benimkilerle buluştu. Dehşetim kıskançlığımı bastırdı ve topuklarımın üzerinde dönerek çadıra geri döndüm. Adrian'ın beni takip etmesini bekliyordum ama etmedi. Onun kürklerinin altına girdim, gözlerimi tehditkâr gözyaşlarına karşı kapatmadan önce tüm göğsümü sarsan bir nefes aldım.

Yepyeni bir dünyada yaşıyordum.

Daha sonra uyandım ve Adrian'ı çadırın karşısındaki bir sandalyede uzanırken bulmak için yuvarlandım. Yanındaki masanın üzerinde titreyen mum alevi yüzünün asık hatlarını ortaya çıkarıyordu. O kadar bakir, o kadar güzeldi ki, onu daha önce o kadınla gördüğüme sevindim. Birkaç iyiliğin onun gerçekte kim olduğunu görmemi engellemesine izin vermiştim - bir canavar.

"Onu becerdin mi?" Ben sordum. "Kanını aldığın kadınla mı?"

Gözleri benimkilerle birleşti. "Hayır."

Uzun bir süre yüz ifadesini inceledim, yalan söyleyip söylemediğine karar vermeye çalıştım ama Kan Kralı hiçbir zaman dürüst olmaktan başka bir şey yapmamıştı - sinir bozucu bir şekilde.

"Kimdi o?"

Onun artık ölü olduğunu düşünmüştüm ama Adrian beni düzeltti. "O bir tebaa," dedi. "Birçok ölümlü gibi o da bana ve sarayıma hizmet etmeyi kabul etti."

İçimden gelen tepki iğrenmek oldu. "Size hizmet etmek mi?"

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bu sadece kan dökme anlamına mı geliyordu? Yoksa daha fazlasını mı ima ediyordu?

"Kanlarını sunuyorlar ve zengin bir şekilde ödüllendiriliyorlar,"

diye açıkladı. "Yani onlara rüşvet mi veriyorsunuz?"

"Buna ne derseniz deyin," dedi. "Sonuçta ben besleniyorum, onlar da zengin oluyor."

"Yani onlara çaldığınız hazineden mi ödeme yapıyorsunuz?"

Bana baktı, elini yüzüne dayamıştı, kıvrak parmakları yanağını okşuyordu. Cevabımdan hoşlanmadığını hissetsem de, yorumumun onu kızdırmasına izin vermedi ve "En azından onlara ödeme yapıyorum" diye cevap verdi.

Ona gözlerimi devirmek istedim ama kendimi tuttum ve "Ne sıklıkla içki içiyorsun?" diye sordum.

"Her gün," dedi.

"Yapmazsan ne olur?"

"Bu benim rızkım," diye cevap verdi.

"Daha önce benden alman için sana yalvaracağımı söylemiştin. Bunu neden isteyeyim ki?"

Benden *beslenmesini* isteyeceğimi nasıl düşünebileceğini hayal bile edemiyordum.

Gülümsedi. "Çünkü ondan ne kadar hayat alırsam alayım, hissedeceğin tek şey tatlı bir rahatlama olacak," dedi ve sonra başını eğdi. "Serbest kalmayı seviyorsun, değil mi Serçe?"

Sorusunu duymazdan geldim. "Bu kadar kaba bir şeyin nasıl zevk anlamına gelebileceğini anlayamıyorum."

"Zevk veren pek çok bayağı şey var," dedi. "Ben de onlardan b i r i y i m ."

"Yani bana bu... kan dökmenin... kölelerinize zevk verdiğini mi söylüyorsunuz?"

Bu bilgide ihanet gibi hissettiren bir şey vardı.

Adrian, "Onun yerini almaktan memnuniyet duyarsınız," diye cevap verince yine bir duraksama oldu.

"Yapmamayı tercih ederim," dedim.

Bu adama zaten bedenimi sunmuştum. Kanımı sunmak daha da büyük bir ihanet olurdu. Ayrıca, ona bu şekilde bağlanma fikrinden hoşlanmıyordum - beslenme olarak.

"Sen... beslendin mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi ve gözlerinde garip bir hüzün vardı. "Kimse benden beslenmiyor."

"Neden?"

"Çünkü ben buna izin vermiyorum."

"Neden?" Sesim gittikçe azalıyor gibiydi. Adrian durakladı, ayağa kalkıp yatağa yaklaşmadan önce bana baktı. Bornozu açıktı, göğsünü ve kalkmış sikini ortaya çıkarıyordu; elini yüzüme koyup parmaklarını saçlarıma geçirene kadar gözlerim orada takılı kaldı.

"Çünkü sadece kraliçem benden alabilir ve o da ölümlüdür."

Sonra ağzı benimkinin üzerine kapandı. Ellerimi kendime saklamak için çok uğraştım, bunu ne kadar çok istediğimi ona göstermeyi reddettim, ama ipe bağlı bir kukla gibi ona doğru eğildim. Kürkleri elimden bıraktım ve parmaklarımı saçlarına doladım. Beni kaldırdı, bacaklarım beline dolandı ve beni kollarına alıp oturmak için döndü. Tuniğim yukarı kalktı ve çıplak bedenim onun şişmiş boyuna yaslandı. Onu hissetmek midemi sert bir düğüm haline getirmişti. Dudakları benimkilerden ayrılıp çenem boyunca, boynumdan aşağıya, omzumun üzerinden geçti. Hareket ettikçe dişlerinin sıyrıldığını hissediyordum. Bu sırada, beni siki boyunca yönlendirirken elleri kıçıma bastırıyordu. Kalçalarımın arasında kalın ve ağır olduğunu hissettiğimde nefesim kesildi.

Sonra başını eğdi, ağzı meme ucuma yaklaştı, uyarılmayla doruğa ulaştı ve tenime karşı konuştu. "Senden içebilirim, çok ıslaksın" dedi.

Onu sırt üstü yatırırken kendimi onu iterken buldum.

"O zaman iç," diye meydan okudum ve beni yüzüne doğru yönlendirirken sırıttı. Ağırlığımın çoğunu dizlerimin üzerinde tuttum, o başladığında hareketsiz kaldım, dili yalıyor ve itiyordu, dudakları emiyor ve öpüyordu, ama kısa süre sonra ağzına karşı sallanmaya başladım, kalçalarımı eğdim, daha sert öğüttüm. Ben inledikçe Adrian'ın elleri kalçalarıma, kıçıma, göğüslerime daha sert bastırıyordu. Aynı anda her yerdeydi ve ben bunun içinde kaybolmuştum, içimde oluşan duyguya bağımlıydım. Onu kovaladım, onun için yarıştım, Adrian'ın sürdürmekten çok memnun göründüğü daha hızlı bir tempo belirledim. Gırtlaktan gelen bir çığlıkla boşaldım ve beni birkaç dakika daha tuttu, söz verdiği gibi kalçalarımın arasından içti.

Sonra yuvarlanmadan önce vücudundan aşağı kaymama yardım etti ve beni yatağın üzerinde altına kıstırdı. Bacaklarını benimkilerden ayırdı, sikinin tepesi giriş yerimde duruyordu.

"Gelinin tadına bakmanın kanını içmekten ne farkı var?" diye sordu. Ona bakakaldım. "Kan içmek kutsal şeylere saygısızlıktır."

"Tanrıçana göre," dedi. "Asha'nın yok etmek istediği bir şeyi kötüleştirmesi ilk kez olmuyor."

Kaşlarım birbirine çatıldı. İfadesi kafamı karıştırmıştı - başka neyi kötülemişti? Aynı zamanda onun hareket ettiğini hissetmek için de çaresizdim. "Bu küfürdür."

"Dindarmış gibi mi davranıyorsun?" diye sordu dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

Yüzünde terler oluşmuştu ve aramızdaki sıcaklığın arttığını hissettim.

"Numara yapmakla neyi kastettiğini bilmiyorum," dedim. "Ben bir azizim."

"Ah, Sparrow, senin gibi siken hiç kimse aziz değildir," dedi ve beni tek bir acımasız hamleyle doldurdu. Onu hissettiğimde haykırdım, içgüdüsel olarak kalçalarımı kaldırdım ve onu daha derine yerleştirmek için bacaklarımı genişlettim. Tekrar gözlerine odaklandığımda, dudaklarını boynuma ve çeneme bastırmak için eğildi.

"Benim için şarkı söyle, Serçe," diye emretti ve hızını ayarlayarak içimde

istikrarlı bir şekilde ilerledi. Ne yavaş ne de hızlıydı. Tüm bu süre boyunca beni izledi.

Uzun saçları tenimi okşuyordu ve ben de tam olarak onun dediğini yaptım; onun için şarkı söyledim, onun için ağladım, onun için çığlık attım.

On

Güneş batarken çadırdan çıktım ve kampın büyük bir kısmının çoktan toplanmış olduğunu gördüm. Bitkin düşmüştüm ve vücudum ağrıyordu; her ikisi de bu geceki yolculuğu zorlaştıracaktı. Ayrıca kendime ve Adrian'a karşı hissettiklerime karşı mantıksız bir şekilde sinirliydim. Onlara *duygu* demekten bile nefret ediyordum ama canavarın arkasındaki gerçek kişiden nefret etmekte zorlanıyordum ve bu, birlikte geçirdiğimiz kısa sürede beklemediğim bir şeydi. Cevabın basit olduğunu düşündüm: Adrian nazik davranmıştı. Halkımı geleneklerimize göre gömmüştü. Bilinmeyen bir tehdide karşı babama yardım etmek için askerlerini bırakmıştı. Bana verdiği sözleri tutmuştu.

Ama bu sözler Lara içindi, Cordova için değil ve onlar da benim halkımdı. Sonunda, iradesine boyun eğmeyen herkesi öldürecekti.

Bunu hatırlamak zorundaydım. "Prenses Isolde."

Eski unvanımı kullanan kadınsı sese doğru döndüm ve Adrian'ın kölesinin karanlık bakışlarıyla karşılaştım. Onu incelerken, Adrian'ın söylediklerini hatırladım - zengin bir şekilde ödüllendirildiklerini, bunun da kürklerinden ve mavi ipeğinden belli olduğunu. Sarı saçlarının yarısı toplanmıştı ve geri kalanı bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Yüz hatları güzel, küçük ve sivriydi ama bakışlarında kötücül bir şey vardı: hafif yüzünün altında yaşayan karanlık bir şey.

Ona kendi kötü tarafımı göstermekte hiç zorlanmadım, bunu saklamaya gerek görmedim. "Kralınızla evliyim, bu da beni kraliçeniz yapıyor," dedim.

Ağzı açıldı, yüzü soldu ama kendini toparladı ve kulaklarımı tırmalayan bir kahkaha attı. "Elbette, özür dilerim. Ben Safira, Adrian'ın gözde kölesiyim."

Gözlerim bana uzattığı eldivenli eline kaydı.

Almadım ve bakışlarımı bir kez daha onunkilere diktim. "*Kral* Adrian'ın gözde tebaası olarak, bir kraliyet mensubuna yaklaşmanın görgü kurallarını bildiğinizi sanıyorum," dedim.

Safira'nın sahte gülümsemesi düştü. "Elbette görgü kurallarına aşinayım," diye cevap verdi ama yine de eğilmek için hareket etmedi. "Sadece Adrian'ın zevkinden sorumlu olduğumuz için daha eşit olduğumuzu düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsünüz," dedim. "Bana bir daha yaklaşırsanız, reverans yapmanızı ve bana uygun unvanla hitap etmenizi bekliyorum."

Safira sahte sıcaklığını bıraktığında biraz rahatladım. Yüz ifadesi buz gibi oldu, yanakları pembeleşti ve "Yeni pozisyonuna çok iyi uyum sağlamışsın," dedi.

"Ben bir kraliçe olmak için yetiştirildim," dedim ve ona doğru bir adım attım. "Tıpkı beni rahatsız eden şeylerden kurtulmak için yetiştirildiğim gibi. Beni rahatsız etmeye devam edecek misin Safira?"

Ağzı gergin bir çizgiye dönüştü ve çenesini kaldırarak bana dik dik baktı. "Eğer bana dokunursan, Adrian'ın gazabına uğrarsın."

Adrian'la evliliğimiz uzun sürmemişti ama dün gece bana onun yerini doldurmamı teklif etmişti. Onun sandığı kadar yeri doldurulamaz biri olduğunu düşünmüyordum. Ona doğru bir adım daha attım.

"Beni kocamla tehdit etme. Eğer senin için gelirsem, *kimse* seni koruyamaz." Doğruldum. "Kendi savaşını nasıl vereceğini planlamaya başlasan iyi olur Safira. İçimde buna ihtiyacın olacağına dair bir his var."

Kadın bir an orada durdu, göğsü kabarmıştı ve eğer bir bıçağı olsaydı kalbime saldıracağını düşündüm, ama benimle kafa kafaya çarpışacak kadar cesur olduğunu sanmıyordum - beni kendi halkımla savaşırken gördükten sonra değil.

Reverans yaptı ve ben de soğuk, muzaffer bir gülümseme sundum.

"Majesteleri," dedi topuklarının üzerinde dönmeden önce, bukleleri zıpladı ve kampın içinden bir yol açtı.

"Arkadaş edinmek mi?"

Döndüğümde Sorin'in arkamda durduğunu ve yüzünde alaycı bir gülümseme olduğunu gördüm. "Daha çok beklentileri yönetmek gibi," dedim.

"Safira kıskanıyor," dedi Sorin, sanki tahmin edemiyormuşum gibi. "Gerçi dün gece duyduklarımdan sonra ben bile kıskandım."

Kaşlarımı kaldırdım, ters ters baktım. "Kampın karşısındaydın." "Güven bana, *biliyorum*."

"Sorin," diye uyardım.

"Tek söylediğim zevk çığlıklarının *kilometrelerce* öteden duyulduğu." "Daroc ağzın için seni sık sık cezalandırıyor mu?"

"Her zaman," dedi göz kırparak ve ardından arkamızdan biri boğazını temizledi. Döndüğümüzde Daroc'un belirdiğini gördük. Belli ki benim esprilerimi Sorin kadar takdir etmemişti. Adrian'ın ikinci komutanı, bakışları sevgilisine kaymadan önce bana sert bir bakış attı.

"Sorin, Kral Adrian'ın senin için bir işi var."

"Size de iyi günler," dedi Sorin ve şaka yapıyor olsa da Daroc'un gözleri büyüdü ve tereddüt etti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Daroc. "İyi günler."

Aralarına baktım ve yüzlerce yıl sonra hâlâ bu kadar garip olmalarının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm.

Sorin gözlerini devirdi. "Öyle, teşekkür ederim." Sonra eğilirken bana baktı. "Başka zaman, kraliçem."

Sorin gitti ve bakışlarım Daroc'a döndüğünde bana bakıyordu, dudakları ince bir şekilde bastırılmıştı, kaşlarının arasında sert bir çizgi vardı. Bana güvenmediği hissine kapıldım ve bu çok da iyi oldu, çünkü ben de ona güvenmiyordum.

"Lara'dan haber var mı?" Komutan Killian'ın Gavriel'le birlikte Yüksek Şehir'e dönmesinden bu yana neler olduğunu merak ederek sordum. Endişeliydim

Babamın Vaida'daki katliamla nasıl başa çıkacağını merak ediyordum ve yayılacak söylentilerden korktuğumu inkâr edemezdim. Gerçek ne olursa olsun vampirlerin suçlanması kaçınılmazdı ve normalde bu beni rahatsız etmezdi ama şimdi ediyordu. Ve bunun Adrian'ın nezaketiyle hiçbir ilgisi yoktu, her şey evlendiğimden beri halkımın benim hakkımdaki düşünceleriyle ilgiliydi.

Halkımla aramda daha da büyük bir uçurum olduğunu hayal etmekten nefret ediyordum. "Yok," dedi. "Belki bugün."

Daroc izin istedi ve ben de dikkatimi gökyüzüne çevirdim. Üstümdeki bulutlar beyaz ve dalgalıydı ama kırmızı iplikçikler sudaki kan gibi akıyordu. Kırmızı tonlarının gökyüzünü boyadığı ufka kadar bu ipleri takip ettim. Birkaç saat içinde o gökyüzünün altında, Revekka sınırları içinde, hayatlarını benimkini çalarak sürdüren bir düşman tarafından kuşatılmış olacaktım. Adrian'ın sarayının politikasını bilmiyordum, vampirlerin ölümlü bir kraliçeye saygı duyup duymayacağını bilmiyordum ama hayatta kalmak için elimden geleni yapacaktım.

Hayır, sadece hayatta kalmak değil, diye düşündüm. *Fethetmek.*

"Güneşin yasını mı tutuyorsun?"

Adrian'ın yanımda durduğunu görmek için döndüm. Düşüncelerimin yönünü göz önünde bulundurduğumda sorduğu soruyu tuhaf buldum.

"Biraz daha az," diye itiraf ettim ve sonra beni bile şok eden bir şey söyledim. "Verdiğin sözleri tutuyor gibi görünüyorsun."

Ona verebileceğim kadarını veriyordum -bizim dünyamızda bir bıçak kadar değerli olan bir güven çekirdeği- ama aynı zamanda ona yeminini de hatırlatıyordum.

İltifatım karşısında gözleri parlıyor gibiydi ama kaşlarımı çattım ve bir canavara olan inancımdan dolayı kendimi aptal gibi hissetmeme ne kadar kaldığını merak ettim.

Adrian elini uzattı.

"Gel," dedi. "Yola çıkmak için sabırsızlanıyorum. Yakında Revekka'da olacağız."

Elini tutmak artık daha kolaydı. Parmakları benimkilere dolandı ve eyerde arkama yerleştiğinde göğsümde bir sıcaklık filizlendi

Yüzüm kızardı. Sırtımın ona dönük olmasına sevinmiştim, böylece dokunuşunun beni nasıl etkilediğini göremeyecekti. Aklımda dün geceye dair düşünceler tazeyken suçlanmam pek mümkün değildi. Şimdi bile tutkumuzu hatırladığımda, hayali zevk iplikleri vücudumda dolaşıyor ve titriyordum.

Adrian'ın eli karnıma dolandı ve beni kendine doğru bastırdı, ağzı kulağıma yakındı.

"Krallığımda olmak için ne kadar hevesli olsam da, bu düşünceleri düşünmeye devam edersen ilerlememizi geciktireceğim."

Başımı hafifçe çevirdim, dudakları dudaklarıma
yaklaştı. "Benim için o kadar istekli olmadığını
mı duyuyorum?"

Cevap niteliğindeki kıkırdaması içimde bir heyecan yarattı ve sonra elini indirdi, ağzı omzuma kapanırken kalçalarımın arasına daldı, dişleri giysilerimi sıyırdı.

"Adrian." Adı dişlerimin arasından kaçtı ve içime çektim.

"Evet, kraliçem?"

"Ne yapıyorsun?"

"Kendimi kanıtlıyorum," diye cevap verdi ve başımı kendine doğru çekti, diliyle dudaklarımı ayırırken parmakları tenime saplandı. Diğer eliyle ateşimi avuçlarken beni açlıkla öperken tadı soğuk ama tatlıydı. Ahlaksızcaydı. Cinsel bir şeydi. Şehvetti. Bitmesini istemiyordum ama bu düşünce zihnimde filizlenirken beni bir anda serbest bıraktı ve Gölge'yi ormanın derinliklerine doğru ilerletip ordusuyla aramıza mesafe koyarak Revekka'ya doğru yol almaya devam ederken başım dönmüş ve tahrik olmuş bir halde kaldım. Artık odaklanabildiğim tek şey midemin çukurundaki boşluk hissiydi. Onunla nasıl dolu olmak istediğimi düşünürken parmaklarım avuçlarımın içine kıvrıldı.

"Bu tutkuya tutun, Serçe. Seni tekrar şarkı söyleteceğim."

Beni kendisine doğru yönlendirdiğinde başımı omzuna yasladım. Pelerinini üzerimize çekti ve tuniğimi kaldırdı, elini tuniğimin altına daldırdı.

Başparmağı klitorisime değdi. Kemiklerimi titreten bir iç geçirdim.

"Her zaman böyle doyumsuz musun?" diye kulağıma fısıldadı.

Sertçe yutkundum ve dürüstçe cevap verdim - bunu sadece düşünmek için bir neden yoktu. Duyacaktı, yine de cevabı kısa ve kesik tuttum. Dişlerimin arasından öfkeyle kaydı. "Senden beri," dedim.

Yine de beni ödüllendirdi, başparmağı alay edip daireler çizerken içime kaydı. Serbest kalmaya yaklaştıkça daha sert nefes alıyor, yüzüme ve boynuma daha çok öpücük konduruyordu. Derinlerde kaldı, içimde kıvrıldı ve kaslarım onun etrafında kenetlenirken, boşalana kadar benden zevk aldı.

İşini bitirdiğinde şakağıma bir öpücük kondurdu ve bu öpücük içimde garip bir heyecan yarattı. Beni ilk kez böyle öpüyordu ama sanki daha önce de burada bulunmuşum gibi hissediyordum - onun tarafından tutulmuş, onun tarafından dokunulmuştum, tıpkı bunun gibi. Bu sadece eylem değildi, bunu yapma şekliydi - nazik ve emin, sanki iyi misin diye sorar gibi*?*

Askerler ve köleleri bize katılabilsin diye adımlarımızı yavaşlatırken bu düşüncelerle oyalandım ve sonra onun kollarında uyuyakaldım.

Daha sonra uyandığımda kızıl gökyüzünün altındaydık. Uzaktan bakıldığında her zaman kırmızının bir tonu gibi görünürdü -bana taze kanı hatırlatan kıpkırmızı bir renk- ama şimdi buradayken ne olduğunu gördüm: siyaha kadar derinleşen kırmızının tonları. Son iki yüz yıldır vampirlerin oluşturduğu tehdidin bir temsili olarak çok uğursuz hissettiriyordu. Bu manzara zaman içinde başka nasıl değişmişti, merak ettim. Yağmur kızıl tabakalar halinde mi yağıyordu? Nehirler kırmızı mı akıyordu?

Arkamda Adrian kıkırdadı. "Bu çok saçma," dedi.

Omzumun üzerinden ona ters ters baktım. "Kızıl bir gökyüzünün altında yaşıyorsun ve istediğin zaman veba yayıyorsun. Düşüncelerim nasıl bu kadar saçma olabilir?"

Cevap vermedi ve ben de eyerde biraz daha dik oturdum.

Revekka'nın üzerimde sinir bozucu bir etki bırakan tek yanı gökyüzü değildi. Etrafımızda uzun, çıplak ağaçlar vardı ve kış olmasına rağmen, ilkbaharda bile burada hiçbir şeyin yetişmediği belliydi. Ağaç kabukları kavrulmuş ve siyahtı, ayaklarımızın altındaki toprak çoraktı ve görebildiğim kadarıyla her şey böyleydi.

Kendimi hiç bu kadar huzursuz hissetmemiştim, özellikle de doğada, ama burası bana yanlış geliyordu ve bunu tarif etmenin tek yolu burada korkunç bir şey yaşanmış olmasıydı. Bunu hissedebiliyordum - vücudumdaki giysiler kadar ağır bir korku.

"Burası Yıldızsız Orman," dedi Adrian. "Ağaçlar - kandan fışkırdılar."

"Burada ne oldu?" Ben sordum.

"Kral Dragos döneminde cadılar bu ağaçlara asılırdı," dedi.

Ürperdim. Revekka iki yüz yıl önce -Karanlık Çağ'dan önce- Dragos'a aitti ve büyü yapan herkesin yanması gerektiğini ilan etmişti. Çeteler kuruldu, avlar başladı ve asla öldürmeyeceklerini düşünen insanlar, kanıt olmasa bile büyü kullanma yeteneğine sahip olduğundan şüphelendikleri herkesi öldürmekten mutluluk duymaya başladılar.

Dragos, kötülüğü yok etmenin Asha'nın isteği olduğunu söylemişti.

"Burada ölenler gerçekten kötü olsalardı böyle bir dehşet hisseder miydin sence?" Adrian sordu ve ben hem düşüncelerimi dinlemiş olmasından hem de ses tonundan ürktüm.

"En kötülerimiz bile ölümden korkar," dedim.

Keşke konuşurken Adrian'ın yüzünü görebilseydim. Acaba ölümden korkuyor muydu, yoksa varlığının zaten bir tür son olduğunu mu hissediyordu? Yine de, bu sadece bunu hak edenlerin dehşeti değildi; Yanma sırasında ölen masumların dehşetiydi.

"Eğer kötü değillerse," dedim sessizce, "neydiler?"

"Güçlüydüler," dedi.

"Kralların yolu bu değil midir? Kendilerini zayıf düşürenleri yok etmek?"

"Bu korkakların yoludur," dedi Adrian.

"Yine de saldırılarınıza karşı savunması olmayanlara saldırıyorsunuz. Bu seni ne yapar?"

"Bir canavar," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Merakla sordum.

Bir canavar ile canavar olabilecek biri arasında fark vardı. Bunu düşünmek ne kadar yanlış gelse de, birini diğeriyle karıştırıp karıştırmadığımı merak ettim. Bir kez daha tehlikeli bir bölgeye giriyordum. Adrian'ın içindeki insanlığı görmeye başladığım an, halkıma gerçekten ihanet ettiğim andı.

"Her şey olabilirim. Hapishanen, kurtarıcın, sevgilin." "Canavarın" diye eklerken ağzı kulağıma daha yakındı.

Adrian'ın sözlerini gözden geçirirken birkaç dakika sessizlik içinde devam ettik. Geçmişte öğrendiklerimi düşündükçe aklıma daha fazla soru geliyordu.

"Madem cadılarınız bu kadar güçlüydü, neden kendilerini savunmadılar?" "Cadılar hakkında ne biliyorsun?"

Tereddüt ettim. Bana ne söylendiğini biliyordum. Küçüklüğümüzden beri bize cadılardan korkmamız öğretilmişti. *Sessiz ol*, derdi Nadia bana, *yoksa cadılar seni çalar ve yutar!* Ben büyüdükçe çok daha kötü bir şeye dönüştüler, yaptıkları zulümler Cordova'nın kraliyet kütüphanecileri ve bilginleri tarafından yazıya dökülen tarihlerle paylaşıldı. Krallıkların açlıktan ölmesi ve öldürülmesi için komplo kuran, krallara vergi vermelerini ve savaşa gitmelerini söyleyen, Cordova halkının destek için kendilerine başvurmasını uman bir grup kadını anlatıyorlardı.

İktidara giden dolambaçlı bir yoldu.

Ancak Dragos planlarını öğrenmiş ve avlanmalarını istemişti. Takip eden yıllar ateş ve büyü korkusuyla doluydu.

Adrian, "Bunların hiçbiri doğru değil," dedi.

"Ömür boyu süren bir tarih boyunca sana inanmam mı gerekiyor?" Meydan okudum.

Omuz silktiğini hissettim. "Tarih sadece bir bakış açısıdır. Tarafınıza göre değişir."

"O zaman seninkini söyle."

Devam etmek için bir an bekledi ve ben de onu duraklatan şeyin ne olduğunu merak ettim. Sonunda konuştu. "İki yüz yıl önce Cordova'da büyüyü bir meclis yönetiyordu. Onlara Yüce Meclis denirdi ve kendilerini büyü uygulamalarının barışçıl kalmasını sağlamaya adamışlardı. Sizin şeytani olarak gördüğünüz bu cadılar sadece insanlığı ve dünyayı beslemek istiyorlardı.

"Ama liderleri büyümek, barışı geliştirmek için fırsatlar gördü ve her krallığa bir cadı atadı. Kral, halkı ve toprak arasında bir köprü olacaklardı. Asla silah olmaları gerekmiyordu ama Dragos'un istediği buydu ve bunu reddettiklerinde onları -ve binlerce masumu- öldürttü. Gördüğünüz gibi, kahramanınız aslında kötü adam."

"Kimse o kadar iyi değildir," dedim, cadıların bu kadar saf niyetleri olduğuna inanmak istemiyordum.

"Kimse olmamalı."

Cadılar ve büyücülük hakkındaki fikrimi tamamen değiştirmeye istekli değildim ve Dragos'un sadece Adrian'ın bir kral olarak yapacağı şeyi yapmadığına inanmak zordu. Halkımı da ihanetlerinden dolayı idam etmeyi seçmemiş miydi?

"Peki ya sen? Onca yıl önce kimdin?" Ben sordum.

Adrian bana geçmiş hakkında ders vermek istiyordu ama kendi geçmişinden hiç bahsetmiyordu ve ben de bilmek istiyordum - lanetten önce kimdi?

"Farklı bir insan" diye cevap verirken vücudunun benimkine karşı sertleştiğini hissettim. Ondan sonra konuşmadık, kamp yapmak için durmadan önce sadece birkaç saat daha yolculuk ettik. Adrian yakındaki bir kaynaktan bir kova sıcak su getirdi.

tazelenmek için kullandığım. Kızıl Saray'a vardığımızda ilk yaptığım şey sıcak bir banyo sipariş etmek olurdu. Vücudum ve kemiklerim bunu talep ediyordu.

Yola çıktığımızdan beri, uyumak için doğrudan çadıra gitmek gibi bir rutin geliştirmiştim ama şafak yaklaştıkça huzursuz hissediyordum. Dışarı çıktım ve etrafı tarayarak Adrian'ı aradım ama ortalıkta yoktu. Birkaç metre önümde vampirlerin yaktığı bir ateş vardı ve Sorin, Isac ve Miha ile birlikte orada oturuyordu. Beni gördüklerinde el salladılar.

"Bize katılın kraliçem!" Sorin tahta bir fincan tutarak şöyle dedi.

Merakla yaklaştım ama mesafemi korudum, kıvılcım saçan ateşe bu kadar yakın oturmaları ya da rüzgârın alevleri bir o yana bir bu yana savurması hoşuma gitmiyordu. Belki de alevler içinde kalmak mantıksız bir korkuydu ama yine de benim korkumdu.

"Ne içiyorsun?" diye sordum.

"Mead," dedi.

"Bu daha sonra kusacağın bir şey mi?" Omuz

silkti. "Öğreneceğiz."

İsac güldü ve Miha gözlerini devirdi.

"Adrian nerede?" Ben sordum.

"Kral besleniyor," dedi Isac. Uzun saçlarını başının arkasında bir düğüm haline getirmiş, sırtını bir kayaya dayayarak yere uzanmıştı.

Bu haber üzerine ruh halim anında karardı. Beslenmesi Safira'yla birlikte olduğu anlamına geliyordu.

Miha üzerinde çalıştığı, bir tür oymaya benzeyen şeye ara verip sordu: "Ona ihtiyacınız var mı? Bir mesaj iletebilirim."

"Hayır," dedim dişlerimi sıkarak. Adrian'dan beslenmemesini bekleyemeyeceğimi fark ettim, özellikle de ben ona kanımı vermek istemezken. Yine de çadırda gördüklerimden kaçamıyordum; Adrian'ın onu nasıl tuttuğunu, ona nasıl sarıldığını. Ağzı, teni, vücudu, hepsi benimdi. Bundan hoşlanmamıştım.

Safira, ondan beslendiği için kocam üzerinde bir şekilde hakkı olduğunu düşünüyordu.

Sırtımı ateşe vererek Sorin'in yanına oturdum.

Sorin, "Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa, ona damarını sun,"

dedi. Ona ters ters baktım. "Bu asla olmayacak."

Hem İsak hem de Miha ile bakışarak alaycı bir gülümseme takındı. Yine de onları izlerken bu konuda benim de sorularım olduğunu fark ettim.

"Bana bundan biraz daha bahset," dedim.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" Sorin sordu.

"Bilmiyorum. Kan sizin besin kaynağınız, değil mi? Herkes vasallardan mı besleniyor?"

"Herkes değil. Aşıklar birbirlerinden

beslenirler." Yüzüm kızardı. "Her gün mü?"

Sorin ve İsak kıkırdadı ama Miha sessiz kaldı.

"Çoğu gün," diye yanıtladı Isac. "Ama açlığımızın çoğunu seksten sonra hissederiz." "Neden?"

Isac omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu bir ihtiyaç, bir dürtü ve onu tatmin ettiğimizde, serbest kalmanın zirvesinde hissettiğiniz heyecan gibi."

Şimdi tenim inanılmaz derecede sıcaktı. Adrian'la bir araya geldiğimiz onca zamanı düşündüm; Safira'dan beslenmek için yanımdan ayrılmış mıydı? Ya da belki de beni ısırmayacağından emin olmak için daha önce beslenmişti. Her iki durumda da, ikisini de yapmasından hoşlanmamıştım.

"Eğer aramızda yaşayacaksanız, kana olan tutkumuzu anlamalısınız," dedi Sorin. "Kan, yaşamı sürdürmek için olduğu kadar, aynı zamanda bir bağdır da. Adrian'a kanınıza erişim izni vermek en büyük güven göstergesidir."

"Ama bu *sizin* seçiminiz," diye ekledi Miha, bir an için başını işinden kaldırarak.

Boğazım düğümlendi. Aşıklardan, seksten ve kandan bahsetmek beni ateşlendiriyor ve başımı döndürüyordu. Yine de, Sorin'in bundan bahsetme şeklini duymak

farklıydı. Onlara kutsal geliyordu, bu da Adrian'ın her gece Safira'dan aldığı gerçeğini daha da kötüleştiriyordu.

"Ve... bunun sadece kan dökme olacağına nasıl güvenebilirim?" diye sordum. Sorin'in kaşları düştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şekilde vampir olmuşsun," diye belirttim. "Nasıl dönüştün?"

"Bu," dedi, "daha derin bir ısırık."

"Başka bir adamın karısına kana susamışlığı öğrettiğini duymak büyük bir hakaret," dedi Adrian, aniden etrafımızdaki karanlıktan belirerek.

Gözlerim onunkilerle çarpıştı ve ayağa kalktım.

"Sorin'den açıklamasını istedim," dedim hemen. "Kraliçesini inkâr etmesini ister miydin?"

Adrian topuklarının üzerinde dönüp çadıra girmeden önce dişlerini göstererek ters ters baktı. Adrian'ı içeri kadar takip etmeden önce Sorin'e ve diğerlerine özür dileyen hızlı bir bakış attım, aniden bana doğru döndüğünde tökezledim, gözleri parlıyordu.

"Bana sormalıydın," dedi parmağını göğsüne bastırarak. "Sana söylerdim. Sana söylemek *isterdim*."

Bakakaldım, bu kadar güçlü tepki vermesi karşısında şok olmuştum.

"Kalbi atan herhangi birinden beslendiğinizde kan emmenin kutsal bir süreç olduğunu mu varsaymalıydım?"

"Ben herkesten beslenmem," dedi.

"Affet beni," diye alay ettim. "Kendini senin zevkinden sorumlu hisseden kölenden besleniyorsun. Senin de ona sunduğun bir şeyin kutsallığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Aynı şey değil," dedi.

"Onu beceriyorsun ve kanını emiyorsun. Nasıl aynı şey olmuyor?" "Onu hiç becermedim," diye hırladı.

Göğsüm patlayacakmış gibi hissettim. Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını arkaya yatırdı, bu da gölgelerin gözlerinin çukurlarını karartmasına neden oldu.

Yanaklar.

"Eğer senin kanından pay alsaydım, ona ihtiyacım olmazdı," dedi. Kıskançlığıma saldırıyordu, sanki *bunu sona erdirmenin yolunun bana her şeyi vermek olduğunu* söylüyordu.

"Ve eğer onu becerirsen, bana ihtiyacın kalmaz," dedim.

"Sanki bir sakıncası yokmuş gibi söylüyorsun," dedi aramızdaki mesafeyi kapatarak.

Yapmamalıydım ama önemsediğimi zaten biliyordu. Tanrı aşkına. Neden umursuyordum ki?

"Dün gece sana nasıl dokunduğumu düşün." Parmaklarını yüzümde gezdirdi. "Senin yerinde başka bir kadın olduğunu hayal et."

Keşfine devam etmesini engellemek için bileğini kavradım ama dokunuşundan geri çekilmedim.

"Umursamak istemiyorum," dedim. İçimde Adrian'a ve Safira'ya karşı bir kızgınlık oluşsa da umursamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Benim için olsa bile arzunuzdan utanmanıza gerek yok.
Seks ilkel bir ihtiyaçtır. Bunu tatmin etmek için her hakka sahipsiniz."

Onun bu sözleri üzerine, aramızdaki seksin nasıl olması gerektiğine dair asıl fikrimden ne zaman ayrıldığımı merak ettim. Duygusal bir yatırım değil, tutkulu bir boşalma olması gerekiyordu ve ben burada her şey için kıskançlıkla savaşıyordum, hatta kan akıtmak için bile.

Göğüs göğüse durduk, bakışlarını karşılayabilmek için başımı arkaya eğdim ve bana bakan kişiyi sevdiğimden emin değildim - nazik gözleri ve yumuşak bir ifadesi olan bir adam, veremeyeceğim bir bağlantıyı arzulayan bir adam.

Avucunu yanağıma bastırdı; dudakları yanımda gezindi. "Bir gün seninle sevişeceğim ve o günü iple çekiyorum."

"Siz bir hayalperest misiniz, Majesteleri?" Fısıldadım.

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Hayır," dedi nefesi ağzımı okşayarak. "Ben bir fatihim."

Sonra Adrian beni öptü, bacaklarımı beline dolayarak beni ayaklarımdan kaldırdı. Parmaklarımı saçlarına doladım ve onun tuhaf, aç gözlerine bakmak için kendimi kurtardım.

"Safira'dan beslenmeyi bırakmanı istiyorum," dedim. "Başka bir vassal bul."

Tartışmasını bekliyordum ama tartışmadı. Beni sıkıca kavradı, ereksiyonu bana doğru sertçe bastırdı.

"Nasıl istersen öyle yapacağım," dedi ve sonra beni tüketti.

On bir

Bugün Kızıl Saray'a varacaktık.

Düşüncelerim karmakarışıktı ve kafam karışmıştı. Son üç geceyi yeni kocamın evine yaptığım yolculukta geçirmiştim ve onun hakkında Lara'dan ayrıldığım zamankinden çok daha az şey biliyordum. Kimse bilgi vermeye istekli görünmüyordu - ne kendileri ne de onun hakkında. Güçleri hakkında soru sormak bile yasak bir konu gibi görünüyordu. Bu insanlar zayıflıklarının olmasını istemiyorlardı.

Yeni evime varmaktan korkmama rağmen Adrian'la arama mesafe koymaya hevesliydim. Kaçarken kendimi haklı hissetmek için onun ihanetini teşvik etmeliydim. Bunun yerine, benim iyiliğim için başka bir vasal bulmasını talep ettim. Kendimi fazla kaptırmıştım, bunu da ormandaki karşılaşmamızdan beri durmadan birlikte olmamıza bağlıyordum. Sarayda, ben geleceğimi düşünürken, halkımın ihanetini sindirirken ve canavarlardan oluşan bir krallığı nasıl yöneteceğime -ya da yok edeceğime- karar verirken Adrian'ın kendi gündemiyle ilgilenmesi gerekecekti.

"Bugün çok sessizsin," dedi Sorin yanıma gelerek.

Çadırımın hemen dışında, ısınmak için ateşten geriye kalanlara yeterince yakın durdum. Akşam diğerlerinden daha soğuktu ve bu soğukta at sürmeyi dört gözle beklemiyordum.

"Kurtların inine girmek üzereyim," dedim. "O
kadar da kötü değiliz."

Ters ters baktım.

"Tamam, belki öyleyiz ama bu senin üstesinden gelemeyeceğin bir şey değil." "Neyin üstesinden gelebileceğimi nereden biliyorsun?" diye sordum.

Sorin soluk soluğa bir kahkaha attı, gamzeleri derinleşti. "Sarayımızda hayatta kalacağını bilmek için seninle sadece birkaç gün geçirmem gerekti."

Umarım haklıydı.

Adrian'ı aramaya çıktım ve onu Gölge'nin yanında buldum. Elinde yeni bir atın dizginleri vardı; bu at beyazdı. Yaklaşırken tereddüt ettim, neden birdenbire binmem için başka bir atın hazır olduğunu merak ettim.

"Bu Kar," dedi Adrian. "Onunla Cel Ceredi'ye gitmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Cel Ceredi, Lara'daki Yüksek Şehir gibiydi; sarayın etrafında oluşmuş bir kasabaydı.

Snow'un dizginlerini tuttum. "Kime aitti?" diye sordum.

Adrian öylece baktı ve soruma cevap vermek istemediği belliydi.

"Binicisi bir ölümlüydü," dedi sonunda. "Dün gece öldü."

Solgunlaştım ve kafamdan bir dizi olasılık geçti, sanki çok fazla kanları çekilmiş gibiydi ama Adrian bu düşünceleri çabucak susturdu.

"Kamptan uzaklaştı ve bir wight tarafından saldırıya uğradı," dedi Adrian.

"Bir wight mı?"

Daha önce adını duymadığım bir yaratıktı ama özellikle Revekka'da henüz karşılaşmadığım birçok canavar olduğundan emindim.

"Ölümden doğan bir yaratıktır. Hayata, kalbinizin atışına çekilirler."

Bir süre ona baktım, ellerimi bir zamanlar kalbinin attığı yere bastırma isteğimle savaşırken gözlerim göğsüne kaydı. Her ne kadar yeni kocamla arama mesafe koymak istesem de, şu anda aramızda oluşan şey hoşuma gitmiyordu. Bu düşmanlıktan çok bir belirsizlikti. Ben her zaman

Adrian'a olan nefretimden emindim ama bu yeni duygular... onun benim için endişelenmesi... beni korkutuyordu.

"Atlara binin!" diye seslendi ve kamp hemen harekete geçti.

Yıldızsız Orman'dan geriye kalanlar boyunca ilerledik ve sınıra yaklaştığımızda, ormanın pençesinin beni her seferinde bir parmak terk ettiğini hissettim. Adrian'ın orada ölen cadılar hakkında söylediklerini düşündüm ve o gölgeliğin altında var olmanın ne kadar ağır bir yük olduğunu dışarı çıkıp tekrar nefes alabilene kadar fark etmemiştim.

Bakışlarım Adrian'a kaydı. Birkaç adım ileride, Daroc'un yanında at sürüyordu. Tepesindeki kızıl gökyüzü kadar uğursuz görünüyordu; uzun bir geçmişi olan güçlü bir adamdı ve onu neyin yarattığını bilmek istiyordum. Tutkuyla bağlı olduğu tarih -Dragos, cadılar, Yanma- onu nasıl Kan Kralı'na dönüştürmüştü?

Kızıl Saray'a gittiğimde öğrenecektim.

Revekka'nın manzarası Lara'ya çok benziyordu; birkaç küme çam dışında çoğunlukla ağaçsız, dalgalı düzlükler. Gökyüzünün altında her şey pembeden kızıla kadar değişen kırmızı bir renk tonundaydı. Güzel ama tuhaftı ve bundan ne kadar süre sonra bıkacağımı merak ediyordum.

"Şimdi ilk köye geliyoruz," dedi Sorin, atını benimkinin yanına çekerek. "Buranın adı Sadovea."

"Orada kim yaşıyor?" Ben sordum. Revekka'nın nüfusu hakkında emin değildim. İnsanların vampirlere oranı neydi?

"Revekkians," dedi.

"Onlar insan mı yoksa vampir mi?"

"Bizim hakkımızda pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Sorusuna bir yanıtla karşılık vermedim çünkü bu onun için çok açık görünüyordu.

"Adrian sadece seçkin bir azınlığa vampir olma ayrıcalığını tanıyor," dedi Sorin. *Ayrıcalık* kelimesini kullanırken yüzümü buruşturmamaya çalıştım. "Onun izni olmadan başkalarına saldıran ya da onları değiştirenler yok edilir."

Vampirler söz konusu olduğunda yok edilmek abartı sayılmazdı. Öldürülmeleri zordu ama bunu Sorin'den duymak kulağa çok daha uğursuz geliyordu.

"Kriterleri neler?" Ben sordum.

Sorin, "Değişikliğinizi kabul etmesi için Adrian'a faydalı olmanız gerekiyor," dedi. "Mahkemeye çıktığında insanlar ona sık sık dilekçe veriyor. Tekliflerine şaşıracaksınız."

İlgimi çekmişti ama daha çok Sorin'i merak

ediyordum. "Neden seçildin?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve bana bakmasa da üzgün olduğunu biliyordum, bu da cevabını daha çok istememe neden oldu.

Ama bana baktığında, "Çünkü ben faydalıyım" diyerek beni şaşırttı.

"Asla doğru cevaplar vermiyorsun," dedim. "Neden? Bana karşı dürüst olmaktan mı korkuyorsun?"

"Korkmuyorum ama söyleyeceklerimi duymaya hazır değilsin."

"Hazır olmasaydım sormazdım."

Başını iki yana salladı. "Bu bir yalan," dedi. "Hâlâ canavar olduğumuza inanıyorsun."

"Ve?"

Sorin'in geçmişiyle ilgili anlatacağı hiçbir şey beni aksi yönde ikna

edemezdi. "Senin insanların çok daha acımasız Isolde. Senin suçlayacağın

kimse yok.

bizim varlığımız ama siz kendiniz. Bunu öğreneceğiniz günden korkuyorum."

Sözleri karşısında kafam karışmış bir halde ona göz kırptım ama daha bir şey söyleyemeden dehşet dolu bir çığlık koptu. Tüm vücudum bunun şokunu hissetti. Adrian, Daroc'la birlikte yoldaki bir virajda kaybolmadan önce bana bakmak için döndüğünde önümde tanıdık bir rutin oynadı.

Durmamın söylenmesini bekliyordum ama bunun yerine üçlüm etrafımda bir çember oluşturdu -Sorin ve Isac sağımda ve solumda, Miha da arkamda.

"Gelin," dedi Sorin ve çığlık seslerine doğru ilerlerken Adrian ve Daroc'un hızına ayak uydurduk. Önümüzdeki yol genişledi ve

toprak bir yoldan taş bir köprüye dönüştü. Derenin ötesinde bir köy vardı. Kasabayı çevreleyen bir duvarın üzerinden sivri çatılar ve baca dumanları yükseliyordu, ancak bir adam yoğun bir sisin içinden, kapının açık kapılarından dehşete düşmüş bir şekilde koşarken tuhaflık burada sona erdi. Ayakları onu daha fazla taşıyamayınca dizlerinin üzerine çöktü, onlar da işe yaramayınca yüzüstü yere düştü ve bir daha kıpırdamadı. Öldüğünü ya da halkımı öldüren büyüden öldüğünü anlamak için yaklaşmama gerek yoktu, çünkü derisi sanki yeni yüzülmüş gibi görünüyordu.

Sessizlik çöktü ve ardından Sorin, "Sadovea'ya hoş geldiniz" dedi.

Adrian'ın askerlerinden birkaçı önce köye girdi ve saldıran şeyin gitmiş gibi göründüğünü bildirmek için geri döndü. Sonra Adrian ölülerin aranması emrini verdi. Kapıda bekledi ve ben yaklaşırken elini ön koluma koyarak beni durdurdu.

"Bununla başa çıkabilir misin?" diye sordu, gözleri benimkileri ararken. "İyi olacağım."

İyi niyetli olduğunu biliyordum ama sorusu beni güçsüz hissettirdi. Hayır, kendi halkıma bakamamıştım ama aynı zamanda şoktaydım. Artık ne beklemem gerektiğini biliyordum, bu yüzden daha kolay olacağını umuyordum.

Ayrıca, elimden geldiğince yardım etmek istedim.

Köyün duvarlarının içinde, vampirler kapıları kırmaya ve tıpkı Vaida'da bulunanlara benzeyen cesetleri sürükleyerek dışarı çıkarmaya başladığında atımdan indim. Bir yan sokakta dolaştım, bir dükkânın, bir tavernanın ve hanın yanından geçtim ve Lara'dakilerden farklı görünmelerine rağmen ev olduklarından şüphelendiğim şeyleri gördüm. Bunlar dallardan örülmüş bir örgü olan wattle'dan değil çam çıtalarından yapılmıştı ve çatıları saz değil kil kiremitlerle kaplıydı.

Sokaktaki cesetler sıcacık giyinmişlerdi ve bana saldıran her neyse ondan kaçtıklarını düşündüren bir şekilde bükülmüşlerdi. Durdum ve genç bir kadının bedenine baktım. Saçları benimki gibi siyahtı ve elleri sanki sadece uykuya dalmış gibi başının altında kıvrılmıştı.

Adının ne olduğunu, anne ve babasının yaşayıp yaşamadığını, yoksa burada ölüler arasında mı olduklarını merak ettim.

Bakışlarım soluma kaydı ve bir evin içinden bana bakan birini gördüm. Uzun, kızıl renkli saçları ve keskin gözleri olan bir kadın.

Hayatta kalan *biri*, diye düşündüm ama gözümü kırptım ve o gitmişti. Kafam karışmış bir halde yaklaştım ve kirli bir pencereden mutfağa baktım ama kadını göremedim, sadece bir anne ve iki çocuğun cesetlerini gördüm. Evden uzaklaştım, ürkütücü bir his omurgam boyunca ilerledi.

Bunu yaparken gözümün ucuyla bir hareket fark ettim ve birinin bitişikteki ara sokaktan kaçarken çıplak, kirli bir ayağını gördüm.

"Bekle!" Seslendim ve takip etmeye başladım.

Köşeyi döndüm ve ileride küçük bir kız gördüm. Geniş, mavi gözleriyle bana baktı. Yüzü kirli, saçları soluk sarı renkteydi. Bir çift tozluk, bir tunik ve kalın bir yün atkı giymişti.

"Sana yardım edebilirim," dedim ama bir kez daha kaçtı.

Bu kez, bir sonraki virajı döndüğümde nereye gittiğine dair hiçbir iz göremedim, ama belki onu saklandığı yerden çıkarabilirim diye düşünerek devam ettim.

"Alo?" Ben aradım. "Burada olduğunuzu biliyorum. Lütfen, size yardım etmeme izin verin."

Hepsi yan yana inşa edilmiş birkaç sessiz ev ve dükkânın yanından geçtim. Yolda birkaç insan vardı, hepsi derisiz, hepsi ölmüştü. Onların yanından geçerken pelerinimi etrafıma daha sıkı sardım. Lara'da bunu görmemiş olsaydım, onları bir tür vebanın ele geçirdiğini düşünürdüm, ama bu kadar çok kişinin aynı anda ölmesi? Sanki tüm kasabaları ölümle örtülmüş gibiydi.

Bir gıcırtı dikkatimi çekti ve eczacı dükkânının kapısının aralık olduğunu görmek için döndüm. Kapıyı iterek açtığımda, köşeye sinmiş, titreyen bir kızla karşılaştım.

"Merhaba," dedim dükkâna adımımı atarken sessizce. "Benim adım Isolde." Kız titremeye devam etti.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedim kapı aralığında durarak. "Yaralandın mı?"

Kız başını salladı.

"Konuşabiliyor musun?"

Kız hiçbir şey söylemedi, sadece sessiz kaldı. "Köyünüze neyin saldırdığını gördünüz mü?" Kız başını salladı ve ben de ona doğru yaklaştım. "Bana ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Başını salladı. Bunun konuşmak istemediğinden mi yoksa gerçekten bilmediğinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Hayatta olan tek kişinin kendisi olduğu düşünülürse bu mantıklı olabilirdi.

"Ve... aileniz... nerede olduklarını biliyor musunuz?"

Ölüp ölmediklerini sormak istemedim. Başını salladı.

"Burası güvenli değil," dedim kıza. Şimdi onun önünde duruyordum. "Benimle gelmeyecek misin?"

Eğildim ve elimi uzattım, tutmasını umuyordum. Uzanmadan önce uzun bir süre bana baktı, küçük eli benimkine değdi ve sonra kavradı. Gücü karşısında şok olmuştum ve bakışlarım onunkilere döndüğünde gözleri kıpkırmızı olmuş, dudakları sivri dişlerini gösterecek şekilde soyulmuş ve korkunç bir çığlık atmıştı.

Elimi çektim ve tökezleyerek cam kavanoz raflarına geri döndüm. Ağırlığımın altında çatlayıp parçalandıklarında çam ve nane kokusu havayı doldurdu. Kız böğürdü ve dört ayak üzerinde bana doğru saldırdı. Bıçağımı çekmek için zar zor zamanım oldu ama kız bana ulaşamadan bir şey onu sıçrarken yakaladı ve odanın diğer ucuna fırlattı. O da benim gibi kavanozlardan oluşan bir duvara çarptı. Kırılan camların gürültüsü öfkeli çığlıklarını bastıramadı, enkazın altından kalktı ve şimdi önümde duran Daroc'a bakarken vücudu öfkeyle kabarıyordu.

Bir insanınkine benzemeyen dişlerini göstererek tısladı ve bir kez daha saldırdı. Daroc hızla hareket etti ve sanki ışınlanıyor gibiydi - bir

Bir an yaratığın önündeydi, bir an sonra arkasındaydı, elleri başının iki yanındaydı. Bir çırpıda ölmüştü, dizlerinin üzerine çökerken kocaman gözleri benimkilerle buluştu, artık birkaç dakika önceki canavar değil, yeniden bir kızdı.

Daroc onu yere indirdi ve sonra bana baktı. "İyi misiniz

kraliçem?" diye sordu.

Cevap veremiyordum çünkü söyleyemiyordum. Vücudum acıyordu, kolum kızın bana uzandığı yerden yanıyordu ve az önce Daroc'un kıza benzeyen bir yaratığı öldürmesini izlemiştim. Ayağa kalktı ve pencereden bir perde çekerek kızı örtmek için kullandı.

"Ona ne oldu?" diye sordum. Gözlerimi onun gevşek bedeninden alamıyordum.

"Söylemesi zor," dedi. "Otopsi için onu Kızıl Saray'a götürmemiz gerekecek."

Daroc yaklaştı ve bacaklarım titriyor olmasına rağmen ayağa kalkmama yardım etti.

"Yaralanmışsın," dedi, gözleri elime kaydı. Ben de baktım ve derimde el şeklinde bir yanık olduğunu gördüm.

"Oh," dedim ve yutkundum. "Acımıyor... pek değil."

Kaşlarını çattı. "Gel."

Daroc'u eczaneden çıkarken ve binaların labirentinden geçerken takip ettim. Dışarı çıktığımızda Adrian bana doğru döndü ve kaşlarını çattı, tuhaf gözleri günün kasvetinde parlıyordu. Bize doğru gelmeye başladı ve yanıma geldiğinde elleriyle yüzümü kavradı.

"Solgunsun. Ne oldu?"

"Bir şey buldu," dedi Daroc. "Bir insan... bir tür büyü tarafından ele geçirilmiş."

Adrian'ın sert bakışları Daroc'tan bana kaydı. "Bir kıza benziyordu," dedim ve ağzım titremeye başladı. "Küçük bir kız."

Onun ölümünü izlemiştim.

"Yaralanmış," dedi Daroc. "Eli."

Adrian'ın gözleri şimdi diğer elimle tuttuğum koluma kaydı. Yarayı incelerken kaşlarını çattı.

"Bunu sana yaratık mı yaptı?"

"Sadece bir dokunuşla," diye onayladım, neredeyse kör bir şekilde yaraya bakarken. Cildim ölülerinkine çok benziyordu; kırmızı ve çiğ.

Adrian bana doğru uzandı ve elimi incelerken tutmasına izin verdim. İyileştirmeye çalışmasını bekliyordum. Onun yerine, "Bunu iyileştiremem. Bu bir büyü."

Daroc'a baktı, sert yüzüne endişe damgasını vurmuştu.

"Yakında Kızıl Saray'da olacağız," dedi Daroc. "Ana Maria ona bakabilir."

Ana Maria'nın kim olduğunu bilmiyordum ama Adrian'ın yapamayacağı neyi yapabileceğini merak ediyordum. Yine de çenesi gerilmişti ama ben burada olanlardan çok yaram için endişeleniyordum.

"Anlamıyorum. Bütün bunlardan o kız mı sorumluydu?"

"O değil, ama onu ele geçiren her neyse," dedi Adrian. Tekrar Daroc'a baktı, vampir eğilip ayrılmadan önce sözsüz bir emir verdi, tahmin etmem gerekirse kızın cesedini almak için geldiğimiz yöne doğru döndü.

Adrian'la yalnızken, yüzümü kendine doğru eğdi ve kızı tüketen şeyin beni tüketmediğinden emin olmaya çalıştığı izlenimine kapıldım, ama onun gözlerine bakarken, ölümün şokuyla genişleyen kızın gözlerini görmekten kendimi alamadım. Kendi gözlerimi bu görüntüye karşı kapattım ve "Bunu kim yapar?" diye sordum.

Adrian cevap vermeyince gözlerimi tekrar açtım ve onu çenesi gergin bir şekilde uzaklara bakarken buldum.

"Adrian?"

Adını duyunca bana baktı. "Söylemesi

zor," diye cevap verdi.

"Ama bir fikrin var, değil mi?"

Birdenbire Adrian'ın iyi cadılar ve nazik sihirle ilgili tüm konuşmaları bir numara gibi göründü. Eğer bir cadının büyüsü böyle bir şey yaratabiliyorsa, nasıl iyi olabilirdi ki?

"Yanlış ellerde her şey kötü olabilir, Sparrow."

Vampirler yakmak için cesetleri toplarken, başka bir vampir kolumla ilgilendi. Onu kampta görmüştüm ama adını hiç sormamıştım. Şimdi ona bakıyordum, keskin elmacık kemikleri, koyu teni ve gözleri olan yakışıklı bir adamdı. Saçları gür ve örgülüydü, yanık kolumu bağlarken elleri nazikti.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Euric," dedi.

"Şifacı mısın?"

"Hayır," dedi. "En azından bir zamanlar olduğu gibi aynı kapasitede değiller." "Ne demek istiyorsun?"

"Gerçek bir şifacı dokunarak iyileştirebilir," dedi. "Sizin halkınız onlara cadı der ve yaktırırdı."

"Dokunarak iyileştiler. Bu sihirdir."

"Bu bir mucize, sihir değil," dedi. "Bizimle savaşamayacağınız tüm yolları düşünün. Bir de şifacılarınız olsaydı, en azından salgınlarımızla savaşabileceğinizi düşünün."

Sözlerini düşünerek ona baktım ve Adrian'ın dün söylediği şeyi düşündüm - tarihin bir bakış açısı meselesi olduğunu.

Euric ayağa kalktı ve eğildi.

"Kraliçem," dedi ayrılmadan önce.

Onun gidişini izledim ve Sorin, Daroc ve Isac'ın cesetleri yakmak için meşaleler yaktığını görene kadar hareket etmedim. Ayağa kalktım ve Kar'a doğru yöneldim. Dizginlerine uzandığımda Adrian beni durdurdu.

"Tek başına binmene izin vermeyeceğim," dedi. "Ağrın daha da kötüleşecek ve zor bir sürüş olacak. Kendini daha fazla yaralamanı istemiyorum."

"Tamam."

İtiraz etmedim, çünkü zaten acı çekiyordum ve bunu daha da kötüleştirmek istemiyordum. Benim onayımla kaşlarındaki gerginlik azaldı ve biz

Gölge'ye binerken diğerleri de onu takip etti.

Adrian'ın beni sarma şeklini hayal ettiğimi sanmıyordum. Kalçaları benimkilere bastırıyor, kollarından biri belimi sarıyordu. Yolculuk boyunca dudakları boynumu takip etti ve tenime öpücükler kondurdu. Her biri bir öncekinden daha uzun sürdüğünde kendimi nefesimi tutarken buldum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim soluğum kesilmişti, hareketlerinin bedenime ne yaptığını ele veriyordu.

"Dikkatini dağıtıyorum," dedi.

İşe yarıyordu. Isınmıştım, midem düğümlenmişti ama yol uzadıkça Adrian'ın dikkat dağıtma yöntemi daha az işe yarıyordu ve kolumdaki ağrı başımı ağrıtmaya başlamıştı. Yolculukla birlikte kendimi hasta hissediyordum.

"Yakında evde olacağız," dedi kulağıma karşı.

Bu sözler rahatlamama yardımcı oldu ve omzuna yaslandım, başım kaldıramayacak kadar ağırdı.

Ancak bir kasaba gördüğümde daha dik oturabildim. Açık ahşap bir kapıdan geçtik ve önümüzde, dolambaçlı bir yol, büyük bir pazar kasabasından geçerek, hem korkunç hem de güzel görünen bir kaleye doğru bir tepenin yamacında yavaş bir eğim yaptı. Kalenin duvarı, bir dizi büyük kemerle kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Arkasında, her biri ince çiçek detaylarıyla oyulmuş uzun ve sivri kulelerden oluşan bir küme olan kalenin kendisi yükseliyordu. Zaman zaman kalenin kendisi siyah gibi görünüyordu, ama ışık cam gibi yüzeyini tam olarak aydınlattığında, içinden koyu bir kırmızının parladığını görebiliyordum.

"Kızıl Saray'a hoş geldiniz," dedi Adrian.

Kasabanın içinden geçmeye devam etti ve yol boyunca ilerlerken köylüler alayımızı izlemek için ortaya çıktı. Bazıları pencerelerden el sallarken, bazıları da atımızın ayaklarının dibine çiçekler, buğdaylar ya da bozuk paralar attı. Evdeki karşılamadan çok daha iyi bir karşılamaydı ve bu düşünce kalbimi acıttı.

"Bunu yapmaları emredildi mi?" Bunu beklemediğim için sordum. "Benim hakkımda gerçekten bu kadar kötü mü düşünüyorsun?"

Sorun o değildi. Revekki'lilerin Kan Kralı'nın yönetimi altında olmaktan Lara'dan daha mutlu olmadıklarını görmeyi bekliyordum.

"Ben halkımla ilgilenirim," dedi. "Tıpkı senin halkına bakacağım gibi."

"Revekkian mıydın?" diye sordum. "Lanetlenmeden önce mi?" "Ben Revekkian'ım," dedi ve ekledi, "Ve lanetli değilim."

Onun bu yorumu kalbimin göğsümde daha sert çarpmasına neden oldu ve eğer o kırılması gereken bir lanet değilse, neydi diye düşündüm. Nasıl bu hale gelmişti?

Adrian konuşmadı ve Kızıl Saray'a doğru dik bir yokuşu tırmanarak vadide ilerlemeye devam etti. Kapıya geldiğimizde -siyah demir parmaklıklı büyük bir kapı- sarayı çevreleyen duvarı ağaçlar yüzünden göremediğimi fark ettim. Kapıdan içeri girdikten sonra Adrian atını geniş merdivenlere doğru sürdü. Bunlar kalenin duvarlarından farklı olarak siyahtı ve üzerlerinde çoktan bir kalabalık toplanmıştı.

Attan indi ve bana elini uzattı. İlk başta sadece kolumda olan ama şimdi tüm vücudumda yankılanan acıdan bıkmış bir halde kabul ettim. Buna rağmen kendimi toparladım ve bir adamın yaklaşmasını izledim. Daha yaşlıydı, saç çizgisi neredeyse başının ortasına kadar gerilemişti ama yine de saçlarını uzun tutuyordu. Gümüş işlemeli koyu mavi cüppeler giyiyordu ve karşılaştığım birçok vampirin aksine, cildi kâğıt inceliğinde ve buruşuktu.

"Majesteleri," dedi.

"Tanaka," diye onayladı Adrian.

Adam konuşmak üzereymiş gibi görünüyordu ki Adrian yanından geçip beni de yanına çekti. Kalabalık dağıldı. Tanaka'nın aksine, onun sohbet etme havasında olmadığını biliyor gibiydiler.

"Kimdi o adam?" Ben sordum.

Adrian, "O benim genel valim," dedi ve öylece bıraktı.

Saraya bir dizi büyük, ahşap kapıdan girdik ve bizi hemen, efsanelerimizden tanıdığım eski tanrıçaların -güneş ve yıldız tanrıçası Rae, orman ve hakikat tanrıçası Yara, kader ve talih tanrıçası Kısmet- süslü oymalarıyla bezenmiş, artık tüm dünyanın tapınmadığı büyük bir merdiven karşıladı. Adrian'ın iki yüz yıl önce, Cordova'da iki yerine birden fazla tanrıça varken onlara tapınıp tapınmadığını merak ettim.

Kalenin duvarları ve tavanları aynı koyu kırmızıydı, girift tasarımlarla kesilmişti - tonozlu tavanlar, geçmeli kemerler, yüksek ve sivri pencereler. Pencereler Lara'da olsaydı, salonların ışıkla dolmasına izin verirlerdi, ancak Revekka'da oldukları için dışarıda garip bir puslu kırmızı beliriyordu.

"Gelin. Seni odana götüreceğim ve Ana'yı çağıracağım," dedi Adrian.

Tartışmadım. Başım çatlayacak gibiydi ve kolum kızın dokunuşundan dolayı hâlâ yanıyordu. Basamakları yavaşça çıktık ve ben tam Adrian'ın sabrı hakkında yorum yapacakken, basamakta durdu ve bana doğru kaydı.

"Seni taşımama izin ver," dedi.

"Halkınızla tanışmak için buna ihtiyacım yok."

Vampirlerle dolu bir kalede insan olmak yeterince zorken Adrian'ın beni zayıf görmeleri için onları cesaretlendirmesine gerek yoktu.

"Sizin zayıf olduğunuzu düşünmeyecekler" dedi.

Ama bir daha sormadı ve devam ettik, merdivenleri aştık, solumuza doğru ilerledik, bir dizi merdiven daha karanlık bir koridora açılıyordu. Benim odam en sondaydı. Genişti; sayvanlı bir yatak, kadife örtüler ve perdeler, soğuk taşın her santimini kaplayan pelüş halılar vardı. Şöminenin yataktan bu kadar uzakta olmasına sevinmiştim, çünkü içinde sağlıklı bir ateş vardı.

Adrian'ın beni kapıda bırakmasını bekliyordum ama onun yerine beni içeri kadar takip etti.

"Ana'nın yarana baktığında ateşe ihtiyacı olacak. Ondan sonra, söz veriyorum bir korun ötesine geçmeyecek."

"Teşekkür ederim."

"O gittikten sonra dinleneceksin."

Emri üzerine kaşlarımı kaldırdım ama gerçek bir yatakta uyuma fikri bedenimi yumuşattı.

"Bu geceki şenliklere katılabilecek kadar iyi olmalısınız," diye ekledi sorgulayan bakışlarıma karşılık olarak.

"Bu gece ne oluyor?"

"Dönüşümü ve evliliğimizi kutluyoruz," dedi. "Bu, halkımla ilk tanışmanız olacak ve onlarla tanışmaya hevesli olmadığınızı biliyorum ama eminim ikimiz de ilk izlenimlerin her şey demek olduğu konusunda hemfikirizdir."

"Kaleye aceleyle girişimizi ilk izlenim olarak saymıyor musunuz?" Ben sordum.

Sonra gülümsedi. "Sanırım halkım seninle yalnız kalmaya daha hevesli olduğumu düşünecektir."

"Beni bir odaya kapatmanız ve benimle ilgilenmeleri için başkalarını bırakmanız dışında."

Bunu neden söylediğimden emin değildim ve Adrian'ın kaşları alev alev yanan gözlerinin üzerinde birbirine yaklaştı.

"Beni şimdiden özledin mi?" dedi, başımı yukarı doğru eğerken ses tonunda bir eğlence vardı, eli ben konuşurken nabzımı hissetmek istercesine boynumda geziniyordu.

"Pek sayılmaz," dedim çenemi sıkıp gözlerimi kaçırarak.

Güldü, sert cevabımdan etkilenmemişti. "Daha iyi bir yargıya rağmen benden hoşlandığını kabul edersen bu daha kolay olur."

"Uzaktan anlaşmamızın tek nedeninin bedenlerimizin birlikte yaptıkları olduğunu, başka bir şey olmadığını kabul edersen bu daha kolay olur."

Uzun bir süre kıpırdamadan bana baktı. Yüzü benimkine yakındı, dudakları yakınımda geziniyordu, eli boynumdaydı, parmakları sıkıyordu, nazik bir sıkmayla nabzım teninde hızla atıyordu.

"Olduğum şey için tüm bu nefret," dedi. "Komutanınız gibi bir insan olsaydım da aynı şeyleri hisseder miydiniz?"

Ters ters baktım. "Sen yine de düşman olurdun."

"Neden düşmanınız olduğumu bile bilmiyorsunuz," dedi.

"Sen insanlık için bir tehditsin," diye karşı çıktım. "Kralları öldürdün ve ülkeleri fethettin! Hiç kimsenin, aramızdaki en güçlülerin bile sana karşı şansı yok."

"Böyle bir konuşma ama yine de tek duyduğum senin gibi olmayan bir şeyden duyduğun korku." "Sana olan nefretimi farklılığa indirgeme! Sen, senden daha fazlasısın.

Farklı. Bütün köyleri yaktınız, veba salgını yaydınız ve yüzlerce kişiyi öldürdünüz. Sen omurgasız, katil birisin-"

Adrian yaklaştı ve başımı kavradı, eli saçlarımda sıkılaştı, vücudu benimkiyle aynı hizadaydı. Başını bana doğru eğdiğinde, nefesi dudaklarımı okşadığında bile niyetinden emin değildim çünkü gözleri keskin, sinirli bir öfkeyle parlıyordu.

"Ben ne olduğumu biliyorum," dedi, sesi kısık. "Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Bir kere.

Bunu bir hafta önce, Lara'nın prensesi Isolde olduğum zaman da söyleyebilirdim. Adrian'la tanışana kadar öyleydim ve ormandaki o ilk karşılaşmamızdan itibaren kendimi hiç tanımadığım ortaya çıkmıştı.

"Sen buna ihanet diyorsun," diye fısıldadı Adrian, parmakları yumuşak, dikkatli bir okşayışla yüzümde gezinirken. "Ama bu -*biz*- seçimin ötesinde bir şey."

"Haklısın," diye cevap verdim ve aramızda çok daha derinlere giden bir şeyden bahsettiğini bilmeme rağmen, bunu görmezden geldim ve dişlerimin arasından konuştum. "Başka seçeneğim yoktu."

Beni serbest bıraktı ve itiraf etmeliyim ki aramıza koyduğu mesafe kalbimi derinden etkiledi. Belki de yüzündeki ifadeden dolayı

hem acı çekmiş hem de yenilmiş görünüyordu.

"İlgilenmem gereken çok şey var," dedi ve gitmek için döndü. Kapıya geldiğinde durakladı. "Kaleyi keşfetmeye hevesli olmanızı bekliyorum ama bunu tek başınıza yapmayın. Burada yaşayanların o kadar kolay zapt edilemediğini göreceksiniz ve fırsat bulamadan sizi döndürmek için konseyimi öldürmek zorunda kalmaktan nefret ederim."

Bununla birlikte, Adrian gitmişti.

On iki

Adrian gittikten sonra bacaklarım tutmadı ve yatağa yığıldım.

Beni dönüştürmek mi?

Kan dökme hakkında çok konuşmuştuk ama dönüşmekten sadece bir tehdit şeklinde bahsetmişti.

Sanırım beni öldürmek istiyorsunuz ve eğer durum buysa, sizi şimdiden uyarmalıyım ki herhangi bir girişiminiz gazabımla karşılanacaktır.

Şimdiye kadar uyarısına uymamıştı. Şimdi, benim rızam olmadan beni gerçekten dönüştürüp dönüştürmeyeceğini merak ediyordum, yoksa bunun için yalvaracağımı mı varsayıyordu, tıpkı kanımdan pay almak için ona yalvaracağımı varsaydığı gibi.

Yorgunluk omuzlarıma ağır bir şekilde çökmüştü. Adrian enerjimi çalmıştı. Onunla her karşılaşmamda diken üstündeydim, tüm vücudum bir sonraki hamlesini beklerken iki büklüm oluyordu; kavga mı edecektik, sevişecek miydik? Onunla halkım arasında kendimi hep böyle iki arada bir derede mi hissedecektim? Burada, Lara'daki küçük yatak odamdakinden çok daha abartılı olan bu muhteşem yatağın üzerinde otururken, Adrian'ı nasıl yeneceğim dışında Kızıl Saray'a gelişimin ötesini pek düşünmediğimi fark ettim. Kendimi hâlâ bu göreve adamış olsam da, nasıl hüküm süreceğimi düşünmem gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

Belki de ben rolümü ne kadar benimsersem, Adrian da geçmişi hakkında konuşmaya o kadar istekli olacaktı - bir tür zayıflığın anahtarını açacağını umduğum bir geçmiş.

Kapının çalınması dikkatimi çekti ve ardından bir ses duydum.

"Kraliçem, ben Ana Maria. Adrian beni sizinle ilgilenmem için gönderdi."

Ayağa kalktım ve kapıyı açtım, bakışlarım kalın kirpiklerle çevrili bir çift çarpıcı gözle çarpıştı. Gözleri bir yaz gökyüzünün rengindeydi, saçları gür ve neredeyse gümüş rengindeydi, dudakları dolgun ve pembeydi. Ana Maria çok güzeldi ve bu beni bir an için şaşırtmıştı. Giydiği zümrüt rengi elbise bana Lara'yı, ağaçların çiçek açtığı ve güneşin parlak olduğu ilkbaharı hatırlattı ve aniden evimi özledim.

Kadının ne düşündüğünü sadece tahmin edebiliyordum, ama bana bakarken, güzelliğimden dolayı olduğundan şüphe etsem de, benden şaşkına dönmüş gibi görünüyordu. Gözlerinde hayal kırıklığına benzer bir parıltı vardı ve benim için hazırladığı gülümseme duraksadı. Acaba farklı birini mi bekliyordu ve Adrian'ın karısının nasıl göründüğüne dair ne tür bir yatırımı vardı? Belki de ada kökenli birini beklemiyordu.

Hakkını yemeyelim, çabucak toparlandı. "Kraliçem," dedi tekrar ve eğildi. "Yaralandığınızı duydum."

"Evet, içeri gel," dedim, içeri girmesi için kenara çekildim. Kapı kapandığında aramızdaki ilişkinin garipleşmesinden endişe ediyordum. Bu mekâna ya da nasıl ağırlanacağıma aşina değildim ve tek sandalyeler ateşin yanındaydı - ki ona da yaklaşmayacaktım - ama Ana Maria içeri girer girmez, "Kolunuzu görebilir miyim?" diye sordu.

Ona doğru uzattım ve o da Euric'in sardığı sargıları sıyırdı. Bandaj açıldığında, derimin bir katmanı daha alınıyormuş gibi hissettim ve keskin bir nefes aldım.

Ana Maria kaşlarını çattı. Yara daha önce olduğundan çok daha fazla tahriş olmuş görünüyordu.

"Adrian onu iyileştiremedi," dedim. "Büyü yüzünden olduğunu söyledi. Nedenini biliyor musun?"

Bana şöyle bir baktı ve sonra "Neden iyileşebildiğini bile bilmiyoruz" dedi.

Bu beni şaşırttı. Tüm vampirlerin başkalarını iyileştirebildiğini sanıyordum ama meğer sadece Kan Kralı'nın böyle bir yeteneği varmış. "Eğer o bunu düzeltemezse, sen nasıl düzelteceksin?" diye sordum.

"Tıp okudum."

"Ah," dedim, kendimi aptal gibi hissediyordum ve yüzüm kızarmıştı.

Küçük bir gülümseme sundu ve odayı geçerek ocağa doğru ilerledi. "Umarım sakıncası yoktur. Siz gelmeden önce hazırlık yapma cüretini gösterdim."

"Hayır, tabii ki hayır," dedim. Sonra tereddüt ettim. "Yaralı olduğumu nereden biliyordunuz?"

"Adrian Sorin'i önden gönderdi," diye cevap verdi.

Fark etmemiştim bile. Vampirlerin ölümlülerin yükü olmadan ne kadar hızlı seyahat edebildikleri hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Hızlarına tanık olmaya en çok yaklaştığım an Daroc'un o *kızı* öldürdüğü andı. Bu düşünceyle irkildim, yaptıklarının ne kadar hızlı olduğunu hatırladım. Ölürken ne kadar insani görünüyordu.

Ana Maria ateşin üzerine dökme demir bir çaydanlık astı ve malzemelerini yerleştirdi. Ben mesafemi koruyup yatağa oturmayı tercih ederken, onun bu kadar rahat olmasına hayran kaldım.

"Adrian'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

Güldü - göğsümün ısınmasına neden olan bir ses. "Yeterince iyi. O benim kuzenim."

"Senin... *kuzenin* mi?" Şaşırarak sordum, gerçi şimdi düşününce birbirlerine benzediklerini fark ettim. Adrian'ın bir ailesi olduğunu hiç düşünmemiştim. "Seni... dönüştürdü mü?"

"Öyle," diye yanıtladı Ana Maria ama başka bir şey

söylemedi. "Sormam ayıp mı olur?"

"Bazıları için öyle," diye açıkladı. "Bu, dönüştürüldükleri koşullara bağlı. Aramızdaki en yaşlıların başka seçeneği yoktu. O zamanlar kontrol... bizde değildi."

Anladığım için kalın bir şekilde yutkundum.

"Ve... Adrian. Seçme şansı var mıydı?"

Ana Maria çaydanlığı ateşten alıp dökme demir bir sacayağının üzerine koyarken cevap vermedi. Sonunda bakışlarımla karşılaştı. "Sanırım bu kime sorduğunuza bağlı," dedi.

Birkaç bitkiyi file bir torbaya koydu ve cildime yerleştirmeden önce sıcak suda bekletti. Nane ve keklik üzümü gibi kokuyordu ve suyun sıcaklığı geçtikten sonra serinletmeye ve yatıştırmaya başladı. İlaç etkisini gösterirken Ana Maria çantasındaki malzemelerden birkaçıyla bir fincan çay yaptı. Karışımın üzerine su döktüğünde, güçlü, naneli bir koku bana doğru yayıldı.

Burnumu kırıştırdım.

"Bu söğüt kabuğu," dedi. "Ağrınıza iyi gelecektir."

Şüpheciydim ama kolumun ne kadar iyi hissettiğini görünce cesaretlendim. Birkaç yudum aldıktan sonra bir kenara koydum.

"Neden burada olduğumu bilmiyorum," dedim neredeyse dalgınca.

"Adrian seni istediği için buradasın," dedi Ana Maria.

"Ama neden?" Gözlerine bakarak sordum. "Herhangi birine sahip olabilirdi.

başka biri."

Vassalıyla evlenebilirdi ve kimse iki kere düşünmezdi, çünkü fethetmek için bir birliğe ihtiyacı yoktu.

Ana Maria bana baktı ve bakarken avuçlarını birleştirdi. "Yanılıyorsun," dedi ve sesi titredi ama sinirden değil. Bana karşı neredeyse sinirli görünüyordu. "Sadece sen olabilirdin. Başka kimse yok."

Hem tepkisi hem de sözleri karşısında kafam karışmış bir şekilde bakakaldım. Sonra derin bir nefes aldı ve yutkundu; gözyaşlarını tutmaya çalıştığını düşündüm. "Özür dilerim Majesteleri. Yersiz konuştum," dedi. "Dinlenmelisiniz. Müstakbel eşiniz birazdan gelip hazırlanmanıza yardımcı olacak.

bu geceki ziyafet."

Reverans yaptı ve adeta kaçtı.

Yatağımın yorganına ağır ağır çökerken *ne kadar tuhaf* diye düşündüm. Kapı çalınarak uyandırılana kadar gözlerimi kapattığımı fark etmemiştim.

"Majesteleri? Ben Violeta. Bu gece için hazırlanmanıza yardım etmeye geldim."

Hâlâ sersemlemiş bir halde yatağın şaşırtıcı sıcaklığından kalktım ve genç bir kadının beklediği kapıya doğru ilerledim. Kısa boylu ve zayıftı, bacakları soluk beyaz, saçları donuk kahverengiydi. Yuvarlak gözleri, küçük bir burnu ve ince dudakları vardı. Yüzündeki tek renk pembe olan yanaklarıydı. Bu doğal bir renk miydi, soğuktan mıydı, yoksa benimle tanıştığı için gergin miydi, bilmiyordum.

"Sen insansın," dedim şaşırarak.

Kızarması derinleşti ve başını eğerek hareketi reveransa dönüştürdü.

"Evet," dedi. "Kral Adrian beni sizin nedimeniz olarak atadı. Ayrıca banyo yapmak isteyeceğinizi de söyledi."

Gözlerim onun arkasında, ellerinde büyük bir bakır leğen tutan hizmetkârları görmek için kaydı.

"Evet, teşekkür ederim," dedim ve kenara çekildim.

Violeta tereddüt etti, muhtemelen minnettarlığımı ifade etmemden dolayı, ama odaya girdi ve hizmetçilere küveti ateşin önüne koymalarını söyledi.

"Orada değil," dedim.

Violeta ve hizmetçiler durdular ve şaşkınlıkla bana baktılar.

"Pencerenin yanına koyabilir misiniz?" dedim ve nedenini açıklamam gerektiğini hissettiğim için ekledim: "Yıkanırken manzaraya bakmak istiyorum."

Kurşunlu pencerelerin dışında ne olduğunu bile bilmiyordum ama her şey ateşe yakın olmaktan daha iyiydi.

Violeta tereddüt etmedi. "Elbette kraliçem," dedi.

Hizmetçiler birkaç kez gidip geldikten sonra küvet buharlı suyla dolmuştu.

Kıyafetlerimi çıkardım ve banyoya girdim, kenarına yaslanıp gözlerimi kapattığımda rahatlayarak inledim. Bir süre sonra havayı şehvetli ve zengin bir koku doldurdu. Donup kalan Violeta'ya baktım, suyun içine bir şey bırakırken kolu suyun üzerinde asılı duruyordu.

"Bu da ne?" Ben sordum.

"J-jasmine," diye cevap verdi. "Leydi Ana Maria bunun sizi rahatlatacağını söyledi. Özür dilerim. Sormam gerekirdi-"

"Hayır, sorun değil."

Sadece koku tanıdık geldiği için sormuştum ama nedenini tam olarak kestiremiyordum. Violeta'nın damlaları eklemeyi bitirmesini ve ardından bir beze uzanmasını izledim.

"İsterseniz sırtınızı ve saçınızı ovabilirim."

Ona izin verdim ve işim bittiğinde, temiz hissettiğim için mutlu bir şekilde banyodan çıktım. Havluyla kurulandım ve Violeta ipek bir bornoz giymeme yardım etti. Saçımı tarayıp kurumasına yardımcı olurken benden ateşin yanında oturmamı istemesini bekledim ama bunun yerine oval aynalı, süslü bir altın mobilya olan makyaj masasının yanında bekledi.

Violeta ziyafet için saçlarımın ıslak olmasından pek endişe duymuyor gibiydi. Saçlarımı taradı, başımın üzerinde kaygan bir şekilde bıraktı ve işi bittiğinde, "Bu gece ne giymek istersin?" diye sordu.

Odanın diğer ucundaki gardıroba doğru yürüdü ve kapıları açarak bir dizi muhteşem elbiseyi ortaya çıkardı. Yavaşça kalkıp yaklaştım ve pelüş eteklerden birine dokunmak için uzandım.

"Bunlar kime aitti?" Ben sordum.

"Kral Adrian onları siz gelmeden önce görevlendirdi," diye açıkladı.

Bu garip hissettirdi. Yine de memnun olduğumu inkâr edemezdim. "Hepsi çok güzel," dedim.

"Sizin için seçeyim mi?" Violeta teklif etti. Ona baktım ve tereddüt etti. "Eğer seçim yapmakta zorlanıyorsan."

Ona gülümsedim. "Tabii ki."

Sırıttı ve sonra kırmızı bir elbiseye uzandı, belli ki ne giymem gerektiğine çoktan karar vermişti. Eteği çok katlıydı, başıma geçirmem biraz zaman aldı ve korsajın arkasındaki danteller, aynaya dönene kadar onun seçmesine izin verdiğime pişman olmama neden oldu.

Elbise çok güzeldi ve vücudumun her kıvrımını vurguluyordu.
-Göğüslerimi aşağıya doğru kesen yakasından kalçalarımda genişleyen ve zeminin tozunu alan eteğine kadar. Uzun kolları dantel olsa da bıçaklarımı kılıflamama izin veriyordu, bu da beni rahatlatıyordu. Revekka'ya giderken Adrian'ın ordusuyla herhangi bir sorun yaşamamış olmama rağmen, kalenin geneline güvenmiyordum ve Adrian da güvenmiyordu, yoksa odamdan yalnız çıkmamam konusunda beni uyarmazdı.

"Mücevherleriniz, Majesteleri," dedi Violeta. Elinde kırmızı kadife kaplı ahşap bir kutuyla yaklaştı. İçinde bir çift sarkan altın ve yakut küpe ile bunlara uygun bir kolye vardı. Lara'nın prensesi olsam bile şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden çok daha abartılıydılar. Taktığımda bana kanı hatırlattıkları gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Yine de aynada kendime baktığımda, bir hafta önceki halimi tanımakta güçlük çekiyordum.

Kapının çalınması Ana Maria'nın dönüşünü haber verdi. Üzerini değiştirmişti ve şimdi saçlarını parlayan bir hale gibi gösteren, halter yakalı siyah bir elbise giyiyordu. Eteği dolgundu, kat kat tülden hazırlanmıştı ve o hareket ettikçe yeri süpürüyordu.

"Kraliçem, çok güzel görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim, Ana Maria," dedim.

"Sadece Ana," dedi ve küçük bir kutu uzattı. "Sana bir şey getirdim. Adrian'dan bir hediye."

Alırken kaşlarım düştü. "Bunu bana kendisi veremez mi?"

"Sanırım, belki de bu gece size baktığında şaşırmak istiyor."

Düğün günümüzde beni nasıl ziyaret ettiği düşünüldüğünde bu ironik bir durumdu. Yine de bu benim mantığımdan daha iyiydi. Daha önceki konuşmamızdan sonra benden kaçtığını düşünmüştüm. Kan Kralı'yla tanıştığımdan beri benimle herhangi bir konuda yüzleşmekten nadiren kaçınmıştı.

Kutunun içinden bir taç çıktı. Göz kamaştırıcıydı ve görünüşü basit olsa da her bir saçağı elmaslarla süslenmişti.

"Beğendin mi?" Ana sordu.

"Elbette," dedim ve başıma koyduğumda oraya ait olduğunu hissettim.

"Adrian başka tarafa bakmayacak," dedi Ana.

"Sanırım bu onun en sevdiği kölesinin orada olup olmamasına bağlı," dedim. Adrian'dan ondan içmemesini istemiş olmama rağmen Safira'nın orada olacağını tahmin ediyordum.

Ana bana garip bir bakış attı.

"Adrian'ı pek iyi tanımıyorsun," dedi.

"Haklısın. Tanımıyorum."

Ana kaşlarını çattı ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez, belki de bu evlilikten mutlu olmamı beklediğini düşündüm.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Size büyük salona kadar eşlik edeceğim."

Her ne kadar karnımın guruldamasından nefret etsem de, olabileceğim kadar hazır olduğumu sanıyordum. Düşmanımdan korkmak istemiyordum ama yine de endişeli hissetmekten kendimi alamıyordum. Bu düğünümden farklıydı, Revekka'ya birlikte gittiğim küçük ordudan bile farklıydı. Adrian'ın tüm krallığı tarafından kuşatılmak üzereydim.

Kurtların ininde bir serçeydim.

Yeni süitimden ayrıldık. Violeta ateşle ilgilenmemesi talimatıyla geride kaldı. Umarım bu gece odama döndüğümde, Adrian'ın söz verdiği gibi yanan korlardan başka bir şey olmazdı.

Fiora Kalesi'nin aksine Kızıl Saray'ın koridorları daha sıcak ve genişti, bu da Ana'yla yan yana rahatça yürüyebileceğimiz anlamına geliyordu.

Şimdi kendimi daha iyi hissettiğime göre, şatonun dekorunu takdir edebiliyordum - kristallerden damlayan siyah aplikler, konik mumlar, kalın, altın çerçevelerle çerçevelenmiş büyük manzaralar ve lüks, dokuma halılar. Adrian'ın Dragos'u öldürdüğünden beri bunların ne kadarını değiştirdiğini merak ediyordum.

Ve ne kadarını fethedilen köylerden topladığını.

Merdivenlerden çıkarken balo salonunun girişini görebiliyordum; yaldızlı kapılar ardına kadar açılmış, davetkârdı.

"Bu gece benden ne bekleniyor?" Ana'ya sordum.

"Sen ve Adrian dans edeceksiniz," dedi. "Ve sonra, ona yakın duracaksın."

"Mükemmel," dedim ve salona yaklaştıkça tuttuğum bir nefes aldım. *Ben de tam tersini yapacağım.*

Oda kalabalıktı, kahkahalar ve şenliklerle doluydu. İnsanlar bir masadaki yiyeceklerle ziyafet çekerken, vampirler aynı insanları damarlarından su içmek için bir kenara çekiyordu. Dans ediliyor, içki içiliyor, müzik çalınıyor ve tüm bunların üzerinde, bir uçurumun tepesinde, tahtına uzanmış, gözleri beni bulup her yerime dokunana kadar son derece sıkılmış görünen Adrian duruyordu. Doğruldu ve bu hareket dikkatleri önce ona sonra da bana çekti. Aniden, kaotik kutlama sona erdi ve bakışlar bana döndüğünde, kalabalık ayrıldı ve sonra eğildi, benim için doğrudan Adrian'a giden bir yol yarattı.

Ama gözlerim tahtının yanında duran, toz mavisi ve gümüş rengi giysiler içindeki Safira'ya kaymıştı. Onları daha önce hiç böyle yan yana görmemiştim ve birlikte ne kadar doğru göründüklerini fark ettim. Yüz ifadesi gergindi, gözleri ve ağzı kısılmıştı ve Adrian'ın artık ondan beslenmemesi konusunda onunla konuşup konuşmadığını merak ettim. Yine de neden oyalanıyordu? Neden onu diğerlerinden üstün kılan bir yerdeydi? Genel Vali Tanaka bile kralla birlikte kürsüde oyalanmamıştı.

Benim için açılan yolu takip etmedim. Bunun yerine arkamı dönüp kalabalığı taradım, gözlerim cılız bir insana takıldı.

"Sen," dedim ona doğru dönerek.

Gözleri irileşti. "Ben mi?"

"Gel," dedim.

Tereddüt etti.

"Bana bir daha sordurtmayın," dedim.

Boğazı düğümlendi ama itaat etti ve yaklaştı.

Odadaki sessizlik kulaklarıma baskı yapıyordu ve insan bana yaklaştıkça Adrian'ın bakışlarının daha da şiddetlendiğini hissediyordum.

"Majesteleri," dedi eğilerek.

"Benimle dans edin," dedim.

"Majesteleri, gerçekten de-" "Bu

bir soru değildi," dedim.

Daha fazla solgunlaşmasının mümkün olduğunu düşünmüyordum ama soldu. Tutması için elimi kaldırdım.

"Bana dokunabilirsin," dedim ve ölümcül görünen Adrian'a baktım. Gülümsemekten kaçındım ama öfkesini okşamaktan daha büyük bir zevkti.

Adam elimi tutarken soğuk ve nemliydi. "Adın ne senin?" diye

sordum.

"Lothian," dedi.

"Lothian," diye adını tekrarladım. "Titreme. Bu utanç verici." "Özür

dilerim kraliçem. Sadece taşaklarımı kaybetmeyi planlamamıştım.

bu gece."

Güldüm. "Taşakların benim korumam altında, Lothian. Şimdi en azından varlığımdan hoşlanıyormuş gibi davran."

Müzik başladı - Lothian'la dansımı sıkıcı hale getiren acı verici derecede sıkıcı bir şarkı. Kurallara uymadığım için bunun bir ceza olduğundan emindim, bu yüzden bunun yerine kol mesafesindeki ölümlüye odaklanmaya çalıştım.

"Ne iş yapıyorsun, Lothian?" Adrian'ı kızdırarak geçirdiğim zamanın tadını çıkarmaya kararlı bir şekilde sordum.

"Majesteleri mi?" diye sordu, kafası karışmış bir halde. "Mesleğiniz. Burada ne iş yapıyorsunuz?" "Ben bir kütüphaneciyim," dedi.

"Bir kütüphaneci." Gülümsedim. Vassal olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm. "Beni bir tura çıkarır mısın?"

"Elbette," dedi, sesi birdenbire çok daha kendinden emin çıkmıştı. "Özellikle ilgilendiğiniz bir alan var mı?"

"Oh, hepsi. Ben *doymak bilmez* bir okuyucuyum."

"Seni memnun etmek için elimden geleni yapacağım," dedi sırıtarak ve heyecanlı Lothian'ı çok sevdiğime karar verdim.

"Çok iyi. Bu hafta başlayalım," dedim Adrian'ın benim için ne planladığından emin olamayarak. "Yeni evimin tarihini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Şarkımız sona erdiğinde, Lothian eğildi.

"Elbette, Majesteleri," dedi. "Hayal kırıklığına uğramayacaksınız!"

Döndü ve dans pistinden adeta süzülerek çıktı. Dansım tamamlandığına göre, şarap ya da gecenin keyfini daha da artıracak bir şeyler aramaya gitmeyi umuyordum ama döndüğümde yolum iri yarı bir adam tarafından kesildi. Uzun, siyah saçları ve sivri bir sakalı vardı. Onda beni huzursuz eden bir şeyler vardı ve bu durum gülümsediğinde daha da kötüleşti.

"Majesteleri," dedi eğilip elini uzatırken. "Dans mı?"

"Bir içki içmeyi tercih ederim," dedim ve yanından geçip gittim. Nadia burada olsaydı bana ders verirdi.

Bir hanımefendi bir beyefendiyi asla reddetmez!

Erkeklerden uzak duramayacaksam prenses olmanın ne anlamı var? Önemli olan örnek olmak!

Bir örnek oluşturmuştum, ama onun istediği gibi değil.

Omzuma bir el indi. Bu beni ürküttü ve sıçradım, döndüğümde siyah saçlı vampirin beni takip ettiğini gördüm.

"Bana dokunma," dedim. Söylediğim her kelime bir tehdit gibi geliyordu.

Vampir kıkırdadı. "Adrian kendine canlı bir ölümlü bulmuş," dedi gözleri bedenimde gezinirken. Tekrar, "Benimle dans et," dedi.

Gözlerim adama dikildi. Gözleri donuk ve mesafeliydi ve bu etkinliğe gelmeden önce ne tükettiğini merak ettim.

"Demek sen de onlardan birisin,"

dedim. "Neyden biri?" diye sordu.

"Dinlemeyen bir adam," dedim.

Kaygan gülümsemesi yayıldı ve bana bir adım daha yaklaştı. "Belki de kendimi tanıtmalıyım. Ben Noblesse Zakharov."

"Pekala, Soylu Zakharov, kim olduğun umurumda değil. Seninle dans etmeyeceğim."

Tepkisini duymak için oyalanmadım, gitmek için döndüm, ama Zakharov bir kez daha bana uzandı, beni sarsarken parmakları koluma girdi. Bu sefer bileğimde kılıfında duran bıçağımı çektim. Kabzasını elimde döndürdüm ve adamın köprücük kemiğinin çukuruna indirdim.

Dizlerinin üzerine çökerken çıkardığı tek ses boğuk bir hırıltıydı, yarasından kan sızıyordu. Vampirler kendilerini iyileştirebiliyor olabilirlerdi ama yine de acı hissederlerdi ve Zakharov'un karşılık vereceğimi düşündüğünü sanmadığım için bunun daha kötü olması mümkündü. Oda sessizleşti ve ben bana saldıran vampirin karşısında dururken kimse kıpırdamadı.

Mermer zemine vuran bot sesleri sessizliği böldü ve yavaşça Adrian'a doğru bir yol açıldı. Herkesin üzerinde yükseliyor gibiydi, dikkatleri üzerinde toplayan bir güçtü. Yüz hatları soğuk bir kayıtsızlık maskesine bürünmüş olan Adrian yaklaşırken benim dikkatimi de çekmişti.

"Bana dokundu," diye açıkladım.

Adrian'ın gözleri benimkilerden ayrılıp, eli hançerimin kabzasında olan ve parmaklarının arasından kan sızan Zakharov'a kaydı. Ama tam hançeri çekip çıkaracakken, gözleri Adrian'a doğru kaydı.

"Lordum," demeyi başardı.

Adrian bıçağı etinden çekip alırken, ceketinin içinden çıkardığı bir mendille kanı silerken ve bana geri verirken hiçbir şey söylemedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve muhafızının yanında kınında duran kılıcını çekip savurmadan önce en yumuşak gülümsemesini sundu. Zakharov'un kafası balo salonunun zemininde yuvarlanırken kimse konuşmadı, vücudu ıslak bir gümbürtüyle mermere çarptı.

Adrian kanlı bıçağı muhafızına geri verdi ve sonra bana bakarak elini uzattı. Elimi tuttuğumda, topluluğa hitaben konuştu.

"Kraliçeniz önce bir savaşçı, sonra bir soyludur. Kaderinizi onun ellerine bırakmaya karar verirseniz bunu aklınızda tutmanızı öneririm." Sonra bana baktı. "Ve eğer şans eseri seni bağışlarsa, ben bağışlamayacağım."

Bakışlarını üzerimde tuttum ve sözlerinin içimi ürperttiğini hissettim.

"Şunu temizle," dedi ve beni cesetten uzaklaştırdı. Cesedin başında durakladım.

Odanın ortasında, yüzümdeki bir tutam saçı fırçaladı. "İyi misin?"

"Öyleyim," dedim. "Noblesse nedir?"

"Bu, kraliyet doğumu anlamına gelen bir unvan," dedi. "Zakharov her zaman bir sorun olmuştur. Şimdi değil."

Yattığı yere baktım, bedeni çoktan temizlenmişti. Başka bir vampir kafayı uzun, siyah saçlarından tutarak çıkışa doğru taşıdı.

"Benimle dans et," dedi Adrian.

Davetini kabul ederek başımı eğdim. Gülümsedi ve elimi ağzına götürdü. Dudakları parmak eklemlerime dokundu, yumuşak bir okşayışla bana Cel Ceredi'den Kızıl Saray'a giderken verdiği öpücükleri hatırlattı. Sonra beni kendine çekti ve hareket etmeye başladı, vücudu odanın içinde zahmetsizce takip ettiğim sağlam bir rehberdi.

"Çok güzelsin," dedi, gözlerini indirdi ve göğüslerimde gezdirdi.

"Onaylamayacağını düşünmüştüm," dedim ama bunu düşünmemin tek nedeni Killian'ın beni derimin miktarı yüzünden azarlayacak olmasıydı.

gösteriyor.

Adrian'ın hoşuna gitmiş gibiydi.

"Duygularım onaylamamaktan çok uzak," dedi ve sanki bir noktaya değinmek istercesine beni daha da yaklaştırdı, aletinin sert kabarıklığı karnıma baskı yapıyordu.

Bakışlarını tuttum, midemin çukurunda bir ateş tutuştu. "Bana kızgın değil misin?"

"Neden kızgın olayım ki?"

"Çünkü Lothian'la dans ettim," dedim. "Seninle dans etmem gerekirken."

"Hmm," dedi anlayışla. "Ondan hoşlandığım için şanslısın."

"Taşaklarını koruyacağıma söz verdim," dedim.

"Birdenbire ondan daha az hoşlanmaya başladım," dedi Adrian. "Sana kızgınım," dedim.

Adrian kaşlarını kaldırdı. "Sanki hareketlerinden tahmin edemezmişim gibi. Safira mı?" "Ondan beslenmeyi keseceğini söylemiştin."

"Evet," dedi.

Yavaş ve kontrollü bir şekilde dans etmeye devam ederken bir duraklama oldu, elbisemin eteği sallanıyor ve benim ve Adrian'ın bacaklarına dolanıyordu.

"Büyük salona girmeden birkaç dakika önce ona söylemiştim. Kötü bir zamanlama belki ama olan oldu. İstediğin gibi oldu."

Öfkelendim. "Beni suçlama."

"Niyetim bu değil," dedi. "Beni bir canavardan daha fazlası olarak görebileceğin anlamına geliyorsa, istediğin her şeyi yaparım."

Sözlerinin bende nasıl bir his uyandırdığını tam olarak kestiremiyordum ama şoka benzer bir şeydi.

"Yani Safira yüzünden mi Lothian'la dans ettin?" diye sordu. Omuz silktim. "Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum."

Yüzüne zalim bir gülümseme yayıldı. "Sanırım beni delirtmek istedin."

"İşe yaradı mı?"

"Seni becermek istememe neden oldu," dedi. "Tam burada, krallığımın önünde."

"Ne kadar da ilkelsin," dedim, ama sözleri midemin dibinde her türlü alevden daha sıcak yanan bir uçurum açtı.

Bunu inkar etmedi. "İlkel, sahiplenici," dedi. "Bu benim doğamda var."

Bu benim de doğamda vardı. Adrian'ın kölesini her düşündüğümde bunu hissedebiliyordum.

En azından birbirimize karşı dürüst

olabilirdik. "Bunu hatırlasan iyi edersin,"

dedi. "Yoksa ne olur?" Meydan okudum.

Adrian beni öptü.

Bunda nazik bir şey yoktu. Üzerime eğilip dudaklarımı ayırırken başımı iki eliyle kavradı. Ona yapıştım, dilinin hamlelerini kendi dilimle karşıladım, kendimi hem umutsuz hem de pervasız hissediyordum. Bedenlerimiz birbirine çok yakındı, parmaklarımız birbirinin tenini kazıyordu. Onu istiyordum, onun tarafından gerilmeyi, onunla dolmayı, onun tarafından ele geçirilmeyi ve *her bir düşüncemi* duyabilmesini umuyordum.

Adrian hırladı ve ağzımı bıraktı, parlayan gözleri benimkilerle buluştu. Ama o dileğimi yerine getiremeden, gözlerim ondan omzunun üzerinden bir adamın -bir vampirin- yanında iki kişiyle birlikte içeri girdiği kapıya kaydı. Elinde Zakharov'un başını tutuyordu.

Adrian yeni gelenlerle yüzleşmek için döndü.

"Oğlumun ölümünün intikamını alacağım Kral Adrian."

Yeni gelen kişinin varlığına tepki vermemeye çalıştım ama kalbim hızla çarpıyordu ve Adrian'ın kolunu biraz daha sıkı kavradım. Beni kendine yakın tuttu, bir eli belimdeydi, dudakları öpüşmemizden dolayı hâlâ parlıyordu. Ona baktığımda umursamaz görünüyordu.

"Oğlunuz karıma, kraliçenize, Noblesse Gesalac'a saldırdı," dedi. "Ve bunun için cezalandırıldı. Şimdi onu öldürmek sizin seçiminiz. Yak onu.

ya da değil, buna siz karar vereceksiniz."

Gesalac, "Bu hiç de seçenek değil," diye tersledi.

Öyle değildi. Vampir bedenleri başları kesildikten sonra yakılmazsa, eskiden oldukları gibi değil, hortlaklar olarak yeniden canlanırlardı - aslında insanlıktan yoksun vampirler. Hem insanlara hem de hayvanlara saldırır, durmaksızın kana susarlardı. Bunu genç yaşta eğitim sırasında öğrenmiştik, ama vampirlerin de bunu uyguladığı hiç aklıma gelmemişti, çünkü onların herhangi bir adalet sistemi olduğunu hiç düşünmemiştim.

"O zaman cevabını aldın," dedi Adrian.

Gesalac oğlunun kafasını ayaklarımızın dibine fırlattı. Yuvarlandı ve yarı açık gözleri bana bakacak şekilde yere düştü.

"Ölümlü bir kadın için sadakatimi riske mi atıyorsun?"

"Sözlerinize dikkat edin, Noblesse," dedi Adrian. "Kimsenin yeri doldurulamaz değildir."

"Bu sizin için de geçerli kralım," diye yanıtladı Gesalac.

Gesalac'ın gideceğinden emin olmadığım gergin bir sessizlik anı oldu ama başını eğdi ve adamlarıyla birlikte gitti.

Kutlama yeniden başladı ve bunun alışılmadık bir olay olmadığı hissine kapıldım. Zakharov'un kafasından akan kanı elbisemin eteğinden uzak tutmak için elbisemi kaldırdım ve gözlerinin beni nasıl izlediğini görünce sinirlenerek ayağımla yuvarladım.

Adrian bana baktı ve ben bu bakışı çok iyi biliyordum. İyi olup olmadığımı soruyordu ve ben de omuz silktim.

"Düşman edinmeseydim balo olmazdı."

Gesalac'ın ayrılmasından kısa bir süre sonra, bir vampir oğlunun başını aldı ve izlemek isteyen varsa cesedinin avluda yakılacağını duyurdu. Balo salonu boşalırken Daroc ortaya çıktı, yüzünde sert bir maske vardı. Bize yaklaştı ve eğildi.

"Majesteleri," dedi. "Gavriel'den haber aldım." Kalbim

hızla çarptı.

"Başka bir saldırı mı oldu?" Hızla sordum, korku yüzümdeki kanı çekiyordu.

"Bir çeşit," dedi. "Halkınızdan bir grup darbe girişiminde bulundu. Kaleye saldırdılar ama avludan öteye gidemediler. Baban güvende ve can kaybı yok."

"Darbe mi? Neden, babam Adrian'a teslim olduğu için mi?"

"Öyle," dedi, "ve Vaida'daki saldırıyı bizim yaptığımıza inanıyorlar."

Şaşırmaktan çok hayal kırıklığına uğramıştım ama halkımı bu varsayımlarından dolayı suçladığımı söyleyemezdim. Cesetleri görmemişlerdi; tek bildikleri artık bütün bir köyün yok edildiği ve kalıntılarının yakıldığı idi - geleneklerimize aykırı bir uygulama. Bu bir örtbas gibi görünüyordu.

Adrian'a baktım, "Benden ne yapmamı istiyorsun? Baban için muhafızlar gönderebilirim."

"Bunun durumu daha da kötüleştireceğini düşünüyorum,"

dedim. "Belki, ama babanın güvende olduğu anlamına

geliyorsa, bunun bir önemi var mı?" Fark etmezdi.

"Gavriel ve adamları babamın on adamı kadar iyi," dedim ve ona en yakın olanlara güvenmek giderek zorlaşıyordu. En azından Adrian'ın askerlerinin evliliğimiz sayesinde bana borçlu olduğunu biliyordum. Düşüncelerimin yönü karşısında irkildim ama bunları düşünmek için fazlasıyla nedenim vardı.

Adrian çenemi kavradı ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. O zamana kadar dişlerimle endişelendiğimi fark etmemiştim.

"Sadece benden isteyin," dedi.

Sonunda yumuşadım. "En iyi adamlarını gönder," dedim. "Ve taç giyme töreni için buraya gelmeden önce daha fazlasını gönderin."

"Hallolacak." Ve

ona inandım.

İnanmak

zorundaydım.

Çünkü babama bir şey olursa hayatta kalacağımdan emin değildim.

* * *

Violeta soyunmama yardım etmek için bekliyordu.

Bir banyo daha hazırlama cüretini göstermişti. Ona teşekkür ettim ve yalnız kalmak istediğim için yanından ayrıldım. Sabun, el bezi ve yasemin yağıyla dolu bir masayı yakınıma bıraktı. Birkaç damla damlattım; kokunun, kelimelerin, düşüncelerin ve duyguların biriktiği kafamın ön kısmında oluşan ağrıyı hafifleteceğini umuyordum. Kırılmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum ama tam olarak orada değildim. Ağır bir şey göğsümün içine yerleşmişti ve gözlerimin arkasında gözyaşlarımı tehdit eden bir basınç oluşmuştu ama yine de ağlamadım.

Kendimi küvetin içine bıraktım, başımı kenarına yasladım ve gözlerimi kapattım.

Serin bir esinti beni uyandırdı ve kendimi karanlık bir gölde buldum, ama etrafımda söğütler ve banyo suyumdaki yasemin yağı gibi kokan beyaz çiçekli ağaçlar vardı. Ay ışığı çıplak tenimi gümüş renginde yıkıyordu ve su serindi. Artık odamda olmasam da burası tanıdık geliyordu.

Arkamda bir başkasının varlığını hissetmem uzun sürmedi ve Adrian'ı kıyıda dururken bulmak için döndüm. Gözlerinde tanıdık bir açlıkla beni izliyordu. Tam olarak ne olduğunu bilmesem de onda farklı bir şeyler olduğunu hissediyordum. Zihnimin sınırlarını zorluyordu, kavrayamayacağım kadar uzak bir anı.

"Bu gece çok güzel görünüyordun,"

dedi. "Görünmek mi?" Kaşlarımı

kaldırarak sordum.

Gülümsedi ve bu o kadar güzeldi ki nefesimi kesti. Onu hiç böyle gülümserken görmemiştim ve bunu daha fazla görmek istiyordum. Yine de baktıkça daha da tedirgin oluyordum. Onda farklı bir şeyler vardı.

çok daha kaygısız bir ifade vardı. Yüzünde iyi tanıdığım keskinlik ya da tuhaf gözlerinde derinlik yoktu.

Tamamen giyinik bir şekilde suya girdi ve elini yanağıma koydu.

"Evet," dedi ve eli boynuma kaydı. "Şu anda ışıl ışılsın."

Dudakları dudaklarıma çarptı ve ağzının içine doğru iç çektim. Kollarım beline dolandı ve varlığıyla rahatlayarak ona yaslandım.

Dudakları boynumu öpmek için benimkinden ayrılırken kendimi "Seni özledim," derken buldum. "Çok uzun zamandır yoktun."

Ağzımdan dökülen sözcükleri ya da bağlamlarını anlamıyordum ama onları söyledim ve o kadar sert hissettim ki canım acıdı.

"Özür dilerim," dedi. "Bir daha asla."

Ama bunun bir yalan olduğunu

biliyordum. Yine de umut ettim.

Çıplak bedenimi onun giyinik bedenine bastırarak uzaklaştım. Onu bana karşı hissetmek için sabırsızlanıyordum, ten tene. Onu içimde hissetmek için... Ama yine de birilerinin bizi burada birlikte yakalayabileceğine dair garip bir korkudan kurtulamıyordum. Bu korku kalbimi kavradı ve omurgam boyunca ilerledi.

"Söz ver," dedim, yalvardım.

Adrian'ın kaşları birbirine çatıldı, elleri bir kez daha yüzüme kaydı. "Ben yokken bir şey mi oldu?"

Sorusu karşısında gözlerim yaşardı ve onları saklamak için onu öptüm. "Hayır," diye fısıldadım ağzına karşı ve ellerim aşağıya doğru kayarak pantolonunun altından cinsel organını çekip çıkardı. Beni kollarının arasına aldığında konuştum. "Sadece bana söz ver..."

Ama ben daha cümlemi bitiremeden cevap verdi.

"Söz veriyorum," dedi eti etimden ayrılırken ve içime doğru kayarken.

Nefes nefese kaldım ve sudan çıkarıldığımda gözlerimi açtım. Adrian'ın yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu. Bir an için hâlâ gölde olduğumu sandım ama

Yüzüne yansıyan ateş ışığı, bu ışıkta ayın altında olduğundan daha sertti.

Rüya görüyordum.

"Ölümünü yakalayacaksın," dedi, sesinin notaları göğsümde gümbürdüyordu.

"Sadece yorgundum," diye fısıldadım.

Ona bakmaktan ve rüyamdaki halinden ne kadar farklı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. O Adrian çok genç, çok kaygısız, çok aşık görünüyordu. Şimdi bana sarılan Adrian, kalp kırıklığının yükünü taşıyan gözlerinde yaşını taşıyordu ve bu adamı bir canavara dönüştüren şeyin bu olup olmadığını merak ediyordum.

"Sırılsıklam olmuşsun," dedim.

"Soyunmamı isteme şeklin bu mu?"

"Daha sıcak olur," diye cevap verdim ve doğrulmadan önce beni yatağa yerleştirdi. Vücudum onun bakışları altında ısındı, meme uçlarım gerildi. Kendi boşluğumun, kalçalarımın arasında biriken ıslaklığın çok farkında olduğumu hissettim.

Adrian giysilerini çıkardı. Hareketleri zarifti ve vücudunun her bir parçası ışığa maruz kaldıkça açlığım artıyordu.

Kalın bir şekilde yutkundum. "Babamı koruduğun için teşekkür ederim," dedim. "Bir söz verdim," dedi basitçe.

"Verdiğiniz sözleri hep tuttunuz mu?" diye sordum. Gördüğüm rüya karşısında vereceği yanıtı merak ediyordum.

Giysilerinin son parçası da yere düştü ve yatağın yanında çırılçıplak durup cevap verirken bakışlarımı karşıladı.

"Hayır."

Elleri yüzümün iki yanındaki şiltenin içine gömülmüştü, vücuduma sarıldı ve eğilerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Hareketlerinde sanki bir ömür boyu sevgili olmuşuz gibi bir rahatlık ve kolaylık vardı.

Geri çekildi ve alçak sesle ve sertçe konuştu. "Ama senin için her şeyi yaparım."

Bu gece ikinci kez bu şekilde konuşuyordu.

Onu incelerken kaşlarım birbirine çarptı. Aletinin tepesi karnıma değdi ve bedenlerimizin arasına sıkışmış hissi içimin boşaldığını hissettirdi. Huzursuzdum ve o anda onu içime çekmek istesem de direndim. "Ama ben senin düşmanınım."

Yüzüme bakarken beyaz-mavi gözleri gölgeliydi, parmakları yanağımdaki birkaç tutam saçı okşadı.

"Sen asla benim düşmanım olmadın," diye cevap verdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nefesim boğazımda düğümlendi ve ona doğru açılırken ağzının içine doğru iç çektim, bacaklarım vücudunu saracak şekilde yükseldi. Parmaklarım sırtına saplandı, böylece sert göğsü benimkine bastırdı ve dili dudaklarımın arasından kayıp benimkine karıştığında, ona doğru eğildim. Ağzının tatlılığında bu gece şarap içtiğini belli eden bir baharat vardı. Genelde bu tattan hoşlanmazdım ama bunu yudum yudum içmek istiyordum. Çenemi, boynumu ve göğüslerimin arasını öpmek için ayrıldığında bile vuruşları yavaştı, tadını çıkarıyordu. Topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve dizimin iç kısmına bir öpücük kondurdu, bir diğeri daha yukarıya, bir diğeri kalçama ve ben nefesimi aceleyle verdim, parmaklarım çarşaflara dolandı. Bu katıksız bir beklentiydi ve tenimi öpücüklerle delik deşik ederken bunun oluşmasına izin verdi.

Altında iki büklüm oldum, şişmiş klitorisimdeki ağzı ve içimdeki parmaklarıyla gelecek rahatlamayı hissetmek için çaresizce çırpınıyordum. Bunun yerine elleri bacaklarımın üzerine indi ve dizlerimi yatağa bastırdı. Açık hava ateşimi körüklüyordu ve o orada, merkezime çok yakın bir yerde oyalanırken kendimi manik ve sinirli hissediyordum.

Sonra gözleri kalçalarımın tepesindeki bukle yuvasına kaydı.

"Çok güzel amına koyayım," dedi ve klitorisimi yalamak için başını eğdi. Kaygan sıcaklığıma dalmadan önce tekrar okşadığında başım geriye yuvarlandı.

"Evet," diye nefes aldım ve Adrian kıkırdayarak dilinin baskısını artırdı. Parmaklarını da eklediğinde, yataktan fırladım, omuzlarım şilteye bastırdı, kalçalarım onun itici parmaklarına doğru ilerledi. Adrian tepkim karşısında inledi ve ağzı hassas sinirlerimin üzerine kapandı, ağzımdan çıkan sesler artık kontrolümden çıkana kadar emdi ve alay etti. Kendimi ona teslim etmiştim, kullanılacak bir silah gibiydim. Üzerimdeki baskıyı sürdürdü, içime girmeye devam etti, beni yukarı, yukarı ve yukarı inşa etti ve ben de onunla birlikte tırmandım, içim uğuldadı ve kıvrıldı, kaslarım sıkıştı ve düğümlendi ve serbest bırakıldığında, bunun acelesiyle çığlık attım. Sanki benim özümden besleniyordu, ama bir şekilde bunun için daha iyiydim. Daha parlak.

Vücuduma tekrar tırmanıp beni dudaklarımdan sertçe öptüğünde hâlâ nefesimi tutuyordum. Kendimi tamamen ağırlıksız hissetmeme rağmen ona doğru eğildim, onun yönüne bağlandım. Arkama geçti, göğsünü sırtıma dayadı. Eli dizimin arkasına kaydı ve beni açarken içeri kaydı. Kollarından biri başımı kavradı, diğeri bacağımı kavradı ve yavaş, duyusal vuruşlarla hareket etmeye başladığında bakışlarını tuttum. Başka tarafa bakamıyordum. Yüzünün her parçasını inceledim - saçlarının yanağındaki tere yapışmasını, gözlerinin mavisinin içimdeyken daha fazla beyaz tüketiyor gibi görünmesini, her derinleşen itişte dişlerinin sıkılmasını.

Sonra Adrian beni tekrar öptü.

O hareket ettikçe devam eden morartıcı bir öpücük ve anlamadığım bir şeyin etkilerini hissetmek zorunda kaldım. İçimde biriken ağır bir duygu dalgası gözlerimi yaktı ve sevişmeye çok yakın hissettiren bir çizgiyi aştığımızı fark ettim. Bu ana, Adrian'ın tenimin yüzeyine çıkardığı duygulara kendimi o kadar kaptırmıştım ki bunu durduramadım.

Bunu yapamazdık. Biz düşmandık. Kızgın olmamız, yakınlığımızın bir kavga, kazanılmış bir savaş ya da fethedilmiş bir beden olması gerekiyordu. Bu... bu şefkatti. Bu tatlı ve gür ve... yoğundu.

Bu düşünce karşısında donakaldım ve Adrian da donakaldı. Ellerinden biri çenemi kavradı, diğeri karnımın üzerinde yayıldı.

"Isolde?"

Bana Serçe denmesi için yalvaracağımı hiç düşünmemiştim ama adımı şehvetle ve alttan alta bir şefkatle söylemesi beni korkuttu.

Bunu yapamazdım. Ben zaten halkıma ihanet eden biriydim. Bunun ilerlemesine izin verirsem bir hiç olurdum... *bir hiç*.

"Dur," dedim ve ondan uzaklaştım.

Bir anda beni bıraktı ve ben de aramıza mesafe koyma ihtiyacıyla yataktan çıktım. Odayı geçtim ve Violeta'nın bıraktığı bornozun içine girdim.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Adrian sordu.

"Gitmelisin," dedim. Ona sırtımı döndüm. Ona bakamazdım, yoksa gözlerimde biriken yaşları görürdü - açıklayamadığım duygulara bağlı gözyaşları.

Uzun bir duraklama oldu ve sonra ayağa kalkıp giyinirken yatak gıcırdadı. "En azından bana söyle," dedi ayrılmadan önce. "Seni incitmediğimi söyle."

O anda ona bakmamalıydım ama sesindeki çaresizlik beni hazırlıksız yakalamıştı ve şu anda ne kadar kaotik hissedersem hissedeyim, bana zarar verdiğini düşünmesine izin veremezdim.

Bakışlarıyla karşılaştığımda bile boğazıma bir şey düğümlendi ve konuşmadan önce onu temizleyemedim.

"Hayır."

Cevap verdikten sonra gözlerini kaçırdı. Belki de utançtan başını çevirmiştir diye düşündüm.

Eğildi.

"İyi geceler, Kraliçe Isolde."

Bu sözlerle istediğimi elde etmiştim -aramıza bir kama sokmuştu- ve odamın kapısını kapattığında yere yığıldım.

On üç

Ertesi sabah erkenden kalktım ve giyindim. Seçeneklerim Adrian'ın sağladığı, hepsi de dar ve yoğun bir şekilde süslenmiş elbiselerle sınırlıydı. Bana düzenli olarak antrenman yapabileceğim bir şey sağlaması için onunla konuşmam gerekecekti ama şu anda onunla yüz yüze gelme düşüncesi bile beni kafa karıştırıcı duygular sarmalına sürüklüyordu. Belki de Ana'yı, elbisemin korsajına işlerken bile kılıcım için bir yer içeren bir şeye olan ihtiyacımı iletmeye ikna edebilirdim. Kelepçelerimi yatağımın yanındaki masanın üzerine bıraktım. Bu elbise, yüksek yakalı, kolsuz, minimal k l o ş bir elbise, silahları gizlemeye yaramayacaktı.

Violeta ve Ana gelmişti. Violeta ekmek, tereyağı, reçel ve çayla dolu bir tepsi taşıyordu. Ana da onu takip ediyordu, üzerinde yürürken sıvı gibi hareket eden gümüş rengi bir elbise vardı.

"Kahvaltınızı odanızda yapmayı tercih edeceğinizi düşündük,"

dedi Ana. "Resmi kahvaltı yok mu?"

Lara'da babam her sabah ve akşam sarayla birlikte yemek yerdi; tek başına ya da benimle birlikte yediği tek yemek öğle yemeğiydi. Bu neredeyse bir ritüel gibiydi: Kalkar, giyinir ve yemek yerdi. Yemekten sonra bahçede yürüyüş yapardık.

"Vasallar arasında, evet," diye açıkladı Ana. "Ama onlara Adrian ya da soylular nadiren katılıyor."

Bana nedenini söylemesine gerek yoktu. Arada sırada yaptıkları ziyaretlerin nedenlerini tahmin edebiliyordum.

"Bu sabah yürümek istiyorum," dedim. "Burada bir bahçe var mı?"

"Evet, çok güzel bir tane," dedi. "Adrian bana gece yarısı güllerini sevdiğini söyledi."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama benim hakkımda ne zaman konuştuklarını merak ederek tereddüt ettim.

"Ben seviyorum. Bana annemi hatırlatıyorlar."

Ana sadece başını salladı ve Adrian'ın ona da bundan bahsettiğini hissettim.

"O zaman bahçelerle başlayalım."

Kızıl Saray'ın bahçeleri kafamda tasarladığımdan çok farklıydı. Annemin yarattığından ve babamın Fiora Kalesi'nde koruduğundan biraz daha görkemli bir şey hayal etmiştim. İçine girdiğim şey çok daha görkemliydi. Yemyeşil çiçekler, ağaçlar ve bitkilerin yanı sıra heykeller, fıskiyeler ve dekoratif taşlarla her biri kendi temasına ve yeteneğine sahip farklı bahçelerden oluşan bir labirent yaratılmıştı. En hafif tabiriyle büyülenmiştim.

"Burası çok güzel," dedim Ana'nın önünde yürürken, beyaz mermer basamaklardan inerek, çitlerle çevrili resmi bir bahçeye girdim. Aromatik çiçeklerden yapılmış orta tasarım bana saraydaki vitray pencereleri hatırlattı. "Bu Kral Dragos'un saltanatından mı kalma?"

"Çok küçüktü," dedi Ana, birkaç adım arkamda durarak. "Çok daha kapsamlı bir şey için ısrar eden Adrian'dı."

Bu beni hem şaşırttı hem de meraklandırdı. "Neden?"

"Bunun önemli olduğunu düşünüyordu," diye cevap verdi. Tıpkı Sorin'in Adrian hakkındaki sorulara verdiği cevaplarda olduğu gibi, onun da kaçamak cevaplar verdiğini hissettim; bir bahçenin tasarımını tartıştığımız düşünüldüğünde bu daha da garipti.

Kızıl gökyüzüne baktım ve güneş hiçbir şeyin üzerine doğrudan vuramadığı için burada her şeyin nasıl hayatta kaldığını merak ettim, ama belli ki çiçekler gelişmekte hiç zorlanmamıştı. Birkaç çeşit vardı -datura ve yüksükotu,

zakkum ve zambak, süsen ve larkspur. Taş duvarlardaki açıklıkların arasından geçerken Ana'yı gözden kaybederek daha da uzaklaştım. Her bahçenin farklı bir merkezi vardı: bazılarında havuz, bazılarında fıskiye, bu bahçede ise narin, telkari çatılı bir çardak. Basamakları birer birer çıktım ve bahçenin ortasında birkaç dakika durup sessizliğin tadını çıkardım.

"Kraliçe Isolde."

Döndüm ve çardağın dışında duran bir kadın buldum; kolu genç bir arkadaşının koluna dolanmıştı. Biri leylak rengi, diğeri gri giyinmişti. Onları tanımıyordum ya da isimlerini bilmiyordum ama onlar vampirdi, insan değillerdi ve nasıl ortaya çıktıklarını, Adrian'ın onları ne amaçla kullandığını merak ettim.

"Evet?" diye sordum. diye sordum ve ikisi de selam verdi.

"Revekka'ya hoş geldiniz demek istedik," diye cevap verdi gri giysili kadın. "Teşekkür ederim," dedim ve gözlerimi kaçırdım. Eğer Lara'da olsaydım

onların varlığını reddettiğimi bildirdim. Burada ise sadece onları cesaretlendiriyor gibiydi.

"Tüm krallık seninle ilgileniyor," diye devam etti. "Kralımızı tuzağa düşürmeyi başaran ölümlü."

Ne tesadüf ama. Biri tarafından tuzağa düşürüleceğimi de hiç düşünmemiştim, diye düşündüm, hâlâ onlara bakmadan.

"Biz tabii ki evlenirse saraydaki kadınlardan biriyle evleneceğini düşünüyorduk," diye ekledi. "Ama görünen o ki sadece örnek almaktan hoşlanıyor."

"Benden önce kocamı nasıl becerdiğinle övünmeye mi geldin?" Sonunda kadına bakarak sordum. Gözleri hafifçe büyüdü ve sonra daraldı, ağzı sıkı bir çizgi halinde sertleşti. Bunu bana söylemesine gerek yoktu; kıskançlığı bir yerden kaynaklanıyor olmalıydı.

"O tek başına tatmin edebileceğin bir adam değil," dedi. "Daha fazlasına ihtiyacı var.

Bunu hatırlamanız iyi olur."

"Benim eksikliğimi bir şekilde telafi edebileceğini mi ima ediyorsun?" diye sordum.

Gri giysili kadın başını kaldırarak doğruldu. "Herkes onun senden beslenmesine izin vermediğini biliyor," dedi. "Bir yerden kan alması gerekiyor ve şimdi onu Safira'yı kovmaya zorladığınıza göre, içimizden biri onun yerini almalı."

Safira'nın işten çıkarıldığını gizlemeyeceğini tahmin etmeliydim, en azından bunu benim emrettiğimi. Yine de bu kadının kocamı başka şekillerde tatmin edebileceğini söylemesi kadar şaşırtmadı beni.

"Adrian beslendiği kişilerle yatmaz," dedim. İki

kadın da güldü.

"Sana böyle mi söyledi?" diye sordu gri giysili kadın kahkahalar arasında. "Oh, ve sen de ona inandın!"

"Ona en azından biraz değer veriyor olmalı," dedi leylak rengi giysili kadın. "Yoksa ona ayrıntıları anlatmazdı."

Gülmeye devam ettiler ama onlara doğru tam olarak döndüğümde sustular.

"Kocamın, Revekka Kralı'nın bir yalancı olduğunu mu ima ediyorsunuz?" Diye sordum ve neşeleri kaçtı. Onlara doğru bir adım attım. "Çünkü eğer öyleyse, bence onun hakkında ne düşündüğünüzü bilmeli."

İkisi birbirlerine baktılar. "Biz sadece bilgilendirmek istedik-"

"Benimle alay etmek istediniz," dedim. "Ama ben bu oyunu oynamayacağım. Ya bana saygı duyacaksın ya da bu mahkemeden eleneceksin. Anladın mı?"

"İşte buradasın!" Ana, telkari tentenin altında bana katıldığını söyledi. Gözleri şimdi çimenlikte geri çekilmekte olan kadınlara kaydı. "Sen iyi misin?"

"Kimdi o ikisi?" Ben sordum.

"Biri Leydi Bella, diğeri Leydi Mila. Kuzenler. Leydi Bella, Noblesse Anatoly'nin kızıdır." Durakladı. "Size bir şey söylediler mi?"

"Bir şeyden daha fazlası," diye cevap verdim ve sonra bakışlarıyla buluştum. "Bana göstereceğin başka ne var?"

Bahçelerde ilerlerken Ana'dan fazla uzaklaşmadım. Daha da güzelleşmelerinin mümkün olmadığını düşünüyordum, ama güzelleşmişlerdi. Her düzen farklıydı, her patika gül, baldıran otu ve nergis zambağı bahçelerinden, gökyüzünün altında yakut gibi görünen harika sanat eseri cam prizmalardan ve küçük tanrıçaları tasvir eden volkanik camdan oyulmuş heykellerden geçerek farklı bir rota sunuyordu.

"Adrian... eski tanrılara mı tapıyor?" diye sordum.

"O hiçbir tanrıya tapmaz," dedi Ana. "Bu onlara inanmadığı anlamına gelmez."

"O zaman neden onlara kraliyet bahçelerinde bir yer teklif etsin ki?"

"Birine saygı duyabilirsin ama ona tapmayabilirsin," dedi Ana. "Rae, Yara ve Kismet, onlar barışçıl tanrıçalar."

İfadesi Asha ve Dis'in birbirinin tam tersi olduğunu gösteriyordu ve ben de onun düşüncelerini merak ediyordum ama tam o sırada, yaklaşan bir ağaç sırasına sırtını dayamış yüksek çitlerin arasından geçtik ve dikkatimi sorumdan uzaklaştırdı.

"Burası mağara," dedi Ana.

Burası beni bir an için şaşırttı çünkü daha önce de burada bulunmuştum - sadece dün gece - ve kırmızı gökyüzünün sunduğu ışıkta farklı görünse de, o kokuyu ya da her yerdeki yasemin ağaçlarının varlığını karıştırmak mümkün değildi.

Rüyalarımda karanlık görünen havuz, sıcaklığın soğuk sabah havasıyla buluşmasıyla buharın yükseldiği berrak, berrak suyla doluydu. Havuzun bir kısmı kalenin altına gizlenmişti ve mağarayı oluşturuyordu. Gölgelik altında, duvarlar sakinleştirici bir renk girdabına boyanmış gibi görünüyordu.

Havuzun kenarına yaklaştım ve sonra yavaş bir daire çizerek döndüm, garip rüyamı hatırladım. Adrian yaklaştığında neler hissettiğimi, bir daha yanımdan ayrılmaması için ne kadar çaresiz olduğumu ve yakalanacağımızdan ne kadar korktuğumu ve tüm bunlara rağmen onu hâlâ

bedenim. Düşüncelerim karmakarışık bir fırtınaydı; rüyamda Adrian'ı seven Isolde ile hiç gitmediğim bir yeri nasıl hayal ettiğimi merak eden Isolde'nin karışımı. Bu bir çeşit büyü müydü? Belki de Sadovea'dan beni takip eden kalıntı bir şey?

"Isolde?" Ana sordu, sesini renklendiren bir endişe notası

vardı. Bakışlarım onunkilere kaydı.

"İyi misin?" diye sordu. Lara'dan ayrıldığımdan beri bu soruyu kaç kez duyduğum aklımdan çıkmamıştı.

"I-"

Ben daha konuşamadan bir zil çalmaya başladı ve bir açıklama için Ana'ya baktım.

"Öğle vakti," dedi. "Kalenin kapıları saray için açılıyor. Seni Adrian'a götürmeliyim."

"Mahkeme mi?"

"Adrian gideli çok uzun zaman oldu. O buradayken, tebaası kan davalarını sona erdirmesi, yardım göndermesi ve hatta onları dönüştürmesi için ona ricada bulunacak."

"Onları dönüştürmek mi? Vampire mi?" Bu bana söylenmişti ama yine de birinin bunu isteyebileceğine inanamıyordum.

"Ölümsüzlük pek çok kişi tarafından arzulanır, Isolde," dedi Ana. "Asıl soru, Adrian'a ve şimdi de sana kimin yararlı olacağı."

Bana mı? Benden de ölümsüzlük vermem mi bekleniyordu?

Kaleye dönüşümüz alternatif bir girişten oldu. Koridorlar daha dar ve daha soğuktu ama Ana bunun kaleyi kesintisiz gezmenin en iyi yolu olduğuna söz verdi.

"Haritalar var," diye açıkladı. "Kütüphane dışında hemen hemen her yere gidebilirsiniz."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü Adrian'ın hükümdarlığı sırasında eklenmişti ve pasajlar Dragos'tan geliyordu."

Koridordan bir dolaba çıktık, oradan da bir koridora geçtik ve Ana bana büyük salonun hemen dışındaki bir odaya kadar eşlik etti.

"Sadece kapıyı çalman yeterli," dedi. "Seni beklediğini biliyor."

O gidene kadar bekledim ve Daroc'u diğer tarafta buldum. "Kraliçem," dedi ve ben içeri girerken eğildi. Nefret edip etmediğini merak ettim. Eğer benden nefret ediyorsa, beni selamlıyordu. En azından şatodaki diğerlerinin aksine bunu belli etmiyordu.

"Komutanım." Yanından geçerken başımı salladım ve odaya girer girmez durdum.

Daroc, "Ben gidiyorum," dedi ve beni Adrian'la yalnız bıraktı.

Karşısında siyahlar giymiş, elinde küçük bir kitap tutan bir adam duruyordu. Ceketi çok daha süslüydü, her tarafı altın iplikle işlenmiş bir desene sahipti. Üzerine siyah kürklü bir yelek giymiş, onun üzerine de altın bir yaka takmıştı. Saçlarının yarısını geriye atmıştı, böylece bir kısmı yüzünün etrafına yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu. Siyah sivri uçlu bir taç onu çok daha heybetli gösteriyordu.

Dün gece gitmesini istedikten sonra onunla yüzleşeceğim bu andan korkuyordum. Göğsüm ağırlaşmıştı, bakışlarını tuttukça artan bir durgunlukla doluydu, bu da çaba gerektiriyordu çünkü nasıl hissettiğimi görmesini istemiyordum. Ben bile bilmiyordum.

"Isolde," dedi.

"Adrian."

Birbirimize baktık ve o dün geceyle ilgili konuyu açamadan ben konuştum.

"Benden ne bekliyorsun?" diye sordum.

Adrian'ın kaşları birbirine çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sarayda. Tahtınızın yanındaki koltuğu süslemek için sadece bir süs müyüm? Eğer durum buysa, davetinizi reddediyorum."

Adrian okumakta olduğu kitabı bir kenara bıraktı ve tamamen benimle yüzleşti.

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsun, karıcığım. Yanımda olman tartışmaya açık değil, göstermelik de değil. Sen benim kraliçemsin. Sanırım birlikte yöneteceğiz

Bu da mahkemeye katılımınız anlamına geliyor."

Ona göz kırptım. "Birlikte hüküm sürmek, Dokuz Haneyi istila etmeye devam etmemen için yalvardığımda beni dinleyeceğin anlamına mı geliyor?"

Adrian hiçbir şey söylemedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Isolde," dedi adımı tekrar, sessiz ve neredeyse çaresizce. Bundan hoşlanmamıştım. *Sweet* ya da *Sparrow* isimlerim gerçek ismimden çok daha az kişiseldi.

"Sadece saray siyasetini kapsayacaksa, bana ülkenizin yönetiminde eşit söz hakkı veriyormuş gibi davranmayın."

Topuklarımın üzerinde döndüm, gitmeye niyetliydim ama kapı koluna dokunur dokunmaz Adrian'ın eli elimi kapadı. Başımı hafifçe çevirdim ve dudaklarının yakınımda gezindiğini gördüm. Yakınımda duruyordu ama vücudu benimkine değmiyordu ve o boşlukta aramızda akıma benzer bir şey akmaya başladı. Ona doğru eğilmemek için tüm gücümü harcadım.

"Çileden çıkarıyorsun," dedi.

"Benimle bir hevesle evlenen sensin." "Bu bir heves değildi. Çok kasıtlıydı." "Bana haber vermeyi unuttun," dedim.

Bir parçam onun nasıl cevap vereceğini biliyordu. Aramızda inkar edilemez bir şey vardı, nefretin bile çözemediği tamamen elektriksel bir şey. Normalde özgür olmak için savaşırken şimdi beni olduğum yerde tutuyordu.

Ona doğru döndüm, ancak beni hâlâ kapıya doğru hapsetmişti.

"Bana zaman ver," dedi. "Yakında kurtarmak istediğin toprakları fethetmem için bana yalvaracaksın."

"Şimdi kim varsayımda bulunuyor?"

"Ben gerçeği sunuyorum," dedi.

Ona ters ters baktım ve kapı çalındı. Odanın karşı tarafından, büyük salona açılan bir kapıdan geliyordu.

Adrian hemen cevap vermedi, sadece bir süre daha bana baktı, bir şekilde hem öfkeli hem de kederli görünüyordu. O dün gece hakkında konuşmak istiyordu ama ben Leydi Bella ve Leydi Mila gibi vampirler hakkında konuşmaya daha hevesliydim. Daha da önemlisi, bir sonraki vassalı olarak kimi seçecekti?

Bir kapı daha çaldı ve ben göğsüne bastırdım.

"Çağrılıyoruz," dedim.

Bileğimi tuttu ve parmaklarımı dudaklarına bastırdı.

"Ciddiydim, Isolde. Bugün kendi kararlarını vermeni istiyorum." Ona inandım.

Büyük salona girerken elimi tuttu ve dirseğinin kıvrımına yerleştirdi. Birçoğu Adrian'ın altın yakasının çeşitlerini taşıyan insanlar toplanmıştı. Kalabalığın içinde gümüş ve zümrüt takılı Gesalac'ı gördüğümde asilzade olduğunu tahmin ettim. Bakışları karanlıktı ve beni dehşete düşürdü. Yine de oğlunun ölümüne rağmen burada bulunmasının Adrian'a ve bu saraya olan sadakati hakkında bir şeyler söylediğini düşündüm.

Belki de Adrian'ın gerçekten ne kadar korktuğu hakkında daha çok şey söylüyordu. "Noblesse Anatoly kim?" Ben sordum.

Adrian bana baktı ve sonra başıyla uzak duvarı işaret etti. "Asık suratlı olan o," dedi.

Bana bundan daha fazlasını tarif etmesine gerek yoktu. Noblesse Anatoly bir kenarda duruyordu, siyah ve gümüş giysiler içindeydi, iri, yuvarlak, yarı kapalı gözleri nedeniyle yüzünde neredeyse uykulu bir ifade vardı.

"Onun kızı Leydi Bella ile olan ilişkinizi bana daha sonra anlatmanız gerekecek," dedim.

Adrian kaşlarını kaldırdı. "Sana şimdi söyleyeceğim. Bir ilişki yok."

"Gerçekten mi? Cinsel istismarlarınız hakkında çok şey biliyor gibi görünüyor," dedim. "Ve kana susamışlığın."

Birbirinin aynısı iki tahtın bulunduğu uçuruma doğru kısa bir yürüyüş yaparken Adrian elimi havada tuttu. Tahtların önünde durdu ve yüzümü kızartan nazik bir hareketle çeneme dokundu.

"Bu duvarların içinde beni tanıdığını iddia eden birçok kişi bulacaksınız," dedi. "Bildiklerinize güvenmelisiniz."

"Benden sana güvenmemi istiyorsun," dedim.

Adrian beni geri götürdü, oturmam için ince bir davetti, özel sohbetimiz bitmişti. Elimi bıraktı ve döndü.

"Kapıları açın," dedi ve tahtına yerleşti.

Adrian'ın mahkemesi çoktan büyük salonun duvarlarına dayanmış, zeminin ortası dilekçe verenler için boş kalmıştı. Ne beklemem gerektiğinden emin değildim ama sıra, salonun açılışından kalenin ön kapılarına kadar sonsuza kadar devam edecek gibi görünüyordu.

İlk köylü ayaklarını sürüyerek ilerledi.

"Majesteleri," dedi eğilerek. "Benim adım Andrada. Sosara köyündenim. Ekinlerimiz henüz yakalayamadığımız bir yaratık tarafından yok edildi. Hayvanlarımız da onları takip etti. Kışın ortasındayız ve yaza kadar köyümüzü geçindirecek yeterli yiyeceğimiz yok. Alçakgönüllülükle daha fazla koruma ve yiyecek istiyoruz. Ölmek üzereyiz."

Adrian'a baktım, duruşu bana sıkılmış birini hatırlatıyordu ama yine de ifadesi ciddiydi. Sığırları öldürebilen ve ekinleri yok edebilen çok sayıda yaratık vardı; rusalka, koldum ve leyah bunlardan sadece birkaçıydı.

"Çok uzaklara gitmişsin Andrada," dedi Adrian. "Söyle bana, bu konuyu soylularına açtın mı?"

Yani Revekka'nın soyluları Lara'nın lordları gibiydi - çeşitli bölgeleri temsil ediyorlardı ve halk ile kralları arasında bir tampon oluşturmaları gerekiyordu.

Yutkundu. "Evet, Majesteleri. Yalvarışlarımız cevapsız kaldı. Yine de Noblesse Ciro'nun çok meşgul olduğuna eminim."

"Bunu mu iddia ediyorsunuz, Noblesse Ciro? Halkınızla ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğunuzu mu?" Adrian sordu, dikkati kalabalığın hemen kenarında duran kısa sarı saçlı ve kaşlı bir adama kaydı. O adam

Adrian'ınkinden bile çok daha abartılı, zengin cüppeler giyiyordu. Yakası mor taşlarla süslü gümüş rengindeydi.

"Elbette hayır, Majesteleri," dedi Noblesse Ciro, Andrada'ya sert bir bakış atarak. "Sosara'nın içinde bulunduğu kötü durumu ilk kez duyuyorum."

"O zaman belki de halkının arasında daha fazla zaman geçirmelisin," dedi Adrian.

"Ben hallederim," dedi Ciro ve nabzım hızla atmaya başladı.

"Elbette," dedi Adrian. "Ciro size köyünüze kadar eşlik edecek. Kraliyet muhafızlarının üyelerini de yiyecekle birlikte göndereceğim ve ekinlerinizi yok eden ve sığırlarınızı katleden canavar öldürülene kadar burada kalacaklar. Bu isteğinizi karşılıyor mu?"

Andrada kekeleyerek, "Daha da fazlası," dedi ve gözleri Ciro'ya kaydı.

Ondan korkuyordu. Adrian konuştuğunda soyluların Sosara'ya dönmesini protesto etmeye başladım.

"Noblesse Ciro'dan korkma," dedi Adrian ona. "Seni ve halkını koruma görevinde zaten başarısız oldu. Bir kez daha başarısız olursa idam edilecek."

Bu, Ciro'nun solgunlaşmasına neden olan açık bir söz ve tehditti, ancak gelmeyen soylular için sonuçlar görmekten memnundum. Babamın Adrian'la yaptığı görüşmeler sırasında bana hatırlatıldığı gibi, halkını umursamayan bir erkek ya da kadından daha sinir bozucu bir şey olamazdı.

Andrada eğilerek, "Sağlık ve bereket evliliğinizi kutsasın Majesteleri," dedi. Büyük salondan ayrılmak için hareket ettiğinde, Adrian'ın üç askeri ona katıldı ve sanki daha geride kalan ve yavaşça onu takip eden Noblesse Ciro ile arasında bir bariyer oluşturmak istercesine onu kuşattı.

Bunun gibi birkaç talep daha vardı, ancak bunlar özenli soylulardan geliyordu. Korkunç bir örnekte, bir lamia bir eve girmeyi başarmış ve bir çocuğu çalmıştı. Çocuk asla bulunamadı ama kan izleri suya kadar uzanıyordu. Bir başka hikâye de batıdan gelmişti.

onları hipnotize edip kanlarını ve spermlerini emen bir iara tarafından ayartılıyordu.

Vampirlerin hüküm sürdüğü Revekka'nın ırzına geçmeye cüret eden canavarların sayısı beni şaşırtmıştı ama bu şikâyetleri ve endişeleri duyunca onların da Dokuz Haneden farklı olmadığını anladım. Belki de sahip oldukları tek üstün şey savaşacak bir vampir ordusuydu.

Bir sonraki köylünün yaklaşmasını izledim. Ağarmış sakalı ve kasketinin altında sakladığı kısa saçları olan yaşlı bir adamdı. Giysileri çoğunlukla paçavraydı, ancak arkasında duran sarışın ve güzel kadın çok daha güzel bir elbise giyiyordu ve burada olmak için son paralarını harcadıklarını tahmin ettim.

"Majesteleri," dedi adam, abartılı bir selam verirken sadece Adrian'a hitap ediyordu. "Ben Cain, Jovea'dan bir çiftçiyim. Karım ve benim üç kızımız var, ama Vesna en güzeli. Sizce de öyle değil mi?"

Hem bu adamın üç kızımdan birinin güzelliğini bir kenara bırakma becerisinden hem de kocama yönelttiği sorudan dolayı anında tiksinti duydum. Adrian'a baktım, onun da ağzı sertleşmişti.

"Köyüm her yıl ekin ekmek ve hasat yapmak için bana güveniyor, ancak yaşlanıyorum ve sağlığım giderek kötüleşiyor. Yıllar geçtikçe, geçimimi sağlamak daha da zorlaşacak. Bu yüzden sizden rica ediyorum, lütfen beni bir ölümsüz yapın. Karşılığında size hizmet etmesi için kızımı cariye olarak sunuyorum."

İfadesinin yarattığı şok içimde yankılandı ve omurgamı sertleştirdi. Çevremden Adrian'ın bana baktığını gördüm ve şaşkınlığımın büyük salonda toplanan insanlara nasıl göründüğünü merak ettim. Cain beni hiç fark etmemiş gibi görünüyordu, bakışları Adrian'ın üzerindeydi. Bunun, isteğinin hedefinin Adrian olmasından kaynaklandığından şüpheleniyordum; bu adamı bir vampire dönüştüremezdim.

Bakışlarım başı öne eğik genç kıza kaydı. Saçları dümdüz dökülmüştü ve genç yüzünü perdelemesine izin vermişti. Henüz başını kaldırmamıştı.

Kimseye bakmıyordu ve omuzlarının sanki içine kapanmak istermiş gibi kamburlaştığını fark ettim. Burada olmak istemiyordu.

"Bir çiftçi ve köyünüzün temel taşı olduğunuzu söylüyorsunuz," diye başladı Adrian. "Ama ben farklı şeyler duydum. Para ya da iyilik karşılığında ekinleri rehin tuttuğunuzu duydum. Bana pek de gerekli biriymişsiniz gibi gelmiyor."

Adamın gözleri büyüdü ve itiraf etmeliyim ki Adrian'ın krallığı hakkındaki bilgisinden etkilendim.

"Majesteleri," dedi Cain ve garip bir şekilde güldü. "Bu yalanları neden dinliyorsunuz ki?"

"Soylularınıza yalancı mı diyorsunuz?" Adrian sordu.

"Ben sadece Noblesse Dracul'un yanlış yönlendirildiğini söylüyorum."

Onlar konuşurken bile gözlerimi bu adamın gölgesinde kalan kadından alamıyordum. Parmakları beyazlaşıyordu ve tek düşünebildiğim onu bundan kurtarmam gerektiğiydi.

Ayağa kalktım ve adamın söylediği her neyse, gözleri benimkileri bulduğunda aniden sona erdi. Kaşlarımı çatma isteğimi bastırdım ve sakin ifademi korudum. Bakışlarında bir açlık vardı ve bunun güç için mi yoksa bedenim için mi olduğunu bilmiyordum.

"Cain, değil mi?" Ben sordum.

"Evet," dedi adam ve sonra sanki beni ilk kez görüyormuş gibi eğildi. "Majesteleri."

Bakışlarımı Vesna'ya çevirdim. "Kızınız kaç yaşında?" "On

altı yaşında, kraliçem."

"On altı," diye tekrarladım ve merdivenlerden inerek birkaç adım önlerinde durdum. "Gelin."

Kız babasına baktı ve babası onu aceleyle ileri doğru salladı. Kız babasının etrafında geniş bir kavis çizdi, sanki babasının ona uzanacağından korkuyordu. Yaklaşırken reverans yaptı ama bakışlarıma karşılık vermedi. Gözlerini kendiminkilere yönlendirdim.

"Vesna, yeteneklerin neler?"

"Yemek yapabilirim, temizlik yapabilirim, dikiş dikebilirim," dedi ve sesi yumuşak, neredeyse müzikaldi. "Şarkı söyleyebilir misin?" "Şarkı söyleyebilir misin?" diye sordum, kalbim onun cevabından umutluydu ve kısa bir an için ona annemin evinden şarkılar öğrettiğimi hayal ettim ve mutluluk dalgası.

"Yapabilirim,"

dedi.

"O zaman burada, kalede benimle kalacaksın. Ölümlü bir yoldaş işime yarayabilir," dedim.

O daha cevap veremeden babası ellerini yüksek sesle çırptı. "Çok cömertsiniz kraliçem!"

Gözlerimi ona diktim ve ona attığım tiksinti dolu bakışa rağmen coşkulu ifadesini korudu. Bir süre sonra dikkatimi Vesna'ya verdim.

"Kraliçem, çok cömertsiniz. Korkarım... Kız kardeşlerimi geride bırakmaktan korkuyorum."

"Bu korkularla ilgili bir şeyler yapacağız," diye cevap verdim ve ardından kürsünün yanına yerleşmiş olan Ana'yı çağırdım. "Vesna'yı benim odama götür. Bu iş bittikten sonra ona katılacağım."

Onlar bitişik odada gözden kaybolana kadar izledim ve döndüğümde bıçağımı göğüslerimin arasından çıkardım, babasına dönmeden önce eteklerimin arasına sakladım. Onunla yüzleşmek için iki kasıtlı adım attım.

"Kararınızdan pişman olmayacaksınız kraliçem!" "Haklısınız," dedim. "Pişman olmayacağım."

Bıçak kaburgalarının arasına girdi ve gözleri açıldığında bir sarsıntıyla bıçağı geri çektim, böylece ağzından kan damlayarak ayaklarımın dibine ağır ve ölü bir şekilde düştü. Önümde toplananlara ve seyirci bekleyenlere baktım.

"Kızlarını kocama cariye olarak sunmak isteyen başka biri var mı?" diye sordum.

Sadece sessizlik vardı.

Döndüm ve uçuruma doğru ilerledim. Adrian elini uzattı. "Bıçağın."

Tereddüt ettim ama ona uzattım, çünkü hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu, aksine memnun olmuştu. Sonra onu aldı ve dün gece yaptığı gibi temizleyerek hemen bana geri verdi. Bir başka muhafız grubu Cain'in cesedini odanın ortasından sürükleyerek götürdü ve giderken bir kan izi bıraktılar.

Cain'den sonra kimse beni adresinde bırakmadı ve ölümsüzlük isteyen son kişi de o değildi, ancak kimse kızını seks kölesi olarak sunma zahmetine girmedi. Beni en çok şaşırtan şey Adrian'ın bir ölümlünün dönüşme talebini reddetmesiydi ve onu neyin ikna edeceğini merak etmeye başladım.

Son soran kişi bana tanıdık geldi ve onu Kızıl Saray'ın büyük salonunda görmek beni şok etti.

"Kral Gheroghe."

Krallığı Vela'ydı ve henüz Kral Adrian tarafından fethedilmemişti. "Prin-

Queen Isolde," dedi eğilerek. "Memnun oldum. Uzun zamandır

"Güzelliğine son baktığımdan beri çok zaman geçti." Ben konuşurken Adrian'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Uzun zaman oldu," dedim. "Oğlunuzun boğazına bıçak dayadığımdan beri.

Prens Horatiu nasıl?"

Hem beni memnun edebileceklerini hem de halkıma liderlik edebileceklerini öne süren birkaç kişiden biriydi, bunu tek başıma yapamayacağımı ima ediyordu ve beni öpmek için karanlıkta köşeye sıkıştırdığında, kan çekerek tepki vermiştim.

Gheroghe, "Çok iyileştim," diye cevap verdi.

"Ziyaretinizin sebebi nedir, Kral Gheroghe?" Adrian, sesinde bir kızgınlık notasıyla sordu.

"Teslim olmaya geldim," dedi. Tüm odayı kaplayan şaşkın bir sessizlik oldu ve ardından ekledi, "Karşılığında sadece ölümsüz olmayı istiyorum."

"Benim söz konusu olduğum yerde teslim olmak genellikle pazarlık yapmayı içermez, Kral Gheroghe," dedi Adrian. "Teslim olursan unvanını korur ve halkının güvenliğini sağlarsın. Başka seçenek yok."

"Vela'nın size sunacağı çok şey var kralım. Sadece demir cevheri zenginliğine sahip olmakla kalmayacak, aynı zamanda inci ve mücevher bakımından zengin bir krallık olan Nalani Mercan Adası'na saldırı düzenleyebileceksiniz."

Doğruldum ve ellerim yumruk oldu, annemin memleketinin fethedilmesinden bahsedildiğini duydum.

"Bıçaklara meraklı bir eşten çok daha fazlasını miras alırsınız."

"Karımı ve bıçaklarını seviyorum ve savaşmaktansa teslim olmanızı tercih etsem de, yine de seve seve savaşa giderim."

Kral Gheroghe'nin gözleri büyüdü ve Adrian ayağa kalkarken ben de onu takip ettim. "Ben-Isolde," dedi, sanki onu savunmam için bana yalvarıyormuş gibi.

"Adrian'ın annemin topraklarını işgal etmesini önerdiğinde desteğimi kaybettin," dedim. "Krallığına dön ve savaşı bekle."

Adrian'ın sözleri aklımdan çıkmıyordu; Dokuz Haneden birinin işgalini az önce onaylamıştım.

Adrian elimi tuttu ve bitişikteki odaya döndük. Beni kapıya doğru itti, kalçalarımı onunkilere doğru sürükledi ve beni öptü.

Başını ellerimin arasına aldım ve kendimi serbest bıraktım.

"Kaç kadını cariye olarak kabul ettiniz?" Ben sordum.

"Hiç," dedi. "Ama teklif için de hiç kimseyi idam etmedim." "O bir yılandı," diye tükürdüm.

"Katılmıyor ya da onaylamıyor değilim," dedi ve içime daha fazla girdi. Aletinin sert boyu karnıma yerleşti. Sonra sesi alçak bir gümbürtüye dönüştü ve sanki bir günahı itiraf ediyor gibiydi. "Sen benim istediğim her şeysin."

Ona baktım ve dün gece gördüğüm aynı nezaketi, aynı ham duyguyu gördüm. Ve şımartamadım.

Onu geri ittim ve onunla kapının arasından sıyrıldım. Bileğime uzandı, ben de bakışlarını karşıladım.

"Isolde, bana neyi yanlış yaptığımı söyle."

"Akıl okuyamıyor musun?" Sinirli bir şekilde karşı çıktım, ama şu anda gerçekten okuyamamasını umuyordum. Gerçeği bilmesini istemiyordum - bana baktığı ilgiyi kaldıramadığımı, ona baktığımda yönetebileceğimden daha fazla duygu hissettiğimi.

"Seni yalnız bırakmaya çalışıyorum," dedi ve ilk kez bana karşı kızgınlığını hissettim.

"Ben sadece... her gece yatağımı ziyaret etmeyi alışkanlık haline getireceğinizi bilmiyordum. Sanki bir varis üretmemiz gerekiyormuş gibi, bu yüzden pek de gerekli değil."

Beni bıraktı ama tamamen bana doğru döndü, gözleri kısılmıştı. "Benden bıktığınızı mı söylüyorsunuz kraliçem?"

Bu kelimelerin göğsümü acıtmasından nefret ediyordum ve nefes nefese cevap verirken sesimin bu kadar kararsız çıkmasından nefret ediyordum. "Evet."

Adrian bir süre daha baktı, sanki onun incelemesi altında fikrimi değiştireceğimi düşünüyordu, ama değiştirmedim - değiştiremezdim - ve eğer bu anda aklımı okumayı seçtiyse, düşüncelerimin de aynı şeyi yansıttığını umdum. Adrian ve benim düşman olmamız gerekiyordu ve ben yakınlığımıza ancak ona karşı öfke duyduğum sürece dayanabilirdim.

Sonunda tek bir selam vererek ayrıldı. Ona duyduğum o açıklanamayan ihtiyaç beni ele geçirip öz denetimime ihanet etmeden önce mesafemi ne kadar koruyabileceğimi merak ediyordum.

Mahkemeden sonra odama döndüğümde Ana'yı Vesna ile otururken buldum. İçeri girdiğimde ikisi de başlarını kaldırıp bana baktılar ve reverans yapmak için ayağa kalktılar.

Vesna gözlerini ayaklarından ayırmadan, "Kraliçem," dedi.

"Benim için çalışacaksan bakışlarıma karşılık vermeyi öğrenmen gerekecek Vesna," dedim ve bunu yaptığında yüzü kıpkırmızı oldu.

"Özür dilerim kraliçem."

"Özür dilemeyin," dedim. "Ana, Violeta'yı çağırır mısın?"

Başıyla onayladı ve odadan çıktı. Vesna ile yalnız kalınca onu yanıma, yatağa oturmaya davet ettim ve bir kez daha ocaktan uzak durdum.

"Sana babanın ölümünü haber vermeliyim Vesna," dedim.

"I..." Ne ekleyeceğimi bilemedim.

Onu ben öldürdüm, diye düşündüm ama ifademin üzerine bir şey ekleme şansım olmadı. Vesna gözyaşlarına boğuldu. Kendini toparlayana kadar sadece birkaç saniye süren bir duygu seliydi bu.

"Özür dilerim," dedim. Babasını öldürdüğüm için özür dilemiyordum ama onu incittiğim için özür diliyordum.

"Hayır, lütfen. Üzülme. Ben sadece... nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Korkunç biriydi, sadece bana ve kız kardeşlerime karşı değil, annemize ve kasaba halkına karşı da gerçek bir canavardı. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum."

Bana babasının yiyecek ya da içeceğinin zehirlendiği, ancak babasının zehirli yiyecekleri hayvanlarına yedirerek herhangi bir girişimden kaçtığı durumlardan bahsetti. Düşündükçe midem bulanıyordu.

"Yine de o benim babamdı," dedi.

"Bugün, yarın ya da hiçbir zaman nasıl hissedeceğinize karar vermek zorunda değilsiniz, eğer bu sizin seçiminizse," dedim. "Ama erkeklerin kızlarını sonuçlarına katlanmadan satmalarına izin veremem."

"Anlıyorum," diye fısıldadı. "Sadece kız kardeşlerimi ondan koruyabildiğim için mutluyum."

"Bana onlardan bahset," dedim.

Sorduğumda Vesna gülümsedi. Dokuz ve on bir yaşlarındaydılar ve adları Jasenka ve Kseniya'ydı. Çiçekleri ne kadar çok sevdiklerini, yaprakların üzerinde duran beyaz kelebekleri gördüklerinde nasıl sevinç çığlıkları attıklarını ve onlar uçup giderken kızların da dans ederek onları takip ettiklerini anlattı.

"Biz buna kelebek dansı derdik," dedi gözyaşları yüzünü boyarken bile gülümseyerek. "Sanırım o zamanları çok iyi hatırlıyorum çünkü sadece güneş vardı

sınırın ötesine, bazen de altına koşardık." Güneş.

Işınlarına daha yakın olabilmek için Lara'daki en yüksek tepeleri nasıl aradığımı hatırladıkça, düşüncesinin içimi yasla doldurması garipti. Memleket hasreti beni sardı.

"Peki ya annen?" Zorla yutkunarak ve gözlerimi yakan yaşları geri kırparak sordum.

Bu soru üzerine Vesna'nın ağzı titremeye başladı. "Ona ne olacağını bilmiyorum. I..." Öne doğru düştü ve ellerine sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, yapabildiğim tek şey ona sarılmak oldu. Bir süre ağladıktan sonra bana annesi hakkında daha fazla şey anlatabildi. "Eskiden şarkı söylerdi," dedi Vesna. "Ama babam bağırırdı, bu yüzden sadece o yokken şarkı söylerdi. Sonra babam vurmaya başladı ve annem şarkı söylemeyi tamamen bıraktı."

Bunun üzerine onu Violeta ile birlikte gönderdim ve gitmeden önce "Aileni istediğin sıklıkta ziyaret edebilirsin" diye söz verdim.

Bana gülümsedi. "Teşekkür ederim kraliçem."

Tek başıma yatağıma uzandım ve gözyaşlarımla bulanıklaşan gölgeliğe baktım. Babamı ve annemin varlığını o kadar özlemiştim ki göğsüm ağrıyordu. Acıya karşı gözlerimi kapattım ve yan döndüm, annemin ninnisini mırıldandım, babamın bana verdiği müzik kutusundan çalan ninniyi - iki haftadan kısa bir süre sonra bana getireceği ninniyi.

O hâlâ sende, diye hatırlattım kendime.

Yine de yokluğu daha da derinleşti ve Lara'dan ayrıldığımdan beri ilk kez kendimi çok yalnız hissettim.

On dört

Kendimi kontrol edemiyordum.

Adrian o gece yatağımı ziyaret etmedi ve tam olarak istediğim şeyi yerine getirdiğini bilsem de, hayatımda isteklerime bu kadar karşı gelmesini hiç istememiştim. Kıvrandığımı söylemek dramatik olmazdı. Tenimin içinde çok rahatsızdım. Meme uçlarıma ve dolgun klitorisime yapılan her okşama Adrian'ın yokluğunu hatırlatıyordu. Geceye maruz kalana kadar yorganı ittim. Soğuk hava bedenimi örttü ve gözlerimi kapattığımda, parmaklarım etimi ayırırken, Adrian'ın sesini duydum.

"Beni mi hayal ediyorsun, Sparrow?"

Gözlerimi açtığımda yanımda durmuş beni izliyordu. O, mağarada gördüğüm Adrian'ın aynısıydı, yasemin ağaçları ve karanlıkla çevrili, sorunsuz ve lekesizdi ve o kadar güzel olsa da, yüzünün ciddiyetini şimdi sevdiğimi fark ettim - hayatın gözlerine ve çenesinin setine öfkeyi kazıma şeklini.

"Her zaman seni hayal ediyorum," dedim, kelimelerden utanarak ve doğru olsalar da, asla yüksek sesle söyleyeceğim şeyler değillerdi. Kendimi geri çekmeye başladım ama Adrian elimi sıcaklığıma karşı tutarak parmaklarımın geri dönmesine rehberlik etti.

"Hayır, bırak ben izleyeyim," diye yalvardı ve tüm bedenim onun isteğiyle kızardı. Ben kendimi tatmin ederken o bacaklarımın arasına diz çöktü. Birkaç dakika içinde o da bana katıldı, sikini eline aldı ve kendini okşamaya başladı. Dokunmadık ama birbirimizin bakışlarını tuttuk ve nefeslerimiz hızlandı,

İnlemeler birlikte yükseliyordu. Boşalırken gözlerimin geri kaymasını engelleyemeyene kadar onu izledim. Birkaç dakika öylece yattım, sonrasında vücudunun benimkine baskı yaptığını hissetmeyi bekliyordum ama hiçbir şey yoktu ve gözlerimi açtığımda orada değildi.

* * *

Ertesi sabah dinlenemeden erkenden kalktım ve Adrian'ın bana refakatçi olmadan odamdan çıkmamamı söylemiş olmasına rağmen bahçeye doğru yola koyuldum. Buraya geldiğimden beri bir vampir ve bir ölümlünün ölümünden sorumlu olmuştum.

Oldukça güvende olduğumu hissettim.

Revekka sabahlarına alışmamın ne kadar süreceğinden emin değildim ama Lara'nınkiler gibi gevrek ve altın sarısı değillerdi. Ufuk kıpkırmızı parlıyordu ve aynı ışığın bıçakları bahçeyi boydan boya kesiyor, diğer kısımları derin gölgelere boğuyordu. Neşeli hiçbir yanı yoktu, tam bir kan gölüydü.

Patikalarda dolaşırken soğuğa karşı koymak için pelerinimi sıkıca sardım. Revekka'da hava Lara'dakinden daha soğuk değildi, buna sevinmiştim çünkü burada kışın uzun ve sert geçtiğini, toprağın birkaç metre kar biriktirdiğini duymuştum. Ben yazı tercih ederdim - güneşin en sıcak olduğu zamanı. Kanlı gökyüzüne göz kırparken, o ışınları yakın zamanda hissedeceğimden şüpheliydim.

Gezintim beni mağaraya getirdi ve havuzun kenarında oyalandım, pelerinimi ve giysilerimin geri kalanını çıkarmadan önce sudan yayılan sıcaklığın tadını çıkardım.

Girdiğim yerde havuz sığdı ve ben ortasına doğru ilerledikçe derinleşti. Birden Adrian'ın burada olmasını istedim, vücudu kaygan ve sıcaktı. Onun sikinden boşalacak ve onu kalçalarımın arasına kaydıracaktım. Kendini benimkine sığdırana kadar vücuduna tırmanacak ve içime boşalana kadar ona binecektim. Bu düşünceler yerini bir dizi görüntüye bıraktı ve

Kendimi bir kez daha tatmin etme dürtüsüyle savaşarak bacaklarımı birbirine kenetlemekten kendimi alamadım.

Adrian'la olan bu bağlantı anormaldi.

Düşüncelerimin dönmesini engellemek için su yüzeyinin altına daldım ve artık nefesimi tutamayacak hale gelene kadar kaldım. Yüzeye çıktığımda Gesalac ile yüz yüze geldim.

Suyu yarmak için acele ettiğimden, fazla ileri çıkmış ve vücudumun yarısını soylulara göstermiştim. Su omuzlarıma kadar yükselecek şekilde geri çekildiğimde bile Gesalac gözlerini indirmedi.

"Hava almak için yukarı çıkmadın," diye açıkladı.

"Endişelendim." "Beni ne zamandır izliyordun, Noblesse?"

"İzlemiyordum," dedi ama başka bir açıklama yapmadı. "Ben olsam nerede yüzmeyi seçtiğinize dikkat ederdim kraliçem. Kralın öfkesi nadiren mantıklıdır."

Uyarısını ya da Adrian hakkındaki yorumunu beğenmedim. Adrian mantıksız olsa bile, bu durumda öfkesi haklı olabilirdi.

"Kimse senden oyalanmanı istemedi, Noblesse," dedim, gitmesi için hazırdım. Çok açıkta ve silahsızdım ve onun niyetine güvenmiyordum.

Vampir bir süre daha baktı, sonra başını eğdi ve gitti. Gesalac'ın hâlâ yakınlarda oyalanıyor olmasından korkarak havuzdan hemen çıkmadım. Yeterince zaman geçtiğini hissettiğimde giyindim, soğuğu uzak tutmak için pelerinimin kapüşonunu başıma çektim.

Bahçeden dönmek yerine Ana'nın bana gösterdiği geçitten gitmeye karar vererek kaleye doğru yol aldım. Odama girdiğimde kuru giysilerimi giydim ve hâlâ ıslak olan saçlarımı ördüm. Ben çalışırken Violeta ve Vesna kahvaltıyla geldiler.

Vesna tepsiyi tutuyordu ve düne göre çok daha sakin görünmesine rağmen yüz hatlarında yumuşak bir hüzün vardı. Kendisini taciz edenin yasını tutarken neler hissettiğini tahmin edemiyordum ama dünyanın beklentisi, bize karşı işledikleri suçlar ne olursa olsun ebeveynlerimizi sevmemiz yönündeydi.

Tepsiyi başucuma koyarken dünkü kıyafetlerinin aynısını giydiğini fark ettim.

"Kıyafetlerini değiştirdin mi Vesna?" diye sordum.

"Hayır kraliçem, ama onları çağırttım," dedi. "Ne zaman varacaklarından emin değilim."

"Belki de biraz yaptırmalıyız," diye önerdim.

"Yarın Cel Ceredi'de pazar günü," dedi Violeta. "Zaten Vesna'yı da götürmeyi umuyordum."

"Güzel," dedim. "Oraya gitmişken biraz kumaş seç."

"İstediğiniz bir şey var mı kraliçem?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı çünkü kaledeki gelecekteki durumum hakkında cevap verecek kadar bilgim yoktu.

"Belki ben de sizinle gelirim," dedim. "Neye ihtiyacım olabileceğine dair bir fikir edinmek için." Violeta tereddüt etti.

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır, kraliçem. Ben sadece şaşırdım. Bir kraliyet mensubunun pazarı ziyaret ettiğini hiç g ö r m e m i ş t i m ," dedi.

"O zaman ben ilk olacağım," dedim ve sonra tepsime baktım, sonunda dikkatimi yemeğime verdim. "Nedir bu?"

"Oh, bu yetta," dedi Violeta. "Geleneksel bir Revekkian kahvaltısıdır, ancak *herkesin* kendine özgü bir yapma şekli olduğunu göreceksiniz."

"Peki yetta'da ne var?"

Güveç gibi görünüyordu ve korkunç kokmasa da kesinlikle şüpheli görünüyordu.

"Ah, pek çok şey," dedi. "Sosis, domuz pastırması, ıspanak, domates, tonlarca baharat... Merak ediyorsanız, üstünde bir kaz yumurtası var."

Öyleydim.

Kaşığımı kalın et suyuna daldırdım ve gerçekten ne kadar lezzetli olduğuna şaşırarak geçici bir yudum aldım. Yanında sert bir ekmek parçası vardı.

Violeta, yemeğin sonunda yemekten kalanları ıslatmak için kullanılması gerektiğini açıkladı.

"Hiçbir şey boşa gitmez," dedi.

Kaseyi bitirdim, çünkü kısmen yemek için çok heyecanlanmış olan Violeta'yı memnun etmek istediğimi fark ettim. Sonra tepsiyi topladı ve Vesna'yı da yanına alarak gitti. Uzun süre yalnız kalmamıştım ki kapım bir kez daha çalındı. Hâlâ yaramı sarması gereken Ana'yı bekliyordum.

Onun yerine Adrian'dı.

Onun varlığının içimde tetiklediği duyguyu tarif edemezdim ama paramparça olmak gibiydi. Kalp atışlarım vücudumun kızarmasına neden olan çılgın bir nabza dönüştü. Bakışlarının altında kendimi nasıl sunacağımdan emin değildim; gözlerinin her yerimde olduğunun bilincindeydim, onu yatağımdan uzaklaştıran sözlerimin ve dün nasıl ayrıldığımızın farkındaydım.

"Adrian," dedim, adı daha çok bir soru gibi geliyordu.

Yüz ifadesi pasif ve biraz da soğuktu.

"Sizi Yüksek Konsey'e davet etmeye geldim. Soylularla bir araya geleceğim," dedi. "Vaida ve Sadovea'daki saldırıları tartışacağız. Katılmak isteyeceğinizi düşündüm."

"Elbette," dedim ve sesime onunki kadar otorite ve kontrol yüklemeye çalıştım.

Ardından gergin bir sessizlik oldu, sanki daha fazlasını söylemek ister gibiydi ama konuşmadı. Bir süre sonra nefes aldı. "Ana seni getirecek. O da size eşlik edecek."

Kapıya doğru yöneldi ve ben onu kendime geri çağırma dürtüsüyle savaştım, soğukluğundan rahatsız hissediyordum ve bunun söylediklerim yüzünden olduğunu biliyordum. Aramızdaki mesafe konusunda neden böyle hissediyordum? Kızıl Saray'a vardığımda tam da bunu ummamış mıydım? Bu kadar iyi gittiği için rahatlamış olmalıydım.

"Adrian." Adı ağzımdan kaçtı ve keşke geri alabilseydim. Durdu ve bana baktı, dudaklarım sözcükleri ararken aralandı

konuşmak için.

"I..." Ne diyecektim ki? *Üzgün olduğumu mu? Geri mi dönecektim?* Bu sözler beni utandırdı. "Violeta yarın pazara gidiyor. Ben de onunla gitmek istiyorum."

"Karşı değilim," dedi. "Ama size eşlik etmeleri için Isac ve Miha'yı göndermem gerekecek."

"Sorin değil mi?" Ben sordum.

Üçünün de benim koruyucum gibi davranmasına alışmıştım. "Sorin görevde," dedi Adrian.

Oh. Merakıma rağmen daha fazla bilgi istemedim. Onun yerine teşekkür ettim.

Bana bakışı, minnettarlık ifadelerine alışık olmadığını düşündürdü ve Kan Kralı olduğu göz önüne alındığında bunun uygun olduğunu düşündüm.

Onu tekrar çağırdığımda bir kez daha dönmek üzereydi. "Adrian." Bu kez çenesindeki hayal kırıklığını gördüm.

"Evet?" sorusu kırpılmıştı, neredeyse bir tıslama gibiydi ve kendi kızgınlığımla savaştım.

"Vesna'nın ailesini, annesini ve iki kız kardeşini çağırmak istiyorum." "Onları başka bir yere mi yerleştirmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Tereddüt ettim. "Bu mümkün mü?"

"Tanaka ile konuşmam gerekecek."

"Lütfen."

O da başını salladı ve gitti.

Ana kısa bir süre sonra geldi ve yaramı sardı. Bugün beyaz giymişti, bu da saçlarını solgun, tenini neredeyse yarı saydam ve dudaklarını çok daha kıpkırmızı gösteriyordu. Bu renk bana taze kanı çağrıştırdı ve birden Ana'nın kimi tebaası olarak aldığını merak ettim. İlk karşılaşmamızda Adrian'ın onu dönüştürüp dönüştürmediğini sorduğumda ona hakaret ettiğimi düşünerek sormakta tereddüt ettim ama kan içmek başka bir vampirle evlenmekten çok daha yaygın görünüyordu, ben de öyle yaptım.

Yüzü kızararak beni şaşırttı.

"Onun adı Isla," dedi.

Şimdi daha da meraklanmıştım. "Onu gördüm mü? Geçen gece büyük salonda mıydı?"

"Hayır, Cel Cera'daki ailesini ziyaret ediyor." "Eğer o gittiyse, kimden alacaksın?"

En çok Adrian'ı merak ediyordum. Safira'nın müsait olmadığı durumlarda başvurabileceği ölümlü kadınlar var mıydı? Kendisine en sevdiği kölesi demişti, bu başka köleleri de olduğu anlamına mı geliyordu? Ve şimdi ondan içmeyi bırakmasını istediğime göre, kimi seçecekti?

Ana tereddüt etti ve sonra "Bilmiyorum" diye cevap verdi.

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Açlıktan ölmeyecek misin?"

"Açlıktan ölmeyeceğim," dedi Ana küçük, eğlenceli bir gülümsemeyle. Dikkatle koluma odaklandı ve serinletici bir merhemi cildime eşit bir şekilde sürdü. "Gideli sadece dört gün olacak."

"Neden başka birinden içmiyorsun?" "Çünkü içmek istemiyorum," diye yanıtladı Ana.

Bunu anlaması için bana bakması gerekti. Isla onun sadece kölesi değil, sevgilisiydi.

"*Oh*," dedim. "O biliyor mu?"

Ana'nın gülüşü lirikti ve kolumu sarma işine geri döndü. "Ondan başka kimseden içmeyeceğimi biliyor. Bu yüzden sadece ben uzak durabildiğim sürece gidecek."

Yine kendimi Adrian ve Safira'yı düşünürken buldum. Ona bu şekilde sadık kalmış mıydı? Bir vampir ile kölesi arasındaki ilişkinin ne kadar yakın olması gerektiğini fark ettiğimde midemde bir kıskançlık düğümü oluştu.

"Onu seviyor musun?" Gazlı bezi düğümlerken sordum.

Cevap vermek için bir an bekledi, önce ayağa kalktı ve avuçlarını elbisesinin üzerinde düzeltti. "İstiyorum," diye sessizce cevap verdi.

"Onu dönüştürecek misin?"

"Benim gibi olmak istemiyor," dedi Ana ve sesinde bir acı hissettim.

"Ama o senin tebaan. Ben düşündüm ki..."

Tüm vasalların, bir gün kendilerinin de ölümsüzlüğü tadacakları umuduyla kanlarını sunmayı kabul ettiklerini sanıyordum.

"Beni sevdiğini göstermek için kanını sundu," dedi Ana. "Ve bu yeterli."

Ama öyle olmadığı hissine kapıldım.

"Emin misin?"

"Bu onun vermesi gereken bir karar ve bu kararı onun yerine ben vermeyeceğim."

Toplumlarının nasıl rıza üzerine kurulu gibi göründüğünü düşündüm - vampirler tebaalarından su içmek ya da onları dönüştürmek için izin almak zorundaydı.

"Sorin'e de böyle mi oldu? Ona seçme şansı verilmedi mi?"

"Sorin adına konuşamam," dedi. "Ama şunu söyleyebilirim ki, başlangıçta birçoğumuza seçme şansı verilmedi, işte bu yüzden şimdi seçme şansı var."

Karanlık Çağ hakkında öğrendiklerimi düşünerek kaşlarımı çattım. Bize o dönemin büyük bir korku dönemi olduğu, endişe verici bir hızla yeni vampirlerin doğduğu söylenmişti. İlk günlerde kontrol ellerinde değildi, şiddetli açlıkları her türlü insanlığın önüne geçiyordu. Kan arzularıyla nasıl başa çıktıklarından emin değildim ama sonunda yeni vampirlerin sayısı azaldı. Onlar gibi, Adrian Vasiliev de güçlendi.

Yine de bu vampirlerin yaşadıkları dehşeti hiç düşünmemiştim.

Sanırım Adrian haklıydı. Tarih sadece bir bakış açısıydı.

Konu hakkında daha fazla konuşmadık ve ben Yüksek Konsey'e katılmak üzere ayrıldım. Toplantı kalenin batı kanadında yapılacaktı, ki Adrian'ın ikamet ettiği yer de burasıydı. Beni neden güney kanadına yerleştirdiğini merak ediyordum.

-İstediğim mesafeyi sağlamak için miydi? Yoksa gitmeden önce yaptığı gibi kaçamaklarına devam edebilmek için miydi?

Biz giderken Ana, Adrian'ın odasını işaret etti.

"Eğer... onun varlığını arzuluyorsanız," dedi Ana yanımızdan geçerken. Dün gece yatağıma gelmediğini bildiğini düşündürdü bana. İtiraf etmeliyim ki, o oymalı siyah kapıların ardında ne olduğunu merak ediyordum. Sadelik içinde mi yaşıyordu, yoksa odası şatonun her ayrıntısındaki savurganlığı mı yansıtıyordu?

Merdivenleri çıkmaya devam ettik, şimdi üçüncü kattaydık ve bu kat tüm sarayın en güzel odasına açılıyordu. Burası bir kule ile diğeri arasında köprü oluşturan uzun bir salondu. Duvarlar büyük, yuvarlak pencereler ve altın aynalar arasında gidip geliyordu. Ayaklarımın dibindeki zemin halı kaplıydı ve kıpkırmızıydı, mekâna süzülen kırmızı ışıkla daha da koyu görünüyordu. Yüzlerce konik mumla aydınlatılmış bir dizi avize ortasından aşağıya sarkıyordu ve ben de onların altından geçerek Yanan'ı tasvir eden karanlık resimlerden tanrıçalar Asha ve Dis'in kabartma oymalarına kadar her detayı inceledim.

"Bu Adrian'ın hükümdarlığından önce de burada mıydı?" Ben sordum.

Sarayını süslemek için böyle bir sanat eseri sipariş edeceğini sanmıyordum ama yine de emin olamıyordum.

"Öyleydi," dedi Ana. "Onu bir hatıra olarak
saklıyor." Onun yorumu karşısında kaşlarım
düştü.
"Ne için bir hatırlatma?" diye
sordum. "Neden fethettiğini."

Yürümeye devam ettik ve sağ tarafımdaki aynaya baktım. Tam çerçevenin dışına çıkmak üzereyken bir şey gördüm - benim olmayan bir yansıma. Kızıl saçlı bir kadındı - Sadovea'daki pencerenin yansımasında gördüğümün aynısı.

Durdum ve geri adım attım, onun da bana baktığını gördüm.

Bu kez yüz hatlarını daha iyi görebiliyordum; açık zeytin rengi teni, yanaklarındaki ve burnundaki çiller, dolgun dudakları ve yeşil gözleri. Çok güzeldi ve bana bakarken dudaklarının kenarları kalktı.

"Sen hayalet misin?" Fısıldadım.

"Kiminle konuşuyorsun?" Ana sordu.

Başımı sola çevirdim ve onu koridorun sonunda beklerken buldum. "Bir kadın var." Tekrar aynaya döndüm ama sadece ben bakıyordum. "Aynada..." Ana yanıma geldiğinde sesim kesildi. I Gözlerimi kırpıştırdım ve kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. "Ben... hayal görüyor olmalıyım."

Belki de bu da Adrian'ı mağarada gördüğüm gibi tuhaf bir imgelemdi.

Ana kaşlarını çattı. "Gel. Geç kalacağız."

Aynalar koridoru geniş bir koridora açılıyordu. Bir dizi basamak yukarıya, daha yüksek katlara doğru eğimliydi. Solda, koridor görüş alanının dışına doğru kıvrılırken, sağda tavana kadar uzanan bir dizi kapı vardı. Kapılardan sağa döndüğümüzde bizi bir oda dolusu adam karşıladı.

Hepsi bize bakmak için döndüğünde tiksintim anında ortaya çıktı. En azından benim varlığım karşısında eğildiler. Adrian'ın konseyi topladığı oda genişliğinden çok daha dardı. Büyük bir mermer şömine, Daroc'un sadece bir adım gerisinde yuvarlak bir masanın önünde duran Kan Kralı'nı çerçeveliyordu. Ocağın alev alev yanmadığını, sadece kor halinde parladığını fark ettim ve bunu benim için mi yaptığını merak ettim. Odanın geri kalanı da çıktığımız salon kadar abartılıydı; yüksek, yaldızlı aynalar ve kristallerden damlayan avizeler vardı. Tavan, dünyanın yaratılışını detaylandıran bir freskle kaplıydı. Biri beyaz, diğeri siyah, biri güneş, diğeri yıldızlar tarafından halelenmiş, Cordova'da artık tapınmadığımız daha küçük tanrıçalarla çevrili Asha ve Dis'i fark ettim.

Dikkatim orada bulunan soylulara yöneldiğinden, odanın her santimini incelemek için fazla zamanım olmadı. Sadece birkaçını tanıyabildim: Tanaka, Gesalac, Dracul ve Anatoly. Ciro'nun aramızda olmadığını fark ettim, ki bu çok iyi bir şeydi. Halkına bir kötülük yapmıştı ve bunu düzeltmesi gerekiyordu. Tanımadığım beş adam daha vardı ama hiçbiri bana

Bakışları midemi bulandıran Gesalac kadar güvensizdi. Acaba daha önce beni mağarada bulduğu zamanı mı düşünüyordu?

Bakışlarım gergin görünen Adrian'a kaydı, gözleri cehennemi bir ışıkla yanıyordu. Acaba şu anda düşüncelerimi duyabiliyor muydu? Mağarada neler olduğunu tahmin etmeye çalışıyor muydu?

"Ne talihsizlik," dedim, "size hiçbir kadın danışmanlık yapmıyor." "Siz bana danışmanlık yapıyorsunuz kraliçem," dedi Adrian.

"Bir kadın ve dokuz erkek, ne kadar da devrimcisiniz."

Yanına doğru ilerlerken Adrian'ın bakışlarını üzerimde tuttum. Bana baktı ve soğukluğunun bir kısmı eriyip gitmişti.

"Endişeleriniz not edildi kraliçem," dedi.

Tanaka boğazını temizledi ve Adrian dikkatini yaşlı vampire yöneltti. "Paylaşmak istediğiniz bir şey var mı, Genel Vali?"

Tanaka duraksadı, ağzı çalışıyordu. Belli ki sözünü kesmesi istediği etkiyi yaratmamıştı.

"Hayır, Majesteleri."

Tuhaf bir sessizlik oldu ve gözlerim masanın üzerine yayılmış bir haritaya kaydı ve üç küçük, kırmızı iğne fark ettim - biri Vaida'da, biri Sadovea'da ve biri de Cel Cioran adında bir yerde.

"Başka bir saldırı mı oldu?" Düşündükçe göğsüm sıkışarak sordum.

"Evet, ama yeni değil," dedi. "Vaida gibi, geç keşfedildi." Ciro'nun bölgelerinden biri olup olmadığını merak ettim ama sormadım çünkü Adrian Kızıl Saray'a giderken keşfettiklerimizi anlatmaya başladı. Cesetlerin durumundan, Sadovea'nın kapılarından kaçarken adamın çığlıklarını duymanın dehşetinden ve bana saldıran çocuktan bahsettikçe daha fazla korku hissettim.

"Çocuk mu?" diye sordu soylulardan biri, en az benim hissettiğim kadar yıkılmış görünüyordu. Adı Iosif'ti. Omuzlarına kadar gelen sarı saçları ve az miktarda sakalı olan uzun boylu bir adamdı.

"Serbest bırakılan büyü tarafından ele geçirilmişti," dedi Adrian. "Ve bu onu bir canavara dönüştürdü. Ana'nın yaptığı otopsi için onu buraya getirdik."

Gözlerimi kocaman açarak odanın kenarında gezinen Ana'ya baktım. Bu görevin ona düşeceğini hiç düşünmemiştim.

"Analizim sırasında dikkatimi çeken tek şey kanının kristalleşmiş gibi görünmesiydi," dedi. "Bu da birçok araştırmadan sonra beni bir büyü yapıldığına, özellikle de kızıl sis denen bir şey için büyü yapıldığına inandırdı."

Bir sis.

Herkesin nasıl yok olduğunu, sanki bir şeyin tüm kasabayı kapladığını, kapıların altından süründüğünü ve pencerelerden sızdığını düşünürsek bu mantıklı geliyordu. Yine de bunun bir büyü olduğundan nasıl bu kadar emin olduğunu merak ettim. Bir vampir de bu güce sahip olamaz mıydı? Veba yayabiliyorlardı, peki bu nasıl farklıydı?

"Ancak büyüyü yapan kişi ya cadı değil ya da kan büyüsü konusunda yetenekli değil," diye devam etti. "Eğer büyü başarılı olsaydı, tüm köylüler tıpkı kız gibi kızıl sis tarafından ele geçirilirdi."

"Bütün cadıların öldüğünü sanıyordum," dedim.

Gergin bir sessizlik oldu ve Adrian cevap verdi, "Muhtemelen birkaçı hayatta kaldı. Ve hatta daha fazlası Yanma'dan sonra doğdu. Cadılar yaratılmaz, doğarlar. Bu onların kanında var."

Bu bilgiden ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Cadıların geçmişimizin bir parçası olduğuna ve artık bu dünyada yürümeyeceklerine inanarak büyümüştüm. Birdenbire Adrian bana bunun böyle olmadığını söylüyordu, bu da demek oluyordu ki... neredeydiler? Sis onların intikam girişimi miydi?

"Bu Ravena olabilir mi?" Tanaka sordu ve yanımdaki Adrian kaskatı kesildi. "R a v e n a kim?" Ona bakarak sordum. Uzun bir süre bana baktı. Bir an bana söylemek istediğinden emin olamadım ama sonunda razı oldu.

"Dragos'un cadısıydı," dedi. "Onun ölümünden sonra kaçtı ve bir daha bulunamadı."

Bu benim için yeni bir bilgiydi. Dragos'un bir cadı çalıştırdığını hiç bilmiyordum. Bu onun görevine aykırı değil miydi? Bu başka bir zaman sorulacak bir soruydu. Şu anda, Adrian'ın geçmişinden birinin, saklanmakta olan birinin neden birdenbire kendini bu kadar açık bir şekilde belli ettiğini merak ediyordum.

"Madem o senin düşmanın, o zaman neden Vaida'ya saldırdın?" diye sordum.

"Büyüyü yapanın Ravena olduğunu bilmiyoruz," dedi Adrian. "Her kim yaptıysa muhtemelen sisin Vaida'yı vurmasını istememiştir," dedi Ana.

"Büyünün kontrolünü kaybettiklerine inanıyorum, bu da büyünün neden sadece bir kişi üzerinde çalışmayı başardı ve diğerlerini öldürdü."

"Yani büyü canavar yaratmaya mı yönelik?" Böyle bir şeyin işe yaraması halinde ne kadar tehlikeli olabileceğini hatırlayınca ürpererek sordum. Sadovea'daki kız çok masum görünüyordu ve beni hiç sorun çıkarmadan içine çekmişti.

"Sanırım bir ordu yaratılması amaçlanıyor." Bir süre sessizlik oldu.

"Sis bizi etkileyebilir mi?" Soru Julian adında bir soyludan geldi.

"Sis damarlarımızdaki kana saldırabildiği sürece, öyle olduğunu sanıyorum," diye yanıtladı Ana.

Daha fazla korku.

Eğer sis vampirleri ele geçirmeyi başarırsa, yaratacakları dehşeti durdurmak mümkün olmayacaktı. İşin en kötü yanı da, hiç kimsenin bundan kimin sorumlu olduğunu bilmiyor gibi görünmesiydi.

Julian, "Ravena'nın yerini tespit etme çabalarımızı iki katına çıkarmalıyız," dedi.

Onun önerisi üzerine Adrian'ın çenesi gerildi ve tepkisini merak ettim. Sonra, "Denemediğimi mi sanıyorsun, Noblesse?" dedi.

"Aksini ima etmek istememiştim, kralım," dedi Julian. "Sadece dikkatiniz dağılmıştı."

Söylediğim yanlış bir şeydi. Bunu etrafımdaki havanın değişmesinden anladım. Hava kalınlaştı ve ağırlaştı ve yanımda, Adrian başını eğdi.

"Lütfen dikkatimi dağıtan şeyin ne olduğu konusunda beni aydınlatın, Noblesse."

Julian belirgin bir şekilde yutkundu ve gözleri kısa bir süreliğine bana kaydı. Benden yardım mı istiyordu yoksa sorunun bende olduğunu mu ima ediyordu emin değildim.

"Cordova'nın fethi zamanınızın çoğunu aldı Majesteleri, yeni eşinizden bahsetmiyorum bile."

Onun sözlerini uzun bir duraklama izledi ve sonra Adrian konuştu. "Dünyayı fethetme, karımı becerme ve kaçak bir cadıyı arama yeteneğinden yoksun olduğumu mu düşünüyorsun Noblesse?"

Onun sözleri karşısında irkildim ve Julian cevap vermedi.

"Noblesse Julian'a katılan başka biri var mı?" Adrian sordu ve bakışları kalabalığı tararken yanımdan ayrıldı, parmağındaki altın yüzüğü çevirirken masanın etrafına geldi. Kimse konuşmadı ve ensemde bir huzursuzluk hissi belirdi. Daroc'un bana bir adım daha yaklaştığını fark ettim, sanki korkunç bir şey olduğu anda beni alıp götürmeye hazırlanıyormuş gibiydi. Tanaka gerildi, parmakları ona daha fazla destek vermek istercesine haritanın üzerinde yayıldı.

Adrian gelip Julian'ın önünde durdu, vampirin üzerinde yükseliyordu.

"Görünüşe göre giydiğim bu taca layık olmadığımı düşünen tek kişi sensin," dedi ve öne doğru eğildi, iki eli Julian'ın omuzlarında, sıkıyordu. "Bunu ister miydin?"

"Hayır, Majesteleri," diye cevap verdi Julian sessizce, bakışları yere düştü.

"Yalan söylerken bana bak, Julian," dedi Adrian. "Bu sonraki kısmı çok daha kolay hale getirecek."

Sıradaki bölüm ne?

Ama çok geçmeden anladım, çünkü Julian başını kaldırdığı anda Adrian yüzünü ellerinin arasına aldı. Çevirdiği yüzüğün aynı zamanda küçük, kavisli bir bıçak olduğu ortaya çıktı ve onu Julian'ın gözüne doğru kaydırdı. Benim

Vampir çığlık atarken tırnaklar avuçlarıma battı ve Adrian bıçağı daha uzağa itmeye devam etti, ta ki başparmağını çekip kurtarana ve göz de onunla birlikte kaygan bir sıçramayla yere düşene kadar.

Julian dizlerinin üzerine çöktü, öne doğru sallandı ve ellerini göz çukuruna dayadı. Elinden Julian'ın kanı damlayan Adrian konuşurken titredim ama sabit kalmayı başardım.

"*Asla* amacımı anladığınızı varsaymayın." Sonra döndü ve bakışlarıyla kalabalığı taradı. "Hepiniz bölgelerinize, biz Ravena'yı ya da büyüden sorumlu kişiyi bulana kadar sisi uzak tutmak için kapılarının etrafında ateş yakmaları talimatını vereceksiniz. Hepiniz dağılabilirsiniz."

Soylular sessizce dışarı çıktılar ve giderken Julian'ın yanından geçtiler. Adrian çizmesini Julian'ın yanına koydu ve onu tekmeledi. Vampir bir iniltiyle yere düştü.

"Çık dışarı!" Adrian bağırdı.

İrkildim ve Julian'ın ayağa kalkışını izledim.

Adrian, hâlâ oyalanmakta olan Daroc ve Ana'ya, "Karımla yalnız kalmak istiyorum," dedi.

İkisine de baktım, boğazıma bir histeri notası tırmanıyordu, ama onlar çoktan geri çekiliyorlardı. Kapılar kapandığında Adrian ve ben birbirimize baktık.

"Şimdi benim bir canavar olduğuma dair inancında kendini haklı mı hissediyorsun?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra.

"Bu gerçekten de korkunçtu," dedim. "Ve tüm bunların sebebi senin çoklu görev yapamayacağını söylemesiydi."

"Söylediği şey bu değildi. Düşündüğü şeydi," dedi Adrian.

Kaskatı kesildim. Bazen Adrian'ın zihin okuyabildiğini unutuyordum. Ve görünüşe göre sadece benimkini değil.

"Peki ne düşünüyordu?"

"Sana fahişe dedi," dedi Adrian.

"Anlıyorum," dedim, birden soylular için çok daha az üzüldüğümü hissettim. Gözlerim Adrian'ın sıkılı ellerine kaydı. Masadan bir adım uzaklaşıp ona yaklaştım.

"Kellesini alıp gittiği için şanslı."

"Neden bu kadar cömert davrandın?"

diye sordum.

Adrian'ın dudakları seğirdi. "Kafa kesmeye hevesli misin,

tatlım?" "Sadece onun konseyiniz için neden bu kadar

değerli olduğunu bilmek istiyorum."

"O mükemmel bir avcı," dedi Adrian. "Ve halkına topraktan geçinmeyi öğretiyor. Bu çok değerli bir beceri."

"Peki başka kimse bu tür becerileri

öğretemez mi?" "Onun kadar iyi değil.

Henüz değil," dedi.

Bu da bana onun eninde sonunda harcanabilir olacağını söyledi.

Bir süre sessiz kaldık ve sonra ben sordum: "Sence sisten Ravena mı sorumlu?"

"Büyük olasılıkla onun sorumlu olduğunu düşünüyorum," dedi. "Saldırı sadece Vaida'da gerçekleşseydi, bunun sahte bir büyüye denk gelen bir ölümlü olduğunu düşünmeye devam ederdim. Sadovea'ya kadar aksinden şüphelenmeye başlamamıştım."

"Neden şüphelendiğiniz anda bana söylemediniz?"

Nedenini bildiğimi sanıyordum ve her şey onun geçmişiyle ilgiliydi - kimsenin bana anlatmaya istekli görünmediği bir geçmiş. Adrian'ın neden ve nasıl ilk vampir olduğunu bilmek istiyordum. Yüce Meclis'e neden bu kadar bağlı olduğunu bilmek istiyordum. Bu cadının neden bir ordu istediğini bilmek istiyordum.

Bir süre beni izledi ve sonra "Emin olmak istedim" diye cevap verdi.

Birden bana babamı hatırlattı, ama iyi anlamda değil.

Seni korumak istiyorum, derdi babam beni konsey toplantılarına katılmaktan men ederken, ama aslında bu sadece bir bahaneydi, erkekler blue cohosh ve silphium -iki doğum yöntemi- sevkiyatlarını yasaklamak gibi şeyleri tartışırken neler olup bittiğini tam olarak bilmemi engellemenin

bir yoluydu.

Lara'nın kadınları için kontrol. O kadar öfkeliydim ki babamla iki hafta boyunca konuşmadım ve ancak bir uzlaşmayı kabul ettiğinde yumuşadım. Yasağı kaldıracak ve şifacıların şifalı bitkileri uygulamasına izin verecekti. Bu pek de iyi bir durum değildi. Şifacılara rüşvet verilebilirdi ve bazıları hamileliği önlemeye inanmıyordu ama hiç erişim olmamasından daha iyiydi.

"Bu bir bahane," dedim. Adrian'ın bir şeyler bildiğinden şüphelendiğim anı şimdi bile hatırlayabiliyordum; çenesini kapatıp uzaklara bakmasıydı. Parçaları birleştiriyor, onay arıyordu. "Bana söyleyebilirdin ama bunu yapmak bana geçmişini anlatmak anlamına gelirdi ve görünüşe göre bunun gizliliğine karının güvenini kazanmaktan daha çok önem veriyorsun."

"Isolde," d i y e başladı Adrian ve gözlerinde incinmişlik ve hayal kırıklığı vardı.

"Adımı söyleme," dedim, sesine karşı gözlerimi kapatarak, derimin altına gömülme şekline. "Sadece... bana gerçeği söyle."

Bir adım daha yaklaştı. "Gerçeği mi istiyorsun?" dedi. "Ravena peşime düşmek için bir ordu kuruyor olabilir ama onun hedefi *sensin*."

"Ne?"

"Baban sana benim zayıf noktamı bulmanı söyledi," dedi, kıvrak bir parmağı saçımın bir parçasına dolanırken. Sözleri karşısında gözlerim büyüdü -sadece babamla benim aramda konuşulan sözler. Tepkime gülümsedi ve bu hınzırcaydı. "Çok az şey biliyordu... o sensin."

On beş

Adrian üst üste ikinci gece de yatağıma gelmeyince hiç şaşırmadım. Gecenin büyük bir bölümünü onun sözlerini tekrar tekrar düşünerek geçirdim.

Ravena benim peşime düşmek için bir ordu kuruyor olabilir ama onun hedefi sensin. Korktuğumu itiraf etmekten hoşlanmıyordum ama bu sözler beni etkilemişti ve Dragos'un cadısı hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Bunca zaman sonra bu kadın neden saklandığı yerden çıkıp bir ordu kuruyordu ve gerçekten de bir ordusu var mıydı? benimle bir ilgisi var mı?

Baban sana benim zayıf noktamı bulmanı söyledi. Az çok biliyordu... o sensin.

Ben nasıl Adrian'ın zayıflığıydım? Beni *günlerdir* tanıyordu ama aramızdaki bağı ben bile açıklayamıyordum. Bazen sanki bedenlerimiz birbirini tanıyor ama zihinlerimiz birbirini yakalayamıyordu ve ben bunun etkisinde kalıyordum.

Ertesi sabah baş ağrısıyla bitkin bir halde uyanana kadar gece bu şekilde devam etti. Violeta ve Vesna ile birlikte Cel Ceredi'ye doğru yola çıktığımda, Isac ve Miha da arkamdan gelirken daha da kötüleşti. Vesna şarkı söylemeye başlamıştı. Şarkı sözlerini bilmiyordum ama eğlenceliydi ve ritmi sabit bir gümbürtü gibiydi.

Ve kar yere düştüğünde, geleceğim
aşkım, aşağı geleceğim.
Dağlardan inip kasabaya, Aşkımızın
bulunduğu kasabaya.

İlk başta, Miha'nın şarkı söylemesi ve Isac'ın alkışlamasıyla sınırlı bir olaydı, ancak köye ulaştığımızda diğerleri de katıldı ve Vesna zıplarken, alkışlarken ve şarkı söylerken ilgi odağı oldu. Bitirdiğinde ise alkış tufanı koptu.

Onun gülümsemesini görmek hoşuma g i d i y o r d u ve burada kaldığı sürece daha da mutlu olacağını umuyordum. Annesi ve kız kardeşlerinin buraya, Cel Ceredi'ye taşınmasının ona yardımcı olacağını düşünmüştüm ama Adrian'dan henüz bu konuda bir onay almamıştım. "Çok güzel bir sesin var Vesna," dedi Miha, kız adım atarken. Violeta ve benim yanımda.

"Teşekkür ederim," dedi kızararak ve sonra içini çekti. "Cel Ceredi Jovea'dan çok daha iyi."

Acaba insanları mı yoksa çevremizi mi kastetti? Köyün benzersizliği hoşuma gitmişti doğrusu. Kasabanın bazı bölümleri diğerlerinden çok daha eskiydi. Bunu söyleyebiliyordum çünkü evler ve dükkânlar farklı şekilde inşa edilmişti; bazılarının duvarları çam, çatıları topraktı, bazılarının çatıları sazdan örülmüştü, bazılarınınki ise alçıyla kaplıydı. Arnavut kaldırımlı bir yol boyunca, sebze, taze et, keten ve yün arabalarının yanından geçerken, kavrulmuş domuz ve koyun eti, yaprak dökmeyen ot ve tütün kokusu havaya sinmişti. Bunlar bana Lara'daki kışı da hatırlatan kokulardı ve aniden evimi özlememe neden olan bir nostalji taşıyordu.

Buna rağmen, buradaki pazarlar Lara'dakilerden çok daha az heyecan vericiydi. Belki de Lara'nın pazarı ayda bir, Cel Ceredi'ninki ise haftada bir kurulduğu içindir ama köylüler bunu her zaman kutlama yapmak için bir bahane olarak kullanırdı. Hokkabazlar ve dansçılar eğlendirirken, diğer dükkân sahipleri de oyunlar ve yarışmalar düzenlerdi. Şenlikli, renkli ve eğlenceliydi ama burada, birkaç kişinin odunları mükemmel kareler halinde istiflediğini görene kadar anlamadığım garip bir melankoli vardı havada.

"Bunlar... ateş mi?" Düşüncesi beni tedirgin ettiği için sordum.

"Evet," diye yanıtladı Violeta. "Yakma Ayinlerine bir hafta kaldı."

"Yakma Ayinleri mi?"

"High Coven'ın idam edildiği gecenin yıldönümü. Kral Adrian, ölümlerini anmak için her köyün bir hafta boyunca ışıl ışıl yanmasını emretti. Ateşler bu gece başlıyor ve her gece etkinlikler var. En çok beklenen ise Büyük Av."

"Büyük Av nedir?"

"Tam olarak kulağa geldiği gibi," dedi. "Canavarları avladığımız gece."

"Amaç nedir?"

Çoğumuz canavarları seçerek avlamazdık, bu bir zorunluluktu, hayatta kalmak içindi, gerçi vampirlerin farklı olduğunu sanıyordum.

Omuz silkti. "Bu bir spor," dedi. "Ve bir ödülü var." "Ödül ne?"

diye sordum.

"Ayinlerin son gecesindeki şölende kralın yanında bir yer."

En çok hangisinden rahatsız olduğumdan emin değildim - cadıların kutlanması ya da yangınlar - ama Yakma'nın dehşetini ve Dragos'un avları sırasında ölen masum insanları anma ihtiyacını kabul edebiliyordum.

"Halkınız Yüce Meclis hakkında ne düşünüyor?" Revekka'da yaşayanların vampirler, cadılar ya da Kral Dragos'un hükümdarlığıyla ilgili herhangi bir şey hakkında ne düşündüklerinden emin olamadığım için sordum. Revekkalılar onu Dokuz Hane'nin gördüğü gibi mi görüyordu? Bir canavar tarafından öldürülmüş bir kahraman olarak mı? Cadıların zalim ve yozlaşmış olduğuna mı inanıyorlardı? Yoksa Adrian'ın inandığı gibi mi inanıyorlardı? Cadıların masum olduğuna mı?

"Çoğumuzun Yüce Meclis hakkında sizden çok farklı düşündüğünü göreceksiniz kraliçem." Violeta dikkatle konuştu ama sesinde saklayamadığı bir gerginlik sezdim.

"Nasıl yani?" Ben sordum.

Violeta tereddüt etti, ben de konuştum.

"Gerçeği söylemekten asla korkma, Violeta."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra bir nefes alarak açıkladı: "Bazılarımız Yanma sırasında ölenlerin oğulları ve kızlarıyız.

Ailelerimiz içinde hayatta kalan hikayeler, Revekka dışında paylaşılanlardan çok farklı bir hikaye anlatıyor."

"O zaman bana atandan bahset," dedim. "Kimdi o?"

Küçük bir gülümseme sundu ama konuşurken bana bakmadı, onun yerine biz yürürken ayaklarının dibindeki kaldırım taşlarını izlemeyi tercih etti.

"Adı Evanora'ydı. Yüce Meclis'in bir üyesiydi ve Kral Jirecek'e hizmet etmesi için evinden Keziah'a gönderilmişti. Eve sık sık mektup yazardı. Mektupları çok güzeldi. Şimdi okuduğumda bile onun umudunu hissedebiliyorum. Yetiştirdiğini düşündüğü geleceğe gerçekten inanıyor muydu yoksa sadece annesini gerçeklerden korumaya mı çalışıyordu bilmiyorum. Her iki durumda da, Yakma gecesi, Cordova'daki diğer on iki Yüksek Meclis üyesiyle birlikte yatağından alındı ve yakıldı."

Titredim. Daha kötü bir ölüm hayal edemezdim.

Violeta, "Aileme onun ölüm haberinin nasıl verildiğini biliyor musun? Uyandıklarında evlerinin yandığını görmüşler. Kral Dragos her cadının akrabalarının avlanması ve öldürülmesi gerektiğini ilan etmişti. Kral Adrian iktidara geldiğinde rahatlamıştık. Bu artık saklanmak zorunda olmadığımız anlamına geliyordu."

Bu tarafı daha önce hiç duymamıştım ve itiraf etmeliyim ki afallamıştım. "Çok özür dilerim."

Konuşmak için bulabildiğim tek kelimeler bunlardı. İçimde karışık duygular hissediyordum; kafam karışmış, utanmış ve kızmıştım ama bir yanım da bana öğretilenleri tamamen göz ardı edemiyordu. Kendimi hikâyelere ve büyü korkusuna tutunmuş hissediyordum. Sanki ilk elden görmemiş gibi değildim; Vaida ve Sadovea köyleri zihnimde birer dehşet olarak kalmıştı.

Yine de aramızda canavarlar vardı. Şimdi, kaç tanesinin Violeta'nınki gibi hikâyeleri olduğunu merak ediyordum.

"Üzülme," dedi. "Artık buradasın ve bizim kraliçemizsin. Öğrenebilirsin."

Pazarda birkaç satıcıyı ziyaret ettik, çoğu Violeta'yı ve hatta Isac ve Miha'yı isimleriyle selamladı. O zaman Violeta'nın benim nedimem olmadan önce Kızıl Saray'ın mutfaklarında çalıştığını öğrendim. Bu, kahvaltı güvecinin içinde ne olduğunu neden tam olarak bildiğini ve pazarda sunulan her Revekkian lezzetini denememem için neden ısrar ettiğini açıklıyordu.

"Neyi sevebileceğinizi asla bilemezsiniz," dedi ve coşkusuna rağmen, satıcıların, esnafın ve çiftçilerin bana hizmet etmeye pek hevesli olmadıklarını söyleyebilirim. Kibardılar, reverans yaptılar, eğildiler ve bana "Majesteleri" diye hitap ettiler ama temkinliydiler ve bazıları bana sert bakışlar attı. Acaba Revekkian olmadığım için mi, inançlarımın kendileriyle çeliştiğini bildikleri için mi diye merak ettim. Sonunda, bana ikramlarından ve içeceklerinden örnekler veren herkese bahşiş verdim ve Vesna'nın kıyafetleri için kumaş bulmayı başardık.

Kaleye döndük ve ben kütüphaneye giderken Violeta Vesna'yı daha fazla eğitim için yanına aldı. Parmaklarımın ucunda bu kadar çok tarih olması fikri beni heyecanlandırmıştı. Lara'nın kütüphanesi asgari düzeydeydi; yerel tarihçilerimiz tarafından yazılmış birkaç büyük kitap ve annemin evi hakkında birkaç ayrıntı sunan bir kitap. Yine de yüzlerce yıllık geçmişi olan bir dünyanın küçük bir örneği gibi hissettiriyordu. Eğer Cordova'nın kraliçesi olacaksam, daha fazlasını bilmek istiyordum. Daha fazlasını bilmek zorundaydım.

Miha bana kütüphaneye kadar eşlik etti, bunun için minnettarım, çünkü herhangi bir soylu tarafından yolumun kesilmesini engelledi.

"Sarayı nasıl buldun?" diye sordu. "Cel Ceredi?"

"Saray çok güzel," dedim. "Cel Ceredi çok ilginç. Tek korkum bu insanların beni asla gerçekten kraliçe olarak görmeyecek olmaları."

"Öyle olacak," dedi Miha. "Yine de onlara halkım demekle başlayabilirsin."

İçimden onun yorumuna karşı çıkmak geldi ama haklı olduğunu biliyordum. Herkesi kendimden uzak tutmaya çalışıyordum, hoşuma giden bir şey bulacağımdan çok korkuyordum.

Miha'nın sözleri etrafıma daha dikkatli bakmamı sağladı ve kendimi saraydaki hareketlilikten kaçmak yerine onu takdir ederken buldum. Hizmetkârlar ağır, gümüş tepsiler içinde tabaklar ve metal kadehler taşırken, diğerleri çok katlı şamdanları yakıyor, biberiye ve adaçayı kokan çelenkler asıyorlardı. Bunun Yakma Törenleri için bir hazırlık olduğunu fark ettim.

"Kraliçem," dedi hizmetkâr üstüne hizmetkâr, eğilerek ya da reverans yaparak.

Her birini başımı sallayarak ya da gülümseyerek selamladım, ancak kendimi incelemeden kaçmak için fazlasıyla istekli buldum ve halı kaplı boş bir koridora döndüğümüzde bir rahatlama hissettim. Koridorun sonunda, her biri renkli vitraylarla işlenmiş iki büyük abanoz kapının ardında uzanan kütüphane vardı. Kabartmalı kitapların sıralandığı siyah raflarla dolu bir odaya adım attığımda Miha beni takip etmedi. Başımı arkaya eğerek, kırmızı tavan penceresinin süzüldüğü ve kat kat dolup taşan rafları aydınlattığı cam tavana baktım.

Kütüphanenin ortasındaki büyük yuvarlak masa boştu ve birinci katta insan yok gibiydi. İlk birkaç kitap yığını boyunca yürüdüm ve her kitabın sırtında yazan dili çözmeye çalıştım. Bazıları Eski Revekkian dilindeydi, okumayı bilmiyordum ama eski karakterlerden ve bazı harflerin üzerindeki aksanlardan anlayabiliyordum. Bir süre başlıklar arasında tanıdık kelimeler aradım ve bu kitapların çoğunun efsane ve tarih olduğunu anladım.

Aniden bir ses dikkatimi yukarıya çekti. Sanki bir ya da birkaç kitap yere düşmüş gibiydi. İkinci kata çıkan merdivenlerin hilalini takip ettim.

"Lothian?" Ben seslendim.

İkinci kata çıkışımı farklı sesler takip etti; inleme, homurdanma ve sürekli bir gümbürtü. Köşeyi döndüğümde kaynağı buldum. Bir adam Lothian'ı raflara sıkıştırmış ve içinde hareket ediyordu, inlemeleri kütüphanenin her yerinde yankılanıyordu. Bir an için, ben de

Lothian'dan sadece biraz daha uzun ve onun kadar zayıf olan adamın ona vuruşunu izleyerek hareket edemiyordu. Sonra Lothian'ın siyah saçlarından bir tutamı eline aldı, başını geriye çekti ve boynunu ısırdı.

Ne yapacağımı bilemez bir halde birinci kata kaçtım. Gitmek istemedim, bu yüzden yukarıdan gelen sesleri duymazdan gelmeye çalışarak keşiflerime devam ettim. Yığınların arasında, her birinde farklı bir eserin sergilendiği bir dizi cam kutu keşfettim. Birinde iki farklı bıçak vardı, biri beyaz diğeri siyah, her biri ayın evreleriyle işlenmişti. Bir diğerinde ince telkari ve küçük yakutlarla işlenmiş altın bir kadeh vardı. Üçüncü bir kutuda, ucuna sivri bir kemik parçası bağlanmış, daha çok bir silaha benzeyen bir çıta vardı. Son kutuda o kadar yıpranmış bir kitap vardı ki, harfler zar zor okunabiliyordu, ama yer değiştirdiğimde soluk bir gümüş parıltısı kitabın adını heceliyordu: *Dis'in Kitabı*.

Bir büyü kitabıydı.

Kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına neden olan şeyin ne olduğundan emin değildim ama aniden korkmuştum. Kızıl sisi ve Ravena'yı düşündüm. Kötülüğün yayılabileceği bir kitabı neden bu kadar alenen sergileyelim ki?

"Kütüphanem hakkında ne düşünüyorsun?" Lothian sordu.

Yukarı baktım, yaklaşmasını izliyordum. Üst kattaki yığınlarda tanık olduklarımdan sonra şaşırtıcı derecede sakindi. Koyu renk saçları geriye doğru taranmıştı ve siyah-gümüş tuniğinin yüksek yakası, aldığını bildiğim ısırığı gizliyordu.

"Çok güzel," dedim.

"Görüyorum ki kutsal emanetlerimizden birkaçını
bulmuşsunuz," dedi. "Bunların hepsi cadılara mı
aitti?" diye sordum.

"Bunlar Yüksek Meclis üyelerine aitti," dedi ve başıyla büyü kitabını işaret etti. "*Dis Kitabı'nın* liderleri Karmina'ya ait olduğunu düşünüyoruz. Boş."

"Boş mu?"

Başını salladı. "Bunun ya bir kopya ya da yazmayı planladığı bir büyü kitabı olduğunu düşünüyoruz."

"Boş bile olsa, bu tür eşyaları sergilemenin tehlikeli olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Lothian tereddüt etti ama başka bir adam yaklaşınca cevap vermekten kurtuldu; kendisinden beslenen vampir. O da benzer şekilde siyah giyinmişti. Saçları kıvırcıktı ve alnına yapışmıştı; ince, solgun yüzü elmacık kemiklerinin çukur, gözlerinin ise karanlık görünmesine neden oluyordu.

"Bu kalıntılar bize tarihimize erişim sağlıyor," dedi adam. "Onları sergiliyoruz ki biz ve başkaları onlardan bir şeyler öğrenebilelim."

Yine de büyünün insanların öğrenmesini istediğimiz türden bir şey olup olmadığını merak ettim.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi ekledi, "Sırlar sadece dünyayı meraklandırır. Saklamaktansa göstermek daha iyidir."

"Majesteleri," dedi Lothian. "Sizi Zann ile tanıştırmama izin verin."

Vampir zarif bir selam verdi. Doğrulurken yanakları kızardı.

"Memnuniyetle," dedim.

"Zann bir arşivcidir," diye açıkladı Lothian. "Son zamanlarda, Jola ve Siva harabelerinden elde edilen eşyaların toplanması ve bakımını denetlemekle meşgul."

İrkildim. "Bu malzemelerle ne yapacaksınız?" diye sordum.

"Kral Adrian her haneden büyükelçilerle görüşüyor. Elbette önceki kralların aksine tarihi korumayı tercih edecektir."

Dragos'tan bahsettiğini biliyordum ama Dokuz Hane'nin yanlış tarihi olarak gördüğü şeye atıfta bulunduğunu da biliyordum.

"Peki eski tarihten geriye ne kaldı?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi Lothian. "Elimizdeki tek şey son iki yüz yıl içinde yazılmış olanlar. Ondan önce yazılan her şey cadılarla birlikte yakıldı, büyü kitapları da dahil... tabii bu kitap hariç, ki ona büyü kitabı denemez, daha çok bir... günlük."

"Bir rezalet," dedi Zann ve ben ona sorgulayarak baktım.

"Neden bir rezalet? Bunlar yanlış ellerde tehlikeli değil mi?"

Köylere yapılan saldırıları, sıradan ölümlülerin arkasında bir tür güç olan bir dizi kelimeyle nasıl katile dönüştürüldüklerini düşündüm. Korkutucuydu.

"Elbette," dedi. "Ama yanlış ellerde her şey bir silaha dönüşebilir, insanlar bile. Gerçek şu ki, büyü varken dünyamız çok daha az acı çekiyordu. Daha az kuraklık, daha az açlık ve daha fazla barış vardı."

Gözlerimi kısmıştım.

"O zamanlar hayatta mıydın? Yüksek Meclis büyüyü denetlediğinde?"

"Hayır," diye yanıtladı Zann. "Ben çok daha sonra doğdum, ama ben bir arşivciyim, yani o döneme ait pek çok hikaye okudum."

"Bu hesapları okuyabilir miyim?" "Elbette," dedi Zann.

Lothian, "Siz o ciltleri bulurken ben de kraliçeye bir tur attıracağım," dedi.

"Mükemmel. Seninle büyük odada buluşuruz," dedi Zann ve biz de onun kıvrak vücudunun yığınların arkasına doğru çekilmesini izledik.

O gittikten sonra Lothian'a baktım. "Sen... onun kölesi misin?"

Boğazını temizledi. "Evet. Biz... yeni bir çiftiz. Bence iyi gidiyor."

Birinci kattaki turuna başlarken gülümseme isteğime karşı koydum.

"Burası orijinal kütüphane. Revekka'nın ilk kralının sadece birkaç tozlu ciltten oluşan bir çalışma günlüğü ve defteri vardı. İlk koleksiyonu başlatan kardeşi oldu."

"Kütüphaneyi birinci katın ötesine kim genişletti?"

"Kral Adrian," diye yanıtladı Lothian.

"Ganimetlerine yer açmak için mi?" Ben sordum.

Lothian, "Eğer böyle görmeyi tercih ediyorsanız," dedi. "Ama biz onları korumakla görevlendirildik ve ülkeler yeniden inşa edildiğinde gidip kütüphanelerini oluşturacağız."

Bu da bir şeydi.

İkinci kat, Cordova ve adaların dört bir yanındaki ülkelerden derlenen biyografilere, şiirlere, oyunlara ve kurgusal öykülere ayrılmıştı.

"Nalani Mercan Adası'ndan bir şey var mı?" Umutlu bir şekilde sordum.

Annemin memleketi hakkında çok az şey biliyordum, sadece insanlar tenimin rengini gördüklerinde yarı adalı olduğumu anlıyorlardı. Onunla birlikte yas tuttuğum şeylerden biri de kültürünü kaybetmekti. Gelenekleri hakkında hiçbir şey bilmediğim için içerlerdim ve güneşe olan sevgimin ondan gelip gelmediğini hep merak ederdim. Babam bunun kendisi için çok acı verici olduğunu söyleyerek benimle tartışmayı reddetti.

"Seni arayacağım," diye söz verdi Lothian. "Bulamazsam da mümkün olduğunca çok eşya temin edeceğim."

Revekka'nın tarihine adanmış olduğu için en çok ilgimi çeken üçüncü kat oldu.

Sıra sıra siyah ciltli ve sıra sıra kırmızı kitaplar vardı.

"Siyahlar Karanlık Çağ'dan, kırmızılar ise diğer ülkelerden kalma tarihlerdir."

Lothian beni büyük odaya götürdü. Odanın uzak duvarı tavandan tabana pencerelerle kaplıydı; tavanlar yüksekti ve oymalı kirişlerle taçlandırılmıştı; odanın her iki yanında boylu boyunca yanan aplikler vardı. Büyük, dikdörtgen bir masa alanın çoğunu kaplıyordu ve Zann orada bir dizi yığılmış kitap ve gevşek kağıtlarla duruyordu.

Zann, "Burada bulacaklarınızın çoğu, Yanma sırasında yaşamış sıradan insanların kişisel günlükleri," diye açıklıyor. "Bu eşsiz bir bakış açısı. Sanırım güneyimizde yaşayan pek çok kişinin farkında olmadığı bir bakış açısı."

"Bunları nereden buldun?" Gevşek bir parşömen parçasını kendime doğru çekerek sordum. Yazı örümcek gibi uzun ilmekler halindeydi ve sivri uçluydu.

Çizgiler.

"Yakma başladığında, Dragos'u eleştiren yazılar propaganda olarak kabul edildi. Bu tür eşyalarla yakalanan herkes büyücülükle suçlanıyor ve öldürülüyordu, bu yüzden Revekka halkı günlüklerini ellerinden geldiğince saklamaya başladı - şöminelerinin tuğlaları arasında, bahçelerinde gömülü olarak."

Lothian, "Dragos'un cadılara karşı yürüttüğü kampanya çoğunlukla düşmanlarını öldürmek için bir bahaneydi," dedi.

Kendime doğru çektiğim sayfadaki harfleri seçmem biraz zaman aldı ama kısa süre sonra gözlerim alıştı ve okudum:

Dragos'un cadısı bugün başka bir Hasat düzenledi. Hiçbir büyüye sahip olmadığını iddia etse de başkalarında büyü sezdiğini iddia ediyor. Bugün, kendisini cadılıkla suçlayan herkesi işaret etti ve hepsi meydanda yakıldı. Bunlar karanlık zamanlar.

Lothian ve Zann'a baktım. "Dragos'un cadısı mı?" diye sordum. "Ravena mı?"

"Evet," dedi Zann. "Dragos'un gündemini desteklediği için Yüksek Meclis'ten aforoz edildi. Elbette, iş Burning'e geldiğinde Dragos onu korudu."

Adrian'ın onu bulmayı kendine görev edinmiş olmasına artık o kadar da şaşırmıyordum. Zann beni arşivinden çıkardığı bir yığın belgenin arasından geçirdi ve bilgileri türlerine göre sıraladı. Bunların çoğu günlük kayıtları ve mektuplardı, bazıları ise Yanma'nın ilk gecesi gibi önemli olayları tasvir eden çizimlerdi. Belki de ateşten çok korktuğum için bunu korkunç bulmuştum ama önümdeki resimler dehşeti hissedebildiğim resimlerdi, kadın üstüne kadın bağlanmış ve kazığa bağlanıp yakılmıştı. Daha önce öğrendiklerimden High Coven'in on üç üyesi olduğunu biliyordum, Ama burada sadece on iki çizim vardı. "Biri kayıp," dedim.

Lothian omzumun üzerinden baktı. "Ah, evet. Aroth'lu Yesenia. Dragos, Yüksek Meclis'in itaatsizliği için onu suçladı, bu yüzden onu meclisinin her üyesinin ölümünü izlemeye zorladı. O sonuncuydu."

"Liderleri o muydu?" Ben sordum.

Lothian, "Hayır, ama Yüce Meclis tarafından onun saray danışmanı olarak atandı," dedi.

"Ravena'nın öyle olduğunu sanıyordum," dedim, kafam karışmıştı.

"Yesenia hapsedildikten sonra geldi. Halkın gözünde, cadıları görerek teşhis etme yeteneğine sahip olduğunu iddia ediyordu, bu da sevmediği herkesi mahkum ettiği anlamına geliyordu. O gerçekten kötüydü."

"Yesenia neden hapsedildi?" Ben sordum.

"Aynı zamanda güçlü bir kahin olduğu söylenirdi, ancak Dragos onun kehanetlerinden hoşlanmazdı."

"Ne kehanette bulundu?"

"Onun çöküşü," diye cevap verdi. "İşte burada."

Lothian bana başka bir çizim uzattı ve hem bu kadının güzelliği hem de gerçeğe yakın tasviri karşısında irkildim. Koyu renk yüz hatları ve daha koyu bir teni varmış gibi görünüyordu. Saçları uzun ve siyahtı, gözleri de aynı renkteydi, ancak karakalemle yapılmış bir çizim olduğu için biraz tedirgin edici bir canlılıkla parlıyorlardı.

Kötü görünmüyordu ve gözlerim Yanma'nın ilk gecesinin tasvirine geri döndüğünde, sadece kendisinden on iki kişinin yok oluşunu izlerken ve bunun onun kaderi olduğunu bilirken hissetmiş olabileceği dehşeti düşünebildim.

Yüce Meclis hakkında daha çok şey öğrendim. Özellikle de diğer on iki üyenin isimlerini. Her birinin Yesenia'nın kehanet yeteneğinden tezahüre, medyumluğa, şifacılığa veya şekil değiştirmeye kadar değişen bir gücü vardı. Daha önce hiç duymadığım başka güçler de vardı; birinin sihrini elinden alma yeteneği olan bağlama, aynı anda iki yerde birden bulunma yeteneği olan bilokasyon ve başka yerlere açılan geçitler yaratma yeteneği olan portal sihri gibi.

Nesnelerden ya da havadan mekanlar. Uzmanlık alanlarına ek olarak, Yüksek Meclis'in her üyesi kendi küçük meclislerinden sorumluydu.

Zann'ın getirdiği eşyalar arasında Yüksek Meclis'in toplantılarından ayrıntılı notlar vardı ve bu notlarda kendilerine sunulan sorunlar maddeler halinde sıralanmıştı. Bir örnekte, Revekka'nın kuzey kesimini korkunç bir veba salgını vurmuştu. Şifacı Ginerva, salgının yayılmasını önlemek ve salgından etkilenenleri iyileştirmek için büyü yapmak üzere cadı meclislerini bölgeye gönderme önerisinde bulunmuş, ancak bu öneri değerlendirmeye bile alınmadan önce Yesenia'ya zaman çizelgelerini okuması ve Yüksek Meclis'in müdahale edip edemeyeceğini belirlemesi istenmişti. Bazı şeylerin ilahi emirle olduğu söyleniyordu. Yesenia'nın tedbiri onaylamasının ardından meclis kurallar koymaya başladı: Ölü çağıran Odessa'nın çoktan ölmüş olanları yeniden uyandırmasına izin verilmeyecek ve Ginerva'nın Yesenia'nın meclisinin becerilerini gerektiren kaderinde ölmek olanları iyileştirmesi engellenecekti.

İnsanlarına bakmak için nasıl çalıştıklarını görmeye başlamıştım ve gözlerim yorulana kadar okumaya devam ettim.

"Okumak için ne sıklıkla geri dönebilirim?" Ayrılmadan önce sordum.

"Ne kadar sık isterseniz kraliçem," dedi Lothian. "Burası sizin kütüphaneniz ve ben de sizin kütüphanecinizim."

"Seninle dans ettiğime pişman olmayacağımı biliyordum,"

dedim sırıtarak. Lothian, "Bu ikimizden biri yapar," dedi.

Gülüştük ve bunun Kızıl Saray'a geldiğimden beri güldüğüm birkaç andan biri olduğunu fark ettim.

* * *

Uyuyamadım.

Kütüphaneden çıkarken gözlerim ne kadar yorgunduysa, şimdi de o kadar uyanıktım -daha doğrusu vücudum uyanıktı. Bu odanın, bu yatağın ya da Adrian'la tanıştığımdan beri dönüştüğüm kişinin ne olduğundan emin değildim ama ondan başka bir şey düşünemiyordum. Ve bu sefer, sadece

Zihnimi meşgul eden onun vücudunun benimkine karşı düşünceleri, birlikte geçirdiğimiz zamanın her ince nüansıydı. Adımı söyleme şekli, söylemediği her şeyi duymam için çaresizce adımı söylemesiydi. Bir prenses ya da bir insan olarak kim olduğumu gerçekten bilmeden kraliçe rolümü üstlenmem için bana güvenmesiydi.

Beni böyle öptü.

Sanki bana karşı bir şekilde eşleştirebileceğim gerçek, doğal olmayan bir tutkuya sahipti ve nedenini bilmiyordum. Lara'dan ayrıldığımdan beri olan biten her şey yüzünden böyle hissettiğimi düşündüm. Halkım bana ihanet etmiş ve babamı devirmeye çalışmıştı ve bir zamanlar korkularını ve öfkelerini anlamama rağmen, Burning hakkında daha fazla şey öğrendikçe, davranışlarını daha az mazur görebiliyordum. Daha önce onları gerçekten affedebildiğimden değil; tıpkı Killian'ın yaptığı gibi onlar *da* benim fedakârlığımı hiçe indirgemişlerdi. *Seni istediğin gibi becerdi mi? diye* sormuştu.

Bir zamanlar böyle bir utanç hissetmiştim ama artık hissetmiyorum.

Fedakârlığımı yapmıştım ve artık halkım hem benim hem de Adrian'ın yönettiği bir dünyada yaşayacaktı ve bunun için üzgün değildim.

Battaniyeleri tekmeledim ve bornozumu çektim. Eğer uyuyamazsam kütüphaneye dönecektim. Kapıyı araladım ve koridora göz attım. Mum aleviyle birlikte dans eden gölgeler dışında koridor boştu. Birkaç saniye geçmesine rağmen hiçbir hareketlilik olmayınca, bornozumu bağlayarak kapıdan çıktım.

Merdivenlerin başında durakladım, çünkü şenlik sesleri bana ulaşıyordu. Şarkılar, garip hırıltılar ve iniltiler vardı. Yakma Ayinleri başlamıştı ve görünüşe göre kutlamalar sabahın erken saatlerinde bile devam ediyordu. Aşağıya doğru birkaç adım attım ve durdum, eğilerek riski değerlendirebildim. Aşağıda, yüksek pencereler, camdan süzülürken turuncudan çok kırmızı görünen titrek ateşle doluydu. Kalenin ön tarafındaki kapılar ardına kadar açıktı ve bana yangının sürdüğü avluyu görme imkânı veriyordu

ve insanlar dans ediyordu. Hava et, kan ve duman kokusuyla ağırlaşmış, baharat ve reçine ile renklenmişti.

Bu mesafeden bile ateşin önündeki bedenleri görebiliyordum; bir kadın bir erkeği ağzına alıyor, bir erkek bir başkasını ağzına alıyordu. Başkaları da vardı, çeşitli cinsel eylemlerde bulunuyorlardı ve bazıları Adrian'ın Safira'ya sarılışını izlediğim şekilde sarılmışlardı ve birbirlerinin kanını içtiklerini biliyordum.

Madem bu eylem bu kadar kutsaldı, neden herkesin içinde yapılıyordu diye merak ettim. Sonra tekrar, seksin her zaman özel bir eylem olduğunu düşünmüştüm ama bu insanlar arasında bir eğlence biçimi gibi görünüyordu.

Sonra kolunda Safira ile duran Adrian'ı gördüm.

Bir kıskançlık dalgası damarlarımdaki kanı yoğunlaştırdı. Onu gönderdiğimden beri kölesini mi arıyordu? Benim isteğim dışında onun kanını mı içmişti? Kıskançlığımın altında yatan bir şey vardı, kalbime yapışan garip bir duygu. Buna bir isim koymak istemedim, çünkü bunun... *acı* verdiğini kabul etmek... saçmaydı. Dokuz Ev'in insan prensesi olan ben, bir vampirin bana ihanet etmesinden nasıl incinebilirdim?

Dişlerimi sıktım ve acımı bastırdım. Üzerimde böyle bir kontrolü olmasına izin veremezdim. Ayağa kalktım, kütüphaneyi keşfetme ve Adrian'ın geçmişinden daha fazlasını öğrenme görevimde yenilenmiştim. Merdivenlerden indim, açık kapılardan kimse beni fark etmeden bitişik koridora doğru hızla ilerledim, ancak tam köşeyi dönmek üzereyken Daroc ve Sorin'i gördüm. Ne olduğundan emin değildim ama ikisi de memnun görünmüyordu. Daroc yaklaştı, parmağını Sorin'in yüzüne doğrulttu, Sorin'in çenesi o kadar gergindi ki patladığını görebiliyordum. Karşılıklı ne konuşulduysa duyamadım ama bir kavganın içine düştüğümü hissettim.

Şansımı denedim ve koridor boyunca ilerleyerek daha önce Miha ile gittiğim yolu takip etmeye çalıştım ama koridorlar o kadar çok yöne ayrılıyordu ki doğru yolu seçtiğimden tam olarak emin değildim. Yarı yola kadar geldim.

Bir koridordan aşağı indim ve yanlış yöne gitmişim gibi hissederek arkamı döndüm.

Sonraki rotam daha da yanlış görünüyordu. Duvarlar aralıklı olarak girintiliydi ve başlangıçta yalnız olduğumu düşünürken, kısa süre sonra yalnız olmadığımı ve bazı oyukların dolu olduğunu anladım. Bir adam bir kadını duvara yaslamıştı. Adamın eli kadının boynundaydı, ağzı da oradaydı. Kadının derisinden kan damlıyordu. Bir an onu izledim -gözleri kapalı, dudakları ayrık, vücudu adamınkine doğru eğilmişti- kaybolmuştu. Daha aşağıda bir kadın parmaklarıyla bir başkasını açıkça beceriyordu. Dehşete kapılmadım, daha çok rahatsız oldum. Bu teşhirciliğin amacı neydi? Diğerlerinin izlemesi mi yoksa kendi işlerine bakmaları mı gerekiyordu?

İkincisini seçtim, hızla başka bir köşeyi döndüm ve durup bir dizi portreye baktım. Siyahlar giymiş güzel kadınların resimleriydi bunlar. Göğüslerinde bir nişan vardı, on iki kollu bir çark, farklı bir imgeyle taçlandırılmıştı. Her portreyi incelerken tekerleğin döndüğünü fark ettim, bu da her tekerleği farklı bir sembolün taçlandırdığı anlamına geliyordu.

Bunun Yüksek Meclis olduğunu fark ettim ve semboller güçlerini gösteriyordu.

Adrian odamdan çıkmamamı tavsiye ettiği için her resmin önünde olması gerekenden daha uzun süre oyalandım ama beni meraklandırdılar. Bazıları genç, bazıları yaşlı ve çoğu da ikisinin arasındaydı. Bazıları bana benziyordu ve atalarının adalı olup olmadığını merak ettim. Diğerleri dağ halkı gibi solgundu ama bakışlarımı üzerine çeken kadın, koridorun ikiye ayrıldığı yerde, koridorun en sonunda portresi asılı olan kadındı. Onu gözlerinden tanıdım-Yesenia.

Hem menekşe hem de maviyi andıran tuhaf renkte gözleri vardı. Kalın kirpiklerle çevrili bu gözler elmacık kemiklerine gölge düşürüyordu. Saçları kalın ve koyu renkti, geriye doğru tutturulmuştu ve bu da yüzünün yapısını daha da belirginleştiriyordu. Dudakları bir gülümsemeyi ima ediyordu ve teni güneşin altında yaşadığını düşündüren sıcak bir kahverengiydi. O bir

güzel, ifadesi huzurluydu. Bu, benim de anlayabildiğim, yeniden yakalamak istediğim bir duyguydu; bu dünyanın bu kadar acımasız olduğunu keşfetmeden önce bildiğim bir duyguydu.

Gözlerim yine cübbesindeki sembole takıldı. Çarkının üstündeki sembol bir gözdü, kehanetin sembolü. Hayatının duman ve alevler içinde son bulacağını biliyor muydu? İnsanın ölümünü bilmesi ne korkunç bir hediye.

Döndüm, gözlerim tekrar duvarları taradı ve daha önce öğrendiğim isimleri hatırladım. Yüksek Meclis üyelerini hiçbir zaman gerçekten insan olarak görmemiştim ama buradaydılar -güzel, sakin ve gerçektiler, hayal ettiğim gibi vahşi ya da vahşi değillerdi. Onlar... benim gibiydiler.

"Görüyorum ki Yüksek Meclis'in portrelerini bulmuşsunuz," dedi bir ses.

Gesalac'ı uzaktan izlerken bulmak için döndüm ve konuşmadan önce ne kadar süre orada kaldığını merak ederek ürperdim. Tamamen döndüm, oyalanmayacağını umarak baktım. Beni köşeye sıkıştırmayı mı umuyordu?

Bir süre sonra başını eğdi.

"Kraliçe Isolde," dedi, karanlık gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. "Odanızın dışında olmak için geç bir saat."

"Yine de koridorlar insanlarla dolu," dedim.

"Vampirler," diye düzeltti. *Yırtıcılar*, diyor olabileceğini düşündüm. "Beni yalnız bırakmamanın sonuçlarını öğrenmiş olanlar."

Gesalac'ın öfkesini göstermesini bekledim ama ifadesi aynı kaldı, gerçi bu da pek iyi değildi.

"Belki aradığınız şeyi bulmanıza yardımcı olabilirim," diye teklif etti ve ben onun niyetinden emin olamayarak tereddüt ettim.

"Kendi yolumu bulabilirim." "Korkunu anlıyorum-"

"Senden korkmuyorum," dedim. "Ama sana güvenmiyorum."

"Aynı şekilde, kralım da senin için kendisinden birini, bir hafta önce tanıştığı ölümlü bir kadını öldürdü. Oğlum öldüğü için kızgın olmam şaşırtıcı mı?"

"Belki de ona hayırın hayır demek olduğunu öğretmeliydiniz, ama dinleme konusundaki yetersizliğini nereden aldığını anlıyorum."

Gesalac'ın ağzı ince bir çizgi halinde sertleşti.

"Düşman olmak istemiyorum Kraliçe Isolde," dedi. "Daha ziyade müttefik olabileceğimizi umuyorum."

"Eğer kocamla müttefiksen, benimle de müttefiksin demektir."

Gerçi onun öyle olduğundan pek emin değildim.

Kaşlarını kaldırdı ve yavaşça, kasıtlı olarak konuştu. "Kocanız Kraliçe Isolde ile müttefik misiniz?"

"Ne öneriyorsun?"

Omuz silkti. "İkinizin düşman olduğu bir sır değil. Tabii ona karşı bir düşkünlük geliştirmediyseniz."

"Bir amacınız var mı, Noblesse?" Sabırsızlanmaya başlamış ve ç o k rahatsız olmuş bir halde sordum.

"Ben sadece sizi kızıl sis konusunda uyarmak istiyorum," dedi.

"Affedersiniz?"

Dikkatle baktı ve şöyle dedi: "Sisin evlendikten bu kadar kısa bir süre sonra ortaya çıkması ilginç. Yerinizde olsam dikkatli olurdum. Belki de Adrian'ın kendini size sevdirme yöntemidir."

"Ne öneriyorsun?"

"Düşmanınızın güvenini kazanmak için onun halkını kurtarmaktan daha iyi ne olabilir ki?"

Kıpkırmızı sisin ona olan nefretimi daha da artıracağını düşünerek itiraz etmeye başladım ama Gesalac'ın haklı olduğunu düşündüm. Sis, Vaida'daki keşiften sonra yaptıkları yüzünden Adrian'ı bana sevdirmişti. Gavriel, Yeva ve Ciprian'ı Fiora Kalesi'ne göndermişti ve halkım isyan girişiminde bulunduktan sonra daha da fazla asker göndermişti. Yine de Gesalac'ın onun sözlerini dikkate aldığımı bilmesini istemedim.

"Cesur bir iddiada bulunuyorsunuz, Noblesse," dedim.

Omuz silkti. "Adrian'ın güçlerinin ne kadar geniş olduğunu bilmiyoruz. Onun sorumlu olmadığını kim söyleyebilir?"

Adama baktım ve ona güvenmesem de söylediklerinde gerçeklik payı olup olmadığını merak ettim.

"İşte buradasın," dedi Sorin. "Seni etrafta gizlice dolanırken gördüğümü sandım."

Gesalac döndü ve Sorin yaklaşırken yolumdan çekildi. Yakışıklı yüzü neşeyle parlıyordu ama aramızdaki havanın gergin olduğunu hissediyordum.

"Noblesse Gesalac, bundan sonrasını ben hallederim."

Gesalac itiraz edecekmiş gibi Sorin'den bana baktı ama sonunda başını eğdi ve gitmeden önce ekledi: "Gezindiğiniz yere dikkat edin kraliçem."

Köşede gözden kaybolana kadar onu izledim. "Tanrı aşkına, o adamdan nefret ediyorum," dedi Sorin.

Vampire baktım. "Nerelerdeydin?" Talebimi savuşturmak istercesine ellerini kaldırdı.

"Sakin ol," dedi. "Çok meşguldüm. Adrian beni ava çıkardı."

Avda mısın?

"Ravena'yı mı arıyordun?"

"Buldum ama her izi kaybediyorum," dedi. "S a n k i havaya karışıp kayboluyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu senin özel gücün mü? İz sürmek mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi gülerek. "Odalarınızın dışında ne yapıyorsunuz?"

"Kütüphaneye gidiyordum," dedim. "Sanırım kayboldum."

"Hiç yaptın mı," dedi sırıtarak, gamzeleri derinleşiyordu. Sorin'in gülümsemesini seviyordum. "Gel. Ben seni götürürüm."

Sorin'in yanında kendimi çok daha rahat hissettim ve ona eşlik etmeyi kabul ettim. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?" diye sordum.

"İz sürücü kelimesi sana bir şey ifade etmiyor mu?" Ona ters ters baktım ve o da sırıttı.

"Seni koridorda koşarken gördüm," dedi. "Daroc'un dikkatini dağıttığım için şanslısın, yoksa şu anda odalarına dönmüş olurdun."

"Başın... belada mıydı?" diye sordum.

"Evet, ama iyi anlamda değil." Konuşurken tonu değişti ve sesinde bir hayal kırıklığı notası duydum.

"Ne yaptın sen?" Bir köşeyi dönüp koridorun sonunda kütüphanenin tanıdık abanoz kapılarını bulduğumuzda sordum.

"Yapmadığım şey," dedi Sorin durarak. "Daha doğrusu olmam gereken yerde değildim."

Sorin bundan daha fazla bir açıklama yapmadı ve ben de bunun utandığı için olabileceğini düşündüm.

Kapılara baktım.

"İçeri gelmek ister misin?"

Sırıttı. "Hayır, teşekkürler kraliçem. Ben

okumam." Kaşlarımı kaldırdım.

"Şaka yapıyorum," dedi. "Avlamam gereken bir

cadı var." Gitmeden önce ona seslendim.

"Sorin."

Durdu ve benimle yüzleşti.

"Ravena'da bir şey bulursanız, bilmek istiyorum."

"Eminim Adrian sana söyleyecektir."

"Sana sordum," dedim.

Başını öne eğdi. "Elbette kraliçem."

Kısık, kehribar rengi bir alevle aydınlanan kütüphaneye girdim.

Araştırmalarımın çoğunun hala beklediği büyük odaya dönmeye tam olarak hazır değildim. Bunun yerine, dünya tarihlerinin raflara dizildiği üçüncü kata doğru ilerledim. Kabartmalı kitapların sırtlarına dokundum, özenle boyanmış başlıkları okudum. *Cordova Tarihi'nin* birkaç cildi vardı, tanrıça Asha tarafından vücut bulmasından bu yana her yıl için bir tane.

Burning'den bir kitap seçmek üzereydim ki başka bir kitabın sırtında bir sembol fark ettim. *Cadıların* resimlerinde gördüğüm on iki kollu çarkın aynısıydı ve kitabın adı *Yüksek Meclis'*ti. Kitabı raftan aldım ve açtığımda ortasının oyulmuş olduğunu ve içinde bir bıçak olduğunu gördüm.

Tuhaf, diye düşündüm, bıçağı elime alırken. Olağanüstü bir yanı yoktu. Aslında kabaca yapılmış gibiydi; bıçağın kendisi eğri büğrüydü, sapı çok küçüktü ve yine de ağırdı. Garip bir silah olurdu ve neden burada saklandığını merak ettim.

Sonra vücudum kaskatı kesildi ve iki el yüzümün iki yanına inerken döndüm. Bir adam iri gövdesiyle beni engelledi. Kısa, siyah saçları, iyi kesilmiş sakalı ve bıyığıyla bir şekilde tanıdık geliyordu. Şaşırtıcı bir özelliği yoktu ama kıyafetleri bunu telafi ediyor gibiydi. Altın tokalı, zengin, kürklü kadife giymişti ve başında mücevherlerle süslenmiş bir taç vardı.

"Şşşt," dedi ve çenemi kavradı, iki yüzük kaplı parmağı ağzımı kapattı, böylece konuşamadım. "Beni dinleyeceksin. Meclisin emirlerime uyacak ve onların fikirlerini değiştirecek kişi sen olacaksın, anladın mı?"

Neden bahsettiğini bilmiyordum - meclisimden mi? Yine de kendimi ona ters ters bakarken hissedebiliyordum.

"Ve eğer yapmazsanız, her birinizi teker teker öldüreceğim. Anladınız mı? Sadece sizin meclisiniz değil, bu topraklardaki her cadı."

Adam beni incelerken bir sessizlik oldu ve bir süre sonra daha da yaklaştı, dudakları dudaklarıma yaklaştı.

"Ama senin için farklı bir son olacak." Parmakları ağzımdan çekildi ve sonra dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Öpücüğü acı ve sertti; bedenime doğru iterken ve dili ağzımı açmaya çalışırken ona karşı koydum ve bıçağımla saldırdım. Sendeleyerek geri çekildi. Avucumu göğsüne bastırdığımda kanlı bir şekilde çıktı.

"Seni küçük orospu!"

Bana doğru uzandı ve saçımı çekti.

"Seni öldüreceğim," diye tehdit etti.

"Öldür beni o zaman," dedim. Kelimeleri söyledim ve rahatladığımı hissettim - eğer beni öldürürse, kendime ya da meclisime ihanet etmek zorunda kalmayacaktım, ama o bile gözlerimin içindeki gerçeği gördü ve saçlarımdaki tutuşu gevşedi.

"Hayır," dedi. "Bence hayat senin için daha büyük bir ceza."

Beni bir sarsıntıyla bıraktı ve ben hâlâ kanlı bıçağımı tutarken rafa doğru düştüm. Ona baktı ve güldü.

"Ne dediğimi unutma."

Bir saniye sonra ortadan kayboldu. Gözlerimi kırpıştırdım ve yalnız olduğumu, elimde kitap ve bıçakla, kanamadan durduğumu fark ettim. Kalbim hala adamla karşılaştığım için hızla çarparken bir daire çizdim ama kimseyi görmedim.

Gerçekten yalnızdım.

Parmaklarımı bıçağın etrafında kıvırdım, bir tür büyüye sahip olup olmadığını merak ettim, ama eğer öyleyse, amacı neydi? Kimin zihninde yaşadığımdan emin değildim ama içimden bir ses bunun Yesenia olduğunu biliyordu. Adrian'a baktığımda hissettiğim aynı şeydi bu; inkâr edemeyeceğim garip bir bağ. Ve Revekka'nın merhum kralı Dragos'un onun hayatını tehdit ettiğine tanık olmuştum.

Eğer kalbim hala o karşılaşmadan dolayı çarpmıyor ve ellerim hala titremiyor olsaydı hayal gördüğümü düşünebilirdim.

Birdenbire geçmiş hakkında ne kadar bilgi sahibi olmak istediğimi sorguladım, çünkü içinde yaşadığım dünya hakkında hiçbir şey bilmediğim ortaya çıkıyordu ve öfkeliydim. Bilmediğim için kızgındım ve bana gerçeği söyleyen tek kişi en büyük düşmanım olduğu için kızgındım.

On altı

Ertesi gün Nadia'dan bir mektup alınca çok şaşırdım.

"Bu ne zaman geldi?" Violeta Yanma Ayinleri ziyafetinin hazırlıklarına yardım etmek için mutfakta çalışırken yalnız olan Vesna'ya sordum. Vesna, Adrian'ın henüz katılacağımı bilmediği bu geceki av için hazırlanmama yardım etmeye gelmişti. Kıyafetim Revekka'ya geldiğimden beri giydiklerimden çok daha rahattı; siyah bir tunik ve aynı renkteki diz üstü çizmelerimin içine soktuğum bir tozluk. Kıyafetin üzerine, önü kısa, arkası uzun, rahat bir ceket giymiştim.

Geri.

"Daha bu sabah kraliçem," dedi. "Sorin getirdi."

Sorin mi? Ravena'yı ararken Lara'ya gidip geliyor muydu? Hiçbir fikrim yoktu.

"Biraz yalnız kalmak ister misiniz? Okurken?"

Ona gülümsedim. "Lütfen, Vesna. Teşekkür

ederim."

Mektuba başlarken nasıl yanıt vereceğimden emin değildim. Bu noktada kendi duygularımdan korkuyordum. Kalbim ve göğsüm zaten babamın ve Nadia'nın yokluğuyla eziliyormuş gibi hissediyordu. Onun el yazısını gördüğümde ya da kelimelerini okuduğumda ne olacağından emin değildim. Bir yanım da dehşete kapılmıştı: Darbe için beni suçlayacak mıydı? Adrian'ın neden hâlâ ölmediğini sorgulamaya devam edecek miydi?

Vesna gittiğinde zarfı yırtıp açtım ve Nadia'nın tanıdık el yazısını bulmak için ağır parşömeni açtım.

Issi, diye yazmıştı ve hıçkırmamak için elimi ağzıma bastırmıştım. Lara'dan ayrıldığımdan beri kimse bana Issi dememişti.

Kan Kralı'nın askerlerinden birinin mektubumu size taşımayı kabul etmesine şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Sanırım etkilenmek için mektubu aldığınızı teyit edene kadar beklemeliyim. Yine de seni özlüyorum. Baban da seni özlüyor. Onu hiç bu kadar kederli görmemiştim. Bu da beni senin dönüşün için daha da heveslendiriyor. Komutan Killian bize saldırınızdan bahsetti ve kendi ayaklanmamız olmasaydı buna inanmazdım, ama Issi, canım, tüm Lara ihanete uğramış gibi hissetmiyor. Planınıza güvenen ve davanızı unutmadığınızı bilen birçoğumuz var. Bizi sık sık düşün, özellikle de babanı. O sensiz kaybolur.

Merak ettiğinizi biliyorum, bu yüzden sadece ayrılışınızdan bu yana dört kitap okuduğumu ekleyeceğim ve her sayfası bir zevk olsa da, evde olmanızın yanında hiçbir şey değiller.

Seni özledim.

Nadia

İçimden bir duygu seli geçerken mektubu iki kez daha okudum. Derin bir suçluluk duygusu ile babamın üzüntüsünden kaynaklanan garip bir acı arasında sıkışıp kalmıştım. Görevimi tamamen terk etmemiştim. Hâlâ Adrian'ın geçmişini keşfetmeye çalışıyordum ve bunun beni büyük bir aydınlanmaya götüreceğini umuyordum ama ilk kez bunun yenilgi niyetiyle olmadığını kabul ediyordum. Onu tanımak istiyordum, Gesalac'ın dün gece önerdiği şey göz önüne alındığında bu daha da saçma görünüyordu. Ya Adrian gerçekten de sadece kızıl sisi manipüle ederek sadakatimi kazanmaya çalışıyorsa? Bana bir canavar olduğunu birden fazla kez söylememiş miydi?

İşin en kötü yanı da neredeyse işe yarayacak olmasıydı. Onun iyiliğine ve Yüksek Meclis ve Dragos hakkında öğrendiğim şeylere izin vermeye başlamıştım.

Eldeki gerçeği gölgeledi -Adrian hâlâ halkımın fatihiydi.

Mektubu dün gece kütüphaneden aldığım kitabın altına sakladım. Sonra pelerinimi silktim ve binici eldivenlerimi giydim.

Bu gece avlanacaktım.

Odamdan çıktım ve Adrian ile soylular konseyini avluda toplanmış, yanan ateşin etrafına dağılmış halde buldum. Mesafemi koruyarak basamakların sonunda durdum, yine de ateşin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum. Soylular eğilmeye başlayana kadar Adrian döndü, beni görünce gözleri parladı.

"Kraliçem," dedi. "Ne yapıyorsun?" "Ava

katılıyorum," dedim.

Arkalarında, soylulardan birkaçı güldü.

"Komik bir şey mi var?" Ben sordum.

Esprileri aniden sona erdi.

"Uzun bir gece olacak," dedi Adrian.

"Ben de bunlardan çok yaşadım."

Dudakları kıpırdadı ve Gölge'nin dizginlerini bana uzattı. "Atınıza binin kraliçem."

Ben oturduktan sonra Adrian da beni takip etti ve vücudu ağır bir şekilde benimkine bastırdı. Bunun kasıtlı olup olmadığından ya da son üç gündür ondan uzak olduğum için varlığının daha güçlü olduğundan emin değildim. Midemdeki gerginliği gidermek için yavaş bir nefes aldım.

İşe yaramadı.

"Rahat mısın?" diye sordu, ağzı kulağıma yakındı.

Ona doğru döndüm, başımdan boğazıma doğru baş döndürücü bir kızarıklık akıyordu.

"Benim seçeceğim bir kelime değil," dedim.

"Hmm." Sırtıma doğru mırıldandığını hissettim ve bir saniye sonra Gölge'ye ilerlemesini işaret etti ve Kızıl Kapı'dan geçtik.

Saray, Cel Ceredi köyü, Daroc ve soylular tarafından takip edildi. Gece çöküyordu ve biz aşağı inerken köyde yangınlar çıkıyordu.

Bazıları odun yığınlarından geliyordu, ama manzarayı süsleyen daha küçük odunlar da vardı. Yaklaştıkça ellerinde meşale tutan köylüler olduklarını fark ettim.

"Ava katılacaklar mı?" Adrian'ın soylulara sisi uzak tutmak için köylerinin etrafında ateş yakmaları talimatını nasıl verdiğini hatırlayarak sordum.

"Kapıdan izleyecekler," dedi.

Biz onları geçerken onlar da kalabalığa katıldılar ve Cel Ceredi'nin kenarına geldiğimizde kapılar inleyerek açıldı ve karanlık ormanlardan oluşan bir duvar ortaya çıktı. Yaklaştığımızda Adrian kolunu sıkıca belime doladı ve farkında olmadan ona doğru eğildiğimi fark ettim.

"Korkmak senin yapacağın bir şey

değil," dedi. "Korkmuyorum," dedim.

"O halde kollarımda huzur bulduğunuzu mu varsaymalıyım?"

Sesinde bir eğlence notası vardı. Bir noktayı kanıtlamak için kıçımı onun azgın ereksiyonuna sürtmeyi düşündüm. Bu rahatlıkla ilgili değildi; üç gündür sevişmediğimiz gerçeğiyle ilgiliydi ve ben öfkeli ve muhtaçtım ve Cel Ceredi'ye giderken yaptığımız gibi öfkemi onun vücudundan çıkarmak istiyordum.

Olmak istediğim yer orasıydı, düşmanıma olan nefretimde tereddütsüzdüm, burada, onun *samimi* olduğunu umduğum bu alanda değil.

"Ne avlıyoruz?" Konuyu değiştirerek sordum.

"Artık burada olduğunuza göre, asıl soru bizi neyin avlayacağı?"

Doğru. Akıtılmaya değer kanı ve yenmeye değer eti olan bendim. Adrian bizi ormana götürdü. Çok az ışık vardı, sadece sessiz bir ışık,

Gökyüzünü bir fırtına gibi gösteren unutulmaz bir kırmızı. Yine de Shadow ve Adrian yeterince iyi yol alıyorlardı. Arkamızda, soylular ormanda kendi yollarını izleyerek dağıldılar.

"Sorin Ravena'nın peşinde olduğunu söylüyor," dedim. "Bu emirleri Sadovea'dan sonra da mı verdin?"

"Bu yolculuğa benimle dövüşmek için mi yoksa avlanmak için mi geldin?" diye sordu. "Neden ikisi de olmasın?"

"Ya biri ya diğeri Isolde, ama savaşmayı seçersen seni saraya geri götüreceğim. Burada, senin en çok risk altında olduğun yerde dikkatimi dağıtmayacağım."

"Peki," dedim, kendimi biraz aptal gibi hissederek. "O zaman kavga yok." Bir süre sessizlik oldu.

"Sorin bir süredir, Vaida ve Sadovea'daki saldırılardan çok önce Ravena'nın izini sürüyordu."

"Oh."

Kendimi bir kez daha aptal gibi hissettim ve Adrian'ın kavga etmekle ilgili söylediklerine rağmen öfkemi haklı çıkaracak bir neden bulmak için konuyu saptırmak istedim. Ama sonra eli başıma dolandı ve dudakları dudaklarıma yapıştı. Ağzımı açlıkla yutması karşısında inledim, dilinin her hamlesini aynı açlıkla karşıladım.

Evet, *öyle* düşünmüştüm. *İşte bu. İstediğim şey bu. İhtiyacım olan şey.*

Bir şeye ihtiyaç duymaktan nefret ederdim ama bunu inkâr edemezdim ve kanımı donduran tiz bir çığlık olmasaydı durmazdım. "O da neydi?" Adrian'ın ağzından uzaklaşarak sordum. Dudaklarım öpücüğünden çiğ.

Adrian kıkırdadı. "Sadece bir baykuş." "Gitmemiz gerekiyor."

Baykuşlar ölüm alametiydi.

Bu, babamın annemin kültüründen taşıdığı birkaç inançtan biriydi çünkü bunu görmüştü - arabalar devrilmiş ya da saldırıya uğramış, filolar yok edilmişti, hepsi bir baykuşun yollarını kesmesinden birkaç dakika sonra.

Sesimdeki histeri onu ikna etmiş olmalı, çünkü vücudu benimkine karşı sertleşti. "Tamam."

Ama kelime ağzından çıktığı anda Gölge kişnemeye ve titremeye başladı. Adrian dizginleri sıkı sıkı tutarken ağaçların arasından bir yaratık çıktı. Uzun boylu ve inceydi, tırnakları uzun ve keskindi, kanla kaplıydı. Saçları ıslak ve tel teldi, keskin dişlerle dolu geniş bir ağız da dahil olmak üzere aşırı etkileyici yüz hatlarına sahip bir yüzü koruyordu.

Tehlikeyi sezen, Gölge yüzünden bize doğru çekildiğine şüphe olmayan bir alpti.

"Isolde," dedi Adrian. "Dizginleri al ve kaleye geri dön."

Dediğini yaptım ve Gölge'nin sırtından kayarak sessizce yere indi. Adrian canavara doğru birkaç adım attı ama yaratık gözlerini benden ayırmadı.

Adrian kılıcını çekerek, "Bunun sonu senin için iyi olmayacak," dedi.

Alp tıslayarak keskin pençelerini kıpırdattı ve hiçbir uyarıda bulunmadan kendini bana doğru fırlattı.

Gölge ağaçların karanlığına dalmadan önce çılgınca kişnedi, korkusu onu ilerlemeye devam ettirdi. Bu sırada dallar yüzüme, kollarıma ve bacaklarıma çarpıyordu. Kalçalarımı yan tarafına bastırdım ve dizginleri çektim, ama hiçbir şey onu yavaşlatmıyor gibiydi, bu yüzden bir dizgini bıraktım ve diğerini ellerimde tutarak kalçama doğru çektim. Gölge tam yavaşlamaya başlamıştı ki, şahlandı ve ben yere düşerken o da fırladı. Düşüşümün etkisiyle nefesim kesildi ve göz ucuyla bir şey fark edene kadar baş dönmesi ve kaburgalarımdaki ani ağrıyla savaşarak bir süre orada yattım.

Yuvarlandım ve pencerenin yansımasında ve aynalar koridorunda gördüğüm kızıl saçlı kadının yüzüne baktım.

"Sensin," dedim, ayağa kalkarken acı dolu bir nefesle boğuldum. "Sen Ravena'sın, değil mi?"

Bir elim belimdeydi ama onu nasıl indirebileceğimi düşünmeye başlamıştım bile. Elimde sadece bıçaklarım vardı, bu da ona yaklaşmam gerektiği anlamına geliyordu, çok yaklaşmam gerekiyordu.

"Zeki küçük kuş," dedi. "Gerçi sen hep öyleydin."

Kaşlarım çatıldı, sözleri kafamı karıştırdı.

Gözleri kısıldı, bu da onun eleştirel ve soğuk görünmesine neden oldu. "Yani henüz gerçekleşmedi."

Benden çok kendi kendine konuşuyordu. Yine de "Neden bahsediyorsun?" diye sormadan edemedim.

"Adrian," dedi. "Henüz senin kanını içmedi."

Ona cevap vermedim, gerçi bunun onunla ne ilgisi olduğunu merak ediyordum. Ama bu ona sormak istediğim bir soru değildi. O farklı türden bir düşmandı ve benden alabileceği herhangi bir bilginin yıkıma yol açacağını hissediyordum.

Sonra güldü.

"Çok değişmemiş olman iyi," dedi. "Aynı inatçı yüz ifadesi, aynı bariz zayıflıklar."

"Zayıflıklarım hakkında ne biliyorsun?" diye sordum ve o cevap verirken bileğimdeki bıçaklardan birini kurtarmaya çalıştım. Ona uzaktan saldırmayı tercih ederdim, elleri üzerimdeyken ne tür bir zarar verebileceğinden emin değildim.

"Senin hakkında çok şey biliyorum Issi," dedi ve sözleri karşısında irkildim. "Bana babana duyduğun sevgi ile Adrian'a duyduğun sevgi arasında nasıl bir çelişki yaşadığını anlat."

Bir kez daha konuşmadım ve bıçak avucumun içinde serbest kaldığında derimi ısırdı.

Hay sikeyim.

İrkildim ve Ravena'nın gözleri elime kaydı. Yüzüne zalim bir gülümseme yayıldı.

"Oh iyi," dedi. "Silahlanmışsın. İhtiyacın olacak."

Geriye çekildim ve kılıcımı fırlattım. Havayı yararak ona doğru ilerledi ama tam hedefine, göğsünün tam ortasına isabet etmek üzereyken ortadan kayboldu ve yerinde tanıdık bir yüz, bir soylu vardı.

"Ciro," bıçak göğsüne saplanırken şok içinde adını söyledim. Nereden gelmişti? Hâlâ Zenovia'da olduğunu sanıyordum ama kısa süre sonra bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Asilzade darmadağınık ve kirliydi; ağzı, çenesi ve cüppesinin önü koyu kırmızı kanla kaplıydı. Besleniyordu.

"Ciro," diye tekrar adını söyledim, hareketsiz bir şekilde göğsünden çıkan bıçağa bakarken.

Sesim bakışlarını üzerime çekti ve keşke sessiz kalsaydım dedim.

Gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz başımın belada olduğunu anladım. Yere çömeldi ve sonra saldırdı.

Siktir, siktir, siktir.

Sis tarafından ele geçirilmişti. Bundan emindim.

Saldırısından kurtulmayı başardım ama bana ulaşmak için döndüğünde pençeli ellerinin ensemi kavradığını ve dokunduğu yerin yandığını hissettim. Onun katıksız gücüne karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Beni kaldırdı ve fırlattı. Yere düştüm, sırtım bir ağaca çarparak kırıldı.

İnledim, şimdiden gözyaşlarımın yanaklarımı lekelediğini hissediyordum. Hiç böyle bir acı hissetmemiştim ama yine de hareket ettim. Başka seçeneğim yoktu. Ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlandım ve ayağa kalktığımda Ciro boğazımı kavrayarak beni yerden kaldırdı. Dokunuşu ateş gibi olmasına ve görüşüm bulanıklaşmasına rağmen, kalan bıçağımı boynuna saplamayı başardım. Kemiği kesip kafasını koparmaya çalıştım ama beni çok erken bıraktı ve bir kez daha yere düştüm, boğuluyor ve öğürüyordum.

Kesik kesik nefesler aldım ve titreyerek bir kez daha ayağa kalktım. Ciro'nun bıçağı göğsünden çekişini izledim. Sanırım ona sahip olan her neyse silah kullanmayı öğretmiştim ve ölü gözleri benimkilerle buluştuğunda bıçağı kaldırdı ama ölümcül bir darbe indiremeden aramıza bir şey girdi; insana dönüşen bir kuş.

"Sorin," diye nefes aldım vampir ortaya çıktığında, sırtı bana dönüktü. Tek gördüğüm, kılıcını savurup vampirin kafasını keserken çalışan güçlü kaslarıydı.

beni neredeyse öldürüyordu. Ciro'nun bedeni yere düştüğünde bacaklarım tutmaz oldu.

"Hayır, yok," dedi Sorin, ben vurmadan önce beni yakalayarak.

Yüzüne baktım ama baş dönmesi beni gözlerimi kapatmaya zorladı.

İnledim.

"Lütfen bana bir baykuşa dönüşebildiğini söyleme," dedim.

Güldüğünü duydum, ama sanki bir mağaradaymış gibi uzak bir sesti.

"Baykuş değil kraliçem," diye cevap verdi sessizce. "Bir şahin."

Ondan sonra başka bir şey hatırlamıyorum.

* * *

Şişmiş yüzümü bir hücrenin soğuk, taş zeminine bastırarak uyandım.

Kendimi oturur pozisyona getirecek gücü toplamam birkaç dakika sürdü ve bunu yaparken bile çenemdeki ağrı başımı döndürdü. Kusmak istedim ama kendimi tuttum; ağzımı açmak her şeyi daha da kötüleştirecekti.

Gözlerimi kısarak karanlığa baktım ve Adrian'ın silik, buruşuk hatlarını seçebildim.

"Hayır," diye fısıldadım.

Yüzüstü yatıyordu, elleri arkadan bağlıydı. Benimkinin yanındaki hücrede ulaşamayacağım bir yerdeydi. Ona doğru süründüm, vücudum titriyordu, hareket etmek bir yana nefes almak için bile harcayacak enerjim yoktu. Yine de parmaklıklara ulaşmayı başardım ve kendimi yaklaştırmak için onları kullandım, elimi parmaklıkların arasından geçirdim. Parmaklarımı saçının bir tutamının üzerinde gezdirdim.

"Adrian." Adını fısıldadım, kırık ve ağzımda biriken kanla doluydu.

Uzun süre uyanmadı ama ben orada oturdum ve ulaşabildiğim saç parçasını okşadım ve sonunda kıpırdadığında ağlamaya başladım.

Adını tekrar söylemeye çalıştım ama beni durdurdu.

"Şşş," diye yatıştırdı. "Biliyorum, tatlım. Sen kim olduğuna engel olamazsın, ben de kimi sevdiğime engel olamam."

Sarsılarak uyandım, sanki yeni hava almışım gibi keskin bir nefes aldım. Tenim ince bir ter tabakasıyla kaplıydı, bu da vitesimin bana yapışmasına neden oluyordu. Battaniyelerimi attım ve sonra yastığıma geri döndüm.

"Güvendeyim," dedim kendi kendime. "Bu bir rüyaydı. Sadece bir rüya."

Ama o kadar gerçek hissettirmişti ki -derime değen soğuk, sert taş, acı ve ağzımdaki yoğun kan, Adrian'ın saçlarının morarmış parmaklarıma verdiği his.

Şu anda bile suçluluk duygusunun pençelerinin göğsümde kıvrıldığını hissedebiliyordum, çünkü nasıl olduğunu bilmesem de Adrian benim yüzümden o hücreye girmişti.

Artık uyanık olduğum için yalnız olduğumu da fark ettim.

Tekrar doğruldum, ayaklarımı yere koydum ve vücudumun envanterini çıkardım. Gölge'den düştüğümde kaburgalarımın zedelendiğini sanmıştım ama Ciro beni ağaca fırlattığında kırıldıklarından emindim. Şimdi çok az acı hissediyordum, sadece bir sızı. Soyluların beni kavradığı boynuma dokundum ve rahatsızlık duymadan yutkundum.

İyileşmiştim.

Ana geleneksel şifa yöntemlerini kullandığına göre, bunun Adrian'ın işi olup olmadığını merak ettim. Eğer öyleyse, şimdi neredeydi? Peki ya Ana? En azından uyandığımda onu yanımda otururken bulmayı umuyordum ama belki de Isla geri dönmüştü. Gölge ormana daldıktan sonra bulunmuş muydu?

Çok fazla sorum vardı.

Ayağa kalktım ve bornozumu çektim. Yalnız uyandığım ve Sorin'in bir şekil değiştiren olduğunu öğrendiğim için hissettiğim acıyı bastırmaya çalıştım. Adrian beni önemsemiyor muydu? Sorin bana güvenmiyor muydu? Böyle hissetmemin saçma olduğunu düşünerek odamda volta attım. Adrian iyi olduğum için uyanmamı beklememişti ve Sorin'in bana güvenmesi için bir neden yoktu çünkü ben ona güvenmiyordum... güveniyor muydum?

Hayal kırıklığı içinde homurdandım, tam o sırada kapı çalındı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Adrian, diye düşündüm ve kapıya doğru koştum, ancak diğer tarafta Lothian'ı buldum.

"İyi misiniz kraliçem?" diye sordu ve Sorin'in beni buraya getirdiğine tanık olduğunu biliyordum.

"Öyleyim... beklenebileceği kadar iyiyim," diye cevap verdim. "Sizin için ne yapabilirim?" "Annenizin memleketiyle ilgili haberlerim var," dedi.

"İçeri girebilir miyim?" "Elbette." Kenara çekildim ve kapıyı arkasından sessizce kapattım.

Lothian odanın ortasına geçti ve dönüp bana baktı. "Korkarım ki iyi haberlerim yok."

Söyle bana, *diye* bağırmak istedim, çünkü göğsümde Adrian'ın yokluğunun açtığından çok daha büyük bir yarık açılmıştı.

"Devam et," diye yalvardım.

"Annenizin halkı hakkında herhangi bir metin bulamadım, çünkü tarihleri çoğunlukla sözlü olarak anlatılıyor. Oradaki bazı yaşlılara ulaşmayı düşündüm ama-"

"Lothian," dedim. "Sadede gel."

"Onlar köleleştirildi. Hepsi," dedi. "Vela Kralı Gheroghe tarafından."

On yedi

Lothian bundan sonra bir şey söylediyse de ben duymadım.

Bir adrenalin dalgası hissettim ve aynı zamanda midem bulandı.

Ve Kral Gheroghe'*un burada* olduğunu düşününce. Adrian'la ölümsüzlük için takas yapmaya kalkışmıştı, halkımın sözüyle. O zaman onu öldürebilirdim. Halkımı özgürleştirebilirdim.

Bedenim öfkeyle sarsıldı.

Adrian biliyor muydu? Hiçbir şey söylememiş miydi?

Lothian'a döndüm, kapıyı yırtarak açtım ve Adrian'ın odasına doğru koştum. "Çekilin yolumdan!" Koridorlarda hızla ilerlerken emrettim. hizmetçiler, vampirler ve onların köleleri.

Nasıl göründüğümü hayal bile edemiyordum ama kendimi vahşi ve öfkeli hissediyordum ve Adrian'ın kapısına vardığımda, kapıyı açtığımda Safira'yı onun yatağında buldum - henüz işgal etmediğim bir yatakta.

Oturuyordu, çıplaktı ve göğüsleri dikleşecek şekilde eğilmişti. Ağırlığının çoğunu bir koluna vermiş, diğer kolunu da havaya kaldırdığı bacağının üzerinde gezdiriyordu. Bağlanmamış altın sarısı saçları nazik dalgalar halinde kolunu okşuyordu.

Belli ki başka bir ziyaretçi bekliyordu.

"Kocam nerede?" Öfkem kabararak talep ettim.

İrkildi ama korkusunu bastırdı. "Bilmen gerekmiyor mu? Sen onun karısısın," diye karşılık verdi Safira.

Ellerim iki yanımda kenetlendi ve keşke bıçağımı getirseydim dedim. Yine de, ona doğru bir adım attığımda bile, yatak başlığına doğru geri çekildi ve

Benden korktuğunu bildiğim için küçük bir tatmin hissettim.

"Ben onun karısıyım, bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden onun yatağındasın?"

Neredeyse öldürüldükten sonra tek başıma uyanmak bir başka tokattı ve şimdi de bu mu? Eğer annemin halkını gerçekten biliyorsa, onu asla affetmezdim.

Güldü, dişlerini kırmak istememe neden olan kibirli bir sesle.

"Üç gecedir ısıtıyorum," diye yanıtladı kendini beğenmiş bir tavırla, sanki dedikodu yayılacakmış gibi.

Bir yanım ona inanmıyordu çünkü Adrian'a inanmak istiyordum. Ona güvenmek istiyordum. Yine de aptal değildim. Safira'nın teklifini reddedecek çok az erkek vardı ama benim tek önemsediğim kocamın bunu yapmış olmasıydı.

"Bunu kişisel almayın kraliçem. Adrian'ın arzularının her birini tek bir kadının yerine getirmesi imkânsız olurdu. Neyse ki çoğumuz bu zorluğa hazırız."

"Beni fena halde küçümsüyorsun Safira. Daha da kötüsü, Adrian'ı olmadığı bir şeye dönüştürmüş olman."

"Neymiş o?"

"Bir tanrı," diye cevap verdim ve oradan ayrıldım.

Adrian'ın nerede olabileceğine dair tek bir tahminim vardı, o da danışmanlarıyla birlikte Ravena'nın Ciro'yu başarılı bir şekilde yozlaştırmasını tartışıyor olmasıydı. Soylular arasında istenmeyen bir varlık olacağımdan emindim. Ama umurumda değildi. Koridorlardan aşağı uçtum, ayaklarım sanki benim değilmiş gibi beni taşıyordu ve Adrian'ın konsey odasının kapısından içeri daldım.

Sağında Daroc'la birlikte yuvarlak masasının başında duruyordu ve etrafı soylulardan geriye kalanlarla çevriliydi. Bakışlarım Adrian'ınkileri yakalayıp tuttu ve odaya doğru iki adım daha attım.

"Gidin. Kocamla konuşmak istiyorum."

Bir sessizlik oldu. Kimse kımıldamadı ve bir an için kendimi tekrar etmek zorunda kalacağımı ya da daha kötüsü Adrian'ın beni desteklemeyeceğini düşündüm.

ve beni gitmeye zorlayacaktı ki bu onun için hiç de iyi olmayacaktı. Ama sonra oda boşaldı. Her soylu geçerken Adrian'ın bakışlarını tuttum. Daroc'unki bile -ki sivri ve ağırdı
-Beni şaşırtmadı.

Sonunda kapı arkamdan kapandı.

"Ziyaretinizden duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?" Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Annemin halkının Kral Gheroghe tarafından köleleştirildiğini biliyor muydun?" Cümlemi zar zor tamamlayabildim; çok sıkıntı içindeydim. "Onlar benim teyzelerim ve amcalarım... hatta belki de büyükannem ve büyükbabam."

Tüm bu zaman boyunca, annemi umursayıp umursamadıklarını, benim varlığımı bile umursayıp umursamadıklarını merak etmek zorunda kaldım, ama yaşadığımı ya da annemin öldüğünü bile bilmemeleri mümkündü.

"Isolde-"

"Biliyor muydun?" Çığlığım o kadar yüksekti ki sesim kısıldı.

Sessizliği çok şey anlatıyordu.

"Seni piç!" Çenemi öyle sert sıktım ki dişlerim acıdı. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye karşılık verdi.

"Onları serbest bırakın!" Bağırdım. "Kral Gheroghe'yi öldürün. Zaten Vela'yı fethetmeyi planlamıyor musunuz?"

"Bu da listede Isolde, ama öncelikli değil."

İrkildim. "Önceliğinin ben olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Ben asla öyle bir şey söylemedim." Öyle bir saygıyla konuştu ki kanım dondu. "Sana değer veriyorum, senin anlayabileceğinden çok daha fazla değer veriyorum ama elimden ancak bu kadar gelir. Sadece çok fazla adamım var. Kızıl sisin halkımıza saldırmasından endişe ettiğimden bahsetmiyorum bile."

Sözleri içimdeki mücadelenin çoğunu aldı. Yine de toparlandım. "Daha fazla adam topla," dedim.

Başını eğdi ve dudakları seğirdi. "Bana daha fazla insanı dönüştürmemi mi söylüyorsun?"

Sertçe yutkundum. Tüm değerlerimden vazgeçiyordum. Bu gece Adrian'dan Dokuz Ev'in bir krallığına saldırmasını ve ölümlüleri vampire dönüştürmesini istemiştim. Çok düşmüştüm ve umurumda değildi.

"Öfkenizi anlıyorum," dedi. "Ben de Kral Gheroghe'den memnun değilim. Değer verdiğim bir şeye sahip olsaydı bile, işlediği suçlar için ona ölümsüzlük teklif etmezdim. Onun sonu gelecek ve bu senin elinle olacak... eğer bir kraliçe gibi davranmaya istekliysen."

"Peki bir kraliçe nasıl davranır?" diye sordum, öfkem hâlâ içimde dolaşıyordu. "Her şey stratejik olmalı ve zafer kazanılana kadar hiçbir şey kişisel olamaz.

Yakın. Anladınız mı?"

Bana plan yapmamız gerektiğini söylüyordu. Annemin halkını, yani *benim* halkımı özgürleştirmek için beklemem gerektiğini söylüyordu. Kendi özgürlüğümün suçluluğuyla başa çıkabilir miydim? Kendi ayrıcalığımın?

"Herkes senin kurbanını isteyecek, Isolde. Kimin alacağına dikkat et." "Seninkini kim alacak?"

"Gerçekten sormana gerek var mı?" dedi, sesi kısıktı.

Sormam gerekiyordu, çünkü beni yalnız uyanmaya terk etmişti, çünkü onu aramaya gittiğimde onun yerine Safira'yı bulmuştum.

"Az önce senin odandan geldim," dedim ve Adrian'ın kaşları telaştan çok merakla kalktı.

"Peki sen orada ne yapıyordun?"

"Seni arıyordum," diye cevap verdim. "Ama onun yerine ne buldum biliyor musun?" Cevap vermesini bile bekleyemedim, yeniden çok sinirlenmiştim. "Safira. Çırılçıplak. Senin yatağında. Son üç gecedir orada olduğunu iddia ediyor."

Adrian sertleşti. "Ve sen buna inanıyor musun?"

"Bu noktada bana neye inandığımı ya da inanmadığımı soramazsınız Majesteleri. Siz açıklayın. Şimdi."

Bir açıklama istemek ona güvenmediğim anlamına gelmiyordu ama yine de bir açıklamayı hak ediyordum. Özellikle de benden sakladığı onca şeyi düşününce. Uzun bir süre bana baktı ve aklımı okuyup okumadığını merak ettim. Duygularım yeterince güçlü müydü? Neye odaklanacağına karar veremeyecek kadar kaotik miydiler? Bir süre sonra masanın arkasından kalktı ve yanımdan geçerken, "Açıklamaktan fazlasını yapacağım," dedi.

Konsey odasından dışarı çıktı ve kapıları büyük bir g ü r ü l t ü y l e iterek açtı. Kaskatı kesilmiş omuzları ve kenetlenmiş elleri dikkatimi çekerken gözümü kırpmadan onu takip ettim. "Daroc, yardımına ihtiyacım var," dedi adımlarını durdurmadan. İkinci komutanı odanın dışında beklemişti ve ben de merak ettim. gizlice dinliyordu. Bana bakarak peşimizden koştu.

Adrian o kadar hızlı hareket ediyordu ki, zar zor yetişebildim. Adamları - daha önce yolumdan çekilmeleri için emir vermek zorunda kaldıklarım- onun için kenara çekildiler ve bunun korkudan mı yoksa saygıdan mı olduğunu bilmiyordum. Her iki durumda da, bütün bu kaleyi yakmak istememe neden olacak şekilde canımı yaktı.

Odasına yaklaştığımızda Adrian, Daroc'a kapıları açarken dışarıda beklemesini emretti.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı içeri girerken. Arkasından gittim ve Safira'nın ayağa fırlayışını, Adrian'ın çarşafını göğsüne doğru çekişini izledim.

"Lordum, ben sadece-"

"Sessizlik," diye emretti ve kızın ağzı kapandı, yüzü soldu.

Adrian bana döndü ve elini uzattı. Kabul etmem sadece bir saniye sürdü.

Adrian, "Karıma sadakatsizlik ettiğimi ima ettiğinizi öğrendim," dedi.

Safira gergin bir kahkaha attı. "Majesteleri yanlış anladı. Ben sadece geçmişimizden bahsediyordum-"

I sertleşti, kızgın tarafından onu öneri o Bu oldu sadece bir yanlış anlaşılma. Ama Adrian elimi sıktı ve bu hareket

garip bir şekilde güven vericiydi. Bana inandığını söylüyordu. Öfkem biraz azaldı.

"Karımın bir yalancı olduğunu mu söylüyorsun?" Adrian sordu. Sesinin tonu beni bile tedirgin etmişti.

Safira'nın gözleri büyüdü.

"Elbette hayır, Majesteleri. Tüm bunların gerçekten çok abartıldığını söylüyorum."

"Anlıyorum. Eğer durum buysa, cezamın çok ağır olduğunu düşüneceksiniz. Daroc," diye seslendi Adrian ve komutan içeri girdi. "Safira'ya zindanlara kadar eşlik et."

Safira geri çekildi, Daroc yaklaşırken duvara çarptı. "Adrian,

lütfen!" diye yalvardı.

"Sadece kısa bir süre. Neden benimle yattığını iddia ettiğin her gece için bir gün değil?"

Daroc çarşafı elinden çekip aldı ve üst kolunu kavrayarak onu çıplak halde odadan dışarı sürükledi.

"Zarar vermek istememiştim," dedi Daroc'un tutuşuna karşı mücadele ederek. "Size yalvarıyorum." O götürülürken ikimiz de konuşmadık, kapılar onun son umutsuz çığlığı üzerine kapandı. "Bunu yapamazsınız!"

Adrian bana doğru döndü. "Sadakatim seni rahatlattı mı?" diye sordu.

Bir kızarıklık yanaklarımı ısıttı. Bu rahatlığa ihtiyaç duyduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum ama yine de onun bana olan sadakatine her zamankinden daha çok güveniyordum.

"Buna ihtiyacım olduğu için üzgünüm," dedim. "Sanırım bu da bir kraliçe gibi davranmadığımın bir başka yolu, ama öyle görünüyor ki bu şatodaki herkes bana sizin ilkiniz olmadığımı ve sonunuz olacak kadar yeterli olmadığımı hatırlatmak istiyor."

"Buna ben karar veririm," dedi Adrian ve bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Yalnız uyanmanı istememiştim."

Ani bir utanç duygusuna kapıldım. "Bencilceydi," dedim. "Tabii ki, senin daha önemli-"

"Hiçbir şey senden daha önemli değil," dedi ve başparmağını dudaklarımda gezdirerek içimde bir ürperti yarattı. Dört gündür birbirimizden uzaktık ve tüm bu süre boyunca onun için yanıp tutuşmuştum. Sadece şimdi bunu tam olarak kabul etmeme izin veriyordum; onu, bedenini, güvencesini, aklını nasıl istediğimi.

Gözlerinde yumuşak bir hayranlıkla bana baktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı, Sparrow?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Akıl okuyamıyor musun?" Sessizce sordum.

"Bu işler böyle yürümüyor," dedi ve geri çekilerek masasının yanındaki sandalyeye oturdu.

Onun sıcaklığını kovalamak istedim ama olduğum yerde kaldım ve "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ne istersen al."

Vücudum kelimenin tam anlamıyla titredi. Yumruklarımı

sıktım ve açtım. "Seni tamamen giyinik beceremem."

"Tartışılır," dedi ve dudaklarına soğuk bir gülümseme yayıldı.

"Bazen senden gerçekten nefret ediyorum," dedim.

"Sadece bazen mi?" diye sordu, sesi kısıktı ve sonra başını yana eğdi. "Peki ya şimdi? Benden nefret mi ediyorsun?"

Bornozumu çıkardım ve üstümdekini başıma geçirerek önünde çırılçıplak durdum. Gözleri parlıyordu ama bana dokunmak için hareket etmedi.

"Hayır," diye cevap verdim.

Ellerim omuzlarına indi ve onun üzerine binerek ağzını kendime doğru çektim. Vücudum aniden duygularla doldu. Her damarı ve her siniri dolduran bir telaştı bu. Ellerim saçlarına dolandı ve kat kat giysilerinin altına gömülmüş olan boyuna doğru ilerledim.

"Benden bir gerçek," dedi dudaklarıma karşı. "Seni özledim."

Parmakları kalçalarıma bastırdı. Öne doğru oturdu, bir eli göğsümü yakalamak için aramızda hareket ederken dudakları çenemi, boğazımı takip etmek için benimkinden ayrıldı ve sonra meme ucumun üzerinde kapandı. Dişlerimin arasından nefes aldım ve

Yüzünü kavradım, tenimi okşarken onu orada tuttum. Dokunulmak iyi hissettiriyordu, onun tarafından daha iyi.

Yeleğini omuzlarından ittim ve paltosunu çekiştirdim. "Çıkar şunu!" Ben talep ettim, o da kıkırdadı.

"Bir dakika, Sparrow," dedi ve ben de onun üzerinden kaydım. Ayağa kalktı ve ben de soyunmasına yardım ettim, paltosunu ve tuniğini çıkarırken pantolonunun bağcıklarını çözdüm. Aleti serbest kaldığında, henüz tozluklarını tamamen çıkarmamış olmasını umursamadan onu kavradım. İnledi ve beni ileri doğru çekti, ben çekilip yere diz çökene kadar yumruğumla sikinin ucundan boşalan boncukları kandırırken dilimi yuttu.

Onu tadarken bakışlarını üzerimde tuttum, teni dilimin altında yumuşak ve tuzluydu. Ağzım onun üzerinde kapanmadan önce, ellerini sandalyesinin kollarına dayayarak oturdu.

"Ağzınız hakkında çok düşünüyorum," dedi. "Söylediğiniz şeyler ve onunla ne yaptığınız."

"Söylediklerim için beni öven çok az kişi var," dedim.

"Belki de gerçeğe değer vermiyorlardır." Biraz öne eğildi, eli saçlarıma dolandı. "Şimdi bana bir gerçeği söyle, benimleyken hissettiklerinden korkuyorsun."

Ona baktım.

"Önce sen," diye fısıldadım.

Gülümsedi. "Sana karşı hissettiklerimden hiçbir zaman korkmadım."

Onu ağzıma aldım. O anda vermek istediğim tek cevap buydu ve Adrian da bana izin verdi. Her yerine dokundum, dilimi sikinin tepesinin altından kaydırdım ve damarları şaftından aşağıya doğru aktı. Parmaklarım taşaklarını okşadı, ihtiyaçtan ağırlaşmıştı. O üzerimde inleyip hırlarken bile yavaş ve istikrarlı bir şekilde hızımı korudum. Boşaldığında, onu bir süre daha orada tuttum, ağzımdan kayana kadar dudaklarımın baskısının ona doğru kaymasına izin verdim.

Ayrılmış dizlerinin arasına oturduğumda bana baktı, dudaklarım onun serbest bırakmasıyla ıslanmıştı.

"Beni idare edebilir misin?" diye sordum.

Gülümsedi. "Sparrow, ne verirsen alacağım."

Ayağa kalktım ve Adrian'a sırtımı dönerek masasına doğru eğildim. Elini etimden ayırırken sözsüz davetimi anlamış gibiydi, parmakları ben ona ziyafet çekerken ısınan ve ıslanan ipeksi tene daldı. Onu orada hissetmek başlı başına bir tür serbest bırakmaydı ve içimden bir çığlık attım. Ellerim etini aradı ve uyluklarından birinin üzerine indi. Adrian aldırmıyor gibiydi, parmaklarını çekip oturmadan önce içimde birkaç dakika daha geçirdi ve beni sikinin üzerine doğru yönlendirdi. Dolgundu ve içeri doğru kayarken, şaftının her yükselişini ve düşüşünü hissettim.

"Evet," diye tısladı, beni kendisine yaklaştırdı, hareket etmeye başladığımda sırtımı göğsüne yapıştırdı. Elleri göğüslerime dikkat ediyor, sıkıyor ve yoğuruyordu. Klitorisimi kızdırmak için yer değiştirene kadar kendimi tekrar sabitlemem gerekmedi, bacaklarımı onun iki yanında hareket ettirdim. Bu bana daha fazla güç verdi ve başımı ona doğru çevirerek daha sert ve daha hızlı sallandım. Ağızlarımız dağınık, sert bir öpücükle çarpıştı. Vücutlarımız kaygandı ve aramızda yanaklarımı ısıtan ve midemin çukurunda patlayan bir sıcaklık vardı. Artık hareket edemez hale geldiğimde, Adrian beni kollarının arasına aldı ve yatağa bıraktı. Üzerimde durdu, sertçe nefes alıyordu, uzun sarı saçlarının parçaları terli topaklar halinde birbirine yapışmıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Daha fazla," diye cevap verdim, sessiz ve doygun.

Bana baktı ve saçlarımı yüzümden çekerek düzeltti.

"Tam da daha fazla güzelleşemeyeceğini düşündüğüm anda."

Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama sessiz kaldı, sadece parmak ucuyla yüzümü hafifçe yokladı.

Ondan gitmesini istediğim gece de bizi aynı şekilde konumlandırmıştı.
-Ona çok yakın hissettiğimde ve mesafe istediğimde. Bacaklarım bükülmüştü, boyu kıçıma bastırıyordu. Bu pozisyonu almasına izin verebilirdim ama bu gece kontrolün bende olduğunu hissediyordum.

Ellerimi kollarının üzerine koydum ve onu sırtüstü yatırarak altımda kıstırdım. Yorgundum ama altımda hissetmesi, ellerimin göğsünde yayılması hoşuma gidiyordu.

"Ne istiyorsun, karıcığım?" Adrian gözlerinde sıcaklıkla bana bakarak sordu.

"Sarayınızdaki kadınlar bana nasıl seviştiğinizi anlatmaktan zevk alıyordu," dedim ve aramıza girerek sikine uzandım, onu ateşime doğru yönlendirdim. "Sanki bilmiyormuşum gibi." Tamamen dolana kadar başımı arkaya eğerek kendimi ona bıraktım. Ancak o zaman bakışlarıyla buluştum ve konuşurken göğsüne bir öpücük kondurmak için eğildim. "Sana bir daha baktıklarında, gözlerinde bana olan şehvetini görmelerini istiyorum."

Ben hiç hareket edemeyene kadar, Adrian ikimiz için de hareket ederken tek yapabildiğim ona sarılmak olana kadar birlikte hareket ettik. Birbirimize baktık, nefeslerimiz birbirine karıştı, ta ki o aramızdaki boşluğu kapatıp beni öpene kadar -derin, morartıcı ve durgun. Geri çekildiğinde, nefes nefese, "Benim için gel," diye fısıldadı.

İtişleri sertleşti, sertleşti ve beni uçurumun kenarına götürdü. Çok geçmeden o da beni takip etti.

Adrian konuşmadan önce uzun bir süre sessizlik içinde birlikte yattık. "Seni gerçekten incittiğimden korktum," dedi.

Daha fazla ayrıntı vermesine gerek yoktu. Ne demek istediğini zaten biliyordum - açıklama yapmadan odamı terk etmesini istediğim gece.

"Hayır," dedim ve başka bir şey söylemedim. Parmaklarımı göğsünde, iki yanında kabarık yara izlerinin üzerinde gezdirdim.

"Lothian bana kütüphaneden hoşlandığınızı söyledi,"

dedi. "Evet."

"Ne öğrendiniz?"

"Beni korkutan şeyler," dedim.

"Gerçeği öğrendiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu.

Birkaç dakika teninin izini sürdükten sonra çenemi ellerime dayayarak ona baktım. "Lothian ve Zann beni Dragos'un hükümdarlığı sırasında yaşamış insanların mektupları ve günlükleriyle tanıştırdı. Bilmiyordum."

Adrian'ın bana bakarken gözlerinde umut dolu bir şeyler vardı ve elini kaldırarak başparmağını yanağıma dokundurdu.

"Artık biliyorsun," dedi.

"Ravena büyüye güvenmeyi kolaylaştırmıyor," dedim ve durakladım. "Onu ormanda gördüm."

Altımda, Adrian kaskatı kesildi. "Ne dedi o?"

"Saçmalık." Şimdi bile sözlerini hatırlamaya çalışıyordum ama aklımdan çıkıyorlardı. Onu nasıl öldüreceğimi planlamaya o kadar odaklanmıştım ki, hiçbiri aklımda kalmamıştı. "Ona ne yaptın?"

"Ben sadece onun benden çaldığını aldım,"

dedi. "Peki neymiş o?"

"Bir gelecek."

Adrian'a soracak daha çok sorum ve anlatacak daha çok şeyim vardı, Ravena'yı Sadovea'daki pencerede ve aynalar koridorunda nasıl gördüğüm gibi, ama kapının çalınması bizi böldü.

"Şimdi olmaz," diye seslendi Adrian.

Daroc kapının diğer tarafından, "Majesteleri, acil bir durum var," dedi.

Birbirimize baktık ve battaniyeyi göğsüme kadar çekerek onu ittim.

"Girin."

Kapı açıldığında bir tıkırtı duyuldu ve Daroc içeri girdi. Konuşurken yüzü tamamen soğukkanlıydı. "Başka bir saldırı daha oldu," dedi. "Cel Cera'da."

On sekiz

Dehşet göğsümü ikiye böldü - Cel Cera'yı daha önce duymuştum. Ana'nın kölesinin eviydi.

"Adrian," dedim. "Isla oradan geri dönüyordu."

Adrian Daroc'a baktı. "Hayatta kalan var mıydı?"

"Herkes sayılmadı," diye cevap verdi ama bu umut verici bir işaret değildi. Yaşadıkları ama ele geçirildikleri ve şimdi av aramak için ormanda dolaştıkları anlamına gelebilirdi. "Sorin hâlâ arıyor."

Sertçe yutkundum.

"Daha fazla asker gönderin," dedi Adrian. "Ama sadece uçanları. Onların sisten kaçma şansı daha yüksek."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. "Kaç kişi
uçabiliyor?" Omuz silkti. "Yaklaşık otuz kadar."

"Hepsi şahin mi?" "Hayır,"
dedi.

Şimdi gökyüzünde kaç kez bir şahin ya da yarasanın dönüp durduğunu gördüğümü ve bunun bir vampir olduğunu merak ediyordum.

"Peki ya virüs bulaşmış birini bulursak?" Daroc
sordu. Adrian, "Onlar öldürülmeli," dedi.

Midem bulandı ama Adrian'ın haklı olduğunu biliyordum.

Daroc başıyla selam verdi ve gitti. Yalnız kaldığımızda, "Biri
Ana'ya söylemeli," dedim.

"Gelirim," diye gönüllü oldu
Adrian. "Ben de seninle
geleyim."

Adrian itiraz etmedi ve biz de hemen kalkıp giyindik. Ana'nın odasına daha önce hiç gitmemiştim, ama o batı kulesinin üst katında oturuyordu ve kapısını çaldığımızda anında düşen bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Hayır," dedi başını sallayarak, zaten neden geldiğimizi tahmin ediyordu. Yere yığılırken onu yakalayan Adrian oldu.

"Ana," dedi, saldırıyı açıklayarak ve saçlarını düzelterek. Son olarak, "Henüz yaşayabilir," diye ekledi.

Ve onun kollarında hıçkırarak ağlarken, yalvardı. "Onu öldürme, Adrian, lütfen."

* * *

"Muhteşem görünüyorsun," dedi Vesna, Violeta bu geceki şölen, yani Yakma Ayinleri'nin son gecesi için elbisemin bağcıklarını tamamlarken dikkatimi aynadan çekti. Bana suyu anımsatıyordu, beyaz ve gümüşten oluşan dalgalar vücudumdan aşağıya doğru iniyor ve zemini sürüklüyordu. Kolları uzundu ama yakası omuzlarımdan düşüyordu ve başımdaki çiçekli taçla uyumlu buzlu, dantel çiçeklerle süslenmişti. Saçlarım bir tarafa toplanmış, kalın dalgalar halinde omzuma dökülüyordu. Kulaklarımdan bir çift gümüşi küpe sarkıyordu ve şimdi Ana'yı düşünerek onlara bakıyordum.

Gecenin geri kalanını onunla geçirdik. Ağlamayı hiç kesmemişti, Adrian'dan Isla'yı öldürmemesini istemeyi hiç bırakmamıştı.

Eğer ele geçirildiyse, bırak bende kalsın. Bir tedavi bulacağım.

O da cevap verirdi: "*Yaşayabilir, Ana.*

Onu uyumaya bırakmıştık ve sevgilisinden haber alamamıştık. Şimdi bile gözlerim onun acısıyla yanıyor.

Onu izlerken, benim korkumu yaşadığını fark ettim - en sevdiklerimi kaybetmek. Şimdi, babamın taç giyme törenim için Lara'dan Kızıl Saray'a yapacağı yolculukta ne kadar güvende olacağını düşünüyordum. Adrian daha fazla muhafız göndermişti ama bu daha fazla enfekte vampir olasılığı anlamına geliyordu.

"Isolde?" Violeta adımı seslendi ve ben de ona baktım.

"Hmm?"

"İyi olup olmadığını sordum," dedi. "Biraz... üzgün görünüyorsun."

Boğazımı temizledim ve orada biriken gözyaşlarımı yuttum. "Ben iyiyim, teşekkür ederim."

Bana inanmadı ama bunun bir önemi yoktu. Korkumla ilgili yapılacak bir şey yoktu.

"Gitmeliyiz," dedi. "Geç kalacağız."

Ama ayağa kalktığı sırada kapı çalındı. "Bir ziyaretçi mi bekliyorsunuz?" Vesna sordu.

Başımı salladım, ama sonra kapı açıldı ve Adrian kapı aralığını doldurdu, ateş ışığını kesen karanlık bir gölge. Aramızdaki zıtlık gözümden kaçmamıştı. Kan Kralı'nı hayal ettiğim her şey onda vücut bulmuştu.

-Hem güzel hem de korkunç bir karanlık. Ona baktım ve göğsüm genişledi, itiraf etmek istemediğim bir tür endişeyle doldu. Bu, onun dokunuşunun, daha sonra yalnız kaldığımızda kulağıma fısıldayacağı sözlerin beklentisiydi.

"Kralım," dedi Violeta ve Vesna hep bir ağızdan. "Kraliçemle bir dakika geçirmek istedim," dedi.

"Elbette," dedi Violeta. "Biz de tam gidiyorduk."

Onlar ayrılırken Vesna'nın koluna uzanıp kendi koluna doladı ve ben de kadının nedimem olarak geçirdiği zaman içinde ne kadar rahat olduğunu görüp gülümsemekten kendimi alamadım.

Kapı kapanırken Adrian'ın gözleri karardı.

"Serçe," dedi, sesi midemin en dibini ısıtıyordu. Elimi avucunun içine aldı ve dudaklarını parmaklarımın üzerinde gezdirdi. "Çok güzel görünüyorsun."

"Elbiseler konusunda kendinizi aşmışsınız," dedim. "Hiç bu kadar güzel parçalarım olmamıştı."

"Sadece seni şımartmak istiyorum," dedi. "Kanla kaplı ya da altımda kıvranan her halinle güzel görünsen de."

Kızarmaktan nefret ederdim ve işte bir kez daha kızarmıştım. Kalın kalın yutkundum. "Ana nasıl?"

Adrian'ın ifadesi değişti ve ciddileşti. "İyi değil," dedi. "Ama bu gece onun da katılımı olacak. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı var."

Göğsüm sıkıştı.

"Violeta geç kalacağımızı söyledi. Burada fazla oyalanırsak çok geç kalacağız."

Adrian kaşlarını kaldırdı. "Benden kurtulmaya hevesli misiniz kraliçem?"

"Hayır. Yani..." Kelimelerimin arasında tökezledim, ne kadar telaşlı hissettiğimden dolayı sinirliydim. Adrian'ın bana nazik ve kibar bir şekilde gülümsemesi durumu daha da kötüleştirdi. Gözlerinin kenarları kırışmıştı ve ben göğsüme darbe almış gibi hissettim. Boğazımı temizledim. "Benimle biraz konuşmak ister misin?"

"Seni ömür boyu istiyorum," dedi, parmak eklemlerini yanağıma sürterek. "Ama şu anla yetineceğim."

Elini bırakıp uzaklaşana kadar nefesimi tuttum. "Sana bir şey göstermek istiyorum. Gelir misin?"

"Elbette," dedim ve onu odamdan çıkıp koridora kadar takip ettim. Elimi tuttu, parmaklarımızı birleştirdik. Her zamanki yürüyüşümüzden farklıydı ve bir yanım evdekilerden biri bunu görürse -babam bize tanık olursa- hayal kırıklığına uğrayacağından endişeleniyordu.

Adrian beni doğu kanadına götürdü. Burası kalenin en yüksek kısmıydı ve aynı zamanda kütüphanenin de bulunduğu yerdi, ama o kapıları geçtik, yaldızlı vurgulara sahip karanlık koridorlardan geçtik, çatıya gelene kadar merdivenlerden yukarı çıktık.

Kalenin tepesinde rüzgâr etrafımı sarmıştı. O kadar yüksekteydik ki, sanki uzanıp bulutlara dokunabilirmişim gibi hissettim; bulutlar kırmızı bir ışıkla çevrelenmiş, Revekka'nın tamamını hem güzel hem de unutulmaz olan garip, kızıl tonlu bir karanlığa bürümüştü. Buradan bakıldığında ufuk

Cel Ceredi ve Yıldızsız Orman'ın ötesinde Altın Deniz'e kadar her yöne kilometrelerce uzanır.

"Kenara doğru," dedi ve ben tereddüt ettim. Nedeninden tam olarak emin değildim, belki de rüzgâra karşı tutunacak bir demir olmadığı içindi. Adrian bana baktı ve kaşlarını çattı. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Tereddütlerimi ona güvenmediğime dair bir işaret olarak algılayıp algılamadığını merak ettim.

Ama bu beni çok daha rahatsız eden başka bir düşünceyi gündeme getirdi. Adrian Aleksandr Vasiliev'e ne zaman güvenmeye başlamıştım?

Uçurumun kenarına yaklaştığımızda kolunu tuttum ve yüzlerce ateşin yandığı krallığımıza baktım. Bu kadar çok olduğunu bilmiyordum. Çok uğursuz görünüyordu, sanki savaşın eşiğindeydik ve yangınlar sayıca ne kadar az olduğumuzun bir işaretiydi.

Adrian, "High Coven'in öldürüldüğü gece dünya aynen böyle görünüyordu," dedi.

Alevlerin geceyi tüketmesini izlerken ona baktım. Gözleri siyah, yüzü sert görünüyordu. Çok soğuk görünüyordu, daha önce odamda göründüğünün tam tersiydi. Her ne düşünüyorsa onu değiştirmişti.

"Bunu neden yapıyorsun?" Fısıldadım.

"Ne?"

"Bunu izlerken neyi yeniden yaşıyorsanız onunla kendinize işkence edin. Adrian..."

"Daha önce dünyayı fethetmek için beni neyin motive ettiğini sormuştun," dedi ve bana baktı. "İşte bu. İki yüz yıl önce bu gece her şeyimi kaybettim."

Bana başka bir şey söylemedi ama ben yine de anladım. Yanma gecesi her ne olduysa, onun evimi ele geçirmesine yol açmıştı. Normalde daha fazlasını isterdim ama ben bile onun bunu yaşamaya devam etmesini istemiyordum - bu her neyse. Sadece Lothian ve Zann'ın paylaştıklarına dayanarak bunun korkunç olduğunu biliyordum.

"Adrian," dedim ve elini çekerek onu çıkıntıdan uzaklaştırdım. İçeride, merdiven boşluğu da aynı derecede karanlıktı ve aşağı inemeden önce beni durdurdu ve duvara yasladı. Bir an ne yapmak istediğinden emin olamadım ama sonra alnını benimkine yasladı.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

En azından duyduğumu sandığım şey buydu, ama bu sözler hiçbir anlam ifade etmiyordu. Tam buradaydım. Ondan tekrar etmesini istemedim ve merdivenlerden inerken hiç konuşmadık.

Büyük salona girdiğimizde bir alkış tufanı koptu ve onay seslerine rağmen bunun benim yararıma olmadığını hissetmekten kendimi alamadım. Soylular ve onların vasalları, muhafızlar ve saray çalışanlarıyla dolu kalabalık bize bakıyordu. Şimdiye kadar gördüğümden çok daha güzel kıyafetler giymişlerdi. Kadınlar dantel, inci, kurdele ve rozetlerle süslenmiş saten, ipek ve kadife giysiler içindeydiler. Erkekler yüksek yakalar, fırfırlar, eldivenler ve altın takmışlardı ve hepsi bana onay, özlem ve saf, açık bir nefret karışımıyla bakıyorlardı. Hepsinin beni görmesine izin verdim; Sorin, Lothian ve Zann'dan Gesalac, Julian ve Leydi Bella'ya kadar hepsinin bakışlarını üzerimde topladım.

"Gösteriş mi yapıyorsunuz kraliçem?" Adrian sordu ve dudaklarına bir gülümseme yerleşerek bana baktı.

"Beni azarlıyor musun?" diye sordum. "Hayır, elbette devam et."

Dudaklarını şakağıma bastırdı ve sonra beni yüksek masaya, Ana ve Daroc'un oturmadan önce bizim de katılmamızı bekledikleri yere götürdü.

Ana'yı gördüğümde elini tuttum. "Nasılsın?" diye sordum. Korkunç bir soru olduğunu ve tek bir cevabı olduğunu bilerek sordum.

"Korkuyorum," dedi ve titreyerek nefes aldı. Gözleri Adrian'a ve sonra tekrar bana kaydı. Ne istediğini biliyordum - bir tedavi bulabileceği umuduyla Isla'nın hayatı için tekrar yalvarmak ve Adrian'ın ne diyeceğini biliyordum: *Hâlâ yaşayabilir*.

Umarım Ana'nın iyiliği için yapmıştır.

Otururken masadaki yiyeceklerin miktarına baktım; kurutulmuş etler ve ekmek, meyve ve peynir. Adrian'a sorgulayarak baktım, neden bu kadar çok olduğunu merak ediyordum.

"Siz ve vassallar için," dedi ve bir sürahiye uzandı. "Şarap mı?"

Kadehime biraz döktü ve ben de aldım, dilimde bıraktığı tadın tadını çıkardım - biraz tatlı, çoğunlukla acı. Tekrar yudumladım ve kadehi bir kenara bırakıp kalabalığın müzik, dans ve yemeğin baş döndürücü çılgınlığına kapılmasını izledim. Büyük salonun ve kalenin ön tarafının kapıları açıktı ve ateşin yandığı ve daha fazla insanın dans ettiği avluyu görebiliyordum. Bu, Adrian'la birlikte şatonun tepesinde hissettiklerimle neşeli bir tezat oluşturuyordu ve bugünün hem bu kadar çok kişi için bir yas günü hem de aynı kişiler için bir kutlama günü olmasının garip olduğunu düşündüm.

Müzik aniden kreşendoya ulaştı ve unutulmaz bir melodiye daldı. Siyah giysili ve peçeli bir sıra kadın kalabalığı yarıp geçti. Daha dik oturdum, biraz telaşlandım.

"Neler oluyor?"

"Bu bir yas dansı," dedi Ana. "High Coven'ın her üyesi için bir tane olmak üzere on üç kadın var."

Kalabalık dağıldı ve kadınlar bir çember oluşturarak ayrıldılar. El ele, birbirlerini itip çekiyorlar, vücutları dalgalanıyordu. Kadınlardan biri dairenin ortasına doğru döndü. Çılgınca, güzel bir şekilde dans etti ve ortadan dönüp çıktığında yerini başka bir kadın aldı.

Şaşkınlıkla izledim.

Uzun gölgeler gibi, duman gibi gökyüzüne doğru hareket ediyorlardı, kıvrılıyor, dönüyor, hareketleri müziğin şiddetine uyum sağlıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Hem seviyordum hem de nefret ediyordum; göğsüme pençeleriyle uzanıp tüm duygularımı yüzeye çıkarıyordu. Aynı anda pek çok şey hissettim: kafa karışıklığı, utanç ve üzüntü. Bittiğinde, ani tezahüratlar beni ürküttü ve diğerleriyle birlikte ayağa kalkmakta yavaş davrandım.

Adrian bana baktı ve elini uzatarak parmaklarını yanağımın üst kısmında gezdirdi.

"Benimle dans eder misin?" diye sordu. "Evet," diye fısıldadım.

Elimi tuttu, yere doğru ilerlerken havada tuttu, beni kendine doğru çekti ve yumuşak daireler çizerek bize rehberlik etti. Bakışlarını üzerimde tuttum, bedenim ve beynim benimle birlikte hareket etmesine odaklanmıştı.

"Gösteriyi beğendin mi?" diye sordu.

"Evet."

Beni bir dönüşe yönlendirirken bakışlarını üzerimde tuttum ve ona geri döndüğümde bana eskisinden daha sıkı sarıldı. Onunla bu şekilde dans etmeyi ya da şu anki gibi rahat ve güvende hissetmeyi hiç hayal etmemiştim. Gözlerinin içine baktığımda Ravena'nın söylediği birkaç kelimeyi hatırladım.

Bana babanıza duyduğunuz sevgi ile Adrian'a duyduğunuz sevgi arasında nasıl bir çelişki yaşadığınızı anlatın.

Buna aşk demezdim ama duygularımın çok daha karmaşık bir hal aldığı doğruydu. Ve altı gün içinde babam buna tanıklık edecekti.

Birden kendimi hasta hissettim.

Sessizlik içinde ve büyük alkışlar eşliğinde dansı bitirdik ve koltuklarımıza döndüğümüzde kadehimden uzun bir yudum aldım. Sıvı dilime çarptığında, acılığın yanlış olduğunu anladım. İçindekileri tükürdüm ama artık çok geçti; kadehimdeki her neyse etkisini göstermişti. Başım döndü, boğazım sıkıştı ve midem düğümlendi.

"Isolde?"

Adrian'ın adımı söylediğini duydum ama odaklanamıyordum ve sonra düşüyordum. "Isolde!"

Kolumu kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Başım kolunun kıvrımına düştü. Tutamadım ve yüzü gözümün önüne geldiğinde, odaklanabildiğim tek şey adımı söylerken gözlerindeki vahşilikti.

Yüzü mutasyona uğramaya başlarken, "Zehir," diye solumayı başardım. Tüm dünya eriyordu. Ben de eriyordum.

"Hayır, hayır, hayır," dediğini duydum ve beni yere indirdiğini düşündüm ama göremediğim için emin olamadım. "Isolde? Isolde!"

Sonra Adrian'ın sesi aniden yankılandı; sert, çılgınca bir ses. "Daroc! Kapıları kilitle! Kraliçeyi kimin zehirlediğini bulana kadar kimse ayrılmasın."

Havanın etrafımda döndüğünü hissedecek kadar uzun süre uyanık kaldım. Duman dalları gibi kalınlaşıyor ve kararıyor gibiydi ve karanlığın içinden bir kez daha Adrian'ın sesi geldi. "Beni bırakma."

* * *

Çok sıcaktı.

Kavurucu.

Derimin her kıvrımında ter birikmişti. Sıcağın ağırlaştırdığı hava tarafından boğulmuş bir halde çırpınıyordum.

Sus, tatlım.

Soğuk bir el alnıma dokundu.

Adrian.

Bana tutun. Seni taşıyacağım.

Uyandım, sırılsıklamdım, görüşüm bulanıktı. Başımı çevirdim ve Adrian'ın beni izlediğini gördüm.

Bir an için bana kızgın olduğunu düşündüm. Yüzünü hiç bu kadar sert bir şekilde oyulmuş görmemiştim. Kaşlarım gözlerimin üzerine düştü ve adını söylemeye çalıştım ama dilim ağzımda şişmiş ve ekşimiş gibi hissetti.

"Şşşt," dedi öne doğru eğilerek ve yüzündeki o sertlik biraz azaldı. Serin bir elini alnıma koydu. "İç şunu."

Başımı eğdi ve ben de derin derin içtim.

"Çok fazla değil," dedi. "Kendini hasta edeceksin."

Tekrar yastıklara gömüldüm, bedenim güçsüzdü. Gözlerim kurşun gibi oldu ve kendiliğinden kapandı.

"Uyu," diye fısıldadı. "Uyandığında burada olacağım."

Alnıma bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi bir sonraki açışımda Ana'ya baktım.

"Uyanmışsın," dedi, yüz hatlarını yumuşatan bir

rahatlamayla. "Tam zamanında," dediğini duydum

Sorin'in.

"Dikkatli ol, seni bıçaklayabilir," dedi Isac.

"Geri döndüğünüz için çok mutluyuz kraliçem," dedi Miha.

Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirmeye ve yönümü bulmaya çalıştım. Adrian'ın odasına getirildiğimi fark ettim. Ana yakınlarda otururken Sorin, Isac ve Miha girişi korur gibi kapıların yanında ayrı ayrı duruyorlardı.

"Adrian nerede?" Ben sordum.

"Birazdan döner," diye araya girdi Ana hızla. "Oturmana yardım edeyim."

Sırtıma yastık koyarken ayağa kalktım. Başımın döndüğünü ve midemin bulandığını hissettim ve buraya nasıl geldiğimi hatırladım -birisi şarabıma zehir katmıştı.

"Al, bunu iç," dedi Ana ve ben kendi tereddütüm karşısında şok oldum. "Sorun değil. Bak."

Ana kaptan bir yudum aldı ve hiçbir şey olmayınca başımı salladım, o da bardağı dudaklarıma götürdü. Sadece suydu, ama dilime değdiğinde ağzımdaki metalik tadın daha çok farkına vardım ve ürperdim.

"Başka zehirlenen oldu mu?"

"Sadece senin bardağın," dedi

Sorin.

Yani hedef bendim. Hiç şaşırmadım.

"Artık uyandığına göre yakında daha fazlasını öğreneceğiz,"

dedi Ana. "Ne kadar zamandır..."

"Üç gün," dedi Ana ve sonra tereddütle ekledi, "Adrian seni buraya getirdiğinden beri kimse ziyafet salonundan çıkmadı. Muhafızlardan soylulara kadar herkes içeriye kilitlendi."

Üç gün

mü? "Ne?"

Tam o sırada kapı açıldı ve Adrian göründü, gözleri hemen benimkileri buldu. Yüzündeki ifadeyi çıkaramadım. Öfke, endişe ve rahatlamanın üzücü bir karışımıydı ve bana doğru ilerlerken, ona uzanmak isteyerek kendimi daha yukarıda otururken buldum. Ancak o bana doğru eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı.

"Kraliçem," dedi. "Nasıl hissediyorsunuz?" "Ölüm gibi," dedim.

Adrian kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi ve şu anda konuşmayı seçse ne söyleyeceğini merak ettim, çünkü yüzündeki acı ve korku beni şok etti.

"Adrian?" Fısıldadım.

"Ayakta durabilecek kadar iyi olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu. Kaşlarımı çattım. "Sanırım..."

"Ziyafet salonuna dönmeliyiz," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Şimdi mi? Neden?"

"Çünkü halkımız senin iyi olduğunu biliyor olmalı," dedi.

"Beni canlı istediklerini nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben sizi canlı istiyorum ve halkım da benim istediğimi istiyor" dedi. "Ve bunu yapmayanlar ortadan kaldırılacak."

Sözlerinden şüphe duymuyordum ama Adrian'ın beni savunarak daha fazla düşman kazanacağından endişeleniyordum. Ana battaniyeleri çekti ve ben de yataktan kalkıp titreyen ayaklarımın üzerinde doğruldum. Üzerimde sadece bir elbise vardı ama Ana, Adrian'a ait desenli bir bornozu giymeme yardım etti. Bir kolunu belime dolayarak beni sıkıca tuttu.

"Büyük salona girene kadar bana yaslan. İçeri girdiğimizde, başını mümkün olduğunca uzun süre dik tutmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Başımı salladım. Ne yaptığını biliyordum; bu insanlara yenilmeyeceğimi, damarlarımdaki zehirden daha güçlü olduğumu gösteriyordu.

Büyük salona geri döndük. Daroc ve Sorin önden giderken Ana yanımda yürüdü, Isac ve Miha da arkamızdaydı. Kapılar açıldığında

Adrian'dan uzaklaştım ve onun yerine elini tuttum, sıkıca kavradım. Bacaklarım hâlâ titriyordu ve idrar ve dışkı kokusu o kadar güçlüydü ki neredeyse kusacaktım ama onunla birlikte patikada yürümeyi başardım, üç gece önce çok neşeli olan kadın ve erkeklerin cılız yüzlerinin yanından geçtim. Neredeyse kendilerinin hayaletleriydiler. Bazıları lüks kombinezonlarını ve ceketlerini çıkarmış, şimdi sıcak odada en azını giyiyorlardı. Diğerleri kan içindeydi, bu da en azından vampirlerin kapana kısılmışken beslendiklerinin bir işaretiydi.

Adrian beni tahtına götürdü ve onun yardımı olmadan oturdum, bir kez daha umutsuzca uzanmak istememe rağmen sarkmamaya çalıştım. Buna rağmen dik durdum ve kalabalığı izledim, bu insanlar arasında kimin beni öldürmeyi uygun gördüğünü merak ediyordum.

Adrian döndü ve kılıcını çekti.

Onu sadece birkaç kez savaşırken gördüğümü fark ettim - bir kez kendi halkıma karşı ve bir kez de Zakharov'un kafasını kestiğinde. Bunun neden farklı hissettirdiğinden emin değildim. Belki de hareket etme şekliydi - ne kadar kızgın ve ihanete uğramış hissettiğini anlatan yırtıcı bir amaçla.

"İçinizden biri kraliçemi öldürmeye teşebbüs etti, kraliçenizi," dedi kalabalığı dolaşırken. "Kralınıza ve ülkenize ihanet ettiniz ve bundan sorumlu olan kişinin adını öğrenene kadar kimse bu odadan çıkmayacak."

Bunu ciddi bir sessizlik izledi ve sonra biri konuştu. "Sen delisin, Adrian." Bu Noblesse Anatoly idi. "En azından konseyinizin gitmesine izin verin. Kraliçemize zarar vermeye cüret edemeyiz."

Ona inanmamıştım. Adrian'a duydukları nefreti biliyordum ve bunu bir şekilde daha da kötüleştirdiğime inanıyordum.

"Size güvendiğim için benim konseyim değilsiniz," dedi Adrian. "Yararlı olduğunuz için benim konseyimsiniz. Ama yeri doldurulamaz değilsiniz."

Anatoly kaşlarını çattı. "Bu kadının yeri doldurulamaz değil mi? İttifakları kaybetmeye değer mi? Ne de olsa o sadece bir kadın. Emrinde yüzlerce kişi var.

ve ara-"

Tıpkı kızı Leydi Bella gibi, diye düşündüm, parmaklarım Adrian'ın tahtının kollarını kavrarken.

Adrian'ın konuşmasını, bu soysuzun onu gücendirdiğine dair sözlü bir işaret vermesini bekledim ama onun yerine Adrian'ın kılıcı havayı kesti ve Anatoly'nin kafası boynundan kayarak kızının çığlıkları salonda yankılanırken ayaklarının dibine düştü.

"Ne yaptın sen?" Leydi Bella çığlık attı. Kollarını babasına doğru uzatmış, parmaklarını açmış ama ona dokunmamıştı. Ne yapacağını biliyormuş gibi görünmüyordu. Onun acı dolu çığlıkları üzerine başka bir adam kılıcını çekti ve Adrian'a saldırdı. Tanımadığım ya da bilmediğim bir vampirdi ama Leydi Bella ile bir ilişkisi olduğunu düşündüm.

Vuruşları sertti ama Adrian'ın gücü ve hızıyla boy ölçüşemezdi. Vampir yerde Anatoly'ye katılmadan önce bıçakları sadece birkaç kez çarpıştı.

Leydi Bella çığlık atmaya devam etti.

Adrian, "Burayı temizleyin," diye tersledi ve sonra odaya göz gezdirdi. "Bu kapılar açılmadan önce hepinize bir uyarı; burada benim lütfumla, benim merhametimle bulunuyorsunuz. Hepinizi yaratabilirim."

Son sözleri dudaklarından dökülürken bakışlarımla buluştu ve gözlerindeki vaadi gördüm.

İşte o zaman Adrian hakkında ne kadar yanıldığımı anladım. O bir tanrıydı.

On dokuz

Üç gün sonra kendimi büyük ölçüde iyileşmiş hissediyordum. Adrian bir yemek tadımcısı görevlendirdi, zincirler içinde mutfaklara getirilen ve Daroc'un gözetiminde yemeğimi tatması ve şarabımı içmesi sağlanan bir adam. Her şey çok gerçeküstü geliyordu ama evliliğim ve ardından halkımın saldırısı da öyle.

Artık hayatımın bu olduğunu fark ettim. Bu sonsuza dek benim hayatımdı.

Yine de nefret etmiyordum. Ancak babamın geleceği gün ve ardından taç giyme törenim yaklaştıkça daha da endişelenmeye başladım. Dürüstçe söyleyebilirim ki, hayatımda ilk kez nasıl davranacağımı bilmiyordum. Adrian'a karşı çok rahattım. Ne olursa olsun onu seviyordum. Geçmişini takdir etmeye, hatta Yüce Meclis'i anlamaya ve Kral Dragos'u küçümsemeye başlamıştım.

Ben değişmiştim.

Ama babamın yanında nasıl böyle biri olacağımdan ya da olabileceğimden bile emin değildim. Kendimi Adrian'dan ya da babamdan uzaklaştırma ihtimaliyle karşı karşıyaydım ve bu düşünce beni hasta ediyordu. Babam Kan Kralı'na teslim olmuş olsa da, onunla evli olsam da, bu ikisine birden sahip olabileceğim bir dünya değildi.

Kalenin girişindeki basamaklarda durmuş, babamın mavi pelerinini ve benekli atı Elli'yi bir an olsun görebilmek için bekliyordum. Kale duvarlarının tepesine tırmanıp daha uzağı görebilirdim -en azından Yıldızsız Orman'ın sınırlarına kadar- ama onun yanına koşarken merdivenlerle savaşmak istemedim. Yer değiştirdim.

Babamın Kızıl Saray'a olan yolculuğunda nelerle karşılaşabileceğinden emin olamadan, huzursuz, endişeli, bir o yana bir bu yana gidip geliyordum.

"Seni rahatsız eden ne?"

Başımı kaldırıp yanımda duran, muhteşem siyah cübbesini giymiş Adrian'a baktım. Saçlarının bir kısmını arkaya toplamıştı ve bu da yüzünün yüksek kısımlarını ışığa maruz bırakıyordu. Nefes kesiciydi - bu aydınlık avluda bir karanlık.

"Sadece babam için endişeleniyorum," dedim.

"Gavriel ona iyi bakacaktır," dedi Adrian.

"Biliyorum ama yüzünü görene kadar endişeleneceğim."

Sorin tepemden uçup aşağıdaki avluya inerken yer değiştirirken yukarı baktım. Bilgi almak için endişelenerek bir adım attım.

"Baban iyi," dedi Sorin. "Neredeyse görüş mesafesinde."

Sonra onun ötesine, patikanın tepenin yamacından aşağıya, Ceredi'ye doğru kıvrıldığı avlunun kenarına adım attım. Kalbimin tüm vücudumu titrettiği birkaç saniye geçti ve sonra babamı gördüm ve yarıldım. Böyle bir mutluluk ya da böyle bir rahatlama hissetmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Koşmaya başladım, bacaklarım beni zar zor taşıyordu. Onun da beni gördüğünü anladım, çünkü o da dörtnala koşmaya başladı. Bana varmadan atından indi ve yolun geri kalanını koşarak kat etti, kucaklaştığımızda hıçkıra hıçkıra ağladım.

Onu çok özlemiştim. O ana kadar bunu fark etmemiştim bile. "Benim tatlı Isolde'm," dedi.

Beni itti ve yanaklarımı tuttu, gözleri yüzümde geziniyordu. Sanki bir şey arıyormuş gibi hissettim, belki de hem fiziksel hem de zihinsel yara izleri. İşte suçluluk duygumun başlangıcı buydu, ama onu bir kez daha kucaklamak için kendime çekerek bu düşünceyi bastırdım.

"Seni çok özledim," dedim.

"Ah, mücevherim, üzüntümün derinliğini bilemezsin."

Her bir kelime kalbimi parçaladı ve ayrıldığımızda kalbim parça parça midemin dibine oturdu.

Tam o sırada, heyetle birlikte sabırla bekleyen Komutan Killian'ı fark ettim.

"Komutanım," dedim.

"Kraliçem," dedi başını eğerek. Bakışlarının biraz sert olmasını bekliyordum ama onun yerine güler yüzlü görünüyordu ve Adrian'ın söz verdiği gibi Lara'nın yardımına bu kadar sık geldikleri için vampirler hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

Arkamdan Kızıl Saray'a baktım. "Gelin. Sana sarayı göstereyim."

Babam atına tekrar binmedi. Bunun yerine birlikte kaleye doğru yürüdük, heyet de birkaç adım arkamızdan geliyordu.

"Yolculuğun nasıl geçti?" Sohbeti hafif tutmayı umarak ama aynı zamanda olağandışı bir şeyle karşılaşıp karşılaşmadığını merak ederek sordum.

"Neyse ki olaysız," dedi.

"Lara'da işler nasıl?"

Evimden sonra sormak daha fazla endişe yarattı. Gerçeği öğrenmek istediğimden emin değildim. Ayaklanma ve Nadia'nın mektubu arasında ne bekleyeceğimi bilmiyordum ve şu anda tek düşünebildiğim babamın sözleriydi: *Sen krallığımızın umudusun.*

Ama o zamandan beri pek çok şey değişmişti. Bunu kendi halkım bana saldırmadan önce, Dragos ve Yüce Meclis hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce, annemin halkının köleleştirildiğini öğrenmeden önce söylemişti.

Ve birden babamın Kral Gheroghe ve Nalani'den haberi olup olmadığını merak ettim.

Kesinlikle hayır, diye düşündüm. Umarım. Ona daha sonra sormam gerekecekti.

"Tedirgin," dedi. "O kadar da şaşırmadım. Teslimiyetimi biliyordum..." Sözünü yarıda kesti ve sonra boğazını temizleyerek kendini düzeltti. "Biliyordum

Kral Adrian'a teslim olmak huzursuzluğa neden olur."

Babam konuşurken bana bakmıyordu ve isyan hakkındaki anlayışını biraz tedirgin edici buluyordum. Yine de lafı uzatmadım, avluya varıncaya ve babam sessizleşinceye kadar sohbetimizi dostça sürdürmeye devam ettim. Ona doğru baktım, gözleri Adrian'ın üzerindeydi.

Merdivenlerden indi ve sakin ve soğukkanlı bir şekilde bize yaklaştı. "Kral Henri," dedi. "Kızıl Saray'a hoş geldiniz."

Babam başını geriye eğmiş, devasa yapıyı inceliyordu. "Kızımı görme teklifiniz ve Revekka'ya kadar eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim Kral Adrian," dedi. "İyi olduğunuzu görmek güzel."

Babamın son kısmı kastettiğinden emin değildim ama gerçekten ne hissettiğini saklamakta ustaydı. Bir zamanlar bunun onu daha iyi bir kral yaptığına inanmıştım. Şimdi o kadar emin değildim.

"Elbette," dedi Adrian ve kenara çekilerek önünden şatoya girmemizi işaret etti.

İçeceklerin getirilmesini istedim ve Adrian adamlarıyla ilgilenirken babama odasına kadar eşlik ettim.

Babamla yeniden bir araya gelmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederek o kadar uzun zaman geçirmiştim ki, konuşacak hiçbir şeyimiz olmayacağını hiç tahmin etmemiştim. Ama onun süitinde, taze meyve, ekmek ve çayla dolu bir masada karşısına oturduğumda, söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim.

"Nadia iyi mi?" Sonunda sordum.

"Evet, evet," diye yanıtladı babam. "Seni özlüyor."

"Onu özlüyorum," dedim ve konuşmamız yine kesildi.

Sessizliği doldurmak için babam çayını höpürdeterek içti. Fincanını ve tabağını gürültüyle yere bırakırken sordu: "Sana iyi davranıyor mu? Kan Kralı mı?"

"Evet," dedim duraksamadan. "Evet, tabii ki."

Uzun bir süre bana baktı ve bunun yalan söylediğimi düşündüğünden mi yoksa cevabımı beğenmediğinden mi olduğunu bilmiyordum. Sonunda bakışlarını indirdi.

"Pekala," dedi nefes alarak. "Sanırım dinlenmek istiyorum."

"Nalani'den haberin var mıydı?" diye sordum. Kelimeler boğazımın arkasında birikiyordu ve dökülmelerine engel olamıyordum.

Gözlerini kırpıştırdı, sonra yere baktı. "Issi-"

"Yapma." Onu durdurdum. "Her gün bana bakıp da halkımın kaderini nasıl düşünmezsin? Bir şeyler yapmak isteyeceğimi düşünmedin mi?"

"Isolde, onlar senin halkın değil. Sen Lara'da büyüdün."

İrkildim. "Ama sen annemle evlendin. Onun halkını da koruyacağına söz vermedin mi?"

"Onu koruyacağıma söz verdim ve korudum."

"Kral Gheroghe'nin ne yaptığını biliyor muydu?" Cevap vermedi.

"O zaman onu korumadın. Ona yalan söyledin."

Ona baktım ve geldiğinden beri üzerimde ne kadar ağır bir yük olduğunu fark ettim: Artık onu tanımıyordum. O da artık beni tanımıyordu.

Kanın, kim olacağınız üzerinde hiçbir etkisi olmadığını göreceksiniz, Adrian daha önce de söylemişti ve haklıydı.

Babamın odasından sersemlemiş bir halde çıktım, keskin bir hayal kırıklığı ve üzüntü hissediyordum. Babamın kararı hakkında ne hissedeceğime tam olarak karar veremiyordum. Belki o da Adrian gibi hissediyordu diye mantıklı düşünmeye çalıştım. Belki de vampirlerin ve canavarların tehdidi ve halkını korumak, annemin halkını özgürleştirmeye çalışmaktan çok daha ağır basıyordu.

Yine de, neden köleleştirilmeleri hakkında hiçbir şey bilmeden yetiştirildim? Bu başlı başına bir ihanet gibi hissettirdi.

Dinlenmek için odama dönmeyi düşündüm ama bunun yerine bahçeye gitmeye karar verdim. Tıpkı Lara'daki gibi orası da benim teselli yerim olmuştu ve şu anda onun rahatlığına ihtiyacım vardı. Bahçenin yıpranmış yollarında dolaşırken Adrian'ı bir su havuzunun yanında oyalanırken buldum. Daha önce

Babam buradayken nereye çekileceğinden emin değildim ve genellikle sabah erkenden gelmeme rağmen onunla bahçede ilk kez karşılaşıyordum.

Ağaçların ve asmalarla kaplı bir duvarın çerçevelediği, kızıl gökyüzünün altında ışıl ışıl görünen bir yerde duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" Yanına gelerek sordum. "Balıklarımı

izliyorum."

Bana bakmadı, sadece havuza baktı. "Senin...

balığın mı?"

Hiçbir şey söylemedi ve sanırım tekrar etmesine gerek yoktu çünkü yanına geldiğimde ben de balıkları gördüm. Büyükler ve küçükler vardı; bazıları turuncu ve beyaz, diğerleri gümüş ve siyahtı. Büyüleyici bir dansla birbirlerine karışıyor ve ayrılıyorlardı.

"Onlar... evcil hayvanlarınız mı?"

Adrian'ın dudakları kıvrıldı. "Sanırım onlara böyle diyebilirsin. Beni sakinleştiriyorlar."

Hoşnutsuzluğunu neyin tetiklediğini merak ettim. Babamın Lara'dan gelmiş olması mıydı? Yoksa Isla'nın hâlâ kayıp olması ve Ravena'nın kaçıyor olması mı?

"Ya sen?" diye sordu. "Neden bahçeye geliyorsun?"

Düşüncelerim cevabımdan çok daha kişiseldi. Bahçelere gelmiştim çünkü annemi tanımasam da çiçekler bana onun kucaklaması gibi gelmişti. Ve şu anda arzuladığım şey de buydu.

"Seninle aynı."

İkimiz de bir an sessiz kaldık ve sonra Adrian adımı söyledi ve ben ona bakana kadar kırıldım.

Ağladım. Beni kollarına çekti ve öptü, ben de onun ağzını kendi ağzımla buluşturdum ve çok geçmeden sırtım asma kaplı duvara yaslandı, bacaklarım Adrian'ın beline dolandı. Birlikte ne kadar çabuk boşaldığımızı görünce neredeyse çılgına dönmüştük. Onun parmakları kalçalarımı ısırırken, benimkiler de onunkilere dolanıyordu.

Saç. Adrian içimde bu garip açıyla hareket ederken nefeslerim çığlık çığlığa ve çaresizceydi.

"Serçe," diye nefes aldı ve başını boynumun kıvrımlarına gömdü. O bunu yaparken bahçede yalnız olmadığımızı gördüm ve Killian'ın adı ağzımdan dökülürken bir iniltiyle boğuldum.

Adrian'ın bana karşı sertleştiğini hissettim ve beni yavaşça yere indirdi.

Killian'a bakamıyordum bile, yüzüm çok sıcaktı. Tek endişem babam ve Killian yanımdayken Adrian'la nasıl iletişim kuracağımdı ve işte onunla seks yaparken yakalanmıştım. Komutanı tanıyorsam, babama da söyleyecektir. Sonra ne olacaktı? Babamla olan ilişkim zaten gergindi.

"Komutan Killian," dedi Adrian, sesinde bir hayal kırıklığı tonu vardı. "Sizin için bir şey yapabilir miyiz?"

"Onun şerefini lekeliyorsun," dedi. Adrian kurnazca bir gülümseme sundu.

"Ne şekilde? Onu duvara karşı becererek mi? Bu bana tapınma gibi geliyor." Killian dişlerini gıcırdattı ve ben hem Adrian'ın sözlerinden hem de yakalandığımızdan, hem de Killian tarafından yakalandığımızdan utanarak ikisinin arasına baktım. Bahçeden aceleyle çıktım, fark edilmeden kendi odama geçmemi sağlayacak gizli koridorlara yöneldim, ama kapının hemen içinde Adrian bana yetişti Bana.

"Isolde!" Koluma uzandı, ben de ona doğru döndüm. "Bunu bilerek mi yaptın?" diye sordum.

Adrian sanki ona tokat atmışım gibi irkildi ve sonra gözlerini kıstı. "Bizi görmüş olması neden umurunda?"

Ben ters ters baktım ve o bekledi. Sonunda yumuşadım ve itiraf ettim: "*Bunu* nasıl yapacağımı bilmiyorum. Seninle olmak ve onları sevmek."

"Kimse ikisini birden yapamayacağınızı söylemiyor," dedi Adrian. "İçinde yaşadığımız dünya bu değil, Adrian."

"Sen Revekka'nın kraliçesisin, yakında Cordova'nın da kraliçesi olacaksın. Hangi dünyada yaşayacağınıza siz karar verirsiniz."

Bakışlarına karşılık verdim, göğsüm gerildi. Eğer durum buysa, neden kendimi bu kadar güçsüz hissediyordum? Bir nefes alıp uzaklaşmasını izledim.

"Hazır olduğunda buradayım." Adrian

beni koridorda yalnız bıraktı.

* * *

Akşam yaklaşırken Violeta ve Vesna'dan Violeta'nın Cel Ceredi'deki pazardan topladığı kumaşlardan diktiği elbiseyi erkenden giymeme yardım etmelerini istedim. Kolsuzdu, korsajı göğüslerimi kavrayan siyah bir aplikeydi ve karnımdan aşağı inerek siyah tülle kaplanmış açık pembe ipekten yapılmış tam bir eteğe dönüşüyordu.

Adrian'ın hoşuna giderdi, diye düşündüm ve bu kez suçluluğun tanıdık pençeleri göğsümü kavramaya çalışırken onları ittim.

Bugün, Adrian'a olan hislerimden dolayı kendimi suçlu hissetmeyi bırakacağım.

Elbette karmaşıktı ama beni öldürmeye çalışan Lara halkı ya da annemin halkının köleleştirilmesini benden saklayan babam hakkında hissettiklerimden daha karmaşık değildi.

"Bugün seni babanla gördüm," dedi Violeta. "Çok mutlu görünüyordun."

Mutluydum; şimdi kafam karışmıştı ve biraz da kızgındım. Babamın ülkesinde, Dragos'un gündemini kabul eden bir düşmanla, ailesini öldüren kralla birlikte olmasının ona neler hissettirdiğini merak ediyordum.

"Onu gördüğüm için mutluydum. Annem ben doğduğumda öldüğünden beri uzun zamandır sahip olduğum tek şey oydu."

O benim dünyamdı ve bunun ötesinde hiçbir şey yoktu.

Artık öyle değildi. Artık Adrian'ım vardı ve yakında bütün bir ulusa sahip olacaktım.

"O zaman Revekka'nın kraliçesi olmanı izlemek için burada olmasından memnunum," dedi ve evim ve babamla ilgili çelişkili duygularıma rağmen

Violeta'nın sözleri için minnettardı.

Kıyafetimin son parçası siyah bir halkaydı. Beklediğimden daha ağırdı ve etrafında siyah obsidyen taşlar vardı. Onu başıma takarken, babamın beni kraliçe olarak gördüğünde ne kadar mutlu olacağını merak ettim.

"Başka bir şey yoksa, kraliçem?"

"Hayır, başka bir şey yok," dedim. "Teşekkürler, Violeta, Vesna."

Kadınlar gitti ve ben aynadan dönüp bıçaklarımı çekmeceye koymak için odayı geçtim, çünkü bu elbiseyle üzerimde saklanamazlardı. Ama onları kaldırmaya gittiğimde, gözlerim kütüphaneden aldığım kitaba takıldı - içinde garip bıçağın saklı olduğu kitaba. Dragos'la karşılaşmayı bir kez daha yaşamaktan korktuğum için kitabı tekrar açıp bıçağı elime almamıştım ama bir şey beni kitaba çekti ve açtığımda bunun bir kitap değil, bir günlük olduğunu fark ettim. Kelimeler o kadar kesindi ki, baskı gibi görünüyordu.

Büyü yapmakta ve öğretmekte özgür olsaydım bundan memnun olurdum ama Vada yeteneğimin boşa harcanamayacak kadar güçlü olduğunu söylüyor. Bu müstakbel krallara çok fazla güveniyor, kanları bizim gibi kırmızı akmasına rağmen kanları farklı olduğu için bir krallığı yönetmeleri gerektiğini söyleyen adamlara. Sihrimizi kuraklık ve kıtlık öngörmek için kullanacaklarını düşünüyor ama benim kralım bir fatihin kalbine sahip.

Bir başka yazıda da şöyle yazıyordu:

Bugün kral Yüksek Meclis'in Zenovia'nın işgalini destekleyip desteklemeyeceğini sordu. Ona bunun halkına nasıl yardımcı olacağını sordum ve bunu yaptığımda, buraya kehanetim için geldiğimi söyledi, görüşüm için değil.

İkisinin bir ve aynı şey olduğunu anlamıyor.

Yüksek Meclis, kralın istila isteğini desteklemeyi kabul etmedi ve doğru kararın verildiğine inansam da

Bugünüm ve geleceğim için çok korkuyorum. Kral Dragos beni öldürecek. Bunu öngörmüştüm.

Bu kadının korkusunu paylaştım ve sayfaları çevirmeye devam ettim.

Bu hayattaki günlerim azalıyor. Adrian'a söyleyecek yüreğim yok. Aşkımız bu dünyayı lanetleyecek.

Şoktan uyuşmuş gibi hissettim. Birdenbire Adrian'ın cadılar hakkında konuştuğu, büyülerini savunduğu, barış dileklerinden bahsettiği her olayı birbiriyle ilişkilendirebildim. Bunu büyük bir saygıyla yapmıştı ve ben bunun onlardan birini sevdiği için olduğunu hiç düşünmemiştim.

Yesenia'yı sevmişti.

Adrian'ın Yüce Meclis hakkında söylediklerine inanmadığımdan değil. Bu öğrendiklerimi - Violeta'nın söylediklerini ya da Dragos'un hükümdarlığı sırasında kütüphanede okuduklarımı - değiştirmiyordu ama Adrian'ın sevgilisinin günlüğünü elimde tuttuğumu bilmek acı veriyordu. Bu sayfalara yazdığını, ona olan aşkını burada itiraf ettiğini ve şu anda yaptığı her şeyin

-dünyamı fethetmek- hala onun içindi.

Onun dünyasıydı.

Ve eğer o onun dünyasıysa, ben neydim?

Bir kez daha kendimi uzun zamandır sormadığım bir soruyu sorarken buldum - neden ben?

Bu yeni bilgiyi Adrian'ın bana bakışıyla, bana söylediği sözlerle bağdaştırmaya çalışırken yaşadığım şok yüzümün rengini sülük gibi emerken kitabın elimden düşmesine izin verdim. Onun da bana değer verebileceğini ve onu sevebileceğini düşünmek zorundaydım ama neden birdenbire bu bana yeterli gelmemeye başladı?

Kendimi tanıdığımı sanıyordum ama tanımıyormuşum. Bir zamanlar Lara'nın prensesi Isolde'ydim, güzel sözlerin ya da güzel bir yüzün etkileyemeyeceği bir kadın. Evlenmeyen ve aynı zamanda hükmeden bir kadın. Sonra

Halkım tarafından ihanete uğradım ve canavarlar ülkesini yönetmeye geldim - kurtlar arasında bir serçe.

Bu Isolde, Revekka'nın kraliçesi, kör olmuştu.

Kapı çalındı ve ben de kitabı almak için eğildim.

"Hazır mısın, Isolde?" Ana kapıyı açarken sordu ve sonra durakladı. "Sorun nedir?"

Yalan söyleyecek kadar kendime gelemedim.

"Yesenia'yı biliyorum," dedim, çünkü onun da bildiğinden emindim. Adrian'ın kuzeniydi ve en az onun kadar uzun süredir yaşıyordu.

"Isolde-"

"Neden bana söylemedin?"

Sadece baktı ve ben de kitabı bıçaklarımla birlikte çekmeceye geri ittim, öyle şiddetli kapattım ki ayakları üzerinde sallandı.

"Düşündüğün gibi değil, Isolde."

"O zaman ne?" Ona bakarak tersledim. Beti benzi atmıştı ve bir an aklının bir köşesinde Isla varken ona bunu yaşattığım için kendimi çok kötü hissettim.

"Adrian seni önemsiyor."

Ürkme sırası bendeydi. "Sanırım Yesenia'yı seviyor."

"Onun intikamını aldığı için ona kızamazsın," dedi Ana. "Onun kazıkta yanışını izledi ve karşı koymaya çalıştığında onu kırbaçladılar. Neredeyse ölüyordu."

Boğazımda bir kalınlık toplandı. O yara izlerine dokunmuş, nasırlı parmaklarımla izlerini sürmüştüm. Kabarık ve sivriydiler ve derisinin her santimini kaplıyorlardı.

"O gece sadece hayatının aşkını kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda kralını da kaybetti.

Adrian Dragos'a sadıktı, onun Elit Muhafızlarının bir üyesiydi."

"O zaman daha anlayışlı olmalıydı," dedim.

Ana yorumum karşısında yıkılmış görünüyordu ve üzüntüsü beni kalbimden vurdu.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedi sesi titreyerek. "Hepimiz... Hiçbirimiz bunun olacağını tahmin edemedik."

Yesenia bunu biliyordu, yani Adrian da dahil olmak üzere herkesten saklıyordu.

Boğazımda biriken acıyı ve öfkeyi yuttum. "Ana
-"

Başını sallayarak beni susturdu. "Geç kalacağız."

Beni beklemedi ve ben de onu suçlamadım. Duyarsız davranmıştım. O haklıydı. Yanma ya da Karanlık Çağ sırasında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ve hayatını kaybeden hiç kimseyle kişisel bir bağım yoktu. Birinin nasıl davranması gerektiğini ya da böylesine travmatik bir olayla ilgili hangi sırları paylaştığını yargılamak bana düşmezdi.

Yine de incinmiştim. Bunu kendime itiraf edebilirdim. Ve incindiğimde, savaşmak istedim.

Büyük salon bir kez daha duvardan duvara doluydu. Hem ölümlüler hem de vampirler masaların etrafında toplanmış ya da dans etmek isteyenlere yer açmak için birbirlerine sokulmuşlardı. İçeri girdiğimde, birisi bir ilahi söylemeye başladı.

"Kraliçe çok yaşa!"

Devam etti ve insanlar eğildi, ancak etrafımın düşmanlarla çevrili olduğunu hissetmekten kendimi alamadım: Adrian'ın benim yüzümden dikkatinin dağıldığını düşünen insanlar, benden karşılayamayacağım beklentileri olan insanlar. Herkesin gündemi için bir tehdit oluşturuyordum.

Sanırım bu artık benim gücümdü ve sadece onu kullanabilecek kadar uzun süre hayatta kalmam gerekiyordu.

Oda zaten sıcaktı. Kalçalarımın ve göğüslerimin arasında ter birikmişti. Adrian'ın beklediği kürsüye tırmanırken bunun birden fazla açıdan rahatsız edici bir akşam olacağını fark ettim. Onun varlığı fiziksel bir darbe gibiydi. Siyah bir tunik giymişti ve üzerine ince, siyah kadife bir pardösü giymişti. Gece gibiydi ve yüzü sarı saçlarından bir haleyle çerçevelenmiş bir yıldız gibi parlıyordu.

Bakışlarını tuttum, hem içten hem de şefkatli görünüyordu. Beni selamlarken öfkeme yenik düşmekle onu bıçaklamak arasında gidip geldim.

"Kraliçem," dedi ve elini uzattı. Sırrını keşfettiğimi bilmesini istemediğim için elini tuttum. Henüz değil. Sadece kendimi aptal durumuna düşürmekten kaçındığım için rahatladığımı düşündüm. Yesenia'nın günlüğünü bulmadan dakikalar önce ona giderdim. Ona istediğim dünyayı yaratmaya hazır olduğumu söyleyecektim.

Hâlâ ona sahip olabilirdim, kendime hatırlattım. Adrian sadece hedefime ulaşmak için bir araçtı.

Acımı bastırdım ve başımı kaldırdım. Bu gecenin tadını çıkaracaktım, yarın kraliçe olarak taç giyecektim ve kendi intikamımı almanın bir yolunu arayacaktım. Ve belki de sonunda, tek başıma olmam gerektiği gibi hükmedecektim.

"Kralım," diye onayladım.

Adrian kaşlarını kaldırdı. "Bu akşam kendini iyi hissediyor musun?"

"Son derece," diye cevap verdim, aklımı okuyamaması için kendimi yeterince sakinleştirmeye çalışarak. Sesime küçümseme dışında bir anlam yüklemek zordu. Yanından geçip babamın durduğu yüksek masaya doğru ilerledim. Normalde ona sarılır, yanağından öperdim ama bu gece sadece selam verdim.

"Baba," dedim.

"Isolde." Sesi çok daha yumuşaktı, sanki bir şey söylemek ister gibiydi ama ona bakmadım ve karşısında duran Killian'a selam bile vermedim.

Adrian yanıma geldi, Daroc ve Ana da onun sağında duruyordu. O otururken, geri kalanımız da onu takip etti. Şarabıma uzandım ve masama gelmeden önce mutfaklarda test edildiğini bilsem de yine de tereddüt ettim.

"Denememi ister misin?" Adrian sordu.

Yutkundum ve ben cevap bile vermeden yudumladı.

Şarabın dudaklarını yalayarak temizleyene kadar nasıl lekelediğini izlemekten kendimi alamadım ve kadehi elimin önüne koyarken, "Peki," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim hafifçe ve bir lokma yuttum.

Çok geçmeden kendimi yelpazelemeye başladım. Sıcaklık tenimi yakıyordu. "Sıcak mı tatlım?" Adrian yanımda sordu.

Ona doğru döndüğümde bile alnımda ter biriktiğini hissettim. Rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

"Kaynıyor," dedim.

Adrian, "Belki hareket etmek yardımcı olur," diye önerdi. "Dans edebiliriz." "Hayır," diye nefes aldım. "Yapmamayı tercih ederim."

Sözcükler ağzımdan çıkana kadar reddetmemi nasıl karşılayacağını anlamamıştım. Babam ve Killian orada olduğu için reddettiğimi düşünecekti, oysa gerçek şu ki şu anda onunla yüzleşemezdim. Şu anda ona bu kadar yakın olamazdım. Mesafe koymak istiyordum ama ziyafette kalmak zorundaydım.

İçtik, yedik ve babamın varlığında bile davranışlarını değiştirmeyen gürültülü kalabalığı izledik. Vampirler kölelerinden besleniyor ve çeşitli cinsel eylemlerde bulunuyor, küçük kavgalar çıkıyor ve kan çekildiğinde -vampir ya da ölümlü- onu tatmak için daha da büyük bir mücadele veriliyordu.

"Aşağılık," diye mırıldandı babam nefesinin altında.

Adrian, "Bu kadarı size fazla geliyorsa belki de emekli olmalısınız Kral Henri," dedi.

Aralarında oturmayı sevmiyordum.

"Kızıma böyle mi baktığını iddia ediyorsun?" diye sordu. "Onu bu *pisliğe* maruz bırakarak mı?"

Adrian ne diyecek diye endişelendim. *Kızın bir aziz değil.*

"Onun da sizin gibi bir seçimi var."

"Bu kalenin mirasıyla alay ediyorsunuz."

"Peki bu miras nedir, Kral Henri? Toplu katliam ve masumlara yapılan zulüm mü?"

Sandalyemi masadan ittim ve ayağa kalktım, konuşmalarının merkezinde olmayı kaldıramadım ve arabuluculuk yapmak istemedim.

"İzninizle," dedim ve büyük salondan çıktım.

Koridorda hava serindi ve ben açık kapıların yanında durup avlunun ortasında kükreyen ateşe baktım. Yakma Ayinleri'nden beri sönmemiş bir ateşti bu. Kadınlar başlarında çiçek taçlarıyla etrafında dans ediyorlardı. Bir süre onları izledim, hareketlerinden ve oluşturdukları gölgelerden büyülenmiştim. Acaba onlar da benim gibi alevlerden korkuyor muydu?

"Isolde."

Kimsenin yaklaştığını duymamıştım ve kalbim boğazıma düğümlenerek döndüm ve Killian'la yüz yüze geldim.

"Özür dilerim *Kraliçe* Isolde," diye düzeltti kendini, biraz alaycı bir ifade gibi gelse de. "İyi misiniz?" diye sordu.

Sorusundan şüphelenmiştim ama yine de cevap verdim. "Ben iyiyim," dedim. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Tereddüt etti, konuşmadan önce gözlerini sola çevirdi. "Öncelikle ayrılış şeklimiz için özür dilemek istiyorum."

"Ama söylediklerin için değil?" Ben sordum.

Bana baktı ve sanki soruyormuş gibi hissettim: *Hiçbir şey yeterince iyi olmayacak mı?*

"Ne yapıyorsun, Isolde?"

Kaşlarım düştü, sorusu kafamı karıştırdı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"O canavar sana aşık."

"Ne?" Onun bu gözlemi karşısında nefesim kesildi. Adrian'la aramızdaki aşk fikri çok saçmaydı, özellikle de Yesenia hakkında öğrendiklerim düşünüldüğünde. Önerisinin beni ne kadar incittiğine şaşırmıştım.

"Isolde..."

"Komutan-"

"Lara'dan ayrıldığından beri onu öldürmeyi denedin mi?"

"Benden tam olarak ne istiyorsun?" Ona sordum. "Onunla halkımızı korumak için evlendim - daha sonra beni öldürmeye çalışan insanlar. Onu *iki kez* bıçakladım. I
-"

Onunla yatmıştım. Onda teselli bulmuştum. Onun için acı çektim.

"Onu seviyorsun," dedi Killian ve Adrian'a baktığı gibi bana baktı.

Başımı salladım. "Yüzüne baksa bile aşkı bilemezsin, Killian."

"Ben öyle sanıyordum,"

dedi. "Ve yanılmışsın."

Yanından geçip tekrar büyük salona girdim. Bakışlarım kalabalığın üzerinde gezindi ve bir kez daha yaslanmış, bir elini ağzına götürmüş beni izleyen Adrian'a takıldı. Ona baktım, Yesenia'yı seven adama, onun için bir kralı öldüren, onun için bir krallığı fetheden adama.

O hiçbir zaman gerçekten ölmemişti ve ben de hiçbir zaman onun kraliçesi, eşi ya da dengi olmamıştım.

Birden davul sesleri yükseldi, neredeyse yeri titretecekti. Döndüm, etrafıma bakındım ve pırıltılı, boncuklu eşarplar giymiş, o kadar yarı saydamdı ki göğüslerini ve kalçalarının tepesindeki bukleleri görebiliyordum, saçları çiçeklerle örülmüş bir kadın alayı buldum. Önce tüm kalabalığın içinde dönüp durdular ama sonra beni çevrelediler ve sıranın başındaki kadın başıma çiçekli bir taç yerleştirirken bir diğeri ellerimden tutarak beni geçit törenlerine dahil etti. İlk başta itilip kakıldıkça ve bana dokunuldukça direndim ama kısa süre sonra hareketlere teslim oldum, davulların ritmini ve dansçıların gümbürtüsünü takip ettim.

ayaklar. Beni döndürmelerine ve döndürmelerine izin verdim. Şiddetli ya da öfkeli değildi; nazik ve neşeliydi.

Ne olduğunu anlamadan dışarıdaydık, avlunun ortasındaki büyük ateşin önünde dans ediyorduk ve ateşin sıcaklığı beni terletiyordu. Ellerimi havaya kaldırdım ve etrafımdaki insanlar gülüp dans ederken, öpüşüp sevişirken yıldızlı gökyüzünün altında döndüm. Adrian, babam ve geleceğimle ilgili her şeyi unutmaya çalışarak bu çılgınlığın tadını çıkardım, ta ki ilk çığlık duyulana kadar.

Ritmim durdu. Avlu başka bir zamandan gelen bir sıra şövalyeyle dolunca coşkum aniden korkuya boğuldu. Her çiftin arasında bir kadın vardı. İlki siyah saçlıydı ve bir şekilde yanaklarının genellikle pembe, gözlerinin parlak mavi olduğunu biliyordum ama şu anda solgundu ve gözlerinde hiç ışık yoktu.

Elleri arkadan bağlıydı ve askerler kollarının üst kısmını tutmuşlardı, parmaklarının girintileri tenini beyazlatıyordu. Onu ancak ateşin içine ittiklerinde serbest bıraktılar.

"Evanora!" Çığlık attım ve çırpındım ama benim de bağlı olduğumu fark ettim.

Tahta ateşe çarptı ve korkunç çığlıkları havayı doldurdu. Çırpındı ve tahta çöktü, yuvarlanırken kıvılcımlar patladı, ölü bir şekilde durana kadar kalabalığı ayıran bir alev topu.

Ekran diziyi durdurmadı.

Sıradaki kadın Odessa'ydı. Karşı koymaya çalıştı ama kafatasına indirilen bir darbeyle bastırıldı ve alevlerin içine atıldı. Hareket etmedi ama ateşin üzerinde solup gitti.

Sesim kesilse ve boğazım kanasa bile çığlık atmayı bırakmadım. Cadılar meclisim, kız kardeşlerim, ruhları benimkilerle konuşan bu kadınlar gözlerimin önünde ölürken çığlık attım. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama ateş gücünü kaybetmeye başladı ve sönmekte olan alevlerin üzerinde bir çift karanlık göz gördüm: Kral Dragos. Yanında, büyüsü beni o zamandan beri rahatsız eden kadın vardı.

Lara, Ravena, kusursuz kızıl saçları ateş ışığında daha da parlıyordu.

Kral bakışlarımla karşılaştığında gülümsedi.

Kral, "Onu getirin," diye emretti ve gözlerim beyaz altın saçlarla çerçevelenmiş tanıdık bir yüze kaydı.

"Adrian." Adı ağzımdan döküldü ve kalbim göğsümde daha sert atmaya başladı. "Adrian!"

Önümde diz çöktü ve başının kanadığını, dudaklarının çatladığını ve yanaklarında morluklar oluştuğunu gördüm.

"Yesenia!" Çaresizlik içinde yerden başını kaldırdı.

"Adrian," diye adını tekrarladım ve bu gece ilk kez, basit bir bilgiden kaynaklanan bir sükûnet hissinin üzerime çöktüğünü hissettim - o yaşayacaktı.

Yaşayacak ve dünyayı lanetleyecekti.

Dragos'un sesi avluda yankılandı.

"En büyük şövalyemin krallığı yerine bir cadıyı seçeceğini düşünmek. Bu gece onun yanışını izleyeceksin. Yarın, küllerini toplayacaksın. Yak onu."

"Yesenia!" Adrian muhafızlara karşı mücadele etti ama muhafızlar onu dizlerinin üzerine zorlukla kalkana kadar dövdüler.

Askerler meşaleleri ayaklarımın dibine yerleştirmek için ilerlerken ve dumanlar yükselip görüşümü ve boğazımı doldururken konuştum. "Savaşma aşkım," dedim. "Senin kaderin bu dünya için yazılmış."

"Yesenia," diye fısıldadı Adrian, sonra yalvardı. "Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen."

Başımı salladım ve kalbimi ikiye bölen sözler söyledim. "Gökyüzündeki tüm yıldızlar sana olan aşkım kadar parlak değil."

Alevler tenimi yalayıp geçerken gözlerimi sıkıca kapattım ve çenemi sıktım. Dragos'a çığlıklarımın tatminini yaşatmayacaktım.

Sonunda hiç acı hissetmedim.

Yirmi

Birden uyandım ve Adrian'ın odasında olduğumu fark ettim. Üzerimde sadece vardiyam vardı, saçlarıma duman kokusu sinmişti ve boğazım ağrıyordu. Boynuma dokundum, yutkunurken yüzüm buruştu. Oturur pozisyona geçtiğimde, Adrian'ı birkaç adım ötede durmuş, karanlık pencerelerinden dışarı bakarken buldum.

Uyandığımdan haberi yok gibiydi ve ben de duygularıma, onları şimdi gömmeye çalışamayacak kadar kapılmıştım. Yesenia'nın kafasının içindeydim. Sevdiği insanların ölümünü izlemiştim. Adrian'ın ayaklarıma kapanarak onun hayatı için yalvarışını izledim. Onun için çığlık attığını duydum. Dehşetini ve acısını gördüm.

"Yesenia'yı biliyorum," dedim.

Adrian bana doğru döndü. Hâlâ büyük salondaki kutlamadan geliyormuş gibi giyinmişti ama paltosunu çıkarmıştı.

"Yaptığın her şeyi onun için

yapıyorsun." Hiçbir şey söylemedi.

"Anlamadığım şey, neden ben? Neden beni kraliçen yapıyorsun?"

"Isolde-" Adrian sanki anlamam için çırpınıyormuş gibi adımı söyledi ama bunun bir açıklaması yoktu.

Battaniyeleri ittim ve yatağından kalktım. "Kalbinde asla dolduramayacağım bir yeri senin yanında doldurmak için beni evimden aldın."

"Isolde-"

Yine adımı söyledi ama daha sert bir şekilde.

Devam ettim. "Sevmek istemedim, çünkü bu sadece kaybetmek anlamına geliyordu, ama yine de bunu yapmama izin verdim!" Çığlık attım ve o kadar çok acıdı ki irkildim. Her şey *acıyordu*.

"Bitirdin mi?" Adrian sordu, ses tonunda biraz kızgınlık vardı.

"Senden nefret ediyorum," dedim dişlerimin arasından. Az önce onu sevdiğimi itiraf etmiş olmamın bir önemi yoktu.

Bana doğru bir adım attı ve sonra bir adım daha. "Benden nefret ediyorsun çünkü beni seviyorsun," dedi ve dudaklarının köşeleri kalkarken bu bir alay gibi geldi.

Yapmayı bildiğim tek şey dövüşmekti. Bu yüzden kendimi ona doğru fırlattım ama bacakları benimkilere dolandı ve Adrian üstümdeyken kendimi yerde buldum.

"Sakın gülmeye kalkma!" Ona karşı mücadele

ettim. "Sana asla gülmem," dedi.

"Öylesin! Sen yaptın!" Bu sefer sesimdeki acıyı tutamadım.
Her şey daha da kötüye gitmeye devam etti. "Keşke seninle hiç
tanışmasaydım."

"Isolde," dedi Adrian ve sesinde beni tamamen hareketsiz bırakan bir şey vardı. Adımı seslendi ve bu ses ruhumu çağırdı. Saçlarımın dağılmış parçalarını yüzümden uzaklaştırırken gözleri gözlerimi tuttu. "Yanımda bir yerin var çünkü kalbimi dolduruyorsun. Seni seviyorum. Seni en başından beri seviyorum," dedi ve sesi neredeyse kırılacaktı. "Seni sonsuza dek sevdim."

Sözleri hiç hayal etmediğim bir şekilde canımı yaktı. Bu iyi bir acıydı, uğruna ölebileceğim bir acı. "Madem beni bu kadar uzun zamandır seviyordun, neden bana söylemedin?"

"Bana gülerdiniz," dedi. "Ama bu da benim lanetimin doğasında var."

"Lanetli olmadığını sanıyordum."

"Ben bir vampir olarak lanetlenmedim," dedi Adrian. "Ama başka şekillerde lanetliyim ve sen de onlardan birisin."

Başımı salladım. "Ya Yesenia?"

"Isolde, düşündüğün gibi değil. Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum-"

Parmaklarımı dudaklarına bastırdım ve ona baktım. Bilmek istiyordum ama şimdi değil. Ne onun söylediklerinden ne de benim söylediklerimden sonra. Kelimelerden daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Önce benimle seviş."

Adrian yüzümü ellerinin arasına aldı, ağızlarımız birbirine yapışmadan önce gözleri benimkileri arıyordu. O bunu yaparken, parmakları saçlarımın arasına girdi. Vücudu benimkine karşı hareket etti. Ellerimiz bağları ve tokaları aradı, teni tene karşı hissetmeye hevesliydi ve çıplak kaldığımızda Adrian kalçalarımın arasına diz çöktü. Bir elini dizimin arkasına daldırarak omzunun üzerinden geçirdi ve ağzı klitorisimin üzerinde kapanırken parmaklarıyla etimi ayırdı. Daha çok iç çekmeye benzeyen bir nefes verdim ve parmaklarımı onun uzun, ipeksi saçlarına doladım.

İtilip kakıldıkça ağzımdan daha sert bir ses çıkıyordu, parmaklarım kafa derisini kazıyordu. Bacaklarımın arasındaki yerinden bana baktı, gözleri parlıyordu, zevk almak ve memnun etmek için öfkeli bir arzuyla doluydu. Ve öyle de yaptı, vücuduma elektrik sarmalları gönderdi, ta ki midem o kadar gerilene kadar, onun adını zikretmeye ve onunla birlikte hareket etmeye başladım.

"Lütfen," diye nefes aldım. "Adrian."

Vücudumda yükseldi ve beni yavaş ve durgun bir şekilde öptü.

"Dayan," dedi ve beni yatağa taşırken kollarımı ve bacaklarımı vücuduna sıkıca sardım. Battaniyeler beni sarmaladı ve Adrian üzerimi örttü. Vücudu çok sıcak, katı ve doğru hissettiriyordu. Bakışlarımla buluşmak için kendini kaldırmadan önce dudakları çenemde ve köprücük kemiğimde gezindi.

"Ben dua etmem," dedi. "Ama senin için yalvardım."

Sonra eğildi ve göğüslerimin arasındaki yeri öptü, sonra tamamen kalktı ve beni tamamen ve derinlemesine doldurana kadar içime bastırdı ve durdu. Bir nefes alıp birbirimize baktık ve bir süre sonra Adrian hareket etmeye başladı; yavaş, gür itişler onun her parçasını hissetmemi sağlıyordu.

Tenimizde ter birikmişti ve ben onun kollarını tuttum, ağzımdan sesler ve kelimeler çıkarken tırnaklarım sert kaslarına batıyordu - beni söylemem için cesaretlendirdiği erotik bir şarkı. İşte o anda onu gerçekten sevdiğimi anladım. Lara'da onu gördüğüm andan itibaren beni başka hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde canlandırmıştı ve o zamandan beri her günümü bununla savaşarak geçirdim

-Ama artık değil. Birdenbire ona teslim olmanın, tüm varlığımı sunmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

O da bana aynısını teklif eder miydi?

"Adrian, bekle," dedim ve üzerimde dondu kaldı, endişesi parlayan yüzüne kazınmıştı.

"İyi misin?" diye sordu nefes nefese.

Gülümsedim ve parmaklarımı elmacık kemiği boyunca gezdirdim.

"Benden al." Daha fazla durgunlaşmasının mümkün olduğunu sanmıyordum.

"Emin misin, Isolde?"

Başımı salladım ve gözlerim yaşlarla doldu. "Eminim," dedim, bunun gerçekliğini göğsümde hissederek. "Senin her parçanı istiyorum. Vücudunu istila etmek istiyorum. Kanında o kadar ağır olmak istiyorum ki, kanadığında benim tadıma bakacaksın."

Adrian başını hafifçe salladı ve sonra bedenimden kayarak ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" Onunla birlikte ayağa kalkarak sordum.

"Kan akıtmanızla ilgili anlamanız gereken bir şey var," dedi. "Kabul etmeden önce."

Ona bakarak bekledim.

"Senin için yalvardığımı söyledim mi?"

dedi. Başımı salladım.

"Ve o ricalar sayesinde şu anda buradasınız."

Kaşlarım çatıldı ama yine de başımı salladım. Sanki tanrıçaların bir hediyesiymişim gibi davranıyordu.

"Senin kanını içmek benim... savunmasız hale gelmem demek. Daha da kötüsü, seni bir hedef haline getirecek."

"Ben zaten bir hedefim," dedim. Onunla evlenmeyi kabul ettiğimden beri öyleydim. "Ama ne demek istiyorsun... savunmasız?"

"Bunu yaparak, benim tek gerçek zayıflığım haline geliyorsun. Eğer sen ölürsen, ben de ölürüm."

"Hayır," dedim hemen. Onun yenilmez olmasına ihtiyacım vardı. Ölümsüz olmasına ihtiyacım vardı. Kaybetmek zorunda kalırsam asla sevmeyeceğime yemin ettim. "O zaman yapamayız. Yapmayacağım."

"Isolde," dedi ve yüzündeki o yumuşaklık geri geldi. "Sana bir şey olmasına *asla* izin vermem ama sensiz de var olamam. Bundan da öte, sana her zaman arzuladığım şekilde bağlanmak için hayatımı riske atmaya hazırım. Bunun için yüzyıllarca bekledim. Senin için."

Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Kimse biliyor mu? Lanet hakkında?"

"Sadece yapıldığı sırada orada bulunanlar," dedi. "Ana, Daroc, Sorin ve Tanaka."

Ona en yakın olanlar onlardı, Adrian'ın çevresindeki herkesten daha çok güveniyorlardı. Bu dördünden başka kimsenin bilmediğini ve sonunda kimsenin kanımızı akıttığımızı bilmesine gerek olmadığını bildiğim için kendimi güvende hissediyordum. Hiçbir kanıt, hiçbir yara ve hiçbir iz kalmayacaktı, çünkü Adrian bunu iyileştirebilirdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı boynuna doladım.

"O zaman beni korumak için çok iyi bir iş çıkarman gerekecek."

Onu öptüm ve Adrian beni kollarının arasına aldı, yatağın kenarına otururken bacaklarımı onunkilerin iki yanına yönlendirdi. Belimi tuttu ve içime kaydı, ağzı benimkinden ayrılıp boynumu ve omzumu sıyırdı. Ona sarıldım ve ürperdim, beni yönlendirmesine izin verdim ve dişleri uzayıp derimi deldiğinde gırtlaktan bir çığlık attım. Ağzının ve sikinin verdiği zevk galip gelmeden önce bir saniye acı çektim. Birlikte çalışıyor gibiydiler, beni altına alan bir coşkuyla dolduruyorlardı.

Sonra zihnim Adrian'la ilgili anılarla doldu. Rüya gibi gelen anılar.

Onunla yaseminlerin altında tanıştım ve yıldızların altında öptüm ve karanlıkta seviştik ve bu aşk ateşle bitti ve dünyayı lanetledi.

O zaman gerçekten kim olduğumu anladım. Her zaman kim olduğumu.

Aroth'lu Yesenia.

Ben Aroth'lu Yesenia'ydım - şimdi değil, bu bedende değil, ama başka bir hayatta, Adrian'ın hayatında o olmuştum.

Adrian beni bıraktığında gözyaşları geldi.

"Isolde." Yüzümü kavradı, ağzımı ve yanaklarımı öptü. "Anlat bana."

"Biliyorum," diye fısıldadım ve bedenim hıçkırıklarla sarsıldı.

Bunu tam olarak açıklayamıyordum. Tüm anılara ya da anlara sahip değildim ama kim olduğumun ve şimdi kim olduğumun bilgisi zihnimde aynı anda vardı. Ve *Adrian* beni geri getirmişti. Zihnim onu hatırlamadığında, bedenim hatırlamıştı.

"Seni tanıyorum," dedim ve ona doğru çöktüm.

* * *

Adrian'ın vücuduna sarılmış yatıyordum, parmakları tenimde hafifçe geziniyordu, ben ise garip düşüncelerimle boğuşuyor, onları geçmiş ve şimdiki zaman olarak ikiye ayırıyordum.

"Ama buraya nasıl geldin? Nasıl bir..." "Canavar mı?"

Biraz gülümsedim. "Bir vampir."

"Bir takas yaptım," dedi. "Tanrıça Dis'e yaşamama ve senin ölümünden sorumlu olan herkesten intikam almama izin vermesi için yalvardım ve o da dileğimi kabul etti."

Dis'e yaratıcıları olarak tapan Yüksek Meclis'e dair birkaç anım vardı.

"Kanı arzulama pahasına mı?"

"İstediğim buydu -*düşmanlarımın kanını tatmama izin verin*." Sessizce kıkırdadığını duydum. "İlahi olanla anlaşırken sözlerine dikkat et."

"Tanrıçalardan hiç bahsetmiyorsun," diye gözlemledim.

"Biri tarafından yaratılmış olmam onlara hizmet ettiğim anlamına gelmez. Tanrılar, onlara ne kadar yakın olursanız o kadar insan olurlar," dedi Adrian.

Söyleyebileceği daha çok şey olduğunu hissettim ama söylemedi, ben de sordum: "Ondan nefret ediyor musun? Seni bu hale getirdiği için mi?"

"Hayır, ben olduğum şeyi seviyorum," dedi.

Birkaç dakika sessiz kaldık ve sonra konuştu. "Seni aramak için uzun zaman harcadım. Seni ormanda gördüğümde seni ısırmamak için kendimi zor tuttum."

"Neden yapmadın?"

En kolay şey gibi görünüyordu. Tüm nefretimden, tüm öfkemden ve kızgınlığımdan kaçınmış olacaktı.

"Yapardım ama Dis pazarlık yapmak için acımasız bir tanrıça. Beni seçmek, beni sevmek zorundaydın." Durakladı. "Bunu yapacağına inandığını sanmıyorum."

Konuşma tarzında uğursuz bir şeyler vardı. Tenini keşfetmeyi bıraktım ve bakışlarına karşılık verdim.

"Dokuz Hane'yi fethetmeye başlamanızın nedeni o mu?" Ben sordum. "Dis için mi fethediyorsun?"

"Kendim için fethediyorum," dedi. "Ve Dis bensiz hiçbir şey yapamaz, çünkü ben onun silahıyım."

"Ama onun silahı olmak istemezsin," dedim.

Adrian konuşmadı.

Ayağa kalktım, ona sarıldım, elleri kalçalarımı kavradı. "Eğer bu ilahi varlıklar bu kadar güçlüyse, neden yeryüzüne gelip düşmanlarını yok etmiyorlar? Neden ölümlülerle ve canavarlarla oynuyorlar?"

"Bizim aracılığımızla yapabilecekleri dışında yeryüzünde hiçbir güçleri yok," dedi Adrian, elleri belime doğru kayarken.

"Bir tanrıça öldürülebilir mi?" Fısıldadım.

"Bu küfürdür," dedi, ama bu ihtimal karşısında gözleri parladı.

"Dindarmış gibi mi davranıyorsun?" Onunla alay ettim, tıpkı bir zamanlar yaptığı gibi. Eğildim ve onu öptüm, sonra tekrar içime aldım.

* * *

Violeta ve Vesna'nın gelişini beklemek üzere odama döndüğümde sabahın geç saatleriydi. Yıkanıp giyinmem gerekiyordu ve taç giyme töreni başlamadan önce babamla biraz vakit geçirmek istiyordum. Ondan hâlâ memnun değildim ama Lara'ya dönmeden önce sadece kısa bir süre burada kalacaktı ve bu süre için pişman olmak istemiyordum.

Koridordaki bir dönemeçten dönüp durdum ve Killian'ı kapımın önünde buldum.

"Killian, ne yapıyorsun?"

"Dün geceden sonra iyi olup olmadığını görmeye geldim," dedi. "Ama görünüşe göre gayet iyisiniz. Kocanızın kollarında teselli mi aradınız?"

Onun yorumu karşısında kaskatı kesildim. "*Bu* seni ilgilendirmez."

"Elbette hayır, Majesteleri." Sesi ısırıcıydı ve parmaklarımı yumruk yaptım. Bir gün kılıcımın acısını hissedecekti, bundan emindim.

"Gitmelisin," diyerek yanından geçtim ama elim kapı koluna dokunduğunda konuştu.

"Bir zamanlar sen de onlardan benim kadar nefret ediyordun. Ne değişti?" "Gerçeği öğrendim," dedim.

"Beyniniz yıkanmış."

Sözleri beni duraksattı ve bir adım daha yaklaşarak tamamen ona döndüm.

"Bu her zaman senin sorunun oldu, Killian. Kendi aklımı bilmediğimi düşünüyorsun. Sözlerime kulak ver, bir gün bu sana pahalıya patlayacak."

Bir adım geri **attım** ve sonra odama girip kapıyı arkamdan kilitledim.

Violeta ve Vesna kısa bir süre sonra geldiler ve taç giyme töreni için hazırlıklara başladık. Banyo yaparak başladım ve yaseminler suyuma karışırken Adrian'la havuzda geçirdiğim gecelerin anıları zihnimin yüzeyine çıktı. O zaman Ana'yı düşündüm. Violeta'nın suyuma yağ damlattığı kaledeki ilk günümü.

Leydi Ana Maria sizi rahatlatacağını söyledi.

Ama hiç de rahatlamak için değildi. Anılarımı tetiklemek için kullanmıştı.

Ana, en iyi arkadaşım, diye düşündüm. Henüz hiçbir anı yoktu, sadece ne kadar yakın olduğumuzun bilgisi vardı.

Bir saat sonra hazırdım. Vesna saçlarımın yarısını tutturmuş ve geri kalanının omuzlarımın üzerinden parlak dalgalar halinde düşmesine izin vermişti. Ardından Violeta, Adrian tarafından tasarlanan elbisemi giymeme yardım etti. Siyahtı, bedenden kalçalarıma kadar oturuyordu ve burada tam bir eteğe dönüşüyordu. Siyahın daha koyu bir tonundaki aplikeler stratejik yerlerde, göğüslerimin, kalçalarımın ve etek ucumun etrafında gölge gibi kıvrılıyordu. Yakası düşük kesilmişti ve yaka kolyesi sadece daha fazla dikkat çekiyordu. Basit bir çift küpe saçlarımın karanlığında mürekkepli gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyordu ve aynada kendime bakarken ilk kez uyandığımı hissettim.

Kraliçe olmaya hazırdım. Fethetmeye hazırdım.

Tam o sırada kapı açıldı ve Ana'nın geldiğini görmek için döndüm. Revekka'ya geldiğimden beri onu çoğu gün gördüğümü bilsem de, başka bir yanım sanki sonsuza kadar sürmüş gibi hissediyordu ve ruhumun onu tanıyan kısmı için gerçekten de öyleydi.

"İyi misin?" diye sordu.

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim, sadece "Biliyorum" diyebildim.

Ana'nın yüzü hıçkırıklara boğuldu ve ağzını kapattı. "Çok uzun süre bekledik."

Ona sıkıca sarıldım ve gitmesine izin verdim çünkü babamı görme vakti gelmişti.

Odasındaydı ve küçük, yuvarlak masasında oturmuş kahvaltı ediyordu. Manzara değişikliğine rağmen her zamanki rutininin bozulmadığını görmek tuhaftı.

"Baba," diye selam verdim.

"Isolde," dedi. "Benim mücevherim. Çok güzel

görünüyorsun." "Teşekkür ederim."

O ayağa kalkıp benimle yüzleşene kadar odasının ortasında garip bir

şekilde durdum. "Isolde, istediğin gerçekten bu mu?" diye sordu.

Kaşlarımı birleştirdim, sorusu kafamı karıştırmıştı. Adrian'la evlenmeyi kabul ettiğimde bana gerçekten istediğimin bu olup olmadığını sormamıştı, çünkü öyle olmadığını biliyordu. Ama o o zamandı, bu ise şimdi.

"Evet," dedim. Belki de anılarımın uyanmış olmasından kaynaklanıyordu ama arzularımı itiraf etmek bir şekilde daha kolaydı.

"Eğer istediğiniz bir kraliçelikse," dedi, "o zaman tahttan çekileceğim. Tahtımı sana vereceğim."

"Baba-"

Saçma sapan konuşuyordu.

"Buna bir son verebilirsin Isolde," diye sertçe konuşarak sözümü kesti ve

ben gözümü kırptım. "Ne?"

"Adrian'ı öldürebilirsin."

"Hayır, baba," dedim başımı sallayarak.

"Onu yok et ve senin üzerinde yaptığı büyü de sona ersin. Bittiğinde anlayacaksın. Lütfen, Isolde."

"Onu öldüremem!" Tersledim.

"O zaman ben yardım edeceğim. Killian ve ben. Biz-"

"Beni öldürmek zorunda kalacaksın!" Bağırdım ve babamın yüzü kızardı. Bir an sessizlik içinde birbirimize baktık.

"Ne dedin sen?"

"Onu öldürmenin tek bir yolu olduğunu söyledim ve bu da beni öldürmek zorunda kalacağın anlamına geliyor." Sertçe yutkundum. Ona Adrian'ın benden beslendiğini söylemek istemiyordum ama başka şeyleri doğrulayabilirdim. "Lanet konusunda haklıydın ama düşündüğümüz gibi değildi. Kaderlerimiz birbirine bağlı, baba. Eğer ben ölürsem, o da ölür."

Ona söylediklerimin etkisini tam olarak anladığında babama baktım. Herkesin içinde babamın sırrı saklayacağına güvenebilirdim. Bana asla zarar vermek istemezdi - sırf beni Kan Kralı'na teslim etmek zorunda kalmamak için neredeyse savaşa girecekti.

"Gördüğünüz gibi," diye fısıldadım, "hiçbir

yolu yok." Babam başını salladı. "Isolde."

"İyi olacağım, baba. Adrian beni koruyacak."

Kapı çalındı. "Majesteleri," diye seslendi Ana. "Vakit geldi."

Birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Seni seviyorum," dedim ve ben uzaklaşırken yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Sen krallığımızın umudusun, Isolde."

Ana bizi topladı ve birlikte büyük salona doğru ilerledik. Salon Adrian'ın renklerinde bayraklarla süslenmişti -kırmızı ve siyah ile altın vurgular- ama armasına bir ekleme yapılmıştı. Güllerin ve kurdun arasında bir serçe vardı.

Oda dün geceki insanların birçoğu ve bazı eklemelerle doluydu. Bir kez daha, burada tenimi kemiren bir gerilim vardı, Adrian'la bağ kurduğumuz için artık daha da farkında olduğum bir gerilim. Birkaç dost görsem de - Daroc, Sorin, Isac ve Miha- çok daha fazla düşmanın arasındaydık.

Ana önümüzde yürüdü ve kürsüde Daroc'un yanındaki yerini almadan önce Adrian'ı selamladı. Babam yanımda yürüdü ve ben koridorda ilerlerken kolunu uzatarak siyahlar giymiş, demir taçlı, uzun boylu ve gururlu Adrian'a doğru ilerledi. Söylediği ve söylediği şeylerle dolu bakışlarını üzerimde tuttum.

söylemek istedim. Babamı, Adrian'ın hayatına son vermem için bana yalvardığı çaresizliği merak ettim. Benim itirafım yeterli olmuş muydu? Görevden vazgeçecek ve başkalarını da aynı şeyi yapmaya teşvik edecek miydi?

Merdivenlerin dibine geldik ve babam taç giyme töreni başlarken Killian'ın yanında durmak için merdivenleri çıkmadan önce eğildi.

"Kralım," dedim Adrian'a ve derin bir reveransa daldım, elbisemin kıvrımları etrafımda dalgalanıyordu.

Adrian'ın dudakları kıvrıldı. "Majesteleri yemin etmeye istekli mi?" diye sordu. "Hazırım."

"Revekka halkını onurlandırmak ve korumak için kralın üzerine yemin eder misin?"

Vampirleri korumayı, bir zamanlar hor gördüğüm krallığı korumayı kabul ettiğim düşüncesi tuhaftı ama yine de kendimi tüm kalbimle kabul ederken buldum çünkü bu dünyanın gerçeğini biliyordum. High Coven'ın güce aç bir kral tarafından öldürülüşünü görmüştüm. Adrian canavar değildi.

-Şeytan her yaratığın içinde yaşayabilirdi. Adrian intikamdı.

"Ve yönetimimizin sınırları dahilinde gücünüzü adil ve merhametli bir şekilde kullanacak mısınız?"

"Yapacağım."

"Ve yasalarımızı uygulamak için benim yanımda ve konseyimde hizmet edecek misin?" "Evet," diye nefes aldım.

Adrian konuşurken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve sanki beni tüm yaşamlarım boyunca görüyormuş gibi hissettim. Acaba o da Yesenia gibi kendisi için bu geleceği tahmin etmiş *miydi*?

Ana elinde kadife bir yastıkla yaklaştı ve Adrian tepesinde duran tacı ellerinin arasına aldı. Siyah ve demirdi, başıma ağır bir şekilde otursa da oraya ait olduğunu biliyordum.

"Kalk, Isolde, Revekka'nın kraliçesi, Dokuz Ev'in *gelecekteki* kraliçesi." Elini tuttum ve ben tutarken o da parmak eklemlerimi öptü.

"Sen benim ışığımsın," dedi.

"Ve sen de benim karanlığımsın," diye cevap verdim.

Bunlar eski kelimelerdi, geçmişimden bir anıydı ve Adrian'ın dokunuşu kadar doğal hissettiriyorlardı.

Beni kalan basamaklardan yukarı çekti ve karnımın derinliklerinde hissettiğim bir öpücüğün içine çekti. Onu aynı açlıkla yutarken ellerim yüzüne gitti ve beni bıraktığında kalabalık alkışlamaya ve slogan atmaya başladı.

"Kralımız çok yaşa! Kraliçe çok yaşa!"

Toplanan yüzleri taradım, ilahiye katılanları ve sessiz kalanları not ettim - bunlardan biri de babamdı. Onun sert bakışlarıyla karşılaştığımda göğsümde korkunç bir sızı hissettim.

"Kralımız çok yaşa! Kraliçe çok yaşa!"

Adrian beni merdivenlerden aşağı indirmeye başlamıştı ki büyük salonun kapıları açıldı ve içeri tökezleyip dizlerinin üzerine düşen bir muhafız girdi.

"Cel Ceredi saldırı altında!"

Adrian ve ben birbirimize bakarken korku boğazımı sıktı.

İkimiz de kim olduğunu biliyorduk.

Ravena.

Kıpkırmızı sis.

"Kal," dedi Adrian. "Daha yüksek bir yere çık, ben döneceğim." Alnımdan öptü ve Daroc'u yanına çağırarak oradan ayrılırken Ana aceleyle yanıma geldi.

"Sorin," diye seslendi Adrian. "Kraliçeyle kal!"

Birkaç muhafız arkalarında sıraya girdi ve onun gidişini izlerken içimi daha büyük bir tedirginlik kapladı.

"Kralı duydunuz," dedi Sorin. "Daha yüksek bir yer."

Ama o konuşurken Gesalac odanın ortasına geldi ve niyeti ne olursa olsun iyi olmadığını anladım.

Çenemi kaldırdım.

"Görünüşe göre taç giyme gününe kadar gelebildiniz,"

dedi. "Söyleyecek bir şeyiniz var mı, Noblesse?"

"Kraliçem," dedi Sorin yanıma gelerek. Bir elini koluma koydu. "Belki de en iyisi odanıza, güvenli bir yere çekilmektir."

Beni Adrian ve benim mahkemeyi beklediğimiz bitişik odaya doğru itmeye çalıştı, ama o bunu yaparken bir grup vampir - aralarında tek gözlü Julian'ın da bulunduğu bazı soylular ve vasalları etrafımızı sardı. Yaklaştıklarında Sorin'in vücudunun gerildiğini, beni kavrayışının sıkılaştığını hissettim. Ana da beni onların saldırısından korumak için döndü.

Gesalac'a ters ters baktım.

"Demek böyle olacak," dedim.

Sorin, "Bu ihanettir, Noblesse Gesalac," dedi.

"Bu ihanet değil," dedi. "Bu bir intikam. Kral Adrian intikam hakkında bir iki şey *biliyor*, değil mi?"

"Bana dokunmamanız için sizi uyarıyorum," dedim. Etrafımı saran grup güldü.

"Bir ölümlünün uyarısının ne önemi var? Ayrıca, babanın başına bir şey gelmesini istemezsin, değil mi?"

Gesalac başını salladı ve ben de döndüğümde babamla Killian'ın bağlanmış olduğunu gördüm. Beni esir alan kişiyle yüzleşmek için döndüm. "Oğlunu öldürmenin bedelini ödememi istiyorsun, öyle mi?"

"Buraya geldiğin için, kralın gözünü ödülünden çevirdiğin için bedelini ödemeni istiyorum."

Adrian'ı biraz olsun tanısaydı, çoktan sahiplendiğini bilirdi. Dilimi şaklattım. "Oh, bu kıskançlık kokuyor, Noblesse."

"Adrian ağzını seviyor olabilir ama ben kendi adıma dilini kesmek için sabırsızlanıyorum."

"Seni uyarmadı mı?" dedim dişlerimin arasından, "Ben önce bir savaşçı, sonra bir kraliçeyim."

Tam o sırada büyük salonun kapıları gıcırdayarak açıldı ve bir kadın sendeleyerek içeri girdi. Onu tanıyamadım ve çamurlu kıyafetlerine rağmen

Uzun, siyah saçları ve narin yüz hatları vardı; yuvarlak gözleri, küçük bir burnu ve yumuşak dudakları vardı.

Ana'nın yanımda nefes nefese kaldığını duydum.

"Isla!" Ana seslendi ve merdivenlerden aşağı koşmaya çalıştı ama vampirlerden biri tarafından anında engellendi.

"Hayır!" Ona doğru uzandım ama Ana Isla için tekrar çığlık atarken Sorin beni yerimde tuttu.

Gesalac benim ve Sorin'in etrafındaki çemberi yararak ona yaklaştığı sırada vasal tökezledi ve dizlerinin üzerine düştü.

"Sakın ha! Ona dokunma!" Ana çığlık attı.

Eğildi ve kadını saçlarından tutup ayağa kaldırdı. Boynu gergin olsun diye başını geriye doğru eğdi.

Gesalac, "Vasalınız biraz solgun görünüyor, Ana Maria," dedi. "Belki de acısına son vermeliyiz."

Ancak o konuşurken Isla kasılmaya başladı. "Isla!"

Ana çığlık attı. "Isla, hayır!"

Ne oluyordu?

Ana kendisini esir alan kişiden kurtuldu ve Isla'ya doğru koşmaya başladı.

"Sorin!" Emrettim ve Isla'nın ağzından korkunç bir ses çıkarken vampir Ana'yı belinden yakaladı. Çığlığa benzer bir şeydi ve Gesalac onu serbest bıraktı. Ama Isla yere düşmedi. Kollarını iki yana açmış ve başını geriye atmış bir şekilde duruyordu. Uzun saçları yükselmeye ve etrafında uçuşmaya başladı ve ağzı boşaldığında, boğazından kırmızı bir sis çıktı ve havaya doğru kıvrıldı.

"İşte burada!" diye bağırdı soylulardan biri. "Kıpkırmızı sis burada!"

Çıkışa bir vücut hücumu oldu ve etrafımı saran çemberin çoğu dağıldı.

"Kraliçenin kaçmasına izin vermeyin!" Gesalac bağırdı ve aceleyle bana dönmeye çalıştıysa da kalabalığın koşuşturmasına karşı koyamadı.

birbiri ardına insanları tüketmeye başlayan sisten kaçmaya çalışıyordu. Cesetler derileri yüzülmüş halde yere düşerken odayı korkunç çığlıklar doldurdu.

Sorin Ana'yı geriye doğru, uzanan sisten uzağa sürükledi.

"Bırakın ona gideyim! Yardım edebilirim!" Bağırdığını duydum.

Kendimi Ana'nın ıstırabına o kadar kaptırmıştım ki yaklaşan birini fark etmedim. Biri omuzlarımdan tuttu ve beni sarsmaya başladı. Onlar bunu yaparken ben de tacıma uzandım ve onu saldırganın yüzüne doğru ittim. Bir çığlık atıp beni bıraktı ve döndüğümde bir ölümlünün beni rehin almaya çalıştığını gördüm. Ellerini kanlı yüzüne götürdü ama bana hırlayacak kadar toparlandı, ben de tacı bir kez daha yüzüne çarptım. Geriye doğru tökezledi ve hareketsiz bir şekilde yere düştü.

"Isolde!" Sorin büyük salonun bitişiğindeki odanın kapısını açarak seslendi. Ana görünürlerde yoktu ve çoktan içeri girdiğini tahmin ediyordum.

Dönüp babamı aradım ve onu yere düşmüş bir ölümlünün kılıcını almak için eğildiği sırada buldum.

"Onu yakaladım!" Killian bana seslendi.

Kapıyı arkamızdan kapatarak küçük odanın içine kaçtık.

"Bu da ne böyle?" Killian sordu.

"Buna kızıl sis deniyor," dedim. "Vaida köylülerini öldüren şey buydu."

Killian'ın rengi soldu ve kapının diğer tarafından daha fazla çığlık geldi. Fazla zamanımız yoktu. Sis kapıdaki çatlağın altından sızacak ve hepimizi öldürecekti.

Sorin'e, "Babamı buradan çıkarmanı istiyorum," dedim.

"Ve siz, Majesteleri."

"Hayır. Ravena buralarda bir yerde ve sanırım neyin peşinde olduğunu biliyorum." "Yalnız gitmene izin veremem," dedi Sorin.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Ana.

"Ben de öyle," dedi Killian. Şaşırmış bir halde ona baktım ama omuz silkti. "Sen benim prensesimsin."

Sorin'e baktım. "Babamı buradan çıkar, sonra da gel beni bul."

Başıyla onayladı. Ayrıldık -Sorin ve babam batı kulesine, Ana, Killian ve ben kütüphaneye. Görevlilerden, hizmetkârlardan ve saray mensuplarından kaçarak koştuk. Sisin ne kadar hızlı hareket edebileceğini ya da kırmızıya karşı ne kadar görünür olacağını bilmiyordum. Yine de onu ve yansımalarda Ravena'ya dair bir iz aradım. Şimdi, Yesenia'nın anılarına -benim anılarıma- erişebildiğim için Ravena'nın büyüsünün portal büyüsü olduğunu hatırladım, ancak nadiren bir tür yansıtıcı yüzey olmadan bir tane yaratacak kadar güçlüydü, bu yüzden sık sık aynaların veya pencerelerin içinden geçiyordu.

"*Dis'in Kitabı'nın* peşinden gittiğini düşünüyorsun," dedi

Ana. "Dis'in *Kitabı*'nın peşinde olduğunu biliyorum."

Lothian boş olduğunu düşündü ama boştu çünkü hecelenmişti. Heceleyen de bendim.

Koridordan koridora devam ettik ve tam kütüphanenin tanıdık abanoz kapılarına ulaştığımızda, Gesalac kapıların arkasından fırladı.

Killian ve Ana tarafından kuşatılmış bir halde kayarak durdum.

"Şimdi senin küçük intikamının zamanı değil," diye öfkelendim.

"Şimdi değilse ne zaman? Üçünüzün de derisini canlı canlı yüzebilir ve bunu sisin yaptığını iddia edebilirim," dedi Gesalac.

"Benim ölümüm uğruna halkının acı çekmesine izin mi vereceksin?"

"Bazı intikamlar çok tatlıdır," dedi Gesalac ve kılıcını kaldırırken Ana'nın ağzının kıpırdadığını, kısık sesle bir şeyler fısıldadığını fark ettim. Bir büyü okuyordu ama Ana'nın büyüsü yoktu. Söylediği kelimeleri duyamadım, bu yüzden parmak uçlarında mavi şimşek çakana kadar ne çağırdığını bilmiyordum, ama Gesalac'a saldırmak için ihtiyaç duyacağı şokun yakınından bile geçmiyordu.

"Tekrar söyle," diye emrettim.

Bana baktı ve dediğimi yaptı. O yaptıkça, kıvılcımlar daha da büyüdü. Her büyü onları daha da güçlendirdi; tek umudum onu kontrol edebilmesiydi. Aksi takdirde ona zarar verebilirdi.

"Killian, bana kılıcını ver," dedim.

"Isolde-"

"Lütfen, Killian," dedim. Bana kılıcını uzatırken, "Ne pahasına olursa olsun Ana'yı koru," diye fısıldadım.

Kılıcımı kaldırdığımda Gesalac kıkırdadı.

"Benimle dövüşecek misin, savaşçı kraliçe?" "Madem ısrar ediyorsunuz," dedim.

Önce Gesalac'ın bıçağı indi. Sert bir hamleydi, doğrudan aşağıya ve kafama yöneldi. Sanırım beni ikiye bölmek istiyordu ama ben hızlı hareket ettim. Onun kılıcı elbisemin kenarına saplanırken benimki de onun koluna saplandı ve koyu bir kan aktı.

Hırladı ve bunun onun öldürücü darbesi olacağını düşündüğünden şüphelendim.

İtiraf etmeliyim ki, elbisemi kesmesi sinirimi bozmuştu. Bu, yeterince hızlı hareket edemediğim anlamına geliyordu ve böyle saldırmaya devam ederse başaramayacaktım.

Gesalac kılıcını tekrar eline aldı ve savurdu. Bu sefer savuşturmaya çalıştım ama darbe kemiklerimi sarstı ve neredeyse kılıcımı kavramayı kaybediyordum. Bu bir hataydı ve Gesalac bu fırsatı kullanarak kılıcımı bir kez daha savurdu. Tam öldürücü bir darbe indireceğinden emin olduğum bir hamle yapacakken, bıçak havada dönerek göğsüne saplandı.

Killian, diye düşündüm soylular kükrerken ve kılıcımı almak için eğildim.

"Ana!" diye seslendim ve elimi uzattım. Tam bunu yaptığım sırada bana uzandı ve çağırdığı büyünün vücudumdan geçerek kılıcın kabzasına doğru ilerlediğini hissettim. Kılıcı Gesalac'ın kalbine sapladım ve o da

bıçağın etrafında sarsıldı. O artık hareket etmeyene kadar Ana'yı bırakmadım.

"O... o mu?" Ana sordu.

"Ölmedi," dedim. Durdurmak için atan bir kalbi yoktu; bunun yapacağı tek şey onu birkaç saatliğine felç etmek olurdu. Gözlerimi ona diktim. "Büyü öğrendiğini hiç söylememiştin," dedim ve Ana omuz silkti.

"Yol boyunca birkaç şey öğreniyorsunuz."

Kırılan camın sesi dikkatimi çekti. "Hayır!"

Kütüphaneye, Yüksek Meclis'in kutsal emanetlerinin bulunduğu cam kutulara doğru koştum ve her kutuyu sağlam buldum. *Dis Kitabı* hâlâ oradaydı ama ben bakarken bir yüz bana baktı.

"Ravena."

Gülümsedi.

"Yesenia," dedi. "Yoksa sana Isolde mi demeliyim?"

Gözlerimi kısmıştım. Eski adımı kullanması anılarımın uyandığını bildiği anlamına mı geliyordu? Adrian'la aramızdaki kan dökme olayını ve sonrasında oluşan bağı biliyor muydu?

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Benden çalınan şeyi alıyorum" dedi.

"*Dis Kitabı* asla senin olmadı," dedim. O benim-Yesenia'nındı.

"Mesele kitap değil. Bana ne verebileceğiyle ilgili," dedi.

Başımı salladım. "O kitap senden istediğin kadarını alacak," dedim. "İstediğin bu mu?"

"Güç istiyorum," dedi ve sesi titredi.

Birden kutu patladı ve cam yağmuruna tutulduğum için başımı kapattım. Cam parçaları derimi ısırdı ama tepki verecek zamanım olmadı çünkü kolumu siper ederek ayağa kalktığımda kitabın yerinde olmadığını ve onun yerine fokurdayan kırmızı bir buğu olduğunu gördüm.

"Siktir!" Bağırdım ve tam Killian ile Ana bana yetişirken koşmak için döndüm. "Batı kulesine! Hemen!"

Köşeyi dönüp sisle yüz yüze gelene kadar koridor koridor koştuk. Killian bana doğru uzandı ve beni geri çekti. Önümüzdeki koridorun çoğunu doldurmuş, bizi kalenin diğer tarafından tamamen engellemişti.

"Siktir!" Tekrar söyledim.

"Isolde!" Ana seslendi, dönüp karşı koridora doğru koşmaya başladı. Nereye gittiğini biliyordum ve neredeyse görünmez bir kapıyı -gizli koridorları- açarken ona yetiştim.

Geçit daha sessizdi. Nefeslerimiz kesilmişti, kalplerimiz çarpıyordu. Karanlıkta Ana'yı takip ederken ellerimi duvarın iki yanına bastırdım. Diğer tarafa çıktığımızda sis arkamızdaydı ama bir bulut duvarı gibi toplanarak yükseliyor ve bizi takip ediyordu.

"Sorin'e gitmeliyiz," dedim.

Hâlâ kulenin tepesinde olduğundan bile emin değildim. Babamı güvenli bir yere götürmüş ve bizi bulmak için ayrılmış olabilirdi. Ya yollarımız kesişmediyse? Ya sise yakalandıysa? Endişelerimi bir kenara ittim. Sorin uçabiliyordu; eğer bir şey varsa, içimizde en iyi kaçma şansına sahip olan oydu.

Öndeydim, kendimi babama doğru daha hızlı ve daha hızlı taşımaya çalışırken bacaklarım yanıyordu. Merdivenlerin tepesine tırmanıp aynalar koridorunun ortasından aşağıya doğru koşarken arkamdan gelen sis Killian ve Ana'nın takibini kesti.

"Hayır!" Çığlık attım ve onlara doğru döndüm ama sis çoktan Killian'ın beline kadar gelmişti. Gözlerimi dört açarak ve korkuyla ikisine de baktım.

"Bunun seni tüketmesine izin verme," dedim.

"Güvenli bir yere git." "Seni bırakamayız!" dedi.

"Yapabilirsin. Güvenli bir yere git!"

Tereddüt edişini izledim ve bana doğru koşarsa bunu başarıp başaramayacağını değerlendirdiğini biliyordum.

"Tanrı aşkına, git buradan, Killian! Ana'yı buradan götür! Bu bir emirdir!"

Çenesi titredi ama yumuşadı ve koridorun sonunu dolduran sisten önce geri çekildiklerini gördüğümde içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

Döndüm ve karanlığa gömülmüş merdiven boşluğuna doğru koştum, ancak tepeye ulaştığımda göğsüme sert bir darbe aldım. Bir şeye tutunmaya çalıştım.

-Herhangi bir şey ama hiçbir şey yoktu. Geriye doğru yuvarlandım, merdivenlerin dibinde durana kadar düştüm ve yuvarlandım.

Nefes alamıyordum, kaburgalarım çok kötü ağrıyordu. İnledim, nefes almaya çalışırken sırtüstü yuvarlandım, babamın bulanık görüntüsü gözümün önüne geldiğinde kafam karıştı.

"Baba?" Ben sordum.

"Üzgünüm Isolde," dedi ve kılıcını kaldırdı. "Ama bu bir kraliçenin fedakârlığıdır."

"Baba!"

Kılıcı yan tarafımı sıyırarak aşağı inerken yuvarlandım ve altımdaki taş zemine çarptım. Bana doğru ilerlemeye devam etti ve bir kez daha kılıcını morarmış bedenime indirmeye çalıştı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama sert bir itiş beni tekrar yere düşürdü ve babamdan sürünerek uzaklaşmaya başlarken hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Ne yapıyorsun?"

Çok zayıf ve çok yorgundum. Göğsüm yanıyor, kaburgalarım tüm vücudumda yankılanan bir acıya neden oluyordu ve hiç olmadığım kadar başım dönüyordu.

"Onun zayıf noktası olduğunu anladığın anda yapman gereken şeyi!" diye bağırdı babam ve çizmeli ayağını yan tarafıma koyarak beni sırtüstü yatırdı.

"Kendimi öldürmemi mi istiyorsun?" İğrenerek sordum. "Kimin için? Fedakârlığım için bana sırtını dönen bir krallık için mi?"

"Bu daha büyük bir iyilik için!" dedi. "Sadece sizin halkınızın değil, tüm Cordova'nın."

"Annemin insanları bile mi?" Sessiz ve sakin bir sesle sordum. "Çünkü onları köle olarak bıraktınız ve bu kulağa pek de iyi bir şeymiş gibi gelmiyor."

Sis bize doğru yaklaşıyordu. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ama şimdi büyüsünü hissedebiliyordum. Kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir elektrik titreşimiyle karıncalanıyor ve bana kim olduğumu ve nereden geldiğimi hatırlatıyordu.

Ben Aroth'lu Yesenia'ydım.

Babam bıçağın ucunu göğsüme doğru iterken, ellerimin arasında yakaladım. Avuç içlerimi kesti ve kan derime damladı.

"Baba," dedim, gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken. "Lütfen yapma."

"Daha önce halkınızı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır değil miydiniz? Ne değişti? *Aşk* mı?"

Her şey değişmişti.

Sadece Adrian değildi. Tüm dünyamdı. Bir zamanlar güvendiğim insanlar artık düşmanımdı. Düşmanım olan ve uzun zamandır nefret ettiğim insanlar, inanmaya cesaret edebildiğim tek kişilerdi. Ve tüm bunların kökeninde o vardı, babam. Yalanlarla dolu hayatımın başladığı temel.

Dişlerimi sıktım, aniden sarsıldım, bıçağı savurdum ve ayaklarımı babamın dizlerine doğru ittim. Homurdandı ve yere düştü. Sonra göğsüne bir tekme attım ve sırt üstü düştü, bu sırada kılıcını da kaybetti. Onu almak için çabaladım ve kaygan avucumun içine aldım. Ben ayağa kalkarken o da dizlerinin üzerine çöktü. Kılıcı ona doğrulttum ve teslim olmak için ellerini kaldırdı. Arkasındaki sis kanlı bir perdeydi.

Başımı salladım, burnumu çektim. Tamamen yıkılmak, yere düşmek ve durmadan hıçkırmak istiyordum. Babam beni öldürmeye çalışmıştı.

"Meşhur olurdunuz," diye ikna etmeye çalıştı. "Sadece Lara'da değil, tüm Cordova'da. İstediğin bu değil mi?"

Bir kahraman olarak ölmek istemedim.

Bir fatih olarak yaşamak istedim.

"Kraliçe olmak istedim baba ve şimdi oldum," dedim. Kılıcının yanıma düşmesine izin verdim. "Evine git." Koridordan merdiven boşluğuna doğru yürümeye başladım. Temiz hava almak ve sonsuza dek uyumak istiyordum.

Bana saldırmadan önce iki adım atmıştım ve döndüğümde bıçağımı karnına sapladım. Gözleri şokla açıldı, ağzından kan aktı ve dizlerinin üzerine çökerken ben de onunla birlikte düştüm.

"Çok özür dilerim," dedim.

Babamın yapabildiği tek şey yan yattığında boğuk bir ses çıkarmaktı ve onun ölümünü izlerken ağladım.

"Bir ebeveyni kaybetmek ne korkunç bir şey, hem de kendi elinizle."

Ravena'nın sesi etrafta yankılandı ve bu sesle omurgam kaskatı kesildi. Başımı kaldırıp etrafıma baktım ama onu göremedim.

"Korkunç bir şey," dedim. "Bir akraba avcısının yükü büyüktür ama sen bu konuda bir şeyler biliyorsundur, değil mi?"

"Ah," diye nefes aldı ve sonra koridordaki her aynada göründü. Savaştan etkilenmemişti - omzunun üzerinde duracak şekilde örülmüş mükemmel saçları, beyaz cübbesi fazlasıyla bozulmamıştı. Her zaman böyle savaşırdı - başkaları aracılığıyla ya da uzaktan- ama bir gün bir kılıcın ısırığını öğrenecekti ve ben bunun benden gelmesini istiyordum.

Dis'in Kitabı'nı kolunda tutuyordu ve bu içimde bir şeyleri ateşledi, tam olarak anlayamadığım derin ve büyüyen bir öfkeyi. Artık iki kişiydim ve sadece diğerinin vereceği kadarını biliyordum.

"Yüce Meclis'in cadıları asla benim kız kardeşlerim olmadı,"

dedi. "Onlar seni sevdi-"

"Yapma!" diye bağırdı ve o anda yüzü değişti. Daha yaşlı ve nefret dolu görünüyordu. Gözleri kafasının içine gömülmüş ve kararmış gibiydi, sadece şeytani bir ifade olarak tanımlayabileceğim bir hal aldı. *Onun gerçekte böyle biri olduğunu* düşündüm. *Güce giden yolun ona neye mal olduğu buydu.*

"Beni sevdiklerini söyleme! Beni sevdiğini söyleme!"

Ona baktım, zor nefes alıyordum. Ravena'ya değer verdiğimi hatırlıyordum ama o Yüksek Meclis'in kurallarının ötesinde bir güç peşindeydi ve bunu kullanmaya çalıştığında sürgüne gönderilmiş ve kendi büyüsü üzerine bir lanet konmuştu.

Büyülerinin olması gerektiği gibi çalışmamasının nedeni buydu - çünkü büyü yapması yasaklanmıştı.

"Beni hiç istemediğini biliyor musun?" Ravena

dedi ki. "Ravena-"

"Ben Dragos'un son çaresiydim," dedi.

O konuşurken sis yaklaştı ve ben babamın kılıcına uzanıp onu bedeninden ayırdım. Onu bırakıp geri çekilmekten başka çarem yoktu. Bunu yaparken, Ravena'nın yansımasıyla dolu aynaların yanından geçtim.

"En azından sen onun yanında kaldın," dedim. "Geri kalanımız küle döndü." Onun durumuna hiç sempati duymuyordum.

Kız kardeşlerimin ölmesinin sebebi oydu.

"Söyle bana," dedim koridordaki yavaş yürüyüşüme devam ederken. Bunlardan biri illüzyon değildi - bunlardan biri bir portaldı. Bir tanesi beni gerçek Ravena ile yüz yüze getirecekti. "Hepimizi öldürdün çünkü geri kalanımız ölmedikçe asla onun seçimi olamayacağını biliyordun?"

Ravena'nın öfkesi kabarmıştı ve eski bir parçam bunu elle tutulur bir şey gibi hissediyordu. Yaklaşıyordum.

"Gücün çok büyük olabilirdi. Zayıf olan zihnindi."

"*Aklım mı?*" diye tersledi. "Bunu bir ölümlüye aşık olan cadı söylüyor. Bu hayatta bile değişmemişsin. Söyle bana, kan dökmekten zevk aldın mı?"

İçimi soğuk bir korku kapladı. Demek

biliyordu.

"Göz dikmen gereken tek şeyi, hayatını tehlikeye atmasına izin verdin. Şimdi kim zayıf?"

Daha yavaş adımlar attım, öfkesi üzerime doğru ilerleyen sis kadar kırmızı bir duvardı.

"Adrian'ın sevgisi bana her zaman güç verdi," dedim. "Beni hayata döndüren şey buydu."

Bu bir yalan ya da abartı değildi.

Senin için yalvardım, demişti.

"Sen bir aptalsın," diye tükürdü Ravena.

"Ben kraliçeyim," dedim. "Ve tüm yaptıklarına rağmen, sen aynalarda saklanan güçsüz bir cadısın."

Öfkesi parladı. Buna tepki vermemek, arkamı dönüp onu bulduğumu belli etmemek için her şeyimi verdim.

"Uzun sürmez. Kitap bende."

Gülümsedim. "Ve onu ben

yazdım."

Tek bir büyüyü bile hatırlamadığımı, en başta neden yazmaya başladığımı bile hatırlamadığımı bilmesine gerek yoktu.

"Ne yazık ki bu hayatta büyüyle doğmadın," diye alay etti şimdi. "Beni nasıl yeneceksin?"

"Seni yenmek için büyüye ihtiyacım yok Ravena."

"Öyle mi?" diye sordu, eğlenerek. "Söyle o zaman, eğer sihir değilse, neye ihtiyacın var?"

"Sabır," dedim.

Sonra yer değiştirdim ve kılıcımı fırlattım. Aynalardan birini deldi ve Ravena'nın göğsüne saplandı. Ağzından cama kan sıçradı. Yakındaki bir şamdana uzandım ve salladım, onu parçaladım, ama sis kaybolduğunda Ravena'nın gittiğini biliyordum.

Bir an durdum, zor nefes alıyordum ve az önce yaptığım şeyin -tüm bu günün- ağırlığı üzerime çöktü.

Çığlık

attım.

Öfkelendi

m.

Koridordaki tüm aynaları kırdım ve işim bittiğinde üst kata, kulenin tepesine çıktım. Orada, dinlenmek için yere çöktüm.

Revekka'nın kızıl gökyüzünün altında, bunun beni bir canavara dönüştürecek acı olduğunu biliyordum.

* * *

Gözlerimi tekrar açtığımda, Adrian yüz ifadesi asık bir şekilde üzerimde duruyordu. Öfke kaşlarına ve yanaklarının çukurlarına kazınmıştı. Onu gördüğümde yıkıldım. Istırabım bedenimi istila etmiş ve çarpıtmış fiziksel bir şeydi. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktım. Babam ölmüştü. Beni yetiştiren, rehberlik için baktığım, büyük bir kral olarak idealize ettiğim adam, daha büyük bir iyilik için hayatımı sona erdirmeye çalışmıştı.

Daha iyisi için.

Saldırısını kafamda tekrarlayıp durdum ve sözlerini duydum ama anlamaya yaklaşamadım.

Adrian diz çöküp beni kollarının arasına aldı ve ben de boynunun boşluğuna doğru hıçkırarak ağladım. Hatırladığım bir sonraki şey onun yanında uyandığımdı. Yüzüstü yatıyordum, ellerim başımın altında kıvrılmıştı ve onun bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerime daha fazla yaş doldu. Bitkin düşmüştüm, ağlamaktan yorulmuştum ama acımdan başka hiçbir şeye tutunamıyordum.

Uzandı ve onları fırçaladı.

"Sana neden Serçe dediğimi biliyor musun?" diye sordu, sesi sessiz bir fısıltı gibiydi.

Başımı salladım. Bunun bu kadar çok vampirin arasında savunmasız kalmamla ilgili olduğunu düşünmüştüm ama şu anda kendimi ölümlü gibi hissediyordum.

"Serçe birçok canavar tarafından aranır, ama o kurnaz ve beceriklidir ve her zaman kazanır."

O konuşurken boğazım düğümlendi ve gözlerimi yakan yaşlar bir kez daha tazelendi.

"Kurtların arasında bile bir serçenin kalbine sahipsin," dedi ve dudakları alnıma sertçe bastırdı. Geri çekildiğinde ekledi, "Bu

ben olmalıydım. Onu kesen benim bıçağımdı, seninki değil."

"Hayır," dedim.

Benim ölmüş olmam doğruydu. Eğer başka bir el tarafından öldürülmüş olsaydı, kendimi asla affetmeyeceğim gibi onları da affedemezdim.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım. Seni
koruyacağıma söz vermiştim." "Nereden
bilebilirdin ki?"

"Mesele bilmek değil. Bir yemin ettim."

"Babama, o bile tutamadı."

Ben konuşurken dudaklarım titriyordu ve onun da aynı şekilde mücadele ettiğini görebiliyordum, gözleri kalbimin acısını yansıtıyordu. Acı, öfke ve üzüntü

-Şoku bile. Öz babamın yanında güvende olmayacağımdan kim şüphelenebilirdi ki?

"O zaman sana yeni bir yemin edeyim," dedi. "Bir daha hiçbir şeyin seni böyle incitmesine izin vermeyeceğim."

Onu kaybetmediğim sürece hiçbir şey beni bu kadar incitemezdi. Ona da aynı yemini ederdim ama onunki çoktan yerine getirilmişti. Bensiz asla yaşayamazdı.

"Adrian," diye adını fısıldadım ve yüzüne dokundum, parmaklarım saçlarına dolandı. "Ravena biliyordu."

Yüz ifadesi sertleşti.

"Ravena kan dökme olayını biliyordu, bu da dördünüzden birinin hain olduğu anlamına geliyor."

Bu daha büyük bir darbeydi. Güvenebileceğimiz çok fazla insan yoktu. Soylulara güvenilmezdi. Dördüne güveniliyordu... şimdiye kadar. Daroc, Sorin, Ana ve Tanaka'dan kim söyleyebilirdi? Bu bir hata mıydı? Bir zayıflık anı mı?

Ona ihanet eden soylulardan da bahsettim -Gesalac ve Julian- ama şaşırmadı ve kaçtıklarını itiraf etti.

"Sorin avlanıyor ama onları bulacağını sanmıyorum."

"Sen ne yapacaksın?" Fısıldadım.

Bir an beni inceledi ve sonra cevap verdi, "Bekleyeceğiz.
Bazen bir hain ihtiyacımız olan kozdur."

Garip bir şekilde, kraliçe olmak böyle bir şey miydi diye merak ettim - kralımdan başka kimseye asla tam olarak güvenmemek.

* * *

Babamı yakacaktık, halkımın geleneksel cenaze töreninden vazgeçecektik. Bu bir hakaretti, çünkü Lara'nın hiçbir kralı ateşte bile yanmamıştı, ama yine de son kirişin odun yığınının üzerine düşmesini izlerken kararımdan pişmanlık duymadım.

Kızıl Saray'ın avlusunda durdum, evimin renkleri olan mavi ve gümüş giyindim. Bu babam için değil, kendim içindi. Bunu aynı zamanda benim cenazem olarak görüyordum - eskiden olduğum kadının ölümü.

Yakma işlemi için çok az kişi bize katıldı. Ana ve Killian solumda, Adrian ise sağımda duruyordu. Onun yanında Daroc ve Sorin, onların arkasında da Isac ve Miha vardı. Tanaka ve soyluların geri kalanı etrafa dağılmıştı. Onlara güvensizlikle bakmamaya çalıştım, Adrian'ın en yakın dört arkadaşından birinin hain olduğunu düşünmemeye çalıştım ama yine de bu bilginin zihnimin gerisine düşmesine izin veremezdim.

Bir hainimiz vardı.

Bu düşünceyle Adrian'a yaklaştım ve o da beni karşıladı, babam kaleden taşınırken parmakları benimkilerin arasında kayıyordu. Beyaza sarılmıştı ve kanından geriye kalanlar kumaşa sinmişti, derisi sis yüzünden vücudundan ayrılmıştı.

Hem babam öldüğü için hem de beni öldürmeye çalıştığı için acım çok büyüktü. Hâlâ olayın şokunu atlatamamıştım ve zar zor uyuyordum, çünkü gözlerimi her kapattığımda artık ayaklarımın dibinde yanan ateşler görmüyordum, babamı elindeki kılıçla tepemde dikilirken görüyordum.

Sadece birbirimize sahipken nasıl bu hale gelmiştik? Nasıl oldu da onun mücevheri, halkımızın kurtarıcısı olmaktan düşmanına dönüştüm?

Bir kralın görevi bu
muydu? Daha büyük iyiliği
sağlamak mı?
Daha iyisini umursamadım.

Benim için iyi olanı, annemin halkını kurtaracak, benim dediklerimi koruyacak, Ravena'yı yenecek ve bana zarar verecek herkesin kraliçesi olacak kadar uzun yaşamamı sağlayacak şeyi istedim.

Bu benim en büyük iyiliğimdi.

Yanımda, Adrian ciddi görünüyordu ve bunun hem acımı bildiği hem de bana yardım etmek için burada olmadığı için olduğunu biliyordum. Bana nasıl baktığını, ikinci bir yemini nasıl ettiğini, asla etmeyeceğini söylediği bir yemini nasıl ettiğini görünce göğsüm sıkışmıştı ama yine de beni sevdiğini bu şekilde anlamıştım.

"Şimdi ne olacak?" Ben sordum.

Bir muhafızın ateşi yakmak için ilerleyişini izledik. Ateş çabucak tutuştu. Bu bana iki yüz yıl önce ayaklarımın dibindeki odunları ne kadar hızlı tükettiğini hatırlattı.

Alevler cayır cayır yanıyordu ve normalde alevlerin ve dumanın tetiklediği korkuyla mesafemi korumaya çalışırdım ama bu sefer kıpırdamadım ve bulanık gözlerle babamın bedeninin yanışını izledim.

"Ravena'yı bulup öldürmeliyiz," dedi. "Sanırım sisini mükemmelleştirmeye çalışmaya devam edecek."

Cel Ceredi'ye yapılan saldırı çok sayıda can almıştı. Cenaze törenleri önümüzdeki günlerde yapılacaktı. Gömeceklerimiz arasında Ana'nın sevgilisi Isla da vardı.

Solgun ve sessiz Ana'ya baktım ve elini uzattım.

Bana bakmadı - Isla'nın ölümünden beri kimseye bakmamıştı ama elimi sıktı ve en azından bu beni rahatlattı. Neler yaşadığını hayal bile edemiyordum. Doğrusu bilmek de istemiyordum ama onun için hissettiklerim göğsümü sızlattı ve suçluluk duygusu kalbime ağır bir şekilde yerleşti. Kendi garip kederime gömüldüğüm için bu konuyu ona açamamıştım bile.

"Peki ya Kral Gheroghe?" diye sordum. "Halkıma yaptıklarının bedelini ne zaman ödeyecek?"

"Yakında, Sparrow," dedi Adrian.

Ateş çöktü ve babamın bedeni taş zemine çarparak kıvılcımlar ve küller saçmaya başladı. Onun her bir parçasının küle dönüşmesini gözümü kırpmadan izledim. Geriye sadece yanmış kemikleri kalana kadar ve kafatasının boş, duman ve ateşle dolu gözlerini gördüğümde *Dis'in Kitabı'nı* neden yazdığımı hatırladım.

Bir büyü kitabıydı. Kara büyü kitabıydı. Yüce

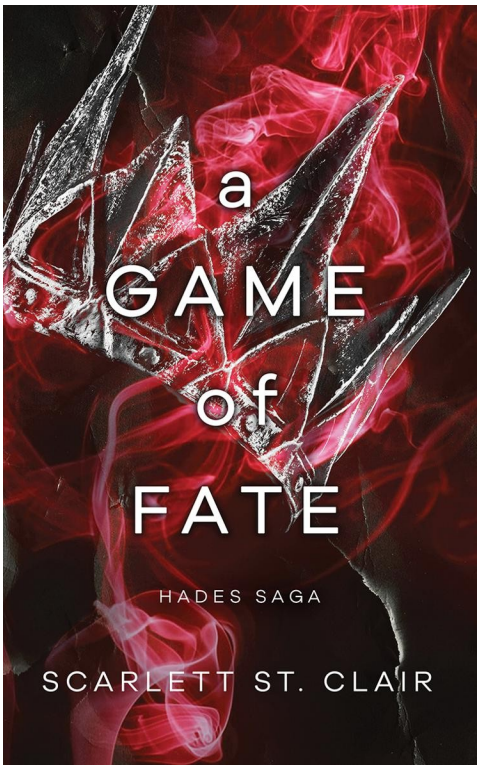
Meclis'in yasakladığı türden.

Ölüleri diriltebilecek türden.

Scarlett St. Clair'in Hades Destanı'nın ilk kitabında Yeni Yunanistan dünyasını keşfedin

Bir Kader Oyunu

Bloom Books'tan şimdi temin edilebilir

Birini kendine aşık et.

Bu sözler, kafasını toplamak için kulübünün karanlığında gezinirken Hades'in zihninde yankılanan acımasız bir alaydı.

Belki de Afrodit'in Zeus'tan boşanmak istemesini eleştirirken çok ileri gitmişti ama Hades tanrıçanın Hephaistos'u sevdiğini biliyordu ve bunu kabul etmek yerine Ateş Tanrısı'nı kışkırtarak duygularını ifade etmeye zorlamayı düşündü. Afrodit'in anlayamadığı şey, herkesin onun gibi çalışmadığıydı, en azından Hephaistos'un. Eğer onun sevgisini kazanacaksa, bu sabır, nezaket ve ilgiyle olacaktı.

Bu, savunmasız olması gerektiği anlamına gelirdi ki bu da tanrıça ve savaşçı Afrodit'in nefret ettiği bir şeydi.

Ve anladığı bir şey varsa, o da buydu. Afrodit'in meydan okuması onu kendi kırılganlıklarını, *zayıflıklarını* kabul etmeye zorladı. Utançlarını, günahlarını, kötülüklerini taşıyacak birini bulma fikri kaşlarını çatmasına neden oldu ama başarısız olursa Kaderler devreye girecekti ve Basil'i yaşayanlar diyarına geri gönderirse ne isteyeceklerini biliyordu.

Bir ruha karşılık bir ruh.

Birinin ölmesi gerekecekti ve Kader'in kurbanı üzerinde söz hakkı olmayacaktı.

Bu düşünce vücudunun gerilmesine neden oldu, tenini yaralayan diğerlerine bir yenisi daha eklendi. Bundan nefret ediyordu ama dünyadaki dengeyi korumanın bedeli buydu.

Bir koku onu düşüncelerinden uyandırdı ve duraksamasına neden oldu. Tanıdık bir kokuydu; hem acı hem de tatlı kır çiçekleri.

Demeter, diye düşündü.

Hasat Tanrıçası'nın adı diline ekşi geliyordu. Demeter'in hayatta çok az tutkusu vardı ama bunlardan biri de Ölüler Tanrısı'na duyduğu nefretti.

Tekrar içine çekti, kokuyu daha derinden aldı. Bu kokuda bir gariplik vardı. Tanıdık aromaya vanilyanın tatlılığı ve lavantanın hafif, bitkisel notası karışmıştı. Belki de bir ölümlü? Tanrıça'nın gözüne girmiş biri mi?

Koku onu, içinde oyalandığı karanlıktan balkonun kenarına çekti, orada kalabalığı taradı ve onu hemen buldu.

Vanilya, lavanta ve düşmanı gibi kokan kadın, hayal gücüne çok az şey bırakan pembe bir elbiseyle kanepelerinden birinin kenarında oturuyordu. Saçlarının kıvrılıp parlak dalgalar halinde sırtından aşağıya düşmesi hoşuna gitmişti. Parmakları ona dokunmak, başını arkaya yatırıp gözlerinin içine bakana kadar çekmek için kaşınıyordu.

Bana bak, diye emretti, onun yüzünü görmek için yanıp tutuşuyordu.

Bakışları onun üzerinde durmadan önce her yere bakıyor gibiydi. Bir eli bardağını sıkıca kavrarken, diğeri balkon demirini tuttu.

Çok güzeldi; gür dudakları, yüksek elmacık kemikleri ve yeni bahar kadar yeşil gözleri vardı. Yüz ifadesi önce şaşkındı, gözleri hafifçe genişledi, bakışları adamın yüzünü ve formunu tararken şiddetli ve tutkulu bir şeye dönüştü.

O senin, *diye* kafasının içinde bir ses yankılandı ve içinde bir şeyler koptu. *Ona sahip çık*.

Emir vahşiceydi. İtaat etmemek için dişlerini gıcırdatmak zorunda kaldı ve elindeki bardağı çok sıkı tuttuğu için kırabileceğini düşündü. Onu Yeraltı Dünyası'na götürme dürtüsü bir büyü gibi güçlüydü. Kendini hiç bu kadar zayıf görmemişti ama kendini tutması ince, yıpranmış bir iplik gibiydi.

Bu kadını nasıl bu kadar çok isteyebilirdi? Bu doğal olmayan çekim neydi? Bir neden bulmak için ona daha dikkatli baktı ve aralarındaki bağın etkilerini hisseden tek kişinin kendisi olmadığının farkına vardı. Kadın adamın bakışları altında kıpırdandı, göğsü inip kalkarken nefesi kesildi, teni

güzel bir pembeye dönüştü ve bu kızarıklığı dudaklarıyla takip etmek istediğini düşündü.

Onun ne düşündüğünü bilmek için her şeyini verebilirdi.

Kendi müstehcen düşünceleriyle o kadar meşguldü ki, kollar beline dolanana kadar kimsenin yaklaştığını hissetmemişti. Çabucak tepki verdi, kendisini tutan ellere yapıştı ve Minthe ile yüzleşmek için döndü.

"Dikkatiniz mi dağıldı lordum?" diye mırıldandı, eğlenerek.

"Minthe," diye tersledi, kollarını serbest bırakarak. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Bu kesintiden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı ama aynı zamanda minnettardı. Kadına daha fazla baksaydı, balkondaki pozisyonunu terk edip yanına gidebilirdi.

"Şimdiden avına odaklanmaya başladın mı?" diye sordu.

Hades bir an için onun yorumunu anlamadı ama sonra bağlantıyı kurdu. Minthe onun Afrodit'in pazarlığını yerine getirmesine yardımcı olabilecek potansiyel bir aşk ilgisi aradığını varsaydı.

"Yine gölgeleri mi dinliyorsun Minthe?"

Su perisi omuz silkti. "Benim işim bu."

"Benim *için* bilgi topluyorsun," dedi. "Benim *için* değil."

"Seni başka nasıl beladan uzak tutabilirim ki?"

Homurdandı. "Ben milyonlarca yaşındayım. Kendi başımın

çaresine bakabilirim." "Afrodit'le pazarlığa bu şekilde mi girdin?"

Bakışlarını kıstı, sonra kadehini kaldırdı. "Sana bu gece boş bardak içmeyeceğimi söylemedim mi?"

En güzel gülümsemesini *takındı* ve eğildi. "Hemen, lordum."

Bakışlarını yere çevirmeden önce Minthe'nin artık görüş alanında olmadığından emin oldu. Kadın arkadaşlarına geri dönmüştü.

Hades onun nasıl bir arkadaş grubu olduğunu anlamak için onları incelerken, pek de hoşlanmadığı Adonis adında birini fark etti. Afrodit'in en sevdiği ölümlülerden biriydi. Neden, hiç

fikir. Ölümlü bir yalancıydı ve Styx kadar karanlık bir kalbi vardı ama Aşk Tanrıçası'nın onun güzel yüzüne bakmakta zorlandığını tahmin ediyordu.

Kadının bu niteliği paylaşmadığını umuyordu. Bu gece kulüpten onunla birlikte çıkıp çıkmayacağını merak ederek kaşlarını çattı ve sonra bu düşüncelere sahip olduğu için kendini azarladı. Endişesi, Afrodit'in sevgililerine fazla ilgi gösteren herkesi cezalandırmaktan hoşlandığı gerçeğinden dolayı onun iyiliğinden korkmaya kadar gitmeliydi.

"İçkiniz, lordum," dedi Ilias.

Hades satire baktı, yaklaştığını fark ettiği için rahatlamıştı.

Ilias en iyi başka bir yardımcı olarak tanımlanabilirdi. Neredeyse Minthe kadar uzun süredir Hades için çalışıyor, Hades'in ihtiyaç duyduğu her yerde görev alıyordu: Nevernight'ta barmenlik yapıyor, restoranlarını yönetiyor ve Yukarı Dünya'da Hades'in kurallarını uyguluyordu. En iyi olduğu alan ikincisiydi. Mütevazı ve hoş görünümüyle Hades'in düşmanları Ilias'ın acımasızlığı karşısında çoğu zaman şaşırırdı.

Hades satirleri sık sık işe almazdı. Vahşiydiler, sarhoşluğa ve baştan çıkarmaya meyilliydiler ama Ilias farklıydı ve bunu kendi isteğiyle yapmamıştı. Sevdiği bir kadına tecavüz ederek kendisine ihanet ettikten sonra kabilesiyle bağlarını koparmıştı. Kadın kendini öldürmüş, Ilias da onları öldürmüştü.

Hades bardağı aldı ve konu üzerinde fazla düşünmeden, "Senin için bir işim var," dedi.

"Evet, lordum?"

Hades, altın rengi saçları ve yeşil gözleriyle kendisini tetikleyen kadına başıyla selam verdi.

"O kadın, biriyle çıkıp çıkmadığını bilmek istiyorum."

Hades'in emrini sessizlik izledi ve tanrı Ilias'a baktığında, o da kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu. "Kız tehlikede mi lordum?"

Evet, diye düşündü, kızın buradan hiç ayrılamama tehlikesi vardı. İçinden bir ses tüm nezaket kurallarını hiçe sayarak ona *sahip olmak* istiyordu. Onunla ilgili bir şey onu çağırıyordu; kalbini çeken bir iplik.

Bu sözler zihninde canlanınca dondu kaldı, gözleri kısıldı ve "Olamaz" diye düşündü.

Hades, görüşünü Kaderin ruhani İpliklerinden koruyan sihir katmanlarını bir bir sıyırdı. İnsanları ve nesneleri birbirine bağlayan parıldayan örümcek ağları gibiydiler - bazıları ince, diğerleri ise katı. Yaşam boyunca güçleri artar ve azalırdı. Tüm zemin bir ağ gibiydi ama Hades sadece göğsünden parıldayan pembeli kadına uzanan kırılgan bir ipe odaklanmıştı.

Lanet olası Fates.

Daha fazla Scarlett St. Clair ister misiniz?
Kader Oyunu Sipariş *Edin*

Yazarın Notu

Sanırım fantastik romantizm yazmanın en sevdiğim yanı, bu fantastik ortamlara sahip olabilmem ve yine de günlük duygularımız ve zorluklarımızla başa çıkabilen karakterler yazabilmem. Bu kitap, iki karakterin bir tür görücü usulü/zorla evlilik için kavga etmesiyle başladı ve kimlik ve başkalarının görüşü ne olursa olsun sizin için en iyi olanı seçmekle ilgili bir hikayeye dönüştü.

Bu kitapta vampir mitolojisi ve canavarları hakkında sadece birkaç ayrıntıya gireceğim çünkü bu sayfalarda karşılaştığınız her yaratık için referans olarak belirli bir rehber kullandım. Theresa Bane'*in Vampir Mitolojisi Ansiklopedisi*'ni okurken aslında dünya çapında ve kültürler arasında yüzlerce vampir türü olduğunu ve bunların hepsinin insanların en çok korktukları şeylere dayandığını öğrendim. Bu yüzden bu kitabı yazarken öncelikle bu dünyanın en çok neden korkacağını düşündüm.

Kendilerinden daha güçlü bir şeyden korktukları ortaya çıktı. Bunu, ele geçirilmekten korktukları için cadıları öldüren kralların tarihinde görebilirsiniz ve bu yüzden ruh tanrıçası Dis, bunu gerçekten yapabilecek bir yaratık yaratmaya karar verdi - ve Adrian, bunu aşırıya götürdü.

Çeşitli vampirlerin mitolojisinden ve özellikle de ünlü *Drakula'*dan uyarladığım diğer yetenekler: bir hayvana ya da sise dönüşebilme yeteneği. Bu paralellikleri kitap boyunca birkaç şekilde görüyorsunuz. İlk olarak, Drakula'nın (diğer yaratıkların yanı sıra) bir kurda dönüşebildiği söyleniyordu. Adrian'ın şekil değiştirebileceğini düşünmediğim için kurdu onun arması için bir sembol olarak kullandım. Ayrıca Sorin'in de şekil değiştirebildiğini görüyorsunuz.

bir şahine dönüşebilir. (Diğer vampirlerin akbaba ya da yarasaya dönüşebildikleri kaydedilmiştir). Sis referansı, bir noktada Isolde'nin bir vampirin sorumlu olduğunu düşündüğü kızıl sis şeklinde gelir.

Ayrıca güneşin vampirler için ölümcül olduğunu savunmaya karar verdim ama Revekka'yı hep kırmızı bir gökyüzüyle görmüştüm. Elbette Adrian ilk vampirdi ve çok daha güçlüydü, bu yüzden o da Drakula gibi solan güneş ışığında hareket edebiliyordu ve bu onun için ölümcül değildi.

Vampirler dışında, bu kitaptaki her canavar aynı zamanda bir çeşit vampirdir. Çocuklarla beslenen Lamia da dahil olmak üzere (*A Touch of Malice*'i okuduysanız, bu efsaneye atıfta bulunmuştum) çeşitli hikayelerde duyduğunuz için birçoğunu tanıyacaksınız.

Ayrıca, birçok kişinin *Kazıklı Voyvoda* ile Bram Stoker*'ın Drakula*'sı arasında bağlantı kurduğunu bilsem de, gerçek Vlad III hakkında okumanızı şiddetle tavsiye ederim. Ona atfedilen birçok zulüm var, ancak her zaman zamanın bağlamından çıkarıldığını ve fethetme motivasyonlarından asla bahsedilmediğini hissediyorum.

Okuyucularıma çok teşekkür ederim. Hepinize minnettarım, siz olmasaydınız hayallerim gerçekleşmezdi. Umarım Adrian ve Isolde'nin hikâyesini sevmişsinizdir. Umarım onların arkadaşlarını ve dünyalarını sevmişsinizdir. Bir sonraki kitabı sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum!

-Scarlett

Yazar Hakkında

Scarlett St. Clair, mükemmel köpeğiyle birlikte Oklahoma'da yaşıyor. Kütüphane bilimi ve bilgi çalışmaları alanında yüksek lisans derecesine sahiptir. Yunan mitolojisine, cinayet gizemlerine, aşka ve ölümden sonraki hayata takıntılıdır. Kitaplar, turne tarihleri ve içerik hakkında bilgi için lütfen scarlettstclair.com adresini ziyaret edin.

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Haberdar olmak ve favori kitaplarınız ve yazarlarınız hakkında özel teklifler ve bonus içerikler almak için posta listemize katılın!

KAYDOLMAK IÇIN BURAYA TIKLAYIN

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

"The Adrian who held me now carried his age within his eyes, which were burdened by heartbreak, and I wondered if that was what had made this man a monster."

ISOLDE DE LARA considers her wedding day to be her death day. To end a years-long war and protect the people of her kingdom, she is to marry the vampire king, Adrian Aleksandr Vasiliev, and kill him.

But her assassination attempt is thwarted, and Adrian warns that if Isolde tries to kill him again, he will raise her as the undead. Faced with the possibility of becoming the thing she hates most, Isolde seeks other ways to defy him and survive the violence and political machinations of Adrian's brutal vampire court.

Except it isn't the court she ends up fearing the most—it's Adrian and her intense attraction to him. Wrapped in mystery and a past he refuses to discuss, Adrian nevertheless starts to become less of a monster to Isolde. Despite their undeniable chemistry, Isolde can't help but wonder why the king—fierce, complicated, ambitious, and at times inexplicably tender—chose her as consort.

The answer will shatter her world.

bloombooks.com
Bloom books

Bu dosya Z-Library projesinden indirilmiştir

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se singlelogin.re go-to-zlibrary.se single-login.ru

Resmi Telegram kanalı

Z-Erişim

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.